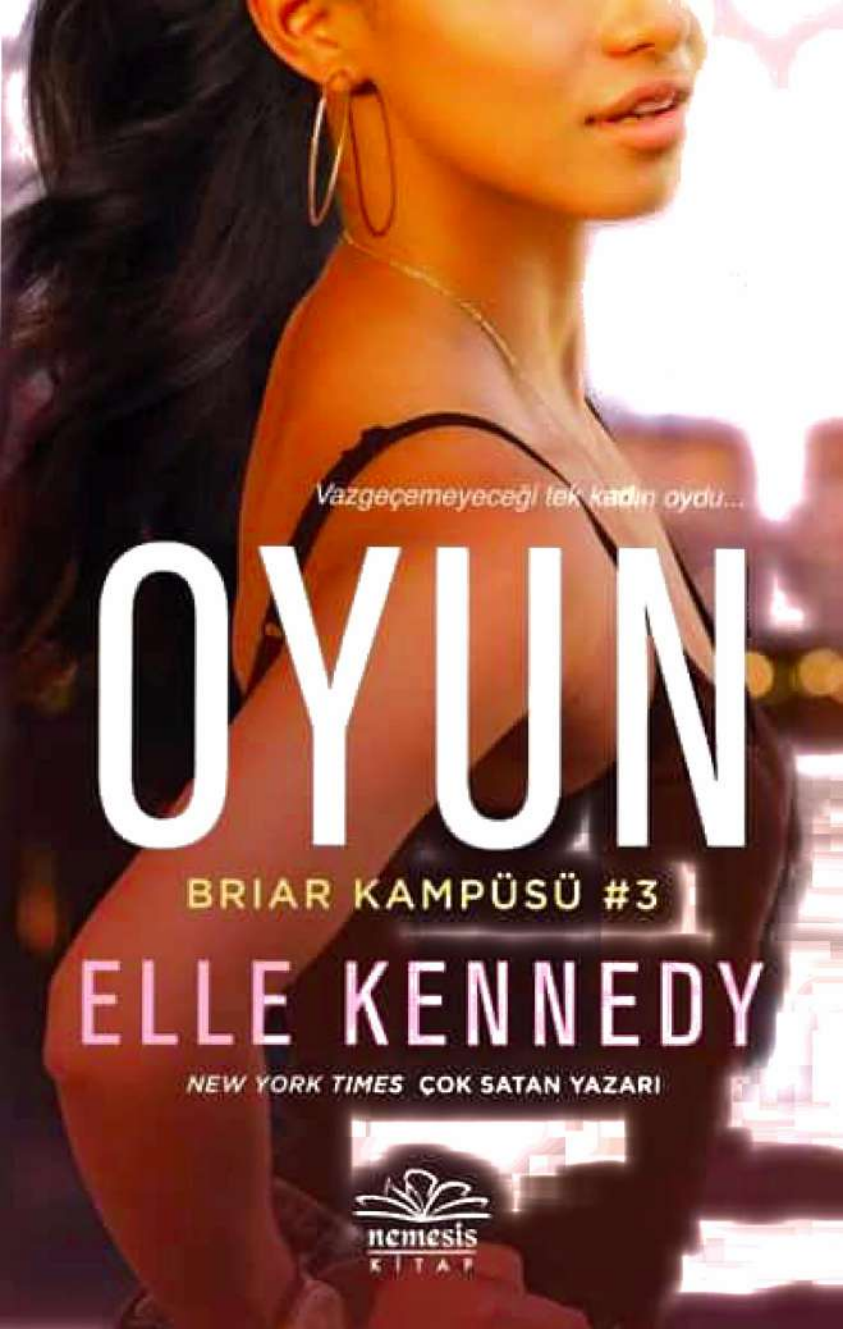

Vazgeçemeyeceği tek kadın oydu...
OYUN
BRIAR KAMPÜSÜ #3
ELLE KENNEDY
NEW YORK TIMES ÇOK SATAN YAZARI
nemesis
KİTAP

OYUN

ELLE KENNEDY

tg: @serserikitap

Çeviren: Gülfem Çırak

nemesis
KİTAP

1

HUNTER

Parti berbat geçiyordu.

Aslında evde kalsaydım daha iyi olabilirdi ama bugünlerde bizim ev, Kardashianların programından bir sahneye dönmüş durumdaydı. Üç dişi ev arkadaşım sayesinde ev östrojenden geçilmiyordu.

Evet, şu anda içinde bulunduğum Theta Beta Nu birlik evinde de östrojen patlaması yaşanıyordu ama burada bu hormonu salgılayan kişilerle ilgilenebiliyordum en azından. Ev arkadaşlarımın üçünün de sevgilileri olduğu için onlara el sürmeye iznim yoktu.

Buradaki kadınlara da el sürmeye iznin yok...

Doğru. Seksten uzaklaşma yeminim yüzünden hiç kimseye dokunamıyordum, nokta.

Bu da akıllara şu soruyu getiriyordu: Ormanda bir ağaç düşerse ve bir kız birliği evinde hiç kimseyi beceremiyorsan o zaman bu hâlâ parti olarak sayılabilir miydi?

Dostum ve takım arkadaşım Matt Anderson'ın uzattığı kırmızı plastik bardağı aldım. "Sağ ol," diye mırıldandım.

İçkiden bir yudum alır almaz yüzümü buruşturdum. Biranın tadı su gibiydi, gerçi bu iyi bir şey sayılabilirdi. Bir bardaktan fazlasını tüketmemi engellerdi. Yarın sabah ona kadar antrenmanımız yoktu ama ben iki saat erken gidip hokeydeki en zor vuruşu çalışmayı planlıyordum.

Geçen sezonun felaket finalinden sonra hokeyi ilk önceliğim yapmaya ant içmiştim. Yeni sömestr pazartesi günü başlayacaktı, ilk maçımız da önümüzdeki haftaydı. Kendimi oldukça motive olmuş hissediyordum. Bu sezon çok farklı olacaktı.

"Şu hatun nasıl?" Matt, minicik bir şort ve açık pembe, askılı tişört giymiş sevimli bir kızı kafasıyla işaret ediyordu. Kız sutyen takmadığı için tişörtünün ipeksi kumaşının üstünde göğüs uçları görülebiliyordu.

Ağzım sulandı.

Bunun bir pijama partisi olduğundan bahsetmiş miydim? Evet, evet, neredeyse beş aydır hiç seks yapmamıştım ve katılan her kadının neredeyse hiçbir şey giymediği bir partiye gelmiştim. Zaten asla akıllı biri olduğumu iddia edemezdim.

"Kız yakıyor," dedim Matt'e. "Gitsene yanına."

"Giderdim ama..." dedi homurdanarak. "O *seni* süzüyor."

"Eh, benim dükkân kapalı ama," dedim omuz silkerek. "Sen gidip ona bunu söyleyebilirsin istersen." Kolunu şakacı bir şekilde dürttüm. "Seni teselli ödülü olarak göreceğinden eminim."

"Hah! Siktir git. Ben kimsenin ikinci seçeneği olmam. Eğer benimle takılmak için ölüp bitmiyorsa ben de ölüp biten birini bulurum. Bir kızın dikkatini çekmek için kimseyle yarışmaya ihtiyacım yok."

Matt'i bu yüzden seviyordum işte. Buz üzerinde fazlasıyla rekabetçiydi ama dışarıda çok iyi çocuktu. Doğduğum günden beri hokey oynuyordum ve başka bir erkeğin ilgilendiği kızı çalmak isteyecek, daha da kötüsü onun arkasından iş çevirip kızı yatağa atacak pek çok takım arkadaşım olmuştu. Hokey oyuncularına hayran olan kızları kullanılıp atılabilecekmiş gibi gören ya da sanki bir paket şekermiş gibi paylaşan çocuklarla da aynı takımda oynamıştım.

Fakat Briar'da birbirine dayanak olan çocuklarla birlikte oy-

nama şansını elde etmiştim. Tabii ki her takımda bir iki pislik mutlaka olurdu ama şu anki takım arkadaşlarımın çoğu iyiydi.

"Fazla zorlanacağını sanmam," dedim Matt'e. "Saat iki yönündeki esmer güzeli şu anda hayalinde seni ağzıyla tatmin ediyor gibi görünüyor."

Beyaz renkli mini bir gecelik giymiş kızın kıvrımlarına bakarken arkadaşımın kahverengi gözleri beğeniyle genişledi. Bakışları buluştuğunda yanakları kızaran kız utangaç bir şekilde gülümseyip bardağını şerefe der gibi kaldırdı.

Matt anında yanımdan ayrıldı. Arkasına bile bakmadığı için onu suçlayamazdım.

Oturma odası, iç çamaşırları giymiş kızlar ve Hugh Hefner pijamaları içindeki erkeklerle tıka basa doluydu. Bunun temalı bir parti olduğunu bilmediğim için ben kargo şort ve beyaz atletle gelmiştim ama halimden memnundum. Çünkü etrafımdaki erkeklerin çoğu büründükleri kılıkla çok gülünç görünüyorlardı.

"İyi vakit geçiriyor musun?" Müzik son sesti ama yine de kızın sesini duyabilmiştim. Matt'in bana gösterdiği kızdı bu.

"Evet. İyi gidiyor," dedim omuz silkerek. "DJ bayağı iyiymiş."

Kız bana yaklaştı. "Ben Gina."

"Hunter."

"Kim olduğunu biliyorum." Sesinde anlayış vardı. "Harvard'a karşı oynadığınız konferans finali maçında oradaydım. O pisliğin bileğini kırmış olmasına inanamıyorum."

Ben inanabiliyordum. Sonuçta çocuğun kız arkadaşını yatağa atmıştım.

Ama bunu kendime sakladım. Bilerek yaptığım bir şey değildi zaten. O kızla yatarken kim olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu ama sonradan onun, benim kim olduğumu bildiğini öğrenmiştim. Erkek arkadaşından intikam almak istemişti. Ama ben, üniversiteler arası buz hokeyi liginde, sezonun en önemli

ikinci maçının ortasında o Harvardlı çocuk tarafından saldırıya uğramadan önce bunu hiç bilmiyordum. Buzdaki saldırının bana hediyesi kırık bir el bileği olmuştu. Çocuğun niyeti bileğimi kırmak değildi ama olan olmuştu ve ben maç dışı kalmıştım. Beni savunmaya çalışırken kavgaya karışan takım kaptanım Nate Rhodes da maçtan atılmıştı.

Geçmişten günümüze döndüm. "Sezon için boktan bir final oldu," dedim.

Kızın elleri sağ kolumun üst kısmına doğru kaydı. Bugünlerde kollarım devasa görünüyordu. Seksten uzaklaştığı zamanlarda egzersiz yapmak insanın akıl sağlığını korumasına yarıyordu.

"Çok üzücü," diye mırladı Gina. Parmakları nazikçe çıplak tenimde dolaşarak tüylerimin diken diken olmasına neden oldu.

Neredeyse yüksek sesle homurdanacaktım. Kahretsin. Öyle fena durumdaydım ki bir kızın *kolumu* okşaması bile sertleşmeme yol açıyordu.

Elini ittirmem gerektiğini biliyordum ama biri bana bu şekilde dokunmayalı çok uzun zaman olmuştu. Ev arkadaşlarımın elleri hep üzerimdeydi ama onların asla seksi bir niyeti olmuyordu. Brenna da her karşılaşmamızda kıçıma şaplak atıyor ya da çimdikliyordu ama bunu sırf dalga geçmek için yapıyordu. Çünkü tam bir pislikti.

"Sessiz bir yere gidip sohbet etmek ya da başka bir şeyler yapmak ister misin?" dedi Gina.

Bu gezegende, kızlar "sohbet etmek ya da başka bir şeyler yapmak" dediğinde bunun ne anlama geldiğini bilecek kadar çok yaşamıştım.

1) Fazla sohbet etmeyecektik.
2) Şu "başka bir şeyi" uzun uzun yapacaktık.

Gina'nın elinde "BENİ BECER!" yazılı bir tabela olsaydı niyeti ancak bu kadar belli olurdu. Dudaklarını bile sanki bu soruyu sorarmış gibi yalıyordu.

Ona hayır demem gerektiğini biliyordum ama şu anda eve gidip, ev arkadaşlarım *The Hills*'in eski sezonlarını izlerken odamda otuz bir çekmek hiç çekici gelmiyordu. Bu yüzden, "Tabii," dedim ve Gina'nın peşinden odadan çıktım.

*

Kendimizi, içinde bir koltuk, birkaç kitap rafı ve pencere önünde bir çalışma masası bulunan küçük bir odada bulduk. Odanın boş olması şaşırtıcıydı. Parti tanrıları bana acımış olmalıydı ki aslında uzak durmam gereken tehlikeli bir yalnızlık bahşetmişlerdi bize. Ve ben koltukta oturmuş, Gina'nın boynumu öpmesine izin veriyordum.

Saten tişörtü koluma sürtünüyordu ve bunun verdiği leziz his neredeyse pornografik sayılabilirdi. Bugünlerde her şey beni tahrik ediyordu zaten. Geçen gün YouTube'da bir Tupperware reklamı yüzünden sertleşmiştim çünkü reklamdaki orta yaşlı seksi kadın elindeki muzu soyuyordu. Gerçi sonradan dilimleyip plastik kaba koyuyordu ama muzun kesilmesi bile Muz Kadın'ı düşünerek kendimi tatmin etmemi engellememişti. Birkaç ay daha bu şekilde devam edersem ev arkadaşım Rupi'nin her pazar yaptığı elmalı turtaları becermeye başlayacaktım.

"Çok güzel kokuyorsun." Gina derin bir nefes alıp verdi. Sıcak nefesi boynumu gıdıklıyordu. Yakıcı ve ıslak dudakları bir kez daha tenime değdi.

Kucağımda olması çok hoş bir histi. Şekilli kalçası benimkini sarıyordu, saten kuşanmış vücudu sıcacık ve kıvrımlıydı. Bunu durdurmalıydım.

Kendime ve takımıma bir söz vermiştim. Evet, takımdakiler benden böyle bir şey istememişlerdi hatta seksten uzak durma kararımı delice buluyorlardı. Matt, cinsel arzularımı bastır-

mamın bize hokey maçlarında faydası olacağına inanmadığını açıkça söylemişti. Ama ben aksini düşünüyordum ve artık benim için bu bir prensip meselesiydi. Takımdakiler kaptan olmam için bana oy vermişlerdi. Bu sorumluluğu fazlasıyla ciddiye alıyordum. Ayrıca kişisel tecrübelerimden biliyordum ki kadınları kafama takma eğilimim vardı. Geçen sene, önüme gelenle yatmak bana kırık bir bileğe mal olmuştu. Bunu tekrarlamayacaktım.

"Gina, ben..."

Kız dudaklarını benimkilere bastırarak lafımı kesti. Öpüşmeye başladığımızda başımın dönmesine engel olamadım. Dilinde bira ve sakız tadı vardı. Ve tek omzuna düşen kızıl bukleleri elma gibi kokuyordu. Hmm, onu yiyip bitirmek istiyordum.

Dillerimiz dans ederken öpücüklerimiz daha da alevlendi. Tutku ve mutsuzluk, içimde adeta bir kavgaya tutuşmuştu. Düzgün düşünme yetimi kaybetmiştim. O kadar sertleşmiştim ki canım yanıyordu ve Gina da kendisini bana sürterek durumu daha da berbatlaştırıyordu.

Otuz saniye daha, dedim kendi kendime. Otuz saniye sonra bunu sona erdirecektim.

"Seni öyle fena istiyorum ki." Gina'nın dudakları tekrar boynumu buldu ve ardından... *siktir...* eli bacaklarımızın arasına kaydı. Şortumun üzerinden aletimi avuçladığında neredeyse zevkten ağlayacaktım. Kendime ait olmayan bir el tarafından okşanmayalı çok uzun zaman olmuştu. O kadar güzel bir histi ki sanki suç işliyormuşuz gibiydi.

"Gina, hayır," diye homurdandım. Elini üzerimden itmek için tüm irademi kullanmam gerekti. Aletim isyanlardaydı.

Kızın yanakları kızarmıştı ve gözleri parlıyordu. "Neden?"

"Ben... ben buna ara vermiştim."

"Neye?"

"Sekse."

"Niye ki?"

"Bir süre uzak duracağım."

"Neyden uzak duracaksın?" Ben ne kadar acınası durumdaysam o da o kadar şaşkın durumdaydı.

"Seksten," dedim. "Yani bir süre seks yapmayacağım."

Gina kaşlarını çattı. "Ama... neden?"

"Uzun hikâye." Duraksadım. "Aslında... çok da uzun değil. Bu yıl tamamen hokeye konsantre olmak istiyorum ve seks oldukça dikkat dağıtıcı bir şey. Mesele bu yani."

Kız uzunca bir süre öylece durdu. Sonra yanağıma dokunup başparmağını kirli sakalıma sürttü. Dudaklarını yaladığında neredeyse olduğum yerde boşalacaktım.

"Daha fazlasını isteyeceğimden endişeleniyorsan hiç merak etme. Ben sadece tek gecelik bir şey istiyorum. Bu sömestr derslerim çok ağır olduğu için ilişki yaşamaya hiç vaktim yok."

"Sorun ilişki yaşamak değil," diye açıklamaya çalıştım. "Asıl sorun seks. Bir kez başladığımda sonu gelmez. O zaman da dikkatim dağılır ve..."

Gina yine sözümü kesti. "Peki, seks olmasın. Seni ağzımla mutlu edeyim."

Küçük dilimi yutacak gibi oldum. "Gina..."

"Endişelenme, seni mutlu ederken kendimi de tatmin edebilirim. Böylesi beni aşırı tahrik ediyor da."

Bu işkence gibi bir şeydi.

Saf işkence.

Bu tam sorgu anlarında ordunun işine yarayacak bir numaraydı. Ellerinde fazlasıyla azmış bir üniversiteli genç varsa eğer, kucağına seksi bir hatun atıp ona sadece tek gecelik ilişki istediğini ve erkekleri ağzıyla tatmin etmenin kendisini *aşırı* tahrik ettiğini söyletseler amaçlarına mutlaka ulaşırlardı.

"Üzgünüm," dedim zorla da olsa. Sonra daha da zor olan, onu kucağımdan kaldırma görevine giriştim. "Böyle şeyler için... kafam pek yerinde değil."

Gina koltukta oturup kafasını geri yatırarak bana baktı. Gözleri inanmazlık ve biraz da... anlayışla parlıyordu. Tanrı aşkına! Şimdi de seksten uzak durma kararım yüzünden birisi bana acıyordu.

"Üzgünüm," dedim tekrar. "Şunu bilmelisin ki bence bu partideki en seksi kız sensin. Kararımın seninle hiç ilgisi yok. Nisan'da kendi kendime bir söz vermiştim ve bozmak istemiyorum."

Gina alt dudağını çiğniyordu. Sonra şaşırtıcı bir şekilde yüzünde hayranlık belirdi. "Yalan söylemeyeceğim," dedi. "Oldukça etkilendim. Seksi vücudum karşısında kararlı durabilen pek erkek olmamıştır."

"Benim gibi salak erkek pek yoktur herhalde."

Kız sırıtarak ayağa kalktı. "Eh, bir ara görüşürüz belki, Hunter. Seni bekleyeceğimi söylemek isterdim ama kızların da ihtiyaçları vardır. Belli ki bu ihtiyaçlar seninkilerden çok farklı."

Sonra bir kahkaha atarak odanın kapısına yöneldi. Bana da attığı her adımla kıvrılan seksi kalçasını izlemek düştü.

Ellerimi saçlarımdan geçirip yüzüme indirdim ve avuçlarıma doğru sessizce inledim. Seçtiğim bu saçma yol yüzünden kendimle gurur mu duymalıydım yoksa kendi kıçıma bir tekme mi geçirmeliydim bilemiyordum.

Aslında *gerçekten* de bu seçim sayesinde hokeye tüm dikkatimi verebiliyordum. Cinsel anlamdaki tüm hüsranımı buzdan çıkarıyordum. Geçen sezon olduğumdan daha hızlı, daha güçlüydüm ve her atışımda neredeyse bir çaresizlik hissi oluyordu. Ve her atışım, acı içindeki aletim için teselli olacakmışçasına, fedakârlığının değerinin bilineceğini gösterirmişçesine hedefi buluyordu.

Sadece sezon sonuna kadar sürecek, diye kendimi temin etim. Yedi ay sonra gönüllü bekâretim bir yaşına ulaşacaktı ve bitiş çizgisini geçer geçmez kendimi yaz boyu seksle ödüllendirecektim. Seksi bir yaz olacaktı.

Sonsuz, seksi bir yaz...

Yüce İsa. Kendi elimi becermekten bıkıp usanmıştım artık. Ve büyüleyici birlik kızlarına içimi açmak gibi aptalca şeyler de pek işime yaramıyordu.

Uzun zamandan beri ilk kez derslerin başlamasını iple çekiyordum. Bu sene içinde boğulacağım kadar çok işim olmasını umuyordum. Ödevler, buzda ekstra çalışmalar, antrenmanlar ve maçlar... Kendime yalnızca bunlara odaklanma izni veriyordum. Ayrıca artık kesinlikle birlik partilerine falan katılmak yoktu.

Tahriklerden kaçınmak aklımı maçlarda, aletimiyse pantolonumun içinde tutmanın tek yoluydu.

2

DEMI

"Kilitle," diye emir verdim, erkek arkadaşım Nico yatak odası kapısını arkamızdan kapatırken. Bu akşamki partiyi benim birlik evim veriyor diye kapımı herkese açık tutacak değildim herhalde. Daha önce evde verdiğimiz bir partide hırkamı almak için odama çıkmış ve yatağımda üçlü seks yapan bir gruba denk gelmiştim. İki erkekten biri, kızı diğer erkekle aynı anda becerebilmek için, tek gözlü pelüş pandam Fernando'yu alıp yastık niyetine kızın kalçasının altına yerleştirme canavarlığını bile yapmıştı.

Bu bir daha asla olmayacak, Fernando, dedim içimden, çocukluk arkadaşımı yatağın üstünden alıp erkek arkadaşıma yer açarken.

Nico yatağa sırtüstü atlayıp koluyla yüzünü örttü ve bitkin bir nefes verdi. Çalışmak zorunda olduğu için partiye katılamamıştı ama vardiyası bittikten sonra Hastings'deki stüdyo dairesine gitmek yerine buraya gelmeyi tercih ettiği için ona minnettardım. Hastings kasabası ile Briar kampüsünün arası on dakikaydı, yani o kadar uzak değildi. Ama onun için eve gidip direkt yatağa girmek daha kolay olurdu.

"Yorgun musun?" dedim anlayışla.

"Öldüm resmen," dedi kolunun altından. Gözleri kapalı olduğu için ben de fırsattan istifade, alay edilmeden onun vücudunu izleyebiliyordum.

Nico'nun basketbolculara has, uzun, ince bir vücudu vardı.

Lisede basketbol oynamıştı ama üniversiteye geçerken burs kazanamamıştı, NBA'e gitmek için de yeterince iyi değildi. Gerçi bunu pek önemsediğini sanmıyordum. Lise arkadaşlarıyla top oynamak onun için sadece eğlenceydi, asıl tutkusu arabalardı. Ama bugünlerde herhangi bir spor takımında oynamasa bile vücudu hâlâ harikaydı. Çalıştığı nakliye şirketinde kutuları ve mobilyaları kaldırıp indirirken bayağı egzersiz yapmış oluyordu.

"Zavallı bebeğim," diye mırladım. "Sana biraz yardımcı olayım."

Gülümseyerek vücudunun alt kısmından başlayıp yukarı doğru ilerledim. Ayakkabılarını ve kemerini çıkarıp pantolonunu aşağı çektim. Kapüşonlu kazağını çıkarmama yardım etmek için doğruldu, sonra kendini tekrar yatağa bıraktı. Şimdi göğsü çıplaktı, üstünde yalnızca boxer şortu ve çorapları kalmıştı. Gözlerini ışıktan korumak için yine kolunu yüzüne götürmüştü.

Ona acıyarak tavan lambasını söndürüp komodindeki solgun ışıklı lambayı açtım.

Ardından, parti için giydiğim siyah ipek gecelikle yanına süzüldüm.

"Demi," diye mırıldandı, boynunu öpmeye başladığımda.

"Hıı?"

"Bunun için çok yorgunum."

Dudaklarımı yapılı çenesindeki kirli sakala sürttüm. Sonra dudaklarını yavaşça öptüm. O da öpücüğüme karşılık verdi ama bu hafif bir dokunuştu sadece. Ardından bir kez daha bitkince inledi.

"Bebeğim, cidden, hiç enerjim kalmadı. Bugün on dört saat aralıksız çalıştım."

"Her şeyi bana bırak sen," diye fısıldadım ama elimi bacaklarının arasına kaydırdığımda hiçbir sertlik bulamadım.

"Başka bir gece, *mami*[1]," dedi uykulu bir sesle. "Şu ürkütücü televizyon programını falan açsana."

Hayal kırıklığımı yuttum. Bir haftadan uzun süredir seks yapmamıştık. Nico hafta içi birkaç akşam ve hafta sonları çalışıyordu ama yarın izin günüydü ve şu anda birlikte geç saatlere kadar zaman geçirebileceğimiz nadir cumartesilerden birindeydik.

Fakat o, yatağa yattığından beri tek bir kasını bile oynatmamıştı.

"Pekâlâ," dedim, dönüp dizüstü bilgisayarıma uzanırken. "*Katil Çocuklar*'ın son bölümü çıktı. Ama ondan önce sana *Katil Palyaçolar*'ı izlettim mi?"

Nico yumuşak bir sesle horlamaya başladı.

Harika. Cumartesi gecesiydi, alt katta gümbür gümbür parti yapılıyordu ve saat daha on bile olmamışken seksi erkek arkadaşım yatağımda uyuyakalmıştı. Bense katiller hakkında bir program izlemek üzereydim. Kendi başıma.

Resmen üniversite hayalimi yaşıyordum. Yaşasın!

Daha da kötüsü bu, uzunca bir süre için stressiz geçireceğimiz son hafta sonuydu. Güz dönemi önümüzdeki pazartesi başlayacaktı ve bu yıl ders programım fazlasıyla yoğun olacaktı. Tıpa hazırlık okuyordum ve iyi bir tıp okuluna girmek istiyorsam Briar'daki son iki senemde başarılı olmak zorundaydım. Yani Nico'yla istediğim kadar vakit geçiremeyecektim.

Yanımda horlamakta olan tümseğe hızlı bir bakış attım. Birlikte kaliteli vakit geçiremiyor olmamızı sorun ediyormuş gibi görünmüyordu hiç. Gerçi belki de haklıydı. Onunla sekizinci sınıftan beri çıkıyorduk. Yıllar içinde ilişkimizin pek çok iniş ve çıkışları olmuştu, hatta bazı zamanlar ara vermiştik ama her engeli aşmıştık. Bu engeli de aşacaktık.

[1] İspanyolcada "canım, bebeğim, güzelim" anlamına gelen hitap şeklidir. (ç.n.)

Battaniyemin altına kıvrıldım. Gerçi bu bayağı yetenek gerektiren bir işti çünkü Nico'nun ağır bedeni, battaniyenin diğer tarafını altına sıkıştırmıştı. Bilgisayarı kucağıma yerleştirdim ve en sevdiğim programın yeni bölümünü açtım. Bu programı sadece psikolojik içeriği için izlediğimi söylemek isterdim ama... kimi kandırıyordum? Kahramanları fazlasıyla sapkındı ve ben buna bayılıyordum.

Odayı karamsar bir müzik doldurdu, ardından da sunucunun monoton İngiliz aksanı duyuldu. Katil çocuklarla altmış leziz dakika başlamıştı.

•

Hafta sonunun geri kalanı rüzgâr gibi geçti. Pazartesi günüyle birlikte üçüncü sınıftaki ilk yılıma adım atarken en çok Anormal Psikoloji dersi için heyecanlıydım. En iyi iki arkadaşımın benimle birlikte bu dersi alacak olması daha da heyecan vericiydi. Sarmaşık kaplı devasa binaya gittiğimde taş basamaklarda beni beklediklerini gördüm.

"Tanrım, çok seksi görünüyorsun!" Pax Ling kollarını boynuma sarıp yanağıma gürültülü bir öpücük kondurdu ve elini arkama uzatıp kıçımı çimdikledi. Hava aşırı sıcak olduğu için kot şort ve askılı tişört giymiştim. Gerçi yaz günlerinin sonbahara sarkmış olmasından şikâyetçi olduğumu söyleyemezdim. Sıcağı severdim.

"*Bacakların* o şortun içinde mükemmel görünüyor, bebek," diye şakıdı Pax.

Onun yanındaki TJ Bukowski gözlerini devirdi. Bu iki çocuğu ilk tanıştırdığımda TJ, Pax'in ölçüsüz kişiliğini pek sevmemişti. Ama sonunda Pax'e kanı ısınmıştı. Şimdi ikisinin arasındaki sevgi-nefret ilişkisi beni kahkahalara boğuyordu.

"Sen de oldukça seksi görünüyorsun," dedim Pax'e. "Tişörtüne bayıldım."

Fıstık yeşili polo tişörtünün yakasını kaldırdı. "Bu Gucci, sizi şıllıklar. Hafta sonu kız kardeşimle Boston'daydık. Biraz fazla para harcamış olabilirim. Ama buna değmiş, değil mi?" Yeni tişörtünü göstermek için kendi etrafında döndü.

"Değmiş," dedim.

TJ sırt çantasının askılarını düzeltti. "Hadi, içeri girelim artık. İlk derse geç kalmak istemiyorum. Andrews'un katı bir profesör olduğunu duydum."

Güldüm. "Daha on beş dakika var. Endişe etme."

"Thomas Joseph'a endişelenmemesini mi söylüyorsun?" dedi Pax. "Bu onun varsayılan modu zaten."

Haksız değildi. TJ yürüyen ve konuşan bir kaygı topuydu.

TJ bize dik dik baktı. Kendisiyle, özellikle kaygılarıyla dalga geçilmesini hiç sevmezdi. Bu yüzden uzanıp elini sıktım. "Asma suratını, balım. Senin evhamlı halini seviyorum ben. Sayende hiçbir yere geç kalmıyorum."

TJ küçük bir gülümsemeyle elimi sıktı. Onunla üniversite birinci sınıfta, kaldığımız yurtta tanışmıştık. Oda arkadaşım katlanılmaz biri olduğu için TJ'in odası bana sığınak olmuştu. Anlaşması kolay biri olmasa da TJ ilk günden beri benim için iyi bir arkadaştı.

"Bekle beniiii!"

Bir kızın ağzından yükselen bu cıyaklama adeta sabah gögünü deldi. Kafamı çevirdiğimde iki yanında ağaçlar dizili olan yolda koşan minyon bir kız gördüm. Büyük, beyaz düğmeleri olan, siyah renkli, diz hizasında bir elbise giymişti. Kolunu havaya kaldırmış, elindeki plastik yemek kabını sallıyordu.

Merdivene henüz varmış olan siyah saçlı bir çocuk duraksadı. Uzun boyluydu ve üzerinde Briar Üniversitesi logosu olan bol,

gri kazağına rağmen bedeninin ne kadar fit olduğu belliydi. Takip edildiğini fark ettiğinde yakışıklı yüzü asıldı.

Kız onun önünde kayarak durdu. Çocuğun ne dediğini duyamadım ama kızın cevap veren sesi net ve yüksekti. Hayatımda karşılaştığım en gürültücü insanlardan biri olabilirdi.

"Sana öğle yemeği hazırladım!" Kız kocaman gülümseyerek plastik kabı sanki Kutsal Kâse'yi veriyormuş gibi çocuğa uzattı.

Çocuğun vücut diliyse sanki kız ona bir torba köpek kakası uzatıyormuş gibi rahatsızlık doluydu.

Cidden mi? Kız arkadaşı ona yemek hazırlamıştı ama çocuk minnettarlıkla ona sarılmaya bile zahmet etmiyor muydu yani? Pislik.

"Bu çocuktan nefret ediyorum," diye mırıldandı TJ.

"Onu tanıyor musun?" Şaşkınlığımı saklayamıyordum. TJ sporcularla pek takılmazdı ve şu anda izlediğimiz çocuğun bir sporcu olduğu kesindi. O geniş omuzlar bunun açık kanıtıydı.

"O Hunter Davenport," dedi Pax. Sesindeki tonu hemen tanıdım. Bu tonun çevirisi şuydu: Aman Tanrım, bu çocuğun her santimini yalamak istiyorum.

Ona döndüğümde gerçekten de gözlerinde hülyalı bakışlar olduğunu gördüm. "Hunter Davenport kim?" diye sordum.

"Buz hokeyi takımında."

Tabii ya. Sporcu olduğundan emindim. Ah, o omuzlar... "Adını hiç duymadım," dedim omuz silkerek.

"Pek bir şey kaçırmıyorsun. Zengin pisliğin teki," dedi TJ.

Bir kaşımı kaldırdım. "Ona ne garezin var senin?" TJ birilerini böyle eleştiren biri değildi normalde. Tabii Pax'e ara sıra yönelttiği iğnelemeler haricinde.

"Hiçbir şey yok. Sadece mide bulandırıcı olduğunu düşünüyorum. Geçen yıl kütüphanede sürtüğün tekini becerdiğini gör-

düm. Tamamen giyinikti, sadece pantolonunu kıçının yarısı görünecek kadar indirmişti. Kızı çalışma odalarının birinde duvara dayamıştı." TJ tiksintiyle kafasını salladı.

Ben de tiksinmiş durumdaydım ama sebebi, arkadaşımın o kızdan kaba bir şekilde bahsetmesiydi. "Lütfen o kelimeyi kullanma," diye azarladım onu. "İnsanları sürtüklükle suçlamaktan hiç hoşlanmadığımı bilirsin."

TJ hemen pişman oldu. "Pardon. Haklısın, bu hiç hoş değildi. Aslında o senaryoda sürtük olan Davenport'tu."

"Niye birileri sürtük olmak zorunda ki?"

"Ben onun sürtüğü olmak istiyorum," dedi Pax dalgınca. Gözleri hâlâ siyah saçlı hokey oyuncusundaydı. Bahsi geçen hokey oyuncusu ise hâlâ kız arkadaşıyla tartışıyordu.

Kız Tupperware kabı onun eline tutuşturmaya çalışıyor, çocuk da onu itip duruyordu. Yemek yemeye vakti olmayacağıyla ilgili bir şey söylemiş olmalıydı ki kız cıyaklayan sesiyle, "Yemek yemek için her zaman vakit vardır, Hunter! Ama ne var biliyor musun? Aç kal, tamam. Sana beslenmen için bir şeyler sunduğumdan dolayı beni affet!"

Sırıtarak ellerimi ağzıma siper edip, "Lanet olası yemeği al artık yahu!" diye bağırdım.

Davenport'un kafası hızla bana döndü. Kaşları çatıldı.

Kız ise bana gülümseyerek bakıyordu. "Çok teşekkürler!" Kabı çocuğun eline tutuşturup sekerek uzaklaştı. Minik topukları, tarihi kampüsün kaldırımında takırdıyordu.

Hokeyci çocuk suratı asık bir şekilde bize doğru geldi. "Ne yaptığının farkında değilsin," dedi bana sertçe bakarak. Sesi düşündüğümden daha kalındı ve sevimli, çatallı bir tınısı vardı. Kabı kaldırarak bana gösterdi. "Şimdi bir gelenek oluşturuldu. Bütün sömestr boyunca lanet olası öğle yemeğimi hazırlayacak."

Gözlerimi devirdim. "Vay canına, sana beslenmen için bir şeyler sunduğundan dolayı onu affet lütfen."

Çocuk içini çekerek döndü, sonra durdu. "Ah, bu arada merhaba. Nasıl gidiyor, dostum?" dedi Pax'e.

Arkadaşımın çenesi neredeyse beyaz tenis ayakkabılarına değecekti. Bu ayakkabılar da yeni görünüyordu, sanırım Boston'dan aldığı tek şey yeşil tişört değildi.

"Selam," dedi Pax, kalabalık arasından seçilmiş olduğu için şoke olarak.

"Geçen dönem Alternatif Medya dersinde birlikteydik. Adın Jax'ti, değil mi?"

Pax inanılmaz bir aptallıkla kafa salladı.

"Anormal Psikoloji dersini de mi alıyorsun?"

"Evet," dedi Pax soluk soluğa.

"Güzel. Derste görüşürüz o zaman." Davenport, Pax'in omzuna hafifçe vurduktan sonra basamakları çıkıp binanın girişine doğru yürüdü.

Arkadaşıma imalı bir bakış yönelttim ama o, Davenport'un kıçına bakarak ağzının suyunu akıtmakla meşguldü.

"Hey, Jax," dedim alayla. "Dünyadan Jax'e."

TJ sırıttı.

Pax transtan çıktı ve bana süklüm püklüm baktı. "Kahretsin, beni hatırladı, Demi. Beni hatırlamışken onu nasıl düzeltebilirdim?"

"Jax'i hatırladı o!"

"O benim ama! Ben Jax'im. Artık hayatımı Jax olarak sürdüreceğim. Hunter Davenport öyle dedi."

İç çekişimi bastırıp TJ'e baktım. "Bununla ne diye arkadaşız ki biz?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi TJ sırıtarak. "Hadi Jax, leydimize amfiye kadar eşlik edelim."

İki çocuğun arasında tost olmuş halde amfiye girdim. Kollarımı onlarınkilere geçirmiştim. Arkadaşlarımın çoğunu erkekler oluşturuyordu ve sevgilim de zamanla bu gerçeği kabullenmişti. Lisede bu durumdan pek memnun değildi aslında

ama Nico hiçbir zaman kontrolcü bir sevgili olmamıştı. Ayrıca gizliden gizliye, onun arkadaşlarıyla iyi anlaşmamı sevdiğini düşünüyordum.

Yanlış anlaşılma olmasın, kız arkadaşlarım da vardı. Birlik evindeki kız kardeşlerim. Bu akşam Pippa ve Corinne'le akşam yemeği için buluşacaktım mesela. Ama her nedense erkek cinsiyetindeki arkadaşlarım hep kız arkadaşlarımdan daha fazla oluyordu.

Mağaraya benzeyen amfinin ortalarındaki bir sırada üç kişilik yer bulduk. Hunter Davenport bir sıra aşağımızda, sıranın sonunda oturuyordu ve başını telefonuna eğmişti.

"Tanrım, bu çocuk tam bir mükemmellik abidesi," diye inledi Pax. "Kaç defa onu bizim tarafa çekme hayali kurduğumu bilemezsiniz."

Koluna hafifçe vurdum. "Bir gün olur belki. Sana inanıyorum."

Amfi tamamen doldu ve profesör saat tam dokuzda içeri girdiğinde tüm muhabbet kesildi. Kadın uzun boylu, ince biriydi. Kısa saçları, siyah kare çerçeveli gözlüğünün arkasında saklanan kurnaz bakışlı kahverengi gözleri vardı. Bizi sıcak bir şekilde selamladıktan sonra kendisini tanıtıp unvanlarından ve bu yıl derste öğreneceğimiz şeylerden bahsetti.

Heyecan doluydum. Babam bir cerrahtı, annemse eskiden pediatri hemşiresiydi. Yani benim de tıp alanına savrulmam kaçınılmaz bir şeydi. Bu muhtemelen DNA'ma işlenmişti. Fakat cerrahlık ve hemşirelik bölümleri ilgi alanıma girmiyordu. Ben çocukluğumdan beri ruh alanının cazibesine kapılmış durumdaydım. Özellikle de kişilik bozuklukları çok ilgimi çekiyordu. Tahrip edici düşünce şekilleri ve bunların insanlara etkileri, benim üzerinde çalışmak istediğim konuydu.

Profesör Andrews, işleyeceğimiz belirli konuları anlatıyordu.

"Geçmişte anormal psikolojiye nasıl yaklaşıldığını, yıllar içinde bu yaklaşımın nasıl değişip modernleştiğini göreceğiz. Çalışmalarımızda klinik değerlendirmeler ve teşhisler büyük rol oynayacak. Ben, eğitimde pratikten yanayımdır. Yani bu kürsüde öylece dikilip stres bozuklukları, mizaç bozuklukları ya da cinsel rahatsızlıklar hakkında bir şeyler anlatıp geçmeyeceğim."

Öne doğru eğildim. Büyülenmiş gibiydim. Profesörün ciddi ses tonunu, bakışlarını amfide dolaştırıp herkesin gözüne tek tek bakmaya çalışmasını çok sevmiştim. Öğretmenlerin monoton bir şekilde bilgisayarlarından dersleri okudukları ve sınıfta başka insanların da olduğunun farkında bile olmadıkları pek çok derse girmiştim.

Profesör Andrews, derste bahsettiği vakaların özetlerini yazmamızı isteyeceğini, bunların yanı sıra birkaç test yapacağını söyledi. "Test tarihleri e-posta adreslerinize gönderilen ders programında bulunuyor. Dönem sonu araştırma projenize gelince, bunun için bir partnere ihtiyacınız olacak. Dönem finali ödevinizi ve vaka incelemenizi tatilden önce teslim etmeniz gerekiyor. Şimdi işin eğlenceli kısmına gelelim..."

Amfideki birkaç kişinin rahatsızlıkla bakıştığını fark ettim. Sanırım bir profesörün "eğlence" kelimesini kullanması kırmızı alarm olarak görülüyordu. Ama ben endişeli değildim. Çünkü Andrews'un ağzından şu ana dek çıkan her şey çok ilgi çekiciydi.

"Şu eski çocuk oyununu hatırlıyor musunuz? Doktorculuk?" Profesör Andrews öğrencilere sırıtarak baktı. "Bu araştırma projesinin esas noktası bu. Partnerlerden biri psikolog olacak, diğeri de hasta. Psikolog olan tarafa, detaylı bir vaka incelemesi yazabilmesi için tanı araçları verilecek. Hastanın sahip olduğu psikolojik rahatsızlığı her iki taraf da araştırıp öğrenecek."

"Buna bayıldım," dedi Pax bana dönüp. "Lütfen, lütfen ben hasta olayım."

"Niye Demi'yle partner olduğunu varsayıyorsun ki?" diye karşı çıktı TJ.

"Çocuklar, benden ikinize de yetecek kadar var."

O sırada Andrews tekrar lafa girdi. "Partnerleri sınıf listesindeki alfabetik sıraya göre ayarlayacağım." Birkaç kâğıt çıkardı. "Adınızı duyduğunuzda elinizi kaldırın ki kiminle çalışacağınızı görün. Pekâlâ, başlayalım bakalım. Ames ve Ardin."

İki el havaya kalktı. Biri parlak mor saçları olan bir kız, diğeri Patriots şapkası takmış bir kızdı.

"Axelrod ve Bailey."

Sınıfta yüz kadar öğrenci vardı ama Andrews oldukça hızlıydı. O kadar ki hemen D harfine ulaşmıştık.

"Davenport ve Davis."

Elimi kaldırdığımda Hunter da kaldırdı ve bana dönüp hafifçe gülümsedi.

Yanımdaki TJ mutsuzca iç geçirerek bana döndü. "Soyadımı resmi olarak Davidson yapıp seni şu hokeyci pislikten kurtarmamı ister misin?" diye fısıldadı.

Ona sırıttım. "Sorun değil, hayatta kalırım."

"Grey ve Guthrie," dedi Andrews.

"Emin misin?" diye sordu TJ. "İstersen partnerini değiştirebilirsin bence."

"Killington ve Ladde."

"Hayatım, sorun yok. Çocuğu tanımıyorum bile," dedim. "Ondan hoşlanmayan sensin."

"Ben onu seviyorum," dedi Pax hayranlıkla. "Onunla doktorculuk oynamayı çok isterim."

Fakat o anda Andrews, "Lawson ve Ling," diye bağırdı ve dalgalı kahverengi saçları ve muhteşem bir çenesi olan partnerini gördüğü anda Pax'in yüzü aydınlandı.

"Bu da iş görür," diye mırıldandığında kahkahamı zor tuttum.

"Bu paketler..." dedi Andrews, masasındaki turuncu zarflara işaret ederek, "... ödeviniz hakkında detaylı bilgi içeriyor. Partnerlerden biri lütfen dersten sonra masadan bir dosya almayı unutmasın. Kimin hangi rolü üstleneceği size kalmış."

Hunter dönüp parmağını bana silah gibi doğrulttu. Dosyayı alma görevinin bana düştüğünü ima ediyor olmalıydı.

Gözlerimi devirdim. Daha şimdiden işi bana yığmaya başlamıştı demek.

Herkesin partneri belli olduktan sonra Andrews derse devam etti. O kadar çok not almıştım ki bileğim ağrımaya başlamıştı. Kahretsin, bir dahaki sefere bilgisayarımı getirmeliydim. Normalde elimle not tutmayı tercih ederdim ama bu derste çok fazla materyal vardı ve Andrews da kısa süre içinde çok şey anlatıyordu.

Dersten sonra kürsüye gidip turuncu zarflardan birini aldım. Bayağı ağır bir dosyaydı. Bu, başkalarını telaşlandırabilirdi ama ben projeye başlamak için sabırsızlanıyordum. Sporcu bir ahmakla eşleşmiş olsam da eğlenceli ve kapsamlı bir proje olacağa benziyordu.

Sporcu ahmaktan bahsetmişken, kendisi şu anda sırt çantasını tek omzuna asmış, bana doğru geliyordu. "Davis," dedi.

"Davenport."

"Bana Hunter de." Bakışları başımdan ayağıma kadar üzerimde dolaştı. Miami'de geçirdiğim yazdan sonra hâlâ hoş bir bronzluğa sahip olan bacaklarımda fazla oyalanmıştı sanki.

"Ben Demi," derken TJ ile Pax'in kapıda beni beklediklerini gördüm.

"Demi..." dedi Hunter dalgınca. Hâlâ bacaklarıma bakıyordu. Gözlerini benimkilere çevirmeden önce güçlükle yutkundu.

"Evet, adım bu." Neden sürekli kıpırdanıp duruyordu? Gözlerimi kısarak kasıklarına baktım. Sertleşmiş miydi bu?

"Demi," diye tekrarladı.

"Hı-hı. Kısmi ile kafiyeli." Bacaklarının arasındaki kısmi sertleşmeyi ima eder gibi baktım.

Hunter kafasını eğdi. Sonra sırıttı. "Yok artık. Öyle bir şey yok. Pantolonum yüzünden öyle görünüyor."

"Tabii canım."

İri ellerinden birini pantolonunun fermuarına götürdüğünde şişkinlik inmiş gibi göründü. "Yeni kot," diye homurdandı. "Kumaşı hâlâ biraz sert."

"Sert diyorsun, ha?"

"Kumaştan bahsediyorum. Dokun da gör."

Bir kahkaha attım. "Aman Tanrım, tabii ki aletine dokunmayacağım."

"Sen kaybedersin." Hunter sırıttı.

"Sen öyle diyorsan öyledir, ahbap." Zarfı ona gösterdim. "Projeyi konuşmak için ne zaman buluşalım?"

"Bilmem. Bu akşam boş musun?"

Kafamı iki yana salladım. "Hayır, işim var. Yarın akşam olur mu?"

"Olur, bana uygun. Ne zaman? Nerede?"

"Akşam sekizde, Theta Beta Nu evinde olur mu?"

"Cidden mi? Senin bir birlik kızı olacağını hiç düşünmemiştim."

Omuz silktim. "Eh, öyleyim ama."

Doğrusunu söylemek gerekirse birlik evine girmek için yemin etmemin tek sebebi yurtta yaşamak istememdi. Ayrıca annem de üniversitedeyken Theta üyesiydi ve ondan, birlik evinde kaldığı zamanların hayatının en güzel dönemlerinden biri olduğunu dinleyerek büyümüştüm. Annem o zamanlar partilerin gözbebeğiydi. Şimdi de öyleydi gerçi.

"Tamam o halde. Yarın akşam görüşürüz, Kısmi," dedi Hunter harfleri uzatarak. Sonra da dönüp gitti.

3

HUNTER

"O memeleri öyle özledim ki..."

"Onlar da seni özlediler."

"Hmmm, öyle mi? Neyimi özlediler?"

"Kesinlikle dilini."

"Hmmm. Göster bana onları, Ateşli. Birazcık, hadi."

"Ya takım arkadaşların odaya girerse?"

"O zaman sonsuza dek beni kıskanırlar çünkü dünyadaki en seksi kadınla çıkıyorum."

"Tamam, kabul. Ama sen de bana aletini göstereceksin."

"Anlaştık. Önce sen... ah, kahretsin... bebeğim, bir dakika dur... belki de kızları açmasan iyi olur. Ya Hunter içeri girerse? Evde olduğunu söylemiştin."

"Aman, o sorun değil. Hunter artık keşiş sayılır. Çıplak göğüslerim onu etkilemez."

Sonunda kendimi tutamayıp mutfakta dikildiğim yerde homurdandım. Sadece Demi Davis'le projeye başlamak için çıkmadan önce bir şeyler yemek istemiştim. Ama son beş dakikayı dünyadaki en mide bulandırıcı Skype konuşmasını dinleyerek geçirmek zorunda kalmıştım.

"Aynen, keşiş oldum," diye bağırdım o yöne doğru. "Ama hadım edilmiş değilim!"

Sonra da Brenna'ya giyinme fırsatı vermeden oturma odasına daldım. O bu fırsatı hak etmiyordu. Bense, Brenna ile Jake'in

video seksi seansına katlanmanın ödülü olarak porno videoları dışında meme görmeyi hak ediyordum.

Fakat Brenna tişörtünü göğsüne doğru hızlıca indirince tek görebildiğim kırmızımsı kahverengi meme uçları oldu.

"Kay kenara, seni şeytan kadın." Koltuğa çöküp bir çatal dolusu pilavı ağzıma tıkarken sehpada duran bilgisayarın ekranına baktım. "Selam Connelly. Aletin iyiymiş."

Ekrandaki genç adam irkilerek bir küfür savurdu. Sanki etkileyici büyüklükteki ereksiyonunu kavradığını yeni fark etmiş gibi bakışları aşağı kaydı. Sonra hızlı hareketlerle fermuarını çekti ve derin bakışlı yeşil gözlerini bana dikti.

"Bizi mi gözetliyordun, Davenport?"

Ağzımdakini yuttum. "Lanet olası oturma odamda çıplak Skype seansı düzenleyen sizsiniz. Ben nasıl sizi gözetliyor olabilirim?"

"*Bizim* oturma odamız," dedi Brenna tatlı bir sesle, uzanıp omzuma hafifçe vurarak.

Tabii, sanki bunu unutmam mümkündü. Başka erkekler, üç hatunla aynı evde kalma düşüncesiyle havalara uçabilirdi ama benim için ideal ev düzeni bu değildi. Brenna, Summer ve Rupi'yi seviyordum ama üçü bir araya gelince dünya... aşırı gürültülü bir yer oluyordu. Sürekli birlik olup üstüme gelmelerinden bahsetmiyordum bile.

Eski ev arkadaşlarım Mike Hollis ile Colin Fitzgerald da teknik olarak hâlâ burada yaşıyorlardı ama eve pek sık uğradıkları söylenemezdi.

Hollis sadece hafta sonları geliyordu. Hafta içi iş için New Hampshire'da ailesiyle birlikte kalıyordu.

Bir video oyunu tasarımcısı olan Fitz ise Briar'dan mezun olduktan sonra pek çok sözleşme imzalamıştı ve bu nedenle devamlı oyun stüdyolarına gitmek zorunda kalıyordu. Şu anda da bir bilimkurgu oyunu üzerinde çalıştığı New York'taydı ve Sum-

mer'ın ailesinin otelindeki çatı katı dairesinde kalıyordu. Şanslı adam. Heyward-Di Laurentis klanı acayip zengindi ve Fitzy de bunun tadını çıkarıyordu.

Dizüstü bilgisayarın hoparlöründen birinin bağırışı yükseldi. "Connelly, kaldır kıçını artık. Araba aşağıda bekliyor. Bu akşam hayır kurumu için fotoğraf çekimimiz var ya."

Jake arkasına baktı. "Ah, kahretsin. Ben onu tamamen unutmuşum."

"Bilgisayarda ne yapıyor... ah, selam Brenna!" Ekranda dev bir surat belirdi. O kadar yakına gelmişti ki burun kıllarını görebiliyordum.

Adam geri çekildiğinde pek sık yaşamadığım bir yıldız tutulması anı yaşadım çünkü lanet olsun... karşımdaki Theo Nilsson'dı, Edmonton'ın yıldız oyuncularından biri. Nilsson'ın öylece Jake'in otel odasına girebildiğine inanamıyordum. Ve Jake'in, efsanevi oyuncularla aynı takımda hokey oynuyor olmasına az da olsa imrendiğimi inkâr edemezdim.

Çocukken profesyonel ligde oynamayı hayal edip dururdum ama büyüdükçe bunun benim için en iyi yol olmadığını fark etmiştim. Bu yüzden seçmelere katılmamıştım. Hatta üniversitede bile hokey takımına girmeyi planlamamıştım, Briar'a gelme sebebim işletme lisansı almak ve girişimci olmaktı. Fakat benden iki yıl önce mezun olan bir takım arkadaşım beni kandırıp gönüllü emekliliğimi bir kenara bırakmamı sağlamıştı ve bu noktaya kadar gelmiştim.

"Gitmem lazım, bebeğim," dedi Jake, Brenna'ya.

"Erkeğe susamış hayran piliçlerle fotoğraf çekiminde iyi eğlenceler," diye şakıdı Brenna.

Nilsson bir kahkaha patlattı. "Bu yaşlılar için düzenlenen bir hayır etkinliği," dedi.

Brenna fikrinden caymamıştı. "Sen Jake'i gördün mü acaba?" diye sordu Theo'ya. "O ihtiyar tilkiler peşini bırakmayacak, görürsün. Hayranlığın yaşı olmaz."

Brenna bilgisayarını kapatırken ben ızgara tavuğumdan bir parça ısırdım. "Ekrandakinin Theo Nilsson olduğuna inanamıyorum," dedim lokmamı çiğnerken.

"Çok iyi adamdır. Geçen hafta Bruins'le yaptıkları maçtan sonra onunla akşam yemeği yedik."

"Gözüme sokma istersen."

Brenna'nın imzası olan kırmızı rujlu dudakları tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Kız evde yalnızken bile bu "becer beni" rujunu sürmeyi ihmal etmiyordu. Şeytanın ta kendisiydi. "Uslu bir çocuk olursan bir dahaki sefere seni de davet ederim."

"Ben her zaman uslu bir çocuğum," diye karşı çıktım. "Aletime sor. Zavallı şey kötü çocuk olmak istiyor ama ben izin vermiyorum."

Brenna güldü. "Bu bastırılmış şehvetin, sağlığın için iyi olmayacağını düşünüyorum. Ya hayaların patlarsa ve ölürsen?"

Biraz düşündüm. "Belki de tek patlamada binlerce orgazm yaşamış gibi olurum. Kim böyle bir şeyden sonra yaşamaya devam etmek ister ki? Bin orgazm değerindeki bir patlamadan daha iyisine ulaşamazsın çünkü."

"Mantıklı." Brenna'nın siyah gözleri, tabağımı yıkamak için mutfağa giderken beni izledi.

"Benim çıkmam lazım," dedim, kafamı tekrar oturma odasına uzatarak. "Görüşürüz."

"Nereye gidiyorsun?"

"Theta evinde ders çalışmaya."

"Vay! Bekâret yeminine elveda demeye, ha?"

"Yoo, yeminim hâlâ sağlam. Sadece orada yaşayan bir hatunla proje yapmam gerek."

"Proje," dedi Brenna alaycı bir şekilde.

"Evet, proje. Dünyada seksten başka şeyler de var, Bee."

"Kesinlikle var." Dudaklarını şehvetle yaladığında ağzımın karıncalandığını hissettim. Tabii penisimin de.

Brenna haklıydı. Seks her şeydi ve her yerdeydi. Bir kadının

dudaklarını yalaması bile beynimin anında seks kuyusuna düşmesine neden olabiliyordu.

Libidomu kontrol etmek için tek bir çözümüm vardı: Marihuana. Ama onu bile istediğim kadar kullanamıyor, sadece partilerde bir iki dal içiyordum. Esrar beni yatıştırıyor, cinsel dürtülerimi bastırıyordu ama aynı zamanda yorulmama ve antrenmanlarda yavaş olmama neden oluyordu. Hem Amerikan Üniversite Sporları Kurumu'nun uyuşturucu testi görevlilerinin dikkatini üzerime çekmeye niyetim yoktu. Bu yüzden esrar da tıpkı seks gibi uzak durmaya çalıştığım bir aktiviteydi. Hayatım ne kadar da mükemmeldi.

"Neyse. Sonrasında Malone's'ta bizim çocuklardan biriyle buluşup bilardo oynayacağım. Beni beklemeyin."

"Nasıl yani? Beni davet etmiyor musun?" Brenna yalandan üzülmüş gibi dudaklarını büzdü.

"Hayır," dedim, kendimi zerre suçlu hissetmeden. Östrojen dolu bir yerde yaşıyordum ve bazen bir geceliğine bile olsa kaçmam mecburiydi. "Kızların gelmesi yasak. Evde zaten yeterince kız var."

"Ah, ama buraya bayılıyorsun. Rupi her gün öğle yemeğini pişiriyor, Summer kahvaltını hazırlıyor, ben de evde sürekli iç çamaşırlarımla geziyorum. Yemek ve seksi bedenler hayatından eksik olmuyor, Davenport. Her erkeğin rüyasını yaşıyorsun."

"Her erkeğin rüyasını yaşıyor olsaydım her gece birinizi yatağa atıyor olmam gerekirdi. Ya da hepinizi aynı anda."

"Hah! Rüyanda görürsün. Hadi git de projene bak sen," dedi, proje kelimesini söylerken parmaklarıyla tırnak işareti yaparak.

Ona hareket çekip evden çıktım. On beş dakika sonra kampüse girmiş, Land Rover'ımı Yunan Evleri'nin bulunduğu ağaçlı yolun kenarına park etmiştim. Salı akşamıydı ve etraf şaşırtıcı derecede sessizdi. Normalde burada her gece bir parti ya da et-

kinlik olurdu ama bu akşam birkaç erkek evinden yükselen hafif müzikler vardı sadece.

Theta evinin ön kapısına giden çiçekli patikada ilerledim. Üç katlı, Victoria tarzı evin neredeyse her penceresi aydınlıktı. Zili çaldığımda açan, eşofman giymiş uzun, sıska bir kız oldu.

Bir kaşını kaldırdı. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Demi'yle görüşmeye geldim." Sırt çantamı taktığım omzumu kaldırdım. "Ders çalışacağız."

Demi'nin birlik evi kardeşi omzunu silkti, sonra dönüp, "Demi! Kapı!" diye bağırdı.

Hafta sonu burada bulunduğum zamandan beri büyük bir değişime uğramış olan eve girdim. İçerisi derli topluydu ve limonlu deterjan kokuyordu. Etrafta gecelikli kızlar, sarhoş oğlanlar veya bira göletleri yoktu.

Ahşap merdivende adım sesleri yankılandı. Psikoloji dersinde tanıştığım kız süzülerek basamaklardan iniyordu. Ağzının köşesinde bir lolipop vardı. Bakışlarım doğal olarak, şekerden ıslanıp parlamış olan dudaklarına kaydı. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Ekose desenli pijama altı, siyah spor sutyen ve beyaz renkli, incecik bir atlet giymişti.

Lanet olsun, o kadar tatlıydı ki onu baştan aşağı süzmemek için kafamı çevirmek zorunda kaldım.

"Selam," dedi beni uzun uzun incelerken.

"Mel, kapıdaki kimdi?" diye bağırdı biri.

İçeride konuşma sesleri yükseldi, sonra beş altı kız mutfaktan antreye doluştu. Beni gördükleri anda oldukları yerde durdular. Bir tanesi beni gayet aşikâr bir şekilde gözleriyle soyarken diğerleri bu işi daha gizli yapıyorlardı.

"Hunter Davenport," dedi kız. "Tanrım, yakından çok daha yakışıklıymışsın."

Normalde kadınların karşısında utangaçlık ya da aptallık göstermezdim ama şu anda hepsi beni ölçüp tartan gözlerle izlerken

dikkatimi toplamam aşırı zor oluyordu. "Bana numaranı versen iyi olur sanki," diye mırıldandım Demi'ye.

"Nedenmiş o?"

"Bir daha çalışmak için geldiğimde sana mesaj atarım, sen de sessizce beni almaya inersin. Bu şekilde bunlardan kaçabiliriz." Seyircileri işaret ettim.

"Ne yani? Birkaç kız yüzünden gözün mü korktu?" Demi gözlerini devirerek merdivene yöneldi.

"Yok," dedim göz kırparak. "Ben asıl senin için endişeleniyorum."

"Benim için mi?"

"Eh, evet. Buraya gelmeye devam edersem kız kardeşlerin seni acayip kıskanmaya başlayacak ve bu yüzden önünde sonunda sana kötü davranacaklar. Tüm arkadaşlarını kaybedeceksin. Gerçekten istediğin bu mu Kısmi?"

Demi güldü. "Ah, olamaz! Haklısın. Bundan sonra pencereme tırman bence. Tıpkı Romeo gibi." Diliyle lolipopu ağzının diğer tarafına geçirdi. "Bu arada, hikâyenin sürprizini bozacak bir bilgi vereyim: Romeo sonunda ölüyor."

Bunu söyledikten sonra beni ikinci kattaki bir odaya aceleyle sokup kapıyı kapattı.

Odayı inceledim. Duvarlar sarıydı. Dört direkli karyolanın üstünde sayvanın olması gereken yer boştu ve nevresim mor renkliydi. Yastıklardan birineyse pelüş bir panda yaslanmıştı.

Demi'nin çalışma masası ders kitaplarıyla doluydu. Kimya, biyoloji, matematik ve adını okuyamadığım bir kitap daha vardı. Eğer bu dönem bu derslerin hepsini alacaksa ders programı oldukça yoğun olacaktı. Ona hiç imrenmiyordum doğrusu.

Sonra bakışlarım, masanın üst kısmındaki büyük mantar panoya takıldı. Üzerine iliştirilmiş onlarca fotoğrafa bakmak için ilerledim. Hmm, bu fotoğraflarda bir sürü erkek vardı. Birkaç kız da görüyordum ama Demi'nin arkadaş grubunu çoğunlukla

erkekler oluşturuyor gibiydi. Fotoğrafların birkaçında Demi'nin yanında simsiyah saçları olan bir çocuk duruyordu. Erkek arkadaşı mıydı acaba?

"Eee, nasıl yapacağız şu işi?" diye sordum, çantamı çalışma masasındaki sandalyeye koyarken.

"Eh, Andrews bu buluşmalara terapi seansı gibi yaklaşmamızı söyledi."

"Doğru." Kaşlarımı kaldırıp indirdim. "Doktorculuk oynamaya hazır mısın?"

"İğrençsin. Seninle hiçbir şey oynamayacağım, hokeyci çocuk."

"Hokeyci adam dersen sevinirim."

"Pekâlâ, hokeyci adam." Demi elini okul çantasına daldırıp dün derste hocanın verdiği zarfı çıkardı ve yatağın ucuna oturdu. "Senin hasta, benimse doktor olacağımı varsayıyorum. Yani işin kolay kısmı sana düşüyor."

Kaşlarımı çattım. "Sana kolay kısmı istediğimi düşündüren nedir?"

"Ah, pardon, niyetim zekâna hakaret etmek değildi," dedi samimi bir sesle. "Ama bir arkadaşım, senin işletme okuduğunu söyledi."

"Eee?"

"Eee'si, benim ilgi alanım psikoloji ve inceleme yapıp teşhis koymanın senden çok bana yararı olacağını düşünüyorum. Sonuçta bu kariyer yolunda yürüyecek olan benim. Ama sen araştırma kısmını istemiyorsan kura çekebiliriz."

Bir süre düşündüm. Kariyer konusunda haklıydı aslında. Hem araştırma yapmak benim için sorun değildi. "Peki, dediğin olsun. Ben hasta olurum."

"Anlaştık o halde. Mükemmel."

"Birlikte nasıl uyum içindeyiz, görüyor musun?" Bakışlarım, pencerenin önündeki iki kişilik koltuğa kaydı. "Ne tatlı, tıpkı

deli doktorlarının ofislerindeki gibi." Koltuğa gidip iri bedenimi zar zor üzerine yerleştirdim ve bacaklarımı kenarından dışarı uzattım. Sonra pantolonumun fermuarına uzandım. "Pantolon inecek mi kalacak mı?"

4

DEMI

Bu saçma soru karşısında kahkahama engel olamadım. "Tanrı aşkına, pantolonun üstünde kalsın lütfen."

"Emin misin?" Hunter'ın parmağı kotunun düğmesindeydi.

"Kesinlikle."

"Sen kaybedersin." Göz kırpıp ellerini kafasının altına yerleştirdi.

Davenport oldukça eğlenceli biriydi, bunu kabul ediyordum. Ayrıca çok da çekiciydi. Birlik kardeşlerim, onu gördükleri anda salyalarını akıtmaya başlamışlardı. Çoğu sporculara bayılıyorlardı ve muhtemelen Hunter gittikten hemen sonra odama dalıp detayları isteyeceklerdi.

Hunter küçük koltuğumun üstünde gerinip ayakkabılarını çıkardı. Dizleri yırtık kot pantolon, siyah tişört ve fermuarını açık bıraktığı gri bir hırka giymişti. Kaslıydı ama hantal değildi. Harika bir vücudu ve bir kadının kalbini durdurabilecek bir yüzü vardı. Bana ukala bir tebessüm attığında yanaklarımın kızardığını hissederek dehşete düştüm. Bu gülümsemeden tehlike akıyordu. Pax'in bu çocuğa kafayı takmış olmasına şaşmamalıydı.

Geniş turuncu zarfı açıp proje ödevimizle alakalı talimatları içeren zımbalı birkaç kâğıdı ve daha küçük iki zarfı çıkardım. Zarfların birinde "DOKTOR" diğerinde "HASTA" yazıyordu.

"Al." Hasta zarfını koltuğa doğru fırlattığımda Hunter kolayca tuttu.

Benim zarfımın içinde bir kâğıt yığını vardı. Baktığımda bunların "seans notları" için kullanmam gereken boş kâğıtlar olduğunu fark ettim. Ardından talimatlara göz gezdirdim. En az sekiz seans yapmamız gerekiyordu, istersek fazlasını da yapabilirdik. Seans notlarım, proje sonunda yazmam gereken incelemeye eklenecekti. Paketimde ayrıca tanı araçları ve ipucu kâğıtları vardı.

Koltuktaki Hunter hafifçe kıkırdayınca ona bakıp kâğıtlarını incelediğini gördüm. Onunkiler benimkiler kadar fazla değildi, muhtemelen onun görevi daha çok araştırma yapmak olduğu içindi bu.

"Rollerimize derste karar versek daha iyi olurdu aslında," dedim. "Sahte rahatsızlığını birkaç seansta çözeceğimizi düşünüyorum. Bu kadar çok seans yapabilir miyiz bilmiyorum."

Hunter sadece omuz silkti. Kâğıtlarını tekrar incelemeye dönerken sesine yerleşen alaycı bir tonla, "Sorun yok. Doğaçlama yapacak kadar bilgim var. En azından bu ilk seans için," dedi.

"Emin misin?"

"Evet." Kâğıtları zarfına geri koyup zarfı da çantasına yerleştirdi, sonra tekrar koltuğa yayıldı. "Pekâlâ, başlayalım bakalım."

Andrews'un talimatına göre, seansta teknolojik aletlerle kayıt yapmaya iznim yoktu. Ama not alma yeteneğime güveniyordum. Lolipopumun son parçasını dişlerimle ezip yutarken çubuğu çöp kutusuna fırlattım.

İkimiz de yerlerimize iyice yerleştikten sonra formalitelerle başladık. "Evet, Bay..." Boşluğu doldurması için bekledim.

"Seksi."

"Reddedildi. Bundan daha iyisini yapabilirsin."

"İri."

İçimi çektim. "Smith," dedim ciddi bir tonla. "Soyadın Smith. Adınsa, hmm, Damien."

"Şu korku filmindeki şeytani çocuğun adı mı? Reddediyorum. Kötü şeyleri çağrıştırıyor."

"Sen kötü şeyleri çağrıştırıyorsun zaten," diye mırıldandım. Tanrım, sahte adını bile seçmek sonsuza dek sürecek gibiydi. Bu hızla gidersek projeyi asla tamamlayamazdık. "İyi, adın Richard olsun, seni mızmız dingil."

Hunter alaycı bir şekilde güldü.

"Sizinle tanışmak güzel, Bay Dingil Smith," dedim tatlı bir sesle. "Ben Doktor Davis. Buraya gelme sebebinizi öğrenebilir miyim?"

Davenport'un yine saçma bir şeyler söylemesini bekledim. Aletinin emilmesine nasıl fena ihtiyaç duyduğu gibi bir şey mesela. Ama beni şaşırttı. "Karım terapiye ihtiyacım olduğunu düşünüyor."

Kaşlarımı kaldırdım. Vay, demek direkt konuya girecektik. Bunu sevmiştim. "Öyle mi? Peki böyle düşünme sebebi nedir?"

"Dürüst olmak gerekirse bilmiyorum. Terapiye asıl ihtiyacı olan o. Sürekli bir şeylere tepesi atıyor."

Bu söylediklerini not aldım. "Tepesi atıyor derken neyi kastediyorsunuz?"

"Her şeyi çok fazla düşünüyor. Sürekli dırdır ediyor. Mesela, işten eve geç gitsem beyni hemen 'birileriyle düşüp kalkıyor' alarmı veriyor." Hunter rahatsız olmuş gibi duraksadı. "Tamamen samimi olmak adına söylemem gerekir ki onu bir iki kez aldattım ve evet, o da bunu biliyor."

Vay canına, pembe dizi çeviriyorduk adeta. Ve ben kendimi çoktan kaptırmıştım.

"Pekâlâ... aldatma konusunda konuşalım." Birkaç not daha aldım. "Ne kadar zaman önce oldu? Bir kez mi yoksa iki kez mi gerçekleşti?"

"İlk yasak ilişkim yıllar önceydi. En sonuncusu bu yıl. İş yüzünden çok stresliyim."

Karısını kaç kez aldattığıyla ilgili sorumu duymazdan geldiğini not aldım.

"Sizce karınızı neden aldattınız? Öne çıkan bir sebep var mı?"

"Sürekli şikâyet eden, bir sürü talepte bulunan biriyle bağ kurmak çok zor. Beni aldatmaya iten kendisiydi. Yani, o şekilde davranmaya devam ederken başka ne bekleyebilirdi ki?"

Ah, pislik herif. Kendi aldatmasının suçlusu olarak karısını görüyordu...

Bu düşünceleri hemen durdurdum ve kendime, hastayı yargılamak değil, anlamak zorunda olduğumu hatırlattım.

İleride bir klinik psikolog olacaktım ve bunun gibi pek çok ihanet hikâyesi dinleyeceğimden emindim. Eşine fiziksel ya da duygusal olarak şiddet gösteren insanlarla bile karşılaşabilirdim. Hatta hastaların bazılarından iğrenecek, bazılarına yardım bile edemeyecektim.

Fakat benim işim onları ayıplamak değil, bir şeylerin farkına varmalarını sağlayabilmek olacaktı.

"Bu yasak ilişkilerden bahsedildikten sonra karınızla her şeye en baştan başlama konusunda anlaştınız mı peki?"

Hunter kafasını salladı. "Olanlardaki sorumluluğunu kabul etti ve beni affetti. Olan olmuş, geçmişte kalmıştı. Ama benden sürekli şüphe duyması onunla zaman geçirmeyi istememe neden oldu. İnanın bana, o hiç kolay bir insan değil."

"Tahmin edebiliyorum. Onun neden böyle davrandığını anlayabiliyor musunuz peki? Kendinizi onun yerine koymayı bir dener misiniz? Karınız size ihanet etse nasıl hissederdiniz?"

"O beni asla aldatmaz," dedi kibirle. "Bu ilişkideki cazibeli taraf benim. O kesinlikle kendi sınıfının üzerindeki birine sahip."

Sen lanet olası herifin tekisin, demek istedim ona.

"Anlıyorum," dedim bunun yerine. Terapistlerin bu tek kelimeyi neden sürekli tekrarladıklarını şimdi anlamıştım. Kafalarında çınlayan hakaretlerin yerine bunu kullanıyorlardı.

Hunter ve hayali karısıyla ilgili yirmi dakika daha konuştuk.

Kadının dırdırlarından ve Hunter'ın ihanetinden bahsetmeye devam ettikçe konuya yaklaşımını daha net görebildim. Kendini karısının yerine koymaktan acizdi.

Anlayışsızlık, diye not alarak etrafına minik yıldızlar çizdim.

Davenport, kadını kötü karakter, adamı ise masum kurban olarak gösterdiği uzunca bir olayı anlatmayı bitirirken onun kendisini bu projeye böyle vermiş olması karşısında etkilenmeden edemedim. Bu işi çok iyi yapıyordu ve... ve bu aşırı seksiydi.

Ona bir soru daha soracaktım ki Hunter doğruldu. "Burada bitirelim. Rahatsızlığım hakkındaki bilgim bu kadardı," dedi hızlıca. "Seanslara devam etmeden önce biraz araştırma yapmam gerek."

"Eğlenceliydi," diye itiraf ettim. "Değil mi?"

"Evet, eğlenceli sayılırdı." Koltuktan kalkıp kaslı kollarını kafasının tepesine uzatarak gerindi. Bu esnada tişörtü yukarı doğru sıyrılınca çeliğe benzeyen karın kasları gözler önüne serildi.

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Aman Tanrım. Bu hiç adil değil."

"Ne?" Hunter'ın siyah kaşları çatıldı.

"Karın kaslarını hiç gördün mü? Lanet olsun, kimin öyle karın kasları vardır ki?"

Hunter'ın şaşkınlığı yerini ukala bir gülümsemeye bıraktı. "Hokey oynuyorum. Vücudumun her santimi öyle görünüyor."

Bir kez daha yanaklarımın ısındığını hissettim. Kıyafetlerinin altında ne olduğunu gözümde canlandırmamak için elimden geleni yapıyordum ama içimden bir ses hiç abartmadığını söylüyordu. Fiziği mükemmel ötesiydi.

Komodindeki telefonumun ekranının yandığını görünce gidip baktım. Telefonu sessize aldığım için Nico'nun son bir saatte iki kez mesaj attığını duymamıştım. İlkini otuz dakika önce, ikincisini de az önce atmıştı.

NICO: Slm bbek. Gece seninle kalmaya gelemiyorm. İşten snra arabam bozuldu. Akü sorunu. Arabayı Hastings'deki tamirciye kadr çektirip sabh derstn önce almam gerek.

NICO: Kızdın mı

Ona hızlıca bir mesaj yazdım.

BEN: Kızmadım bebeğim. Ama düş kırıklığına uğradım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Hunter hırkasının fermuarını çekerken.

Omuz silktim. "Erkek arkadaşım planımızı iptal etti. Bu gece bende kalacaktı ama arabasının aküsü bitmiş. Tamir ettirmesi gerekiyormuş."

"Çok kötü. Seni bu akşam bizim çocuklarla bilardo oynamaya davet ederdim ama kızlara biraz ara vermem gerek."

"Tüm kızların dikkatinin üzerinde olması eziyet gibi olmalı." Dün ona yemek getiren ama Hunter tarafından dikkate alınmayan sevimli kızı düşündüm. "Hadi, seni geçireyim."

Ama kapıya varamadan Nico aradı. "Ah, telefona cevap vermem gerek," dedim, Hunter'la birlikte odamdan çıkarken.

Telefona cevap vermekten başka çarem yoktu çünkü Nico'nun mesajlarını ya da aramalarını kaçırırsam, ona yarım saniye sonra dönsem bile cevap vermemek gibi bir huyu vardı. Pek çok insan bunu yapıyordu. Daha beş saniye önce beni aramışken ya da mesaj atmışken nasıl cevap vermeye zamanları olmuyordu bilmiyordum. Herhalde mesajı gönderir göndermez telefonu nehre falan atıyorlardı.

"Selam," dedim hızlıca. "N'aber?"

"Bir arayıp sesini duyayım dedim," dedi Nico. "Şimdi duşa gireceğim. Muhtemelen erken yatarım."

"Neden? Ah, doğru, sabah arabanı alman gerekiyordu."

"Almak mı?"

"Tamirciye çektirmişsin ya?" diye hatırlattım. Gözucuyla Hunter'ın merakla beni dinlediğini görebiliyordum. Merdivenden inerken önden gitmesi için işaret ettim.

"Ah, hayır. Aslında Steve'in kamyonetinde kablo varmış, benim arabaya akü takviyesi yaptık."

"Bir dakika. Araban çalıştı mı yani?" O zaman neden buraya gelmedin? Bu soruyu sormak istesem de kendimi sormamaya zorladım.

"Evet, çalıştı. Ama akü tekrar biterse diye bu akşam tekrar sürmek istemedim," dedi Nico aklımı okumuş gibi. "Sabah tamirciye göstereceğim. Yarın akşam görüşürüz, olur mu?"

"Olur."

"Seviyorum seni, *mami*."

"Ben de seni seviyorum."

Hunter'la ön kapıya vardığımızda kaşlarımı çatmış haldeydim. "Erkek arkadaşın mı?" diye sordu.

Yavaşça kafa salladım. "Arabasını arkadaşının aracından takviye yaparak çalıştırmış ama aküsü hâlâ bozuk mu neymiş. Anlamadım. Arabalardan pek anlamam."

"Biraz şüpheli görünüyor," dedi Hunter. "Biriyle görüşmekten kaçınmak için sunulan 'arabam bozuldu' bahanesi gibi sanki."

"Öyle mi?" dedim meydan okur gibi. "Randevularından kaçmak için arabanın bozulduğu bahanesini sık sık sunar mısın?"

"Sık sık sunmam, hayır. Ama yaptım mı? Evet."

Ona dik dik baktım. "Eh, herkes senin gibi yalancı değil."

Davenport alınmış gibi görünmedi. Sadece sırıttı. "Tanrım. Damarına basmak istememiştim."

"Basmadın zaten."

"Hı hı. Her neyse, benim çocuklar bekliyordur. Sonra görüşürüz, Kısmi."

Onu kapıdan dışarı itiverdim. Belki ondan çabucak kurtulursam zihnime ektiği minik şüphe tohumu köklenmezdi.

5

HUNTER

Perşembe öğleden sonraki takım buluşmasına ilk gelen ben oldum. Eskiden bu toplantılara asla erken gelmezdim ama artık takım kaptanıydım ve diğerlerine örnek olmaya çalışıyordum. Bu yüzden de şu anda medya odasında tek başıma oturuyordum.

Briar'ın en üst kalite hokey tesislerindeki medya odamız son teknoloji aygıtlarla doluydu. Oditoryum tarzındaki bu geniş odada, üç uzun masamız, rahat minderli kocaman sandalyelerimiz ve maç kayıtlarını izlemek için devasa bir ekranımız vardı. Bu hafta her gün Eastwood Koleji'nin maçları üzerinde tartışmıştık. Konferans ligi rakibimiz bu üniversiteydi ve sezonun, yarın oynanacak ilk resmi maçında onlarla karşı karşıya gelecektik.

Endişeli değildim. Bu yıl Easter'ın oyuncuları fazla güçlü değildi. Onların aksine, Fitzy, Hollis ve Nate Rhodes mezun olmuş olsalar da bizim takım hâlâ dayanıklı ve güçlüydü. Ben vardım, muhteşem kalecimiz Matty vardı. Ayrıca Koç Jensen, liselerdeki en müthiş hokey oyuncularını mezun olur olmaz bizim okula almıştı.

Takım arkadaşlarım, eski kaptanımız Nate Rhodes'un görevini devralmam için beni seçince hemen onu arayıp takımın moralini nasıl yüksek tutacağıma, çocukları nasıl motive edeceğime, nasıl iyi bir yönetici olacağıma dair ipuçları istemiştim ama Nate'in pek yardımı olmamıştı. Takım dinamiğinin, yeni gelenlerle birlikte her yıl değiştiğini, ne yapmam gerektiğini gün

geçtikçe öğreneceğimi söylemişti. Sadece insanların kişiliklerini çözüp herkesi yüreklendirmem ve tek gayemize, yani kazanmaya odaklanmalarını sağlamam gerekiyordu.

Yeni gelenlerden bahsetmişken, bu sezon takımın çoğunluğunu yeni yüzler oluşturuyor desem yeriydi. Ağustos ayının sonunda herkese açık seçmeler düzenlemiştik. Bu seçmeler, liselerden seçilmeyen ya da kendilerini öylesine denemek isteyenler içindi. En sevdiğim yeni takım arkadaşlarımdan biri olan Conor Edwards da bu seçmeler sayesinde aramıza katılmıştı. Ve şu anda da, benim en ön masada oturduğum medya odasının kapısından içeri giriyordu.

Con, kendini şerefsiz bir tip olarak tanımlıyordu ama aslında hiç de öyle pisliğin teki değildi. Hatta oldukça düzgün bir çocuktu ve bayıldığım bir espri anlayışı vardı.

"N'aber kaptan?" derken ağzı yırtılacak gibi esnedi. Elini, güneşte iyice açılmış sarı saçlarının arasından tembelce geçirirken gözüm, boynundaki morarmış ısırık izine kaydı.

Bu, aklıma ev arkadaşım Summer'ın ağabeyi ve benim iyi arkadaşım -ve eski akıl hocam- Dean'i getirdi. Briar'da okurken Dean'in işi gücü seksti. Sürekli birileriyle yatıp kalktığının herkes tarafından bilinmesini umursamıyordu bile. Böyle bir itibarı olması onun kötü tanınmasına da yol açmamıştı çünkü karşılaştığı tüm kızlar onunla bir kenara geçip hemen soyunuvermek istiyorlardı. Fakat kalbini çalan tek kişi, kız arkadaşı Allie olmuştu. İkisi, iki yıldır New York'ta birlikte yaşıyorlardı.

Conor yanıma oturdu. Onun arkasından birkaç son sınıf öğrencisi de içeri girip en üstteki masaya oturdular. "Selam," dediler, başlarıyla selam vererek.

Biz de onlara aynı şekilde karşılık verdik.

Sonra Matt Anderson odaya adımını attı. Fitz ile Hollis gittikten sonra takımdaki en iyi arkadaşım artık Matty'ydi. Aramızda-

ki tek siyahi oyuncuydu ve henüz mezun olmasa da geçen sene, Los Angeles Kings takımına seçilmişti.

"Selam," dedi bize.

Oda dolmaya başladı. Yirmi kadar as oyuncumuz vardı. Geri kalan kişilerse yedekler ve hâlâ gelişmeye ihtiyacı olan küçüklerdi. Ve Brenna'nın sevimli ahmak lakabını taktığı Mike Hollis mezun olmuştu ama her takımda mutlaka onun gibi bir tip olurdu. Bu sene bu onur, Aaron adlı ikinci sınıf öğrencisine aitti. Herkes ona Bucky diyordu çünkü Marvel filmlerindeki şu karaktere çok benziyordu.

Bucky bundan nefret ediyordu ama takma isimler istese de istemese de insana yapışıp kalırdı. Mesela son sınıfta okuyan sol kanat oyuncumuzun takma adı Ağaçsurat'tı. Bazen ona sadece Ağaç ya da A diye sesleniyorduk. Dört yıl önce sarhoş olduğu bir gün, ağaçların suratları olmadığı için üstlerine yuva yapan kuşları görememelerine çok üzüldüğünü söylemişti ve bunun sonucunda, büyük bir ihtimalle Logan ona bu ismi takmıştı.

Takım mutfağından aşırdığı bir çöreği kemirmekte olan Bucky ön masaya geldi. "Koçla şu meseleyi konuştun mu?" diye sordu lokmasını ağzı açık çiğneyerek.

Aptalı oynadım. "Hangi meseleyi?"

"Domuz meselesi, dostum."

"Aynen, domuz meselesi," diye tekrar etti üçüncü sınıflardan Jesse Wilkes. Telefonla konuşuyordu ama dikkatini bize vermişti.

Kahretsin. Bu konunun unutulup gideceğini ummuştum.

"Hayır, daha konuşmadım." *Konuşmayı da planlamıyorum,* diye eklemek istedim ama onları nasıl atlatacağıma henüz karar vermemiştim.

Çocuklar bir takım maskotumuz olsun istiyorlardı ama ben şahsen bunu saçma buluyordum. Yani, bir kutup ayısına bir şekilde buz pateni giydirip maçın periyotları arasında rink-

te gösteri yapmasını sağlayabilmemiz mümkün olsa o zaman tamam, harika olurdu.

Böyle olmadıktan sonra maskotun olması kimin umurundaydı?

Koçun odaya girip avuçlarını sertçe birbirine vurmasıyla takım arkadaşlarımın sorularından kurtuldum. "Vakit kaybetmeyelim," dedi kükrer gibi. "Gözler ekrana çevrilsin."

Chad Jensen kesinlikle sert yapılı biriydi. Kelimeleri ağzında gevelemez, bizi asla şımartmazdı. Bu arenadayken kendimizi ya işimize vermemiz ya da defolup gitmemiz gerekiyordu.

"Kriska'nın ilk atağına dikkat edin," diye emir verdi koç, projeksiyon ekranında yüksek çözünürlüklü bir video belirirken. Kendisi de masasına geçip tablet kalemiyle Eastwood'un kalecisi Johan Kriska'nın etrafına bir çember çizdi.

Henüz birinci sınıfa giden Kriska'nın, doğu kıyısındaki en iyi kalecilerden biri olduğu söyleniyordu. Lisede çıktığı kaydedilmiş maçları ve Eastwood'un sezon öncesi maçlarının videolarını pek çok kez izlemiştim çünkü bu çocukla yüzleşmeye hazır olmam gerekiyordu. Ukalalık gibi görünmesini istemezdim ama ben, takımımdaki en iyi forvet oyuncusuydum. Ve tabii ki en çok gol atan kişiydim. Bunu geçen sezonun istatistikleri söylüyordu. Eski kaptanım Nate'le gol sayılarımız eşitti ama o asistleriyle beni geçmişti. Sanırım bu da kaptanlığın gerektirdiklerinden biriydi: *Açgözlülük edip zaferi sahiplenme.*

Bir kaptanın yapması ve yapmaması gerekenlerin listesi kafamda yavaş yavaş oluşmaya başlıyordu artık.

Kriska'nın bu ününe rağmen ben ondan korkmuyordum. Zayıf noktasını çoktan bulmuştum. "Eli yavaş," diye lafa girdim. "Yüksek atışları tutmada sorunu var. Kurtarma oranı yüzde otuz denebilir belki."

"Evet," diye doğruladı koç. "Bu hafta atış egzersizlerine odaklanmamızın sebebi buydu. Fakat onların da bizim kadar sıkı ça-

lıştığından eminim. Kriska zayıf yönünün farkında. Yarın rakip kaleye alçak atışlar yaptığınızı görmek istiyorum. Çocuk zayıf yönüne odaklanacağı için karşıdan yüksek atışlar geleceğini zannedebilir. Onu hazırlıksız yakalayıp golleri sıralayacağız."

"Çok mantıklı."

Videonun bir kısmını daha izledik. Kriska sopayla hayatımda gördüğüm en muhteşem kurtarışlardan birini yaparken birisi ıslık çaldı.

"Şuna bakın," dedi koç, videoyu durdurarak. "Yüzünde gram çaresizlik yok. Atışlardan sersemlemiş halde olsa da hızla pozisyon alıp pakı soğukkanlılıkla savuşturmayı nasıl da başarıyor."

Bu oldukça etkileyiciydi gerçekten. Kaleciler genelde kurtarışlarını sopayla yapmazlardı. Eldivenleri, forma dolguları, hatta kendi bedenlerini kullanmayı tercih ederlerdi. Sopayla kurtarışlar ancak şans eseri olabilirdi, o da eğer kaleci sopayı öylesine savuruyorsa. Fakat Kriska bunu tereyağından kıl çeker gibi yapmıştı.

"Onu sarsmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Matt.

Kafamı onaylar şekilde salladım. Gerçi takımıma güvenim tamdı. Geçen sezon harikaydık. Kaybetmemizin sebebi yeteneksizliğimiz değil, talihsiz bir yaralanma ve Nate'in benim onurumu korumaya çalışırken maçtan atılmasıydı.

Kaptanlık elkitabından bir kural daha: Oyuncularını savun.

Bu yıl çok iyi oyuncularımızdan birkaçı mezun olup aramızdan ayrılmış olsa da yerlerine pek çok oyuncu almıştık. Takımca yaralanmazsak ya da şansımızı mahvedecek çok büyük bir olay yaşanmazsa *Frozen Four* Şampiyonası finaline çıkmamıza kesin gözüyle bakıyordum.

Koç ellerini çırparak gidebileceğimizi söylediğinde Bucky hemen kolunu kaldırıp boğazını temizledi. Yüksek sesle. Sonra dönüp bana manalı bir bakış attı.

Kahretsin.

Koç kafasını bilgisayarından kaldırdı. "Ne oldu?"

"Kaptanın söyleyeceği bir şey var," dedi Bucky.

Jensen'ın keskin siyah gözleri bana döndü. Bu bakışlar, tıpkı Brenna'nınkiler gibi esrarengizdi ve alaycı bir pırıltı barındırıyordu. Gerçi ikisi baba kız oldukları için bu doğaldı.

"Davenport?" dedi koç.

"Şey..." Siktir siktir siktir. Koca bir moron gibi görünecektim. Ama kendimi zorlayıp ayağa kalktım ve "Çocuklardan bazıları bir domuz istiyor," dedim.

Koçun kaşları saç çizgisine kadar kalktı. Onu böyle şaşırtmak hiç kolay değildi ama şu anda resmen şoke olmuş durumdaydı. "Ne istiyorlar ne?"

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. "Domuz."

"Minyatür domuz," diye araya girdi Jesse Wilkes.

"Ne sikimden bahsediyorsunuz siz?" dedi koç.

"Mesele şu," diye açıklamaya giriştim aptal gibi. "Bucky'nin ablası ve eniştesi, Vermont'taki bir üreticiden bir domuz almışlar. Büyük değil, minyatür bir domuz. Görünüşe göre minyatür domuzlar çok iyi evcil hayvan oluyorlarmış. Köpek gibilermiş ama daha fazla yiyip daha fazla dışkılıyorlarmış."

"Burada ne oluyor şu anda?" Koç kafasını iki yana salladı. "Bana ne anlatıyorsunuz?"

Bir kez daha açıklamaya çalıştım. "Bazı takımların maskotları olur, bilirsin koç. Darby Koleji Koçları'nın, arenanın arkasındaki kulüp binasında yaşayan bir tekesi var. Providence Çakalları'nın ise yarı kurt olan bir köpeği var ve oyuncular sırayla ona bakıyorlar."

"Tabasco," diye bağırdı son sınıflardan biri.

"O köpeğe bayılıyorum," dedi Ağaç, neşeyle.

"Tabasco'nun komut verildiğinde çiftleşmeye girişebildiğini biliyor muydunuz?" dedi Bucky, etkilenmiş gibi.

"Aman ne büyük mesele," dedi Conor kayıtsızca. "Onu ben de yapabilirim."

Odada gürültülü kahkahalar yankılandı.

Koç elini kaldırarak herkesi susturdu. "Siz ahmaklar bana evcil hayvan alıp alamayacağınızı mı soruyorsunuz yani?"

"Öyle sayılır." Koça yalvarır gibi baktım. "Takımın yeni kaptanı olduğum için bu isteği resmi olarak sana iletmem istendi."

"Bir oda dolusu yetişkin adam bir evcil hayvan istiyor, ha?"

Kafamı salladım.

"Takım için moral olacak," diye ısrar etti Bucky. "Bir düşünsene, koç. Domuzu maçlara götürebiliriz. Kalabalığı canlandırır. Off, bu çok heyecan verici olur."

"Bir domuz nasıl kalabalığı canlandıracak? Ulusal marşı falan mı söyleyecek?" diye sordu koç nazikçe.

"Hadi ama koç, aptallık etme," diye takıldı Con. "Domuzların şarkı söyleyemediğini herkes bilir."

"Sen de bunu istiyor musun, Edwards?" Koç şüpheliydi. "Domuz Takımı'nda mısın?"

Conor ona neşeli bir tebessüm attı. "Hiç umurumda değil desem yeridir."

"*Hepimiz* istiyoruz," diye karşı çıktı Bucky.

Koçun keskin bakışları odada dolaştı. "Yüce İsa! Siz ahmaklar ciddi misiniz yahu? Bu otuz adamın arasında bir hayvan nasıl hayatta kalsın?"

"Hey," dedi Matt. "Benim evde iki köpeğim var."

"Evin nerede peki?"

"Minneapolis'te."

"Sen şu anda neredesin?"

Matt çenesini kapattı.

"Hepiniz yoğun antrenman programları olan üniversite öğrencilerisiniz. Sosyal hayatınızdan bahsetmiyorum bile. Buna rağmen yaşayan bir yaratığa bakabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Bu saçmalık."

Koç yapmaması gereken tek şeyi yapmıştı. Bir grup rekabetçi hokey oyuncusuna bir şeyi başaramayacakları söylenir miydi hiç? Domuz konusunda tarafsız olan çocuklar bile aniden domuzu savunmaya başlamışlardı şimdi.

"Ben bir evcil hayvana bakabilirim," diye karşı çıktı forvet ekibine yeni katılmış olan Joe Foster.

"Ben de."

"Ben de."

"Aynen dostum, bize bir şans ver."

Koçun çenesi sanki duygularını zar zor bastırıyormuş gibi gerilip seğirdi. "Hemen döneceğim," dedi sonunda. Ve tek kelime daha etmeden odadan çıktı.

"Vay anasını, domuz mu alıp gelecek sizce?"

Bu soruyu soran budala Bucky'ye baktım. "Tabii ki hayır," dedim. "Domuzu nereden bulsun şimdi? Ekipman dolabından mı?" Kafamı sinirle iki yana salladım. "Bana bunu sordurmak zorundaydınız, değil mi? Şimdi koç hepimizin delirdiğini düşünüyor."

"Bir domuzun sevgisini istemek delilik değildir."

Jesse bir ıslık öttürdü. "Arkadaşlar, Bucky'nin mezar taşına ne yazacağımızı buldum."

"Siktir git, Wilkes."

Çocuklar atışmaya devam ederlerken koç geri döndü ve medya odasının ortasında durup takım mutfağından aldığını düşündüğüm bir yumurtayı bize gösterdi.

"O ne?" diye sordu Bucky şaşkınlıkla.

Korkusuz liderimiz sırıttı. "Bu sizin domuzunuz."

"Koç, o bir yumurta," dedi birinci sınıflardan biri tereddütle.

Jensen ona küçümsemeyle baktı. "Yumurta olduğunu biliyorum, Peters, salak değilim. Güz sezonunun sonuna dek bu yumurta sizin domuzunuz olacak. Takıma bir evcil hayvan almanız

için -bir sürü bürokratik işlem gerektirmesine rağmen- izin vermemi mi istiyorsunuz? O halde bir şeyi hayatta tutabileceğinizi bana kanıtlayın." Yumurtayı salladı. "Bu bir kaynamış yumurta. Eğer kabuğu kırılırsa kıymetli domuzcuğunuz öldü demektir. Bana bunu tek parça halinde getirebilirseniz domuz meselesini tekrar konuşuruz."

Koç masasından bir keçeli kalem alıp yumurtanın üstüne bir şeyler yazdı.

"Ne yapıyorsun koç?" diye sordu Bucky merakla.

"İmzalıyorum. İnanın bana, imzam taklit edildiğinde anlarım. Yani bu yumurta kırılırsa yerine başkasını koymayı aklınızdan bile geçirmeyin. Eğer bana geri gelen yumurta bu olmazsa o zaman domuz hayaline elveda diyebilirsiniz." Koç, yumurtayı Bucky'nin avcuna koydu. "Tebrikler, bir maskotunuz var."

Bucky bana bakıp zafer kazanmış gibi başparmağını kaldırdı.

Takım kaptanı olmak buysa bu görevi isteyip istemediğimden artık emin değildim.

6

HUNTER

Cuma akşamı buz ringinin tozunu attırıyor, Eastwood Koleji'ni ezip geçiyorduk. Ve sebebi Kriska'nın zayıf eli değildi. Biz takımca alev almıştık adeta. Kriska pek çok atışı engellese de pakı beş kez, tam beş kez fileyle buluşturmayı başarmıştık. Gollerin birden fazlasına katkıda bulunduğumu söylemek isterdim ama bu akşam hokey tanrıları zaferi bölüştürmeye karar vermiş olmalıydı. İlk golü ben atsam da sonraki dördünü farklı farklı takım arkadaşlarım atmıştı.

Eastwood'un savunma duvarına ne olduğunu bilmiyordum ama defans oyuncuları bu akşam maçta yoktu sanki. Kriska, *Matrix*'te Neo'nun kurşunlardan kaçtığı gibi pakı tek başına savuşturmaya çalışıyordu. Briar oyuncularından biri atağa geçer geçmez çocukcağızın maskenin ardındaki yüzü kireç kesiliyordu çünkü başının dertte olduğunu biliyordu. Eastwood defans oyuncuları da ya bizimle başa çıkmaya uğraşıyor ya da köşelerde sıkışarak fırsatları bizim kucağımıza tek tek bırakıyorlardı.

Taraftarlarımız deli gibi haykırıyordu. Maç kendi sahamızda olduğu için okulumuzun renkleri olan siyahlar ve gümüşler, tribünlerin büyük çoğunluğunu kaplamıştı. Yeniden burada olmak, arenanın serin havasını içime çekmek harika bir şeydi. Ensemi donduran soğuk, damarlarımda dolaşan adrenalini daha da artırıyordu.

Şu anda yedek kulübesindeydim. Üçüncü periyotun sona ermesine iki dakika kalmıştı ama Eastwood'un iki dakikada beş gol

atmasına imkân yoktu. Yanımda oturan Con'a baktım. Bu sene onunla ve Matt'le yan yana oynuyordum. Üçümüz bir araya gelince yabana atılmaması gereken bir güç hattı oluşturacaktık. Ve bu hat, bizi finallere kadar götürecekti.

Conor'ı, "Az önceki vuruşun harikaydı," diye övdüm.

İkimiz de nefes nefeseydik. Şu anda yedek kulübesinde oturmamızın nedeni, son atağımızda penaltı cezası almış olmamızdı. Conor da rakip takımın forvet oyuncularının birinden çok sert bir darbe almıştı.

"Dostum, kulaklarım hâlâ çınlıyor." Ağız koruyucusu dudaklarının arasından sarktığı için sırıttığında sivri dişli bir kurt gibi göründü.

"Geçen sezon takımda olmalıydın," diye itiraf ettim. "Senin gibi saldırgan bir oyuncuya bayağı ihtiyaç duyduk." Bizim aksimize, ezeli rakibimiz Harvard'ın elinde görüp görülebilecek en saldırgan oyuncu Brooks Weston vardı.

Fakat Conor bizim okula daha bu sene yatay geçiş yapmıştı. Sörfçü saçları ve kayıtsız tavırlarıyla tam bir Kaliforniya çocuğuydu. Ama rinkte rakip oyuncuları kenarlara çarparken hiç de kayıtsız görünmüyordu.

Saat ilerlemeye devam ederken koç bizi yedek kulübesinde tutmaya devam etti. Diğerlerinin de maçın keyfini sürmesini istiyordu. Sonuçta maçı kaybetme riskimiz yoktu ve buzda ekstra vakit geçirmek oyuncuların gelişmesine yardımcı olurdu. Çocuklar Eastwood'un ataklarını engellemeyi başardılar ve ilk maçımızı rakibe tek bir gol atma şansı bile vermeden bitirdik.

Duş alıp giyinmek için soyunma odasına dolarken herkes zafer havasındaydı. Hastings'de, genelde hokeycilerin takıldığı bir bar olan Malone's'a gitmek için planlar yapılıyordu.

"Geliyor musun?" diye sordum Bucky'ye.

"Evet. Ama önce birkaç dakikaya ihtiyacım var. Pablo'nun akşam yemeğini yediğinden emin olmalıyım."

Kahkahamı bastırdım.

Takım maskotumuz, Bucky'nin dolabının üst rafında, yepyeni mercan rengi bardak kılıfının içinde duruyordu. Bucky uzanıp fazlasıyla dikkatli bir şekilde Pablo Eggscobar'ı[2] eline aldı.

Belinde havlusuyla yanımızdan geçmekte olan Jesse, Bucky'nin elindeki yumurtayı fark edince, "Ne yapıyorsun dostum!? Pablo'nun aç olduğunu göremiyor musun?" dedi.

"Besle beni," diye şakıdı odanın öbür ucundaki bir ses. Bu sesin sahibi, İsveçli değişim öğrencisi Velky'ydi.

Pablo'nun aramıza katılmasının üzerinden bir buçuk gün geçmişti ve çocuklardan birkaçı Bucky'yi uyuz etmeye karar vermişlerdi. Gece gündüz ona yumurtanın ağzından büyük harflerle mesajlar atıyorlardı. BESLE BENİ! OKŞA BENİ! TUVALETİM GELDİ, DIŞARI ÇIKAR BENİ!

Fakat tıpkı arkadaşım Mike Hollis gibi Bucky de biraz saftı ve insanların dediği ya da yaptığı şeyler onu hiç rahatsız etmiyordu. O kadar ki manyak herif bir de kalkıp yumurta için bakım programı oluşturmuştu. Bunu koçla da konuşmuştu ve şimdi hepimiz, Pablo'ya gerçek bir domuzmuş gibi davranmaya yemin etmiş durumdaydık. Neyse ki yumurtanın bakımı bizden birine geçtiğinde onu bir çekmeceye koyup unutabiliyorduk.

Yumurtanın bakımını ciddiye alan tek kişi Bucky'ydi. Geri kalanımız sadece birbirimizle eğleniyorduk.

"Al Pablo'cuğum, yemeğini ye," dedi Bucky, yumurtaya.

Yumurta hiçbir şey demedi çünkü sadece lanet olası bir yumurtaydı.

"Zamanda geriye yolculuk yapıp anaokuluna dönmüş gibiyim," dedi Matt, kafasını sağa sola sallayarak. "Ben bir yumurtaya pezevenklik edecek değilim, dostum."

"Ah, ne kadar da kötü," dedi Bucky ukalaca. "Bu akşam ona bakma sırası sende ama."

İngilizcede yumurta anlamına gelen "egg" sözcüğüyle Escobar soyadı arasında kelime oyunu yapılıyor.

"Hayır, sıra Conor'da," diye karşı çıktı Matty.

"Değil. Programa bakarsan görürsün." Bucky bu sabah, yumurtaya kimin ne zaman bakacağına dair bir program hazırlamıştı. Benim sıram önümüzdeki hafta gelecekti.

"Aman ya, çok saçma." Matt, kılıflı yumurtayı Bucky'den aldı. "Yemin ederim, bu akşam sarhoş olup bu lanet olası şeyi yiyeceğim."

Soyunma odasından, peşimde Matt ve Bucky'yle ayrılırken kıkırdıyordum. Conor ve diğerleri çoktan gitmişlerdi. Onlarla, kasabadaki en sevdiğim yer olan Malone's'ta buluştuk. Burayı sevmemin nedeni özel kabin masaları, ucuz birası ve içeride yankılanan şarkılarla sarsılan duvarlara asılı sporla alakalı hatıra eşyalarıydı.

Matt bir şey dedi ama yüksek konuşma sesleri ve müzik yüzünden ne dediği anlaşılmadığı için kafasıyla barı işaret etti, sonra eliyle bir şey içiyormuş hareketi yaptı. Bara sipariş vermeye gidiyordu.

Bakışlarımı hızlıca mekânda dolaştırdım ama tanıdık kimseyi göremedim. Kemerli girişten girip kalabalığın arasında ilerleyerek yan tarafa geçtim. Burada bilardo masaları ve kabin masalar vardı. Ortada bir sarışın, bir de siyah kafa fark ettim. Bunlar, Briar Üniversitesi'nin Betty'si ile Veronica'sıydı.

"Ortadaki kabinde Brenna ile Summer oturuyor," dedim, Bucky'nin beni duyabilmesi için sesimi yükselterek.

Çocuğun kahverengi gözleri buğulandı. "Siktiiiir. Kız yakıyor."

"Kim? Brenna mı? Summer mı?"

"Eh, ikisi de. Ama ben Summer'dan bahsediyordum. Üstündeki tişört... siktiiiir."

Evet, Summer'ın sarı askılı tişörtü cidden onu seksi gösteriyordu, bunu kabul etmeliydim. Ama artık ona bakmanın bende cinsel bir arzu uyandırmamasına minnettardım. Uzun zamandır seksten uzak duruyor olsam da artık onunla yatmak istemiyordum.

Briar'a ilk yatay geçiş yaptığında Summer'dan hoşlanıyordum ama maalesef ki o Fitz'i seviyordu. Fitz'in bu meseleyi ele alış şeklini hâlâ onaylamasam da Summer'ı artık unutmuştum. Fitzy ile birlikte çok mutluydu ve ben, aynı evde bir süre daha yaşadıktan sonra onun pek de tipim olmadığının farkına varmıştım.

Summer çok kolay bir kızdı. Bunu yollu olduğu anlamında söylemiyordum. Sadece elde edilmesi zor değildi. Onu memnun etmek de çözmek de çok basitti. Bu şeffaflığı, ilk başta ondan hoşlanmama neden olan şeydi ama esrarengiz kadınların daha eğlenceli olduğunu inkâr edemezdim.

Gerçi bu sıralar bir kadının gizemini çözecek halde değildim. Seksten uzak durmam, kadınlardan da uzak durmam anlamına geliyordu çünkü kendimi tanıyordum. Bir kızla zaman geçirdikçe onu yatağa atma arzum artardı. Ev arkadaşlarım istisnaydı tabii. Pazartesiden itibaren Demi Davis de istisna olacaktı. Yeni sınıf arkadaşım hoşsohbet biriydi ama neyse ki bir erkek arkadaşı vardı.

Brenna beni görür görmez masadan fırladı. "Hunter! Tanrım, ne maçtı ama!"

"Aynen."

"Sen bir yıldızsın." Brenna hiç karakterine uymayacak şekilde kollarını boynuma sardı. O sırada masalarının üstündeki iki şat bardağını fark ettim. Demek Summer'la votkaları devirmeye başlamışlardı bile.

"Cidden, bütün maç boyunca hiç oturmadan tezahürat yaptım. Ciğerlerim patladı," dedi Brenna. Bu övgüyü sarhoş olduğu için yapmadığını biliyordum. Brenna Jensen, bu bardaki en büyük hokey fanı ve uzmanıydı. Kesinlikle babasının kızıydı ve ESPN kanalında stajyerliğe bile hak kazanmıştı. Hafta içi dersi olmadığında ve hafta sonlarında orada çalışıyordu.

"Yüzyılın en büyük galibiyetiydi," dedi Summer. "Keşke Fitzy

de görebilseydi. Ama ben maçın başından itibaren her şeyi Twitter'da yazdım, daha sonra okuyabilir."

Brenna'nın yanına oturdum. Bucky de Summer'ın yanına geçti. Bir dakika sonra Matt elinde bir sürahi ve birkaç plastik bardakla yanımıza geldi. Malone's'ta yeni bir cuma akşamı geleneği başlamıştı, sürahiyle aldığınızda içki yarı fiyatınaydı. Ben bu akşam fazla içmeyi düşünmüyordum çünkü yarın da maçımız vardı. Ama birkaç bardak biradan zarar gelmezdi.

"Çatlak kız nerede?" diye sordu Matt, kızlara.

"Kim? Rupi mi?" Brenna sırıttı. "Evde Glee'nin tekrarlarını izliyor."

"Neden sizinle gelmedi?"

"Sahte kimliği yok," dedim. "Almayı da reddediyor."

"Kanuna karşı gelemem! Yaşım tutana kadar bekleyeceğim, sağ olun!" Summer, Rupi'nin tiz sesini öyle iyi taklit etmişti ki sanki kız masada yanımızda oturuyordu.

Brenna dertliymiş gibi iç geçirdi. "Hollis'in ona nasıl katlanabildiğini bilmiyorum. Tabii Rupi'nin de Hollis'e nasıl katlandığını anlamıyorum."

"Hakikaten ya," dedi Summer. "Tek yaptıkları birbirlerine bağırıp durmak."

"Ya da öpüşmek," diye ekledim.

"Doğru. Ya bağrışıyorlar ya da öpüşüyorlar." Summer kafasını iki yana salladı. "İkisinin ortası yok."

"Hollis hafta sonları hâlâ buraya geliyor mu?" diye sordu Matt, birasını yudumlarken. "Onu asırlardır görmedim."

"Her hafta sonu geliyor," dedim. "Ama zamanının çoğunu Rupi'yle geçiriyor. Hollis'in âşık hali çok korkunç. Bu hafta sonu bize gelip kendi gözlerinle görmelisin."

Bucky kendisine bira doldurmak için Pablo'yu masaya koydu. Summer'ın onu almak için uzandığını gördüğündeyse eline vurdu. "Pablo oyuncak değil," diye azarladı kızı.

"Bu sadece bir yumurta."

"Sadece bir yumurta mı?" dedi o sırada masamıza gelip Summer'ın dediğini duymuş olan Conor. "O bizim lanet maskotumuz, Di Laurentis. Biraz saygın olsun."

"Aa, çok özür dilerim! Yumurtanıza hakaret etmek istememiştim."

Conor sırıtınca Summer karşılıksız kalamadı. Onun yanakları pembeleşirken Conor'ın sırıtışı daha da büyüdü. Adam, gülümsemesinin kadınlara neler yaptığını çok iyi biliyordu. Ve bu güce muhtemelen ta ilkokuldan beri sahipti.

Fakat ondan ne kadar etkilenmiş olursa olsun Summer'ın başı bağlıydı. "Bana öyle gülümsemeyi kes yoksa Fitz'e söylerim." Dilini çıkardı. "Antrenman gününüzde gelip kıçına tekmeyi geçirir, ona göre."

"Gülümsemek de mi yasak? İyi madem. Peki dansa ne dersin? Dans edebilir miyiz?"

Summer bir süre düşündü. "Olur, buna iznin var. Ama sadece bu şarkıyı sevdiğim için." Hoparlörlerden benim tam bilmediğim bir Taylor Swift şarkısı yükseliyordu.

Summer yerinden zıplayarak kalkıp Conor'ı, pek kullanılmayan küçük sahnenin önünde toplanmış insanların arasına sürükledi. Malone's'ta canlı müzik gruplarının sahne aldığını hiç görmemiştim ama sahnenin önünde dans edenler olurdu.

Brenna'nın gözleri Conor'ın kıçındaydı. "Tanrım, bu çocuk aşırı çekici."

"Senin erkek arkadaşın yok mu?" diye sordu Matt.

"Varsa n'olmuş? Başka birinin çekici olduğunu dile getiremez miyim? Hadi ama. Baksanıza şu vücuda."

Matt, Bucky ve ben, takım arkadaşımızı incelemek için döndük. Conor bir elini Summer'ın ince beline koymuştu, diğer eliyleyse bira bardağını tutuyordu. Summer'ın kulağına bir şey fısıldamak için eğildiğinde gri gözleri şeytani bir parıltıyla doldu.

Yalan söylemeyecektim, Edwards gerçekten seksiydi. Bunu hepimiz biliyorduk.

"Of, ben burada mal gibi kaldım," diye yakındı Brenna. Sonra kalkıp beni de ayağa çekti. "Hadi gel, seksi çocuk. Benimle dans et."

Daha göz kırpamadan kendimi odanın öbür ucunda buldum. Brenna da kendisini bana yaslamıştı. Öyle seksi bir vücudu vardı ki nasıl nefes alınacağını unuttum. Dapdar kot pantolonu uzun, şekilli bacaklarını sarmıştı, gür saçları parlıyordu ve üstüne giydiği askılı tişört Summer'ınkinden bile daha uygunsuzdu. O kadar dardı ki dolgun göğüsleri kaçmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Ona dokunmak istemiyordum. Çünkü eğer dokunursam, ellerim çıplak tenine ya da kadınsı kıvrımına değerse kendimi utandırmaktan korkuyordum.

"Sorun ne?" diye sordu Brenna. "Nasıl hareket edileceğini mi unuttun?"

Hafifçe gülümsedim. "İnan bana, hareket etmemi istemezsin."

Brenna, "Nedenmiş o?" dedi ama sonra meseleyi hatırladı. "Tabii ya, görev yapmaz durumda olduğun için." Dudaklarını büzdü. "Vücutlarımız birbirine değerse tahrik olursun diye mi korkuyorsun?"

"Zaten tahrik olmuş durumdayım," diye homurdandım. "Her şey tahrik olmama neden oluyor, Bee. Yüzüme çarpan rüzgâr, ayağımı çarptığım masa bile."

Brenna kafasını geriye atarak güldü. "Ah, çok fena durumdasın, değil mi?"

Homurdandım. "Fenanın da fenası."

"Seni zavallıcık." Ellerimi tutup poposuna yerleştirdi, sonra kollarını omzuma sardı.

Maalesef ki aletim, erkek arkadaşı olan ve olmayan kızları ayırt edemiyordu. Şu anda pantolonumun fermuarını zorlamakla meşguldü.

"Lanet olsun Jensen, yapmayalım bunu. Lütfen."

"Aman ya. Arkadaşlar arasında ereksiyonun lafı mı olur?" Brenna, yüksek tempolu Taylor Swift şarkısıyla hareket etmeye başlamıştı ki üç saniye sonra şu eski T.I. şarkısı "Whatever You Like" çalmaya başladı. Tamamen seksle alakalı olan bu şarkının şehvet uyandıran melodisi benim için fazlasıyla tehlikeliydi.

"Aletim senin yasak bölge olduğunu anlamıyor," diye mırıldandım.

"Sana bir sır vereyim mi?" dedi Brenna. Sonra kırmızı dudaklarını kulağıma yaklaştırıp kışkırtıcı bir şekilde, "Jake'le benim açık bir ilişkimiz var," diye fısıldayarak neredeyse bayılmama neden oldu.

Boğazım kupkuru olmuştu. "N-ne?" diye kekeledim çatallanan sesimle.

"Diyorum ki..." Kalçalarını salladı. "Eğer yeminini bozmak istersen..."

Omurgama bir sıcaklık yayıldı. "Neden bahsediyorsun sen?"

"Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

Tırnaklarıyla ensemde minik çemberler çiziyordu. Bu sırada, T.I. da sırılsıklam olmak ve yanmakla alakalı bir şeyler söylüyordu. Başım büyük dertteydi.

"Neden eve gitmiyoruz?" dedi, boynumdaki kollarını daha da sıkarak. Bedenlerimiz birbirine iyice yapışmıştı ve Brenna'nın seksi sesi kulağımı gıdıklıyordu. "Çok, çok sessiz oluruz. Rupi hiçbir şey duymaz."

Ağzımın içi zımparaya dönmüştü sanki. Gözucuyla Summer'ın bize tuhaf bir şekilde baktığını gördüm. Dans etmeyi kesmiştim çünkü aletim buna izin vermeyecek kadar sertleşmişti.

"Sen şu anda ciddi misin?" diye sordum. Çünkü ona inanmıyordum.

İnanmamakta da haklıydım.

"Aman Tanrım, Hunter. Tabii ki de ciddi değilim." Gözleri muziplikle parlıyordu.

"Connelly'yle açık bir ilişkiniz yok mu yani?"

"Hayır!"

Ona öylece bakakalmıştım. "Ya evet deseydim? Ya seni öpseydim?"

"O zaman Jake ilk uçağa atlayıp buraya gelirdi ve cesedini kimse bulamazdı."

"Cadalozun tekisin sen," dedim içimi çekerek.

"Kusura bakma." Brenna hâlâ gülüyordu ama neyse ki biraz olsun pişman gibiydi. "Kendimi tutamadım. Şu seksten uzak durma meselen çok eğlenceli. Ama... Dostum, o kadar mı kötü durumdasın ki benimle bile yatmayı aklından geçirdin? Bu süreçten nasıl sağ çıkacaksın bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum.

"Her neyse, gel buraya," diye homurdanıp onu kendime çektim. "Dans edelim."

"Emin misin?"

Çaresizce kafa salladım. "Aynen. Arkadaşlar arasında ereksiyonun lafı mı olur?"

7

DEMI

Kalabalık mekânda Nico'nun peşinden ilerledim. Hastings'deki tek bar olan Malone's'a, arkadaşlarımızla buluşmaya gelmiştik.

Nico da ben de buraya pek gelmezdik, eğer kasabadaysak normalde insanları Nico'nun dairesine çağırır ve orada eğlenirdik. Ama erkek arkadaşım bu akşam dışarı çıkmak istemişti, ben de şikâyetçi olmayacaktım. Malone's'ta muhteşem nacho, tavuk kanadı ve hamburger yapıyorlardı. Daha doğrusu, bütün menü harikaydı.

"Pippa'yı görüyor musun?" Parmak uçlarımda yükselip kalabalık odayı inceledim. "Şeyin yanındaki kabin masada oturduklarını söylemişt... ah, işte orada."

Nico bakışlarımı takip etti. "Yanında kimler var?"

"Corinne ile Darius'u görüyorum. Ah, vay canına, TJ de gelmiş." Onu ben davet etmiştim ama sosyal bir insan olmadığı için geleceğini sanmıyordum. Öğle yemeğine ya da sinemaya gittiğimizde genelde yalnızca ikimiz olurduk. Kalabalıkları sevmezdi.

Nico, onun adını duyunca yüzünü buruşturdu.

"Nazik ol," dedim.

"O tam bir *pendejo*[1], Demi." Erkek arkadaşım, birisini aşağılarken hep İspanyolca kelimeler kullanırdı.

"Değil. O benim arkadaşım."

[1] İspanyolcada "değersiz, aşağılık, aptal, mankafa" gibi pek çok anlama gelebilen argo sözcük. (ç.n.)

"Arkadaşın mı? Hadi ama bebeğim, o sana âşık."

Nico'nun bunu ilk söyleyişi değildi ama ben buna inanmıyordum. "Bana âşık falan değil."

"Gerçekten mi? O zaman neden sürekli hülyalı gözlerle sana bakıyor?"

"Sen yanlış görüyorsundur," dedim omuz silkerek. "Bana âşık olsa bile ne olmuş ki? İkimiz de benim kime âşık olduğumu biliyoruz."

"Kesinlikle biliyoruz." Nico ensemi kavrayıp beni öpmek için kendine çekti.

Dilinin ucunu ağzıma kaydırarak beni şaşırttı. Bir saniye sonra barın ortasında deli gibi öpüşüyorduk. Hokey forması giymiş birkaç kişi bize laf atınca kızararak geri çekildim.

"Bu ne içindi?" Erkek arkadaşıma bakarak gülümsedim.

"Sen olduğun için." Nico elimi tutup dudaklarına götürdü ve tam bir Latin erkeği gibi parmaklarımın üstüne romantik bir öpücük kondurdu.

Bu akşam çok tatlıydı ve dürüst olmam gerekirse buna bayılmıştım. Geçen hafta sırf çok yorgun olduğu için seks yapmak istememişti. Bu hafta da arabası yüzünden yanıma gelememişti. Biraz şımartılmayı hak ediyordum yani.

Nico, "Sen git gruba katıl. Ben içecek bir şeyler alayım," deyip bardaki aşırı uzun sıraya doğru ilerledi.

Arkadaşlarımın oturduğu masaya doğru ilerlerken ana salondan ayrılan ek odada tanıdık bir yüz fark ettim.

Hunter Davenport, dapdar bir tişört giymiş ve kan kırmızısı ruj sürmüş büyüleyici bir esmerle dans ediyor, bir yandan da kulağına bir şeyler fısıldıyordu. Kafasını kaldırıp kıza baktığında yanaklarının kızardığını, göz kapaklarının yarı aralık durduğunu gördüm. Birileri bu akşam mercimeği fırına verecek gibi görünüyordu.

Ona öğle yemeği hazırlayan kız bunu görse ne düşünürdü acaba?

Aynı anda birkaç kişiyle çıkma fikri bana kâbus gibi geliyordu. Daha da kötüsü, birkaç kişiyle aynı anda ilişkisi olan bir erkekle çıkan kız olmaktı. Ben sahiplenici biriydim, buna izin veremezdim. Erkeğim benimle çıkarken başka kızlarla görüşemezdi. Biriyle çıkmaya başladığım anda onu sahiplenir ve ona elimi tutma iznini bile vermeden önce başkalarıyla düşüp kalkamayacağını açıkça belirtirdim.

Annemin her zaman dediği gibi, insan değerini bilmeli, karşısındaki kişinin kendisi için bir şeyler yapmasını sağlamalıydı.

Gerçi herkesin zevki farklı olabilirdi. Ve Hunter'ın kızlardan yana şansının çok iyi olduğu belliydi. Dans ettiği kız, onun dediği bir şeye kahkaha atarken Hunter da gülerek kafasını iki yana salladı. O anda kemerli girişte durduğumu fark edip bana çenesini kaldırarak selam verdi.

Ona bir öpücük attım. Hunter sırıtıp kıza dönerken ben de arkadaşlarıma katıldım.

"Demi!" diye cıyakladı Pippa, masadan kalkıp kollarını bana sararak.

"Selam, *chica*[4]." Pippa, Briar'daki en yakın arkadaşımdı. Birinci sınıf oryantasyonunda tanışmış, ikimizin de Florida'da büyüdüğünü fark etmiştik. Sonrasında da ayrılmaz olmuştuk.

"Selam," dedi arkadaşımız Corinne. "Eteğine bayıldım."

"Sağ ol. Bin yıllıktır herhalde." Avuçlarımı yıpranmış kot eteğime sürttüm. Sonbahardaydık ama hâlâ mini etek ve askılı tişört giyebiliyorduk. Küresel ısınmayı sevsem mi yoksa nefret mi etsem bilemiyordum.

Masaya doğru eğilerek TJ'in yanağına bir öpücük kondurdum. "Geldiğine inanamıyorum," dedim. "Ama çok mutlu oldum."

---

[4] İspanyolcada kadınların samimi kız arkadaşlarına hitap etme şekli. (ç.n.)

TJ hafifçe kızarırken birasından büyük bir yudum aldı. Onun yanında, Nico'nun da benim de iyi arkadaşımız olan Darius Johnson oturuyordu.

"Selam D," dedim.

"Selam D," diye tekrar etti o da. İkimiz de sırıttık. İlk tanıştığımızda bu takma adı kimin kullanacağına dair minik bir sürtüşme yaşasak da sonunda paylaşmaya karar vermiştik.

"Ekibin geri kalanı nerede?" diye sordum. Darius'un olduğu yerde genelde en az üç basketbolcu olurdu. Ama bu akşam ortalıkta görünmüyorlardı.

"Briar hokey maçını kazandı," diye açıkladı Darius. "Bizimkiler de hokey taraftarlarını çekmek istemediler. Bu tipler deli çünkü."

O anda üç genç, sanki bunu konuşmamızı bekliyormuş gibi sarhoş seslerle "Bri-ar! Bri-ar!" diye haykırarak masamızın yanından geçtiler. Bir tanesi gümüş -siyah renkli formasını havada sallıyordu. Yani üstü çıplaktı. Ne hoş.

Nico, benim için pembe daiquiri kokteyli, kendisi için de bir şişe birayla döndü. Bira bir Küba markasıydı ve Amerika'da nadir bulunuyordu. Her nasılsa Malone's'ta her zaman vardı. Gülümsedim çünkü Nico'yu bu birayla tanıştıranın annem olduğundan emindim. On beşinci doğum günü partimde kendi birasından Nico'ya tattırdığını hatırlıyordum. Nico da o zamandan beri sadece bu markayı içiyordu.

"Bu hafta neler yaptın?" diye sordum Corinne'e, onun karşısına geçerken. "Eşyalarını yerleştirme konusundaki mesajıma cevap vermedin. Hâlâ yardıma ihtiyacın var mı?"

"Biliyorum, kusura bakma. Mobilyalarla uğraşıyordum. Taşınmak berbat bir şey," diye yakındı.

Corinne, Hastings'deki tek yatak odalı bir daireye yeni taşınmıştı. Ev, Malone's'a sadece birkaç blok uzaklıktaydı ve burada

öyle bir yer bulmak hiç de kolay değildi. Ama Corinne, evin önceki sakinini tanıyordu. Briar'da ekonomi okurken nedense birden okulu bırakmaya karar vermiş biriydi. Corinne daha kimse dairenin boş olduğunu öğrenemeden ev sahibiyle konuşup her şeyi ayarlamıştı.

"Taşınmak o kadar da berbat değil," diye takıldı Nico ona. "Yani, sana yardım eden dalyan gibi üç delikanlı varken." Kaşlarını kaldırıp indirdi.

Alaycı bir şekilde güldüm. Nico ve nakliye şirketinden iki iş arkadaşı, geçen pazar günü Corinne'in taşınmasına yardım etmiş, kutularını ve mobilyalarını beş diğer kızla paylaştığı eski evinden alıp yeni dairesine taşımışlardı.

"Şu dalyan gibi delikanlılar tişörtlerini çıkarıp sana kaslarını gösterdiler mi?" diye sordum yanakları kızaran Corinne'e.

Kız bir kahkaha attı. "Keşke. Tek yaptıkları biralarımı içmek ve yeni halımı botlarıyla kirletmek oldu."

"Yalan söylüyor!" dedi Nico gülerek. "Ayakkabılarımızın üstüne galoş giydik."

"Soruna dönersek," dedi Corinne bana dönüp parmaklarını siyah buklelerinin arasından geçirirken. "Evet, her şeyi yerleştirmek için kesinlikle yardıma ihtiyacım var. Bu hafta bir akşam gelebilir misin?"

"Tabii. Ne zaman istersen haber ver." Corinne'le Pippa sayesinde tanışmıştım ve fazla yakın olmasak da birlikte zaman geçirmeyi seviyordum. O biraz içe kapanıktı ama kendisini rahat hissettiğinde çok komik birine dönüşüyordu.

Nico birasından bir yudum içip şişeyi bıraktıktan sonra kolunu omzuma attı. Bu akşam pek bir ilgiliydi. Eğilip yanağıma yumuşacık öpücükler kondurmaya başladı. En sonunda Pippa yüksek sesle homurdandı.

"Hadi ama çocuklar, bu kadar gösteri yeter. Sınıra ulaştınız. Bu gidişle gecenin sonunda masanın üstünde sevişiyor olacaksınız."

"Çok seksi olurdu," dedi Nico, bana göz kırparak.

Tanrım, o kadar yakışıklıydı ki... Küba asıllı bir aileden geliyordu ve o sekiz yaşındayken Miami'ye taşınıp yan komşumuz olmuşlardı. Nico'nun hisli gözlerini ve kocaman gamzelerini gören sekiz yaşındaki Demi ona anında âşık olmuştu. Neyse ki hisler karşılıklıydı.

Arkadaşlarla bir süre derslerden konuştuk ama benim muhabbete katabileceğim pek bir şey yoktu. Aslında bu dönem, Psikoloji dışındaki derslerimin hepsinden nefret ediyordum. Bugün Organik Kimya dersinde organometalik bileşenleri öyle detaylı işlemiştik ki beynim neredeyse eriyecekti. Lisede fen derslerini severdim ama üniversiteye başladığımdan beri nefret ettiğimi söyleyebilirdim.

İçkimi yudumlarken dalgınca Nico ile Darius'un basketbol takımı hakkında muhabbet etmelerini dinledim. D, takımın ekipman idarecisi yakın zamanda ayrıldığından dolayı Nico'yu bu iş için ikna etmeye çalışıyordu ama Nico hem okulu hem de işi yüzünden çok yoğundu. TJ ise muhabbet boyunca sessiz kalmış, sadece ben kabuğundan dışarı çıkardığımda konuşmuştu.

Nico'nun ne dediği umurumda değildi, TJ çok tatlı biriydi. Çok iyi bir dinleyiciydi ve hep güzel tavsiyeler verirdi. Bir kız arkadaş bulmasını çok isterdim ama fazlasıyla utangaçtı ve birilerine açılmakta zorlanırdı. Bir keresinde ona birlik kardeşlerimden birini ayarlamaya çalışmıştım ama kız, randevu boyunca TJ'in ancak bir iki kelime ettiğini söylemişti.

"Ben ekipman idareciniz olurum," dedi Pippa, D'ye. "Ama duş alırken sizi izlemek şartıyla. Bence bu gayet makul bir ist... Aman Tanrım!" Cümlesini yarıda kesmişti çünkü masamızın yanından geçen uzun boylu çocuğa ağzı bir karış açık bakmakla meşguldü. "Boş ver. Şu çocuğu duş alırken izlesem yeter."

Uzaklaşmadan önce çocuğu sadece bir saniye görebildim. Omuz hizasında sarı saçları vardı ve kırmızı tişört giymişti. Ar-

kamı döndüm ama yüzünü göremedim. Fakat vücudu aşırı seksiydi.

"Bakışlar buraya," dedi Nico, iki parmağıyla yüzünü işaret ederek.

Sırıttım. "Ah, hadi ama. Şunun kıçına baksana. Çok fena."

Çocuk tam erkekler tuvaletinin olduğu yere dönüp gözden kaybolmadan önce erkek arkadaşım kafasını uzatıp baktı. "Eh işte," diye kabullendi. "Ama bu, ona bakmaya iznin olduğu anlamına gelmez."

"Bakarsam ne yaparsın? Kıçıma şaplak mı atarsın?"

Nico'nun çikolata rengi gözleri şehvetle kısıldı. "Beni kışkırtma, *mami*."

Corinne hafifçe öksürürken Pippa ile Darius dramatik bir şekilde iç geçirdiler.

"Kusura bakmayın," dedim onlara. "Bundan sonra uslu olacağız, yemin ederim."

"Ben uslu olmak istemiyorum," dedi Pippa. "O seksi çocukla yaramazlık yapmak istiyorum. Kimdi o?"

TJ lafa girdi. "Sanırım bir hokey oyuncusu. Yani, hokeycilerin masasından kalktı."

"Hokeycilerin masası mı?" diye tekrar etti Pippa.

TJ, ek odada Hunter Davenport ile arkadaşlarının oturduğu iki kabin masayı işaret etti. Tek görebildiğim muhteşem kızlar, iri atletler ve bir sürü yemekti.

Yemekten bahsetmişken...

"Kim nacho ister?" diye sordum, Darius'un önündeki menüyü kaparak. "Ben kendim için biraz alacağım. Ayrıca biraz da... ah, yeni bir şey gelmiş. Ispanaklı kızarmış mozarella topları. Vay canına. Kesinlikle bundan alacağım. Biraz da nacho ve... kemiksiz kanat alabiliriz sanki."

"Kiminle konuşuyor?" diye sordu Pippa, erkek arkadaşıma.

Nico içini çekti. "Kendi haline bırak, Pips. Onu bilirsin."

Kafamı kaldırıp onlara baktım. "Şu anda yargılanıyor muyum?"

"Evet," dedi Pippa.

Darius da, "Yüzde yüz evet," dedi.

"Nasıl bu kadar çok yiyip de kilo almıyorsun?" diye sordu Corinne.

"Ben seni asla yargılamam," dedi TJ, bana muzipçe sırıtarak.

"Teşekkür ederim, Thomas Joseph. Size gelince, ıspanaklı toplarımın tadına bakamayacaksınız. İmrenerek oturacak ve..."

"Geri dönüyor," diye tısladı Pippa.

Gerçekten de kırmızı tişörtlü hokey oyuncusu yine masamıza yaklaşıyordu. Bu sefer yüzünü gördüm ve Pippa'nın salyalarının neden masayı kapladığını anladım. Çocuğun capcanlı gri gözleri vardı. Pippa'nın kendisine baktığını fark ettiğinde dudakları güzel bir gülümsemeyle kıvrıldı. Ama yanımızdan geçip gitti.

"Aman Tanrım," diye mırıldandığımda Nico kaburgalarıma dirseğini geçirdi.

"Kesinlikle hokeyci," dedi TJ kafasını sallayarak. "Ama adını hatırlamıyorum."

"Bir saniye, ben öğrenirim." Çantamdan telefonumu çıkardım.

"Öğrenirim derken?" diye cıyakladı Pippa.

Kişi listemden Hunter'ı buldum. Pazartesi akşamı bizim evde buluştuğumuzda birbirimize numaralarımızı vermiştik.

BEN: Selam, hokeyci adam. Yüzünde "becer beni" yazan, sıkı kalçalı, kırmızı tişörtlü çocuk kim?

Kafamı diğer odaya doğru uzattım ama sporcu denizinin içinde Hunter'ı göremiyordum. Ama telefonumun ekranında beliren üç gri baloncuğa bakılırsa bana cevap yazıyordu.

"Kime mesaj attın?" diye sordu Nico.

"Hunter Davenport'a."

TJ hızla kafasını kaldırdı. "Davenport'la mı mesajlaşıyorsun?"

"Evet. Şu projede birlikte çalışıyoruz ya, unuttun mu? Bende numarası var."

"Hunter Davenport kim?" diye sordu Corinne.

"Dünyaya Tanrı tarafından armağan olarak gönderildiğini düşünen bir hokey oyuncusu sadece," dedi TJ, alaycı bir şekilde gülümseyerek.

"Onu tanımıyorsun bile," diye takıldım.

"Geçen sene fragmanını görmüştüm. Kütüphane kendi özel oteliymiş gibi hareket ediyordu."

Ona cevap vermedim çünkü Hunter'ın cevabı gelmişti.

HUNTER: Conor Edwards. Sağ kanat, forma numarası 62. Neden soruyorsun? Numarasını mı istiyorsun? Erkek arkadaşımızı mı aldatıyoruz yoksa? Cık cık.

Kimse kimseyi aldatmıyor, diye yazdım. Nico'nun omzumun üstünden mesajı okuduğunu hissedince, ben erkek arkadaşımı çok ama ÇOK seviyorum, diye ekledim.

Nico gevşeyip kafamın tepesine bir öpücük kondurdu.

BEN: Bir arkadaşım onu çok beğendi. Bekâr mı?

HUNTER: Evet ama bu geceki tatlısını çoktan seçti. Tabii istersen masamıza gelip onları tanıştırabilirim.

Pippa'ya baktım. "Tanışmak ister misin?"

Arkadaşımın ağzı yine bir karış açıldı. "Ne!? Hayır. O aşırı yakışıklı."

"Emin misin?" Telefonumu ona doğru salladım. "İstersen gelecekler."

"Emin miyim? Alnımda bir sivilce var ve saçlarımı dört gündür yıkamıyorum çünkü bu akşam Adonis'le karşılaşmayı planlamıyordum. Hadi ama Demi, senin sorunun ne?"

Sırıtıp Hunter'a cevap yazdım.

BEN: Belki başka akşam.

Hunter, tamamdır, diye cevap attı ve gri baloncuklar kayboldu.

"Korkak," diye takıldım Pippa'ya.

"Ne dersen de. Bir anda öyle bir şey yapamam. Bu akşam biriyle takılmak için zihinsel olarak hazırlıklı değilim."

Biriyle öylesine takılmak için zihinsel olarak hazırlanmak gerektiğinin farkında değildim. Gerçi bugünlerde insanlar nasıl randevulaşıyor hiç bilmiyordum. Ve bu vaziyetimden gayet memnundum. Etrafımda dönenleri görmek bile yetiyordu. Mesela Hunter aynı anda birkaç kızı idare ediyor, Pippa seksi bir çocukla tanıştırılma fikri karşısında kıvranıyordu. Randevulaşma işi aşırı stresli bir şeye benziyordu.

Bunun aksine, bir ilişkiye sahip olmak güzeldi ve güvende hissettiriyordu. Benim ait olduğum yer, ilişki dünyasıydı.

Parmaklarımı Nico'nunkilere geçirdim ve korku verici diğer dünyanın bir parçası olmadığım için şükrettim.

8

DEMI

Pazartesi sabahı Nico beni sınıfıma kadar götürmeyi teklif etti. Geceyi birlikte geçirdikten sonra Briar'ın patikalarında el ele yürürken hayatımız yine bir düzene girmiş gibi hissetmiştim. Hava henüz soğumamıştı ama kampüsün renkleri yavaş yavaş değişiyordu. Çimenlik alanlardaki ve yolların iki yanındaki devasa ağaçların güzelliğine, etraftaki antika görünümlü yerlere bayılıyordum. On beş yaşına kadar Miami'de yaşadığım için, dev meşe ağaçlarına ve eski binalara değil, palmiye ağaçlarına ve rengârenk sahil evlerine alışkındım. Bu yüzden burası bazen gerçek üstü geliyordu.

Massachusetts'e taşınacağımızı ilk öğrendiğimde büyük olay çıkarmıştım. Babam, Boston'daki prestijli bir üniversiteden iş teklifi almıştı. Nöroşirurji kliniğinin başhekimi olacaktı. Bu gerçekten ÇOK BÜYÜK bir şeydi. Ama ben her şeyi yapmaya hakkı olduğunu düşünen, şımarık bir ergendim ve taşınmayı kolay kolay kabul etmeyecektim.

Fakat babam öfke nöbetlerine anlayış gösterecek türden biri değildi. Daha doğrusu, bir süre ayağımı yere vurup bağırmama izin vermiş... sonra da alaycı bir gülümsemeyle, "Bitti mi?" diye sormuştu. Çünkü günün sonunda onun dediğinin olacağını hepimiz biliyorduk. Anneme de yaklaşımı aynıydı. Annem eli maşalı Latin kadınlarının sözlükteki karşılığı olabilirdi. Nesillerdir ailesinde süregelen asabilikten o da nasiplenmişti ve benden çok daha aksiydi. Ama o bile babama karşı kazanamazdı.

Biz ailecek Boston'a taşındıktan sonra Nico'yla ilişkimizi üç yıl uzak mesafeli olarak yürütmüştük ve sadece tatillerde görüşmüştük. Liseden mezun olduktan sonra Briar'da okumaya hak kazanmıştım ve Nico'nun da buraya gelmesi için gece gündüz dua edip durmuştum. Endişelenmediğimi söyleyemezdim aslında. Nico aptal değildi ama Briar, pek çok kişinin girmek istediği büyük bir *Ivy League* okuluydu. Ve Nico ne basketbol bursu kazanabilmişti ne de notları etkileyiciydi. Tamam, zayıf bir öğrenci değildi ama sınıfının da birincisi değildi.

Sonunda kabul edilmişti ama bunun sebebinin, okula özgeçmişiyle birlikte gönderdiği yazı olduğunu düşünüyordum. Yazıda Küba'dan Amerika'ya yaptığı meşakkatli seyahatten bahsetmişti. Babası Joaquin, işe başlayıp bir ev bulmak için Miami'ye karısından ve oğlundan önce gelmişti. Ailesini de getirmek için uçak biletine ödeyecek parası yoktu. Bu yüzden Nico ile annesi gemiyle gelmek zorunda kalmışlardı. Seyahat esnasında gemi batmıştı. İki gün boyunca cankurtaran salının üstünde oradan oraya savrulmuş, en sonunda bir balıkçı teknesi tarafından bulunmuşlardı. Bir süre sonra vatandaşlık hakkı kazanmışlardı ve Nico'nun kız kardeşi Alicia, Florida'da doğmuştu.

Nico'nun bu ülkeyle duyduğu gurur, yazısında apaçık belliydi. Yazının düzeltisini onun için ben yapmış ve Briar'dan kabul mektubu geldiğinde rahat bir nefes almıştım.

Fen Bilimleri Fakültesi'ne yaklaşırken ileride tanıdık bir figür gördüm. Hunter'dı bu. Ve büyüleyici bir sarışınla birlikteydi.

Sıcaklık bugün yirmi altı derece falandı ve Hunter'ın yanındaki kız göbeği açık bir tişörtle iç gösterecek kadar ince, beyaz bir etek giymişti. Topuz yaptığı altın rengi saçlarıyla, en az Hunter'ın dün akşam dans pistinde sürtündüğü esmer güzeli kadar muhteşem görünüyordu. Tanrım. Bay Popüler'i her gördüğümde daha da popülerleşmiş oluyordu sanki.

Bir haftada üç kız... Bu kızların hepsini nasıl aklında tutuyor-

du hiç bilmiyordum. Yani, zekâsı oldukça keskin olmalıydı. Ama hayatına böyle devam etmek yorucu değil miydi acaba?

Ona el salladım. Hunter da elini sallayarak karşılık verip sarışına bir şeyler söyledi.

"Akşamki hokeyci çocuk bu," dedim Nico'ya. "Hunter."

Nico bakışlarımı takip etti. "Tam bir ahmak sporcu gibi görünüyor."

Cebimin titrediğini hissedince telefonumu çıkarıp gelen mesajı okudum.

TJ: Ben içerdeyim. Sınıfta görüşürüz.

"Öğle yemeğinde buluşur muyuz?" diye sordu Nico.

"Olur. Tiyatro binasındaki yemekhaneye gidelim mi? Pippa orada taco servis etmeye başladıklarını söylemişti."

Nico içini çekti.

"Beni duydun mu bebeğim? Taco diyorum!" Bu konuda tek heyecanlanan neden bendim anlamıyordum.

Öğle yemeği planımızı yaptıktan sonra Hunter yanımıza gelip, "Günaydın," dedi kayıtsız bir tavırla.

"Günaydın," dedim. Sonra Nico'yu işaret ettim. "Bu benim erkek arkadaşım Nico. Nico, bu da Hunter."

"Selam ahbap. Nasıl gidiyor?" Hunter ona elini uzattı.

Nico onunla sertçe tokalaşıp gamzelerini çıkaracak kadar sıcak bir şekilde gülümsedi. "İyi gidiyor. Bu hanımla ortak bir proje üzerinde çalıştığınızı duydum," dedi başparmağıyla beni işaret ederek. "Sana iyi şanslar, dostum."

"Tüh. İyi şanslar derken?"

"Bir kez bile yanlış yaparsan seni itin kıçına sokar." Nico tüyleri ürpermiş gibi titrerken Hunter kahkahalar atmaya başladı.

"Tam bir kâbus, ha?"

"Cidden mi?" diye lafa girdim. "Siz ikiniz bana karşı birlik mi oldunuz şu anda? Buna izniniz yok."

Beni duymazdan geldiler. "Onunla başa çıkmak için bir tüyon var mı?" diye sordu Hunter ciddiyetle.

Nico bir süre düşündü. "Huysuzlaştığında ona bir lolipop ver. Diğer zamanlarda da karnının tok olduğundan emin ol ya da onu televizyonun karşısına oturtup bir cinayet programı aç."

Hunter kafasını salladı. "Anlaşıldı. Sağ ol."

"İkinizin de canı cehenneme," dedim neşeli bir sesle.

Nico sırıtarak dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu. "Pekâlâ, benim artık gitmem lazım. Sonra görüşürüz, *mami*."

"Görüşürüz bebeğim."

"*Mami*, 'anne' anlamına gelmiyor muydu?" diye sordu kaşlarını çatmış olan Hunter, Nico giderken.

"Eh, birebir çevirisi bu. Ama sevgi sözcüğü olarak da kullanılıyor. *Mami, papi* gibi sözcükler bebeğim, sevgilim gibi anlamlara da geliyor."

"Ah. Tamam." Hunter duraksadı. "Bana babacık diye seslenmene izin veriyorum o halde."

"İğrençsin. Bunu asla yapmam."

Birlikte binaya girerken Hunter kıkırdıyordu. Amfinin kapısında beklemekte olan TJ, beni Hunter'la görünce rahatsız olmuş gibi göründü.

"Selam. Pax nerede?" diye sordum etrafıma bakınarak.

"Hiçbir fikrim yok." TJ bana yandan hafifçe sarılıp yanağımı öptü.

"Hadi içeri girelim," dedim.

Amfiye girip oturdum. TJ ile Hunter da iki yanıma yerleştiler. Arkadaşım bana dönüp bir kaşını kaldırdı. Normalde başkalarıyla birlikte oturmazdık. Bense sadece omuz silkip ona sırıttım. Hunter'ı eğlenceli buluyordum.

Amfi tamamen dolduktan sonra Profesör Andrews da geldi. Pax hâlâ görünürlerde yoktu.

"Pax sana mesaj attı mı?" diye sordum TJ'e.

"Hayır."

"Şu Pax kim yahu?" diye araya girdi Hunter.

"Bir arkadaşımız," dedim. "Geçen hafta konuşmuştunuz. Ona Jax demiştin."

"Ah, doğru. Jax. O minik adam aşırı komik biri."

"Onun adı Pax," dedim bitkince.

TJ de, "Pax," diye tekrarladı.

Hunter bir süre alt dudağını çiğnedi. "Emin misiniz?"

"Evet yani!" Kahkahama engel olamadım. "Onun adı Pax Ling."

"Yok, ben adının Jax olduğunu söylediğinden eminim. Farklı kişilerden bahsediyor olmalıyız."

Bu çocuk inanılmazdı.

TJ hafifçe güldü. O bile Hunter'ın tuhaflıklarına karşı koyamıyordu belli ki.

Andrews derse başladı. Konumuz kişilik bozukluklarıydı. Muhteşem. Bu konuyla başladığımız için çok sevinmiştim. Hâlâ kurgu hastamın hastalığını teşhis etmeye çalışıyordum ve ilk seansta aldığım notlara göre bir kişilik bozukluğu olduğundan şüphelenmeye başlamıştım çünkü.

Bir sosyopat olabilirdi ama bu rahatsızlığın karakteristik bir özelliği olan duygusuzluktan mustarip değildi. Antisosyal ya da narsistik kişilik bozuklukları da ihtimaller dahilindeydi ancak Hunter, ruh halinin çalkantılı olduğundan ya da fevri davranışlarda bulunduğundan söz etmemişti. Tabii zinayı saymazsak. Bu aldatma olayı, gözüme inanılmaz derecede hesaplanmış görünüyordu. Fevri olduğunu sanmıyordum. Bir sonraki seansta bana daha çok ipucu vermesini umuyordum.

Dersin ortalarına doğru ceptelefonum titredi.

PAX: Dün gece geç saatlere kadar eğlendiğim için sabah kalkamadım. Benim için de not al!

Meraklı sıra arkadaşım Hunter, omzumun üstünden ekrana baktı. "Jax mi?"

"Hayır, Pax."

"Sana katılmıyorum."

Gülümsememi bastırıp dikkatimi Profesör Andrews'a verdim. Bir keresinde karşılaştığı bir antisosyal kişilik bozukluğu vakasından ve tanıyı nasıl koyduğundan bahsediyordu. Bu derse bayılıyordum.

Dersten sonra TJ koluma girip, "Gidip hızlıca birer kahve içelim mi?" dedi.

"Aslında..." Hunter'a bir bakış attım. "... Biraz proje üzerinde çalışsak mı? Nico'yla bir buçukta buluşacağım."

Hunter omuz silkti. "Olur, çalışalım. Benim bugünkü derslerim bitti."

"Kahveyi daha sonra içeriz, tamam mı?" dedim TJ'e, kolunu hafifçe sıkarak.

"Sorun değil. Mesajlaşırız."

O uzaklaşırken Hunter arkasından bakıp kafasını hüzünle iki yana salladı. "Zavallı çocuk."

"O da ne demek şimdi?"

"Zavallı çocuk demek işte. Sana fena halde âşık ama sen onu arkadaşlık çukurunun öyle derinlerine atmışsın ki ancak Şilili madenciler onu oradan kurtarabilir. Hatta belki onlar bile başaramaz."

"O bana âşık falan değil," diye ısrar ettim. İnsanlar neden benim görmediğim bir şeyi görüyorlardı ki? "TJ'le tanıştığımda da erkek arkadaşım vardı."

"Öyleyse ne olmuş? Ben de erkek arkadaşı olan pek çok kızdan hoşlandım. Aletim fark göz etmiyor."

"Onu fark ettim," dedim kuru bir sesle.

"Bu ne anlama geliyor?"

"Seni tanıdığım şu bir hafta içinde üç farklı kadınla birlikte olduğunu gördüm. Tebrikler, penisin keyiften dört köşe olmalı."

"Ah, inan bana, penisim hiç de keyifli değil." Parmaklarını siyah saçlarının arasından geçirdi. "Senin eve mi gidelim?"

"Bahçede güzel bir yer bulsak olmaz mı?" diye önerdim. "Hava çok güzel."

"Önden buyur, Kısmi."

Geniş taş yolda ilerleyip Briar kampüsündeki pek çok bakımlı çimenlik alandan birine gittik. Sıcak havanın tadını çıkarmak isteyen bir tek biz değildik. Birkaç kişi alanda piknik yapıyordu. Uzakta bir yerde birileri frizbi oynarken başka bir grup da futbol oynuyordu.

Dallarını şelale gibi yere uzatmış, büyük bir ağacın altında durduk. Dalların arasından güneş ışınları sızsa da gölgelik bir yerdi. Normalde hemen çimlerin üstüne çökerdim ama mini eteğim bej rengiydi ve çim lekesi olabilirdi.

Yere baktım. Eh, bayağı ikilemde kalmıştım.

"Bir dakika bekleyin, hanımefendi." İri ve sert hokeyci adam, uzun kollu tişörtünü çıkardı ve kendisi dar bir atletle kalırken ince tişörtü yere yayarak beni şaşırttı. "Buyurun leydim," dedi nezaketle.

"Ay, çok teşekkür ederim. Bu nezaketin çok şaşırtıcı." Oturup dirseklerime dayanarak tepemdeki yeşil yapraklara baktım.

"Neden şaşırtıcı?" diye sordu Hunter.

"Gözüme centilmen biri gibi görünmemiştin."

"Dingilin teki olduğumu mu düşündün yani? Ayrıca, neden aynı anda üç hatunla takıldığımı düşünüyorsun?" Cidden şaşkın gibiydi.

"Ah, hadi ama, bilmiyormuş gibi yapma." Parmaklarımı tek tek indirerek kızları saymaya koyuldum. "Geçen hafta sana öğle yemeği getiren ve ona âşık olman için yalvaran kız, bir. Malone's'ta dans ettiğin kız, iki. Ve süper modellere benzeyen yüzü olan bu sabahki sarışın, üç."

Hunter gülmeye başladı. Kalın, çatallı sesi kulaklarımı gıdıklıyordu. "Hiçbiriyle çıkmıyorum. Onlar benim ev arkadaşlarım."

"Ev arkadaşların mı?" diye tekrarladım şüpheyle.

"Evet. Tiz sesli olan, arkadaşlarımdan biriyle çıkıyor. Sarışın olan da bir başka arkadaşımla sevgili. Barda gördüğün esmerin de erkek arkadaşı var. Üçüyle aynı evde yaşıyorum."

"Üç kızla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Aslında orada Hollis ve Fitz ile birlikte yaşıyordum ama ikisi de mezun oldular ve bir şekilde Summer, Rupi ve Brenna'nın oraya taşınmasına karar verildi. Ev toplantısı, tartışma vesaire yapılmadı. Kimse benim fikrimi sormadı. Şikâyet etmiyorum gerçi."

"Şu anda şikâyet ediyorsun."

Hunter rahatsızca homurdandı. "İyi, tamam, şikâyet ediyorum. Kızların üçü de harika ama onların yerine takım arkadaşlarımdan birileri olmasını tercih ederdim. Ama bu düzenleme, Hollis ile Fitz için daha uygun oldu. Hollis hafta sonları eve geliyor. Fitz de teknik olarak hâlâ orada yaşıyor ama iş için sık sık şehir dışına çıkıyor. Neyse, özet olarak... aletim kızların üçünü de hiç tanımadı."

"Eh, onlar olmasa bile başkaları vardır mutlaka."

"Yok."

"Tabii, tabii." Kafamı ona doğru çevirdim. "Kendini gördün mü hiç?"

Hunter kibirle gülümsedi. "Bu bir iltifat mıydı?"

"İltifat değil, gerçek. Çok seksisin. Bunu ben de biliyorum, sen de biliyorsun. Bu bahçedeki herkes biliyor." Bizden biraz uzakta oturan bir kız grubuna kafamla işaret ettim. Saniyede bir, aralarından ya biri ya da diğeri dönüp bize doğru bakıyordu.

"Ne yani? Güzel insanların sürekli seks yapması mı gerekiyor?" dedi Hunter meydan okur gibi.

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Hokey oyuncususun, çok çekicisin. Lütfen seks yapmadığını söyleme bana. Aptal değilim herhalde."

"Yapmıyorum."

Sesi çok ciddi olduğu için bir an afalladım. Sonra durumu fark ettim. "Ah. Seansa başladık. Neden söylemedin? Not almaya başlamalıydım!"

Hunter güldü. "Seansa başlamadık. Ben ciddiyim. Bu ara seksten kaçınıyorum."

"Kaçınıyor musun?"

"Yani seks yapmıyorum."

"Seksten kaçınmanın ne demek olduğunu biliyorum, Hunter. Sadece sana inanmıyorum."

"Doğru söylüyorum ama."

"Yalancı."

"Tanrıya yemin ederim ki doğru."

"Kanıtla."

"Nasıl?" Hunter dirseklerine dayanarak uzandı. Kaslı vücudu kahkahalarla sarsılıyordu.

Bana güldüğü için ona sert bir bakış atmak üzereydim ki isteğimin imkânsız olduğunu fark ettim. Böyle bir şeyi kanıtlayamazdı. Orta yerde aletini çıkarıp karşıdaki kızlardan biriyle seks yapacak değildi ya.

"Pekâlâ," dedim. "Kabul ediyorum. Neden seksten uzak duruyoruz peki?"

"Seksten uzak duruyoruz çünkü hokey sezonuna odaklanmamız gerekiyor."

"Hem hokeye odaklansan hem de orgazmların tadını çıkarsan olmuyor mu?"

"Belli ki olmuyor."

"İşte şimdi merak ettim."

Davenport omuz silkti. "Geçen yıl tam bir ahmak gibi hareket ettim. Summer'a ilgi duyuyordum ve..."

"Öyleyse n'olmuş? Herkes yazı[5] sever," diye araya girdim. Neden bahsediyordu bu çocuk böyle?

Hunter alaycı bir şekilde güldü. "Bu sabah beni birlikte gördüğün sarışının adı Summer."

"Arkadaşınla çıkan kız."

"Evet. Ama Fitz'le çıkmaya başlamadan önce yılbaşı arifesinde benimle öpüşmüştü ve... eh, bu uzun ve pek de ilgi çekici olmayan bir hikâye aslında. Fitz bana Summer'la ilgilenmediğini söyledi ama arkamdan iş çevirip onunla çıkmaya başladı. Bununla doğru düzgün başa çıkamadım."

Dehşete düşerek, "Seni suçlayamam," dedim. "Bu kardeşlik kurallarına aykırı."

"Değil mi ama?"

"Ve hâlâ onlarla birlikte mi yaşıyorsun?"

"Eh, evet. Fitz iyi çocuktur. Sadece aptal olduğu için hislerini inkâr etmişti. Sonrasında ben kendi yöntemimle Summer'ı unutmaya çalıştım. Yöntemim, sürekli alkol alıp kızlarla yatıp kalkmaktı. Bir gün bilmeden rakip takımdan birinin kız arkadaşıyla yattım. Konferans finalinde o takımla oynayacaktık ve her şey maç esnasında ortaya çıktı. Kızın erkek arkadaşı kendisini kaybedip bileğimi kırdı."

"Aman Tanrım!"

"Maçı kaybettik. Rakip takım şampiyonayı kazandı." Hunter'ın yüzü kararlılıkla doldu. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

Kıkırdadım. "Bence 'seksten uzak durmak' böyle basit bir sorun için oldukça abartılı bir çözüm. Sana bir alternatif sunayım: Erkek arkadaşı olan kızları yatağa atma."

"Mesele bir tek o değil," diye itiraf etti. "Bu sene takım kap-

[5] Summer, İngilizcede *yaz* anlamına gelmektedir. (ç.n.)

tanıyım. İyi bir lider olmak istiyorum. Geçen sene olanları telafi etmek istiyorum. Yani dikkatimi kızlar ve eğlence yerine tamamen hokeye verirsem her şey daha iyi olur." Elini cebine atıp telefonunu kontrol etti. "Pekâlâ, artık başlasak mı? Bir saat sonra gitmem lazım."

"Bir saat sonra ne var?"

"Bir takım arkadaşımın evine uğrayacağım."

Kafamı kaldırdım. "Seksi olanın mı?"

"Seksi olan benim, Demi." Göz kırptı. "Conor'dan mı bahsediyorsun? Evet, onun evine gideceğim. Muhtemelen kendisi de evde olacak. Senin erkek arkadaşın yok muydu ya? Beş saniye önce benimle tanıştırmıştın hani?"

"Evet ama bu, arkadaşının seksi olduğu gerçeğini değiştirmez. Arkadaşım Pippa onu beğendi."

"Eh, dikkatli olmanızda fayda var, ben geçen sene nasıl bir seks makinesiysem Conor da bu sene öyle. Yerinizde olsam ondan uzak dururdum."

"Senin için ne kadar zaman oldu?" Bunu kendimi tutamayıp sormuştum çünkü aşırı merak etmiştim.

"Birini becermeyeli mi?"

"Hayır. Everest'e tırmanmayalı."

"En son nisan ayıydı. Yani... beş ay oldu."

"Zavallı keşiş! Çok uzun zaman olmuş!" diye takıldım.

"Aynen." Sırt çantasını yastık yapıp çimenlere uzandı. "Bu korkunç bir şey, Kısmi. Seksi özlüyorum."

"Ben dün gece yaptım."

"Çok zalimsin."

"Ama gerçek bu," diye karşı çıktım.

"Ben sana zavallı, sızlayan hayalarımdan bahsediyorum, sen kalkmış dün geceki eğlencenden mi söz ediyorsun?" Dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Nasıldı?"

"Seks mi? Oldukça güzeldi."

"Baştan başla," dedi Hunter. "O mu seni soydu yoksa sen onun için striptiz mi yaptın? O..."

Yüksek sesle ıslık çaldım. "Benim aracılığımla seks anını yaşıyormuş gibi mi yapmak istiyorsun?"

"Evet," diye inledi. "Seksten uzağım. Porno da izleyemiyorum çünkü sürekli odama dalıyorlar ya da kapıyı kilitlemeye cüret edersem gelip tak tak çalıyorlar. Yemin ederim o kızlarda hiç terbiye yok. Ancak duşta kendimi tatmin edebiliyorum." Durakladı. "Belki de şu su geçirmez telefonlardan alıp duşa sokmalıyım. O zaman porno açabilir ve gerçek kızları izleyerek tatmin olabilirim."

"Onlar gerçek kızlar değiller," diye karşı çıktım. "Pornografi, insanların kadınlardan tamamıyla gerçek dışı beklentileri olmasına yol açıyor. Kimse o kadar iyi görünemez ve gerçek seks asla öyle olmaz."

"Gerçek seks nasıl olur peki?" diye sordu.

"Gerçek seksin senaryosu olmaz. Beceriksizce hareketler yapmayı, alınların birbirine çarpmasını, bacaklarının ve kollarının partnerinle birbirine dolandığı tuhaf pozisyonlar almayı içerir. Bolca kahkaha atar, küfür eder, birkaç kez orgazm olur ya da hiç olmazsın. Çok karmaşıktır ve kesinlikle mükemmel değildir."

Hunter kaşlarını çattı. "Çok kötüsün. Şimdi kafamda bir sürü seks pozisyonu canlandı."

"Konuyu sen açtın."

"Ben mi? Hiç hatırlamıyorum, cidden. Seks nerede bitiyor, ben nerede başlıyorum bilmiyorum."

Bir kahkaha attım. Bu çocuk çok komikti. Ve düşündüğümden daha hoş biriydi. Beklediğim gibi kibirli bir pislik çıkmamıştı.

Yalan söylemeyecektim. Hunter Davenport'a giderek daha çok ısınıyordum.

9

HUNTER

Land Rover'ıma atlayıp derhal klimayı açtım. Tanrım, eylülün ortasındaydık ama nasıl bu kadar sıcak olabiliyordu? Yanlış anlaşılmasın, sıcağı seviyordum ama Demi'yle bahçede geçirdiğimiz bir saatten sonra deli gibi terliyordum.

Öğrenci otoparkından çıkıp Hastings'e yöneldim ve oraya varınca bizim evden iki blok ötedeki arkadaşlarımın evine gittim.

Demi'ye, kızlar eve taşınmadan önce bana danışılmadığını söylerken şaka yapmıyordum. Onlara bir garezim olduğundan değildi ama üniversitedeydik, kahretsin. Erkeklerle takılmak istiyordum. Bu yıl kız arkadaşım da olamayacağına göre okaliptüslü yüz maskeleri ya da evimdeki kızların kullandığı tampon markalarını bilmek zorunda değildim. Ayrıca Rupi ile Brenna'nın regl dönemleri her nasılsa aynı zamana denk geliyordu ve o zamanlarda çok fena oluyorlardı.

Matt'in Conor'la paylaştığı döküntü Jeep'in arkasına park ettim. Bu ikisi, diğer bir takım arkadaşımız Foster ve iki son sınıf öğrencisi Gavin ve Alec'le ev arkadaşıydılar.

Matty kapıyı açtığında kulağıma havada uçuşan küfürler ve oyun konsolu kumandalarının sesleri, burnumaysa pizza ile bira kokusu doldu. Üniversite buydu işte.

"Selam," dedim içeridekilere.

Foster tekli koltuğa yayılmış, birasını dizinin üstünde dengelemişti. Gavin ile Alec bir savaş oyunu oynuyorlardı. Ortalıkta

görünmeyen tek kişi Conor'dı, o da muhtemelen derste olmalıydı.

Pablo Eggscobar'a bakma sırasının kimde olduğunu bilmiyordum ama şu anda, Bucky'nin onun için yaptığı kılıfın içinde, sehpanın üzerinde duruyordu. Birileri Koç Jensen'ın imzasının hemen üstüne siyah keçeli kalemle göz ve burun çizmişti. Böylece bir domuz suratı oluşmuş, koçun imzası da ağız olmuştu.

Yumurtanın hâlâ tek parça olmasına çok şaşırmıştım doğrusu. Sarhoş üniversiteli gençlerin iyi birer yumurta bakıcısı olabileceğini sanmıyordum.

"N'aber Pablo?" diye selamladım onu. Cevap vermedi çünkü gerçek değildi. Ama ben en azından çaba göstermiş oluyordum.

Kaptanlık elkitabı, bin numaralı kural: Tek bir konuya odaklan.

"Bugün yumurtanın annesi kim?" diye sordum.

"Con. Ama o az önce bir hatunla üst kata çıktı. Biz de doğru zamanı bekliyoruz." Matt koltuğa yerleşti.

Ben de koltuğun diğer ucuna oturdum. "Ne için?"

Matt ile Foster birbirlerine muzip bakışlar attılar. "Besleme zamanı. Pablo birazdan aşırı acıkacak."

Gavin gözlerini televizyon ekranından ayırmadan alaycı bir şekilde güldü.

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. Aldığım haberlere göre geçen haftadan beri işler kızışmış durumdaydı. Jesse Wilkes, dün bana attığı mesajda, Katie'yle dışarı çıktığında çocukların onu aramayı bir türlü kesmediklerinden yakınmıştı. Yumurta bakıcısının işini olabildiğince zorlaştırmak bir oyuna dönüşmüştü.

"Ne kadar zaman geçti?" diye sordu Alec, parmaklarını kumandanın üzerinde şimşek hızıyla oynatırken.

"Daha on dakika oldu," dedi Foster. "Muhtemelen daha oynaşma safhasındadırlar."

"Kızla yakından ilgileniyordur bence," diye tahminde bulundu Gavin.

Matt, "Ya da kız onunla ilgileniyordur," dedi.

Bir süre hepsi de sustular.

"Yok ya," dedi Foster sonunda, birasını dudaklarına götürürken. "Önce Con, kızı ağzıyla tatmin eder, sonra da kız onu. Ardından sevişirler. Seksin kuralı budur."

Gülmeye başladım. "Gerçekten mi? Kılavuzda öyle mi yazıyor?"

Matt sırıttı.

"Ben de bu sırayla yapıyorum," diye araya girdi Alec. "Neden? Sen nasıl yapıyorsun?"

"Bilmiyorum. Maldivler'deki keşfedilmemiş adaları sayar gibi sevişmelerimi saymıyorum." Gözlerimi devirdim. "Belirli bir sıra yok. Akışına bırakıyorsun işte."

"Benim akış hep aynı," dedi Alec inatla.

"Doğru," dedi Foster. "Benimki de genelde bu şekilde."

"Tuhaf gerçekten." Önceki yıllardaki ilişkilerime bakınca, gerçekten de hepsinin farklı olduğunu görebiliyordum. Belirli bir düzen yoktu.

Bazen odama girer girmez kız dizlerinin üstüne çöker ve daha ben gözümü bile kırpmadan aletimi ağzına almış olurdu. Bir keresinde takıldığım kızın biri, üç saniyelik öpüşmenin ardından arkasını dönüp bana kıçını teklif etmişti. Daha uzun seks seanslarında da ya ben kızların vücutlarının her santimini öperek işe başlıyordum ya da aynısını kız bana yapıyordu. Bazı zamanlarsa hemen sekse geçiyor, oynaşmayı sonraya bırakıyordum.

"Siz ne yapıyorsunuz bilemem ama benim tek gecelik ilişkilerimde belli bir düzen olmadı hiç," dedim.

"Belki de kız arkadaşın olmasıyla alakalıdır," dedi Foster. "Ben lise boyunca aynı kızla çıktım. Onunla olan ilişkimi esas alarak konuşuyorum."

"Ben de Sasha'yla üç yıldır çıkıyorum," dedi Alec kafa sallayarak. Sasha, şu anki kız arkadaşıydı.

"Kesinlikle kız arkadaşın olmasıyla alakalı. Mesela Jesse'yi ele alalım. Bu dünyadaki en öngörülebilir seks hayatı Katie ile onunkidir herhalde. Geçen sene aynı yurtta kaldığımız zamanlarda, kapısına o aptal çorabı astığı her an anlardım ki yiyişmek için tam kırk yedi dakikaya ihtiyaçları var. Bazen orgazm oldukları anı bile tahmin edebiliyordum."

"Ne sıkıcı." Gerçi belki de insanın delice âşık olduğu biriyle seks yapması bir şekilde farklı hissettiriyordu. Hiç bilmiyordum. Lisede birkaç kız arkadaşım olmuştu ama hiçbiri doğru kişi değildi.

"Pekâlâ, tam yirmi bir dakika oldu," dedi Foster. "Conor şimdi ya kızın içindedir ya da ağzındadır. Hangisi olursa olsun aleti aktif durumda olmalı. Tekrar ediyorum, aleti aktif durumda."

"Siz tam birer pisliksiniz. Takım kaptanı olarak buna bir son vermeliyim," dedim uyarıcı bir sesle.

Hepsi de beklenti içinde bana baktılar.

Dudaklarım yavaş bir gülümsemeyle kıvrıldı. Conor'ın yatağı neredeyse hiç boş kalmıyordu, bu yüzden egosunun birazcık olsun zedelenmesi faydalı olabilirdi. "Ama vermeyeceğim. Hadi gidin."

Foster ve Alec, dar merdivenlerden yukarı fırladılar. Bir saniye sonra ağır adımları tavanı, yumruklarıysa Conor'ın odasının kapısını inletmeye başladı. Gümbürtüler evde yankılanıyordu. Uyuşturucu satıcılarına baskın yapan SWAT ekipleri gibiydiler.

"Pablo acıktı!" diye bağırdı Foster.

Alec de, "Besle beni!" diye uludu.

Koltuğun diğer ucundaki Matt gülmekten bayılacak gibiydi.

Gümbürtüler birden arttı. Öfkeli küfürler evin içinde çınlamaya başladı ve iki dev hokey oyuncusu apar topar basamaklardan indiler. Conor da hemen peşlerindeydi. Üstü ve ayakları çıplaktı, ekoseli boxer şortu kalçasından sarkıyordu, sarı saçları darmadağınık olmuştu ve dudakları şişmişti.

"Puşt herifler," diye hırladı.

"Ne var ya?" Foster masumca gözlerini kırpıştırarak kahve sehpasını işaret etti. "Domuzumuzun öğle yemeği yemesi gerek. Bizim bir evcil hayvanımız var, kanka. Hayvanlar, kızlardan önce gelir."

"Kızlardan önce hayvanlar," diye tekrar etti Matt.

Gavin gözlerini oyundan ayırıp ciddiyetle kafa salladı. "Thomas Jefferson'ın bilgece sözleri bunlar."

"Onu daha bu sabah besledim ama," diye karşı çıktı Conor.

Foster ona dik dik baktı. "Pablo günde üç öğün yiyor, seni bencil salak. Baksana şuna, açlıktan ölmek üzere."

Yumurtanın aptal yüzüne baktım, sonra yüzümü avuçlarıma gömdüm. Bedenim sessiz kahkahalarla sarsılıyordu.

"Davenport!" diye kükredi Conor. "Sen takım kaptanısın. Bu ikisini sana şikâyet ediyorum."

Kafamı kaldırdım. Dudaklarım hâlâ seğiriyordu. "Şikâyetin nedir?"

Conor işaretparmağını havayı dürter gibi hareket ettirerek, "Düzüşüyordum," dedi.

"Bu bir şikâyet değil. Gerçeğin beyanı."

Foster kollarını iri göğsünde birleştirdi. "Unutma, yemeğini yediğinden emin olmak için tam beş dakika başında beklemelisin."

Pablo'yu sehpadan sertçe alırken Con'ın alnındaki bir damar seğiriyordu. Bir an yumurtayı duvara çarpıp kıracakmış gibi göründü ama sonra kısık sesle bir küfür savurup mutfağa giderek orada kendi kendine mırıldanmaya başladı.

Matt'e şaşkınlıkla baktım. "Gerçekten yemek hazırlamayacak, değil mi?"

"Hayır, kurallarda o yok."

"Kurallar tam olarak ne?"

"Biz ne istiyorsak o," diye cevap verdi Foster sırıtarak. "Ama esas olarak, Pablo'nun bakım ve beslenme saatleri tam beş dakika sürmeli."

"Ama sistemi suiistimal edemezsin," dedi Matt.

"Ne sistemi ya? Bunların hepsi saçmalık."

"Pablo günde üç öğün yemek yer, iki kez tuvaletini yapar ve bizden birinin ne zaman canı sıkılsa ve ona bakıcılık yapan kişiye işkence etmek istesek birden ilgi isteyeceği tutar."

"Ama ilgi kartını bir günde sadece birkaç kez kullanabilirsin," diye ekledi Foster. "Sabaha karşı bir ile beş arasında mesaj atmak en iyisi oluyor."

"Hepsi de gayet mantıklı," dedi Alec. "Neyi anlamıyorsun?"

"Bakıcılık sırası bana geldiğinde bunların hepsini bana da mı yapacaksınız?" Ürperdim. Cuma günü bakıcı bendim.

"Yok, sana bunu asla yapmayız," dedi Foster temin edici bir sesle.

Diğerleri de ona katıldı.

"Asla."

"Kesinlikle hayır."

"Kaptanımıza böyle bir şey yapar mıyız hiç?"

Lanet olası yalancılar.

*

Demi ile perşembe akşamına bir çalışma seansı sıkıştırmayı başardık. Yine onun Theta evindeki odasındaydık. O, mor yatak örtüsünün üstüne bağdaş kurup oturmuş, üzümlü bir lolipopu emmekle meşguldü. Bense küçük koltuğa yayılmıştım ve Dick Smith'in aşağılık geçmişinden yeni bir hikâye anlatıyordum.

"İşte o gün, karım, balkabaklı turtanın yanında çilekli *cheesecake* de almaya söz vermişti. Diğer her şey de gayet yolunda

gidiyordu. Yemek şirketinin elemanları mükemmeldi. Büyükannemle büyükbabamın bize düğün hediyesi olarak verdiği kristaller yemek masasına dizilmişti. Palm Springs'den ve Manhattan'dan akrabalarımız gelecekti. Hamptons'ta Şükran Günü her zaman önemli bir bayramdır."

Demi beni dikkatlice izliyordu. Bunları anlatarak nereye varmak istediğimi anlamaya çalıştığı belliydi.

"Masanın görülmeye değer parçası çilekli *cheesecake* olacaktı," diye böbürlendim. "Annemle babamın, Burton Caddesi'ndeki minik fırınlarını açtıklarında –daha sonra bu fırını bir tatlı imparatorluğuna dönüştürdüler– ilk sattıkları tatlıydı bu. Bu mükemmel bir fikirdi ve annem hatırladığım için, onu memnun etmek istediğim için çok duygulanacaktı. Tanrı biliyor ki kardeşim Geoffrey onun mutluluğunu hiç önemsemiyor."

Demi'nin lolipopu yanağını şişirmişti. "Annenizin onayını almak için hep büyük zahmetlere girer misiniz?"

"Onayla alakalı bir şey değildi bu. Az önce dediğim gibi, annemi mutlu etmek istemiştim."

"Anlıyorum."

Rahatsızca bir nefes verdim. "Her neyse. Akşam yemeği muhteşemdi. Sonra tatlı vakti geldi ve ne oldu biliyor musunuz? Garsonlar, ellerinde sadece kahrolası bir balkabağı turtasıyla geldiler. *Cheesecake* yoktu. Yüzüme bir gülümseme yerleştirmeye çalıştım ama içten içe köpürüyordum. Kathryn yemekten sonra benden özür dileyip bölgedeki bütün fırınların kapandığını ya da ellerinde çilekli *cheesecake* kalmadığını söyledi. Ama lanet olası bir özür bana yardımcı olamazdı. Beni tüm ailenin önünde küçük düşürmüştü. Tanrının cezası Geoff, balkabaklı turtanın ne kadar orijinal bir fikir olduğuyla ilgili bir espri bile yaptı. Suratının ortasına bir tane geçirmek istedim. Ne mutlu bir Şükran Günü olmuş, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu. Kafamı çevirdiğimde Demi'nin keskin gözlerle beni izlediğini gördüm.

"Vay canına," dedi yavaşça. "Burada anlaşılması gereken pek çok şey var. Sanırım ilk sorum şu olacak: Bayram nedeniyle tüm fırınlar kapandıysa cheesecake'i alamadığı için karınızı suçlamanız adil bir davranış mı sizce?"

"Önceki gün almalıydı," dedim soğuk bir sesle. "Bunun bahanesi olamaz."

Demi bu saçmalığı fazlasıyla sinir bozucu bulmuş gibi kafasını birkaç kez iki yana salladı. "Tanrım. Bu konuda çok iyisin," dedi.

Omuz silktim. "Öyle mi? Hokeyi bırakıp oyunculuğa mı başlasam, ne dersin?" Espri yapmaya çalışmıştım.

Ama aslında ortada gülünecek bir şey yoktu. Az önce anlattığım hikâye tamamen gerçeğe dayalıydı. Atladığım tek kısım, o hıyar herifin oğlunun, Şükran Günü'nden önce çilekli cheesecake hakkındaki tiksindirici böbürlenmelere haftalarca, ardından da balkabaklı turta hakkındaki amansız yakınmalara senelerce katlanmış olduğuydu.

Evet, hikâye öz babam hakkındaydı. Kendisinden başka kimseyi kıçına takmayan adam. Misafirlere iyi görünmek ve kardeşinden bir adım öne geçmek isteyen, bundan yoksun kaldığı için de suçu kapanmış fırınlara ve bencil, korkunç karısına atan adam. Zavallı annem o Şükran Günü'nden sonra hayatını aylarca ince bir buz üstünde yürür gibi yaşamıştı. O adamı memnun etmek imkânsızdı.

Geçen hafta "HASTA" zarfını açıp da araştırmam gereken psikolojik rahatsızlığın ne olduğunu gördüğümde neredeyse bir kahkaha atacaktım. Çünkü hiç araştırma yapmama gerek yoktu. Hayatım boyunca bununla yaşadığım için semptomları gayet net bir şekilde biliyordum.

"Ailenizin önünde iyi görünmek sizin için neden bu kadar önemliydi?" diye sordu Doktor Demi.

"Ne demek istiyorsunuz?"

Soruyu farklı şekilde dillendirdi. "Mutlu bir aile buluşması, kardeşinizle sizin aranızdaki bir rekabete dönüşmüş. Neden böyle bir şey yaptığınızı merak ediyorum sadece."

"Ben hiçbir boku rekabete çevirmiyorum, o çeviriyor. Beni kıskanıyor çünkü ondan büyüğüm ve daha başarılıyım. Ne yani? O beni ayakları altına almaya çalışırken hiçbir şey yapmadan oturup milletin beni küçük düşürmesine izin mi vermeliyim? Asla olmaz. Onunla mücadele edeceğim."

"Anlıyorum." Duraksadı. "Sizce hayatınızdaki insanlardan mantık dışı görünecek kadar yüksek beklentileriniz mi var yoksa ortalama beklentileriniz mi?"

Nasıl bir sonuca vardığını merak ediyordum. Demi'nin fazlasıyla zeki olduğu aşikârdı ve onunla zaman geçirmekten hoşlanmamın pek çok sebebinden biri de buydu. Ana sebep, hoşsohbet biri olmasıydı ve onunla konuşurken platonik bir ilgi dışında bir beklenti duymamamdı. Çok sevdiğini belli ettiği bir erkek arkadaşı vardı, bu yüzden aramızda baştan çıkarıcı bir şey geçmiyordu. Evet, vücudu aşırı seksiydi ve sürekli, dolgun göğüslerini sıkıca sarıp göbeğini açık bırakan tişörtler giyiyordu ama ben, kıyafetlerini tek tek üzerinden çıkarma hayalleri kurmadan onu takdirle izleyebiliyordum.

Demi birkaç not daha aldıktan sonra, "Pekâlâ, burada bitirelim," dedi. "Nico'yla akşam yemeği planım var. Ama rahatsızlığın hakkında kafamda bir fikir oluşmaya başladı."

"Bu bayağı eğlenceli bir şey," diye itiraf ettim. Babamın beyninin nasıl çalıştığını detaylarıyla açıklarken keyifli vakit geçiriyor olmamın ironisi gözümden kaçmamıştı bu arada.

Babam bu dünyadaki en sevdiğim insan değildi ama ondan kimseye yakınmazdım. Hayatım boyunca, basmakalıp mükemmel aile tablosuna uyum sağlamıştım. Aksini yapmak beni nef-

sine düşkün biri yapardı çünkü. Yani, Greenwich'te büyümüş ve elit özel okullarda okumuş bir zengin çocuğuydum. Dünyada benden çok daha kötü durumda olanlar vardı. Bazı insanlar fiziksel şiddete maruz kalıyordu ve bu, bir egomanyağın gerçek dışı standartlarını karşılayamamaktan çok daha kötü bir şeydi.

Aslında gerçekten de çocukluğumdaki bu olayları babamın bakış açısından açıklamak ilgi çekici bir şeydi. Doğru noktalara temas edip etmediğimden tam emin olmasam da konuyu biraz daha araştırmanın, belirli düşünce şekillerini anlamamı sağlayacağını düşünüyordum.

"Haftaya görüşürüz," dedim Demi'ye. "Ama pazartesi günü boş olabileceğimi sanmıyorum."

"Hafta ortasına ne dersin?"

"Çarşamba akşamı olabilir. Ama hafta sonu üç tane maçımız var."

"Tamam o zaman, çarşamba akşamı diyelim," dedi. "Gerçi ben normalde o gün spor salonuna gidiyorum."

"Spora mı gidiyorsun?"

"Tabii ki de. Yoksa nasıl bu kadar iyi görüneceğim?"

Bakışlarım doğal olarak sıkı, narin bedenine kaydı. Boyu 1.60'tan uzun olamazdı ama Tanrım... bacakları sanki sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Minik kot şortunun içinde bronz ve upuzun görünüyorlardı. Kıçının da sıkı olduğundan emindim, avucuma mükemmel şekilde uyardı.

Ah kahretsin.

Oluyordu işte.

Onunla ilgili hayal kuruyordum.

İşlemi durdur ahbap, işlemi durdur!

"Neyse." Gözlerimi ondan ayırdım ama o beni çoktan yakalamıştı.

"Aman Tanrım, kes şunu! Bana o şekilde bakamazsın," dedi Demi. "Sen bir keşişsin, unuttun mu?"

"Sana bir şekilde baktığım yok," diye yalan söyledim.

"Saçmalık. Bana penis gözleriyle bakıyordun."

"Bakmıyordum. İnan bana, yakıcı bakışlar atmak benim tarzım değildir." Sırıttım. "Sana doğru gerçek bir hamle yapsaydım bana kesmemi söylemezdin."

"Senin gerçek hamlelerin de mi var?" Demi'nin güzel yüzü keyifli bir gülümsemeyle aydınlandı. Teni inanılmazdı. Parlıyordu ve mükemmeldi. Muhtemelen hiç makyaj da yapmamıştı. "Göster bakalım!"

"Olmaz."

"Lütfen."

"Hayır," diye hırladım. "Hamlelerimi görmene izin yok."

"Nedenmiş o?" diye yakındı.

"İki nedeni var. Bir, senin bir sevgilim var. İki, ben bir keşişim."

"İyi. Ama eminim ki hamlelerin çok bayattır." Sırıtarak masasının en üst çekmecesini açtı ve biraz karıştırdıktan sonra yeni bir lolipop buldu. Bu seferki kirazlıydı. Ya da çilekli.

"Bence sen şeker bağımlısısın," dedim ona.

"Hayır. Sadece ağzımda bir şeyler olmasından hoşlanıyorum."

"Bu imayı duymazdan geliyorum."

Bana dik dik baktı. "Buna oral takıntı deniyor, Hunter. Gayet de yaygın bir şeydir."

"Hı hı. Sen öyle diyorsan öyledir."

Eve dönerken bu konuyu ne kadar düşünmemeye çalışsam da Demi ve oral takıntısı bir türlü yakamı bırakmadı. Seks düşünceleriyle dolu beynimi tamamen kaplamıştı hatta. Eve adım atar atmaz banyoya girip kapıyı kilitledim ve mermeri bile kesebilecek kadar sert olan ereksiyonumu sıkıca kavradım.

Yine oluyordu.

Demi Davis'i düşlüyordum. Ama bu sefer buna bir son verme-yecektim.

O kırmızı lolipopu saran dolgun dudaklarını gözümde canlandırdım. Ama hayalimde, lolipopun yerinde aletim vardı. Kendimi seksi dudaklarına doğru ittiğimde dili tadımı almak için hemen dışarı çıktı çünkü bana açtı.

"Hmmm," diye mırıldandı. "Tadın şeker gibi." Sonra kendimi, onun çok daha tatlı olduğunu söylerken hayal ettim. Bu da onu inletti ve pürüzlü sesi aletimin titremesine, hayalarımın gerilmesine neden oldu.

"Kahretsin." Çatallı sesim duş kabininin duvarlarında yankılandı. Kolumu fayans duvara yasladım ve elimi, canımı yakacak kadar sertleşmiş olan aletimde daha hızlı hareket ettirmeye başladım. Banyonun buharı nefes almamı zorlaştırıyordu. Kendimi yumruğumun içine doğru iterken alnımı da koluma dayayıp içime derin derin sıcak oksijen çektim.

Bu çok iyi hissettiriyordu. Gülünç hayallerim buharların arasında yok olmuştu. Şimdi kendimi tatmin ederken gözümün önünde farklı farklı sahneler beliriyordu. Demi'nin aletimi emmesi, Demi'nin dapdar tişörtünden taşan göğüsleri, benim için iki yana açılan bronz bacakları. Acaba zevkin doruklarına ulaşırken nasıl sesler çıkarıyordu...

Orgazm tüm şiddetiyle bedenimi sarstı. Vay canına. Sıcak bir zevk dalgası her yerimi sararken kendi avucuma boşaldım. Aletim deli gibi titrerken gözlerimin önünde siyah noktacıklar belirdi.

Demi'yle ilgili fanteziler kurduğum için o kadar da suçlu hissetmiyordum. Ona söylesem beni affederdi. Yani, olacağı buydu zaten. Beş sonsuz aydır seksten uzaktım. Yakında belki de Mike Hollis'i bile hayal ederek kendimi tatmin edebilirdim.

Akıl sağlığım için cidden endişelenmeye başlamıştım.

O sırada banyo kapısı bir gümbürtüyle sarsıldı.

Korkudan irkilince duş kabininde kayıp düşecek gibi oldum.

"Hunter!" diye cıyakladı Rupi. "Çıksana artık ya. Bütün sıcak suyu bitireceksin. Yatmadan önce duş almak istiyorum!"

Homurdandığımda az önceki nefes alma çabalarım yüzünden boğazımın acıdığını hissettim. Aletim hâlâ avucumdaydı ama hızla sertliğini kaybediyordu çünkü Rupi'nin sesinin insana yaptığı buydu.

"Git şuradan," diye hırladım kapıya doğru ama teröristlerle anlaşma yapmak ne mümkündü? Eğer isteklerini yerine getirmezsem muhtemelen gidip kilitli kapıları açmakla ilgili bir YouTube videosu bulur ve beni zorla dışarı çıkarırdı.

Ev arkadaşlarımdan nefret ediyordum.

10

DEMI

Çarşamba günleri dersim yoktu. Bu yüzden sabahı, biyoloji sınavına çalışıp matematik ödevimi tamamlamakla geçirdim. Bu yılki ödevlerim ve çalışmalarım, önceki yılların toplamının iki katıydı resmen. Artık sabahları daha erken kalkıp sınıfımdaki iyi öğrencilerden biri olabilmek için çabalıyordum.

Sanki yeterince stres altında değilmişim gibi bir de babam, tıp fakültesi kabul sınavı için çalışmaya başlamam gerektiğini söylemişti. Dün gece bana bir hoca bulabileceğine dair mesaj bile atmıştı.

Ona bu meseleyi düşüneceğimi söylemiştim ama asıl yapmam gereken, *"Lütfen, Tanrı aşkına bu sene tıp fakültesi için çalışmamı söyleme yoksa asla üçüncü sınıfı geçemem,"* demenin diplomatik bir yolunu bulmaktı.

Öğleden sonra, Hastings'deki yeni dairesine taşınan Corinne'in dolabını yerleştirmesine yardım etmeye gittim. Boston'da ailemle yaşadığım evde, kıyafetlerimi renklerine ve tarzlarına göre ayırdığım sevimli bir giyinme odam vardı. Her şey düzenli ve toplu olduğunda kaygı seviyem sıfırın altına düşüyordu.

"Yardımın için çok teşekkürler," dedi Corinne. Biraz mahcup gibiydi.

Kalın iple örülmüş, ağır bir kazağı askıya geçirdim. "Hiç sorun değil. Böyle şeyleri sevdiğimi bilirsin. Ayrıca biz arkadaşız.

Arkadaşlar birbirlerinin dolaplarını yalnız başlarına temizlemelerine izin vermezler."

Corinne minnettarlıkla gülümsedi.

Bu kız bazı zamanlar tam bir çetin ceviz oluyordu. Çok güzeldi ve peşinde bir sürü erkek vardı ama o pek kolay beğenmiyordu. Antisosyal biriydi, oldukça da sessizdi ama kinayeleri hep yerini bulurdu ve gevşediğinde gerçekten de çok eğlenceli bir arkadaştı.

"Bu daire aşırı güzelmiş," dedim. "Yatak odasının bu kadar büyük olmasına bayıldım." Benim birlik evindeki odam da bu kadar büyüktü aslında. Şanslı olduğum için kurada ana yatak odası bana çıkmıştı.

Corinne'in çift kişilik yatağının üstündeki telefonum titredi. Ekrana baktığımda Hunter'dan mesaj geldiğini gördüm.

HUNTER: Dün akşam Bruins maçını izledin mi??

Daha önceki mesajlaşmalarımızdan birinde Hunter televizyondaki bir maçtan söz edip durmuştu. Ben de bir an önce hokey izlemeye başlamam gerektiğini söylemiştim. Tabii ki alay ediyordum ama onun bunu anladığından emin değildim.

BEN: Tabii ki! Çok HEYECANLIYDI! Şu oyuncunun on dokuz puan aldığına inanamıyorum!!!

HUNTER: İzlemedin, değil mi?

BEN: Hayır. Kusura bakma. Sana hokeyle hiç alakam olmadığını söylemiştim.

HUNTER: Terapistimden daha fazlasını beklerdim. Hoşça kal.

Uzun bir sessizlik oldu.

HUNTER: Kahretsin, bir dakika. Sana mesaj atmamın bir sebebi vardı. Bugün spor salonuna gidiyoruz, değil mi?

BEN: Evet. Akşam yemeğimi yedikten sonra, saat sekiz gibi giderim. Sana uyar mı? Bu arada, dar bir tayt giymeyi unutma ki seni nesnelleştirebileyim.

HUNTER: Herhalde.

Erkana sırıtarak baktım.

"Yine mi şu hokeyci çocuk?" diye sordu Corinne.

"Evet." Kıkırdayarak kafamı salladım. "Kendine âşık resmen. Ama gerçekten seksi. Sana onu ayarlardım ama seks yapmıyor."

"Bir dakika, ne?"

"Bir süredir seksten uzak durmayı deniyormuş." Bunun bir sır olmamasını umuyordum. Bu ihtimale karşı fazla detaya girmedim. "Wi-Fi ağının adı ne bu arada? Söyle de bağlanayım."

"Henüz internetim yok. Cuma günü kurmaya gelecekler."

Tam telefonumu yatağa geri bırakacaktım ki yeni bir mesaj geldi.

TJ: Akşam yemeğine çıkıyoruz, değil mi?

BEN: Kesinlikle. Bekle bizi suşi!!!!

Mesajın sonuna üç tane balık emojisi koydum. TJ de birkaç karides emojisiyle cevap verdi. Sonrasında birbirimize bütün deniz ürünleri emojilerini atmaya başladık. Ekrana bakarken kıkırdıyordum.

BEN: Istakoz emojisi olmadığını fark ettin mi?? Nasıl olur bu!?

TJ cevap vermeyince telefonumu bırakıp Corinne'in yatağındaki tişört yığınını katlamaya başladım. "Bence bunları şifonyerinin çekmecelerine koymalıyız," dedim. "Tişörtleri dolaba asmak gereksiz askı harcamak olur."

"Katılıyorum. Buruşabilecek şeyleri, elbiseleri ve etekleri dolaba asalım ve..."

Telefonum yine titredi. TJ, gözlerinde kalpler olan ve kafasının tepesindeki baloncukta "KISKAÇLARIMI SANA GEÇİRMEK İSTİYORUM!" yazan bir ıstakoz resmi göndermişti.

Bir kahkaha attım. "Kusura bakma," dedim Corinne'e. "TJ komik bir resim göndermiş de."

"Senin bin tane erkek arkadaşın var. Bense bir tanesiyle bile başa çıkamıyorum." Kafasını iki yana salladı. "Nasıl yapıyorsun hiç anlamıyorum. O kırılgan egolarıyla sürekli ilgi isteyen küçük oğlan çocukları gibiler." Birden coşkuyla keskin bir nefes aldı. "Kime benziyorsun biliyor musun? Peter Pan'deki Kayıp Çocuklar'la ilgilenen Wendy'ye!"

"Doğru," dedim. "Ama Kayıp Çocuklar'ımı seviyorum. Beni sürekli eğlendiriyorlar." Bir tişörtü daha katladım. "Bu akşam TJ'le yemeğe çıkacağız. Sinema salonunun karşısında yeni açılan Japon restoranını denemek istedik. Gelmek ister misin?"

"Gelemem. Bu akşam arkadaşlar ders çalışmaya gelecekler. Sadece TJ'le ikiniz mi olacaksınız? Nico olmayacak mı?"

"Nico, Darius'la biraz basketbol oynayıp işten arkadaşlarıyla bir şeyler içmeye gidecek. Taşınmana yardım etmeye geldiklerinde onlarla tanışmışsındır."

"İkisiyle tanıştım." Corinne biraz düşündü. "Biri cidden tatlıydı. Diğeri de cidden keldi."

Sırıttım. "Kel olan Steve. Tatlı olan da... muhtemelen Roddy'dir. Rodrigo'nun kısaltması. Ama sanırım onun sevgilisi var."

"Tüh ya."

"Aynen. Ama sen sevgili istemiyorsun."

"Doğru."

Düzgünce katlanmış tişörtleri Corinne'in ikinci el ahşap şifonyerine götürdüm. "Bu ufak tefek şeyleri hemen kaldıralım da dolabı yerleştirmeye geçelim artık. En eğlenceli kısım dolap düzenlemedir."

"Seni eğlendiren şeyler bunlar mı yani?" İçini çekti. "Çok tuhaf birisin, Demi."

Corinne'le birkaç saat daha geçirdikten sonra kasaba merkezine kadar olan kısa yolu yürüdüm ve TJ'le suşi restoranında buluştum. Mekân gerçekten süperdi. Kampüse dönerken taksi yolculuğum boyunca sevgilime mesaj atıp restoranı anlattım. Güzel yemekler beni heyecanlandırıyordu ve heyecanlandığımda bunu Nico'yla paylaşmalıydım.

NICO: Yemeklere "orgazm gibi" dediğinde orgazmın değerini düşürüyorsun bence.

BEN: Eh, bence sen yemeklere yeterince değer vermiyorsun. Ve bu bir suç sayılır çünkü sen Kübalısın. Yemek senin kanında var.

NICO: Yok.

BEN: Bunu annene söyleyeceğim.

NICO: Sakın ha.

BEN: Birazdan spor salonuna gidiyorum. Dokuz gibi evde olurum. Çocuklardan ayrıldıktan sonra gelmek ister misin?

NICO: Muhtemelen gelemem. Steve'in evine gidip Fortnite maratonu yapacağız.

Biraz hayal kırıklığına uğramıştım ama daha önceden plan yapmadığımız için, arkadaşlarıyla takılacak diye onu suçlayamazdım.

BEN: Tamam. İyi eğlenceler! Seni seviyorum.

NICO: Ben de seni seviyorum, bebek. <3 <3 <3 <3

*

"Kızların beni ağzıyla tatmin etmesini özledim," dedi Hunter, bir saat sonra spor salonunda buluştuğumuzda.

Perişan sesi bir kahkaha atmama neden olunca neredeyse koşu bandından düşecektim. Bir haftadır görüşmüyorduk ve görünüşe göre Hunter hâlâ bir keşişti.

"Bunu duyduğuma üzüldüm," dedim.

"Bunu bana değil, aletime söyle."

Alaycı bir nefes vererek bakışlarımı güneye doğru indirdim. Yalan söylemeyecektim, siyah eşofmanının altındaki paketi oldukça etkileyiciydi. Kafamı kasıklarına doğru salladım. "Son zamanlarda çektiğin sıkıntılar için üzgünüm, Hunter'ın penisi."

Hunter'ın penisinin sahibi ciddiyetle kafasını salladı. "Teşekkür ediyor."

Bu çocuk manyağın tekiydi. Henüz karar verememiştim ama ya tam bir kaçık ya da tam kafa dengiydi.

Ama korkunç bir spor salonu arkadaşı olduğu kesindi. Son kırk dakikadır koşu bandındaydık ve tempolu yürüyorduk. Benim gücüm artık tükenmek üzereydi. Bu, yenilgiyi kabul etmek olsa da parmağımı eğim düğmesine götürüp işimi biraz kolaylaştırdım.

Bay Hokey Yıldızı ise pek yorulmuş görünmüyordu. Alnında incecik bir ter tabakası vardı sadece. Bense sanki koca bir ter tor. basıydım. Neyse ki onunla romantik anlamda ilgilenmiyordum yoksa böyle terlediğim için çok utanırdım. Nico bile bu en terli halimi görmemişti.

"Birilerinin molaya mı ihtiyacı var?" diye takıldı Hunter.

"Yoo, sadece eğimsiz yürümek istedim."

"Pısırık."

"Keşiş."

"Bu kelimeyi hakaret olarak kullanmayı kesmelisin. Bazı insanlar seksten uzak durmamı takdire şayan buluyor."

"Bunu kızlardan özel muamele görmeyi özleyen çocuk mu söylüyor?"

"Sanki sevgilin sana öyle muamele göstermeyi kesse sen özlemeyeceksin."

"Pek oluyor sayılmaz zaten," dedim kendimi durduramadan. Ve anında pişman oldum. Böyle konuşmalar yapmayı pek sevmezdim, özellikle de erkek arkadaşım hakkında. Nico beni ağzıyla tatmin etme konusunda muhteşem değilse ne olmuştu yani? Başka harika özellikleri vardı sonuçta.

Maalesef ki Hunter dediğimi açık ve net bir şekilde duymuştu. Kafasını bana çevirdi ama adımları teklemedi. Uzun bacakları bandın üzerinde hâlâ mükemmel şekilde ilerliyordu. "Tüh. Dostum Nico diliyle seni keyiflendirmiyor mu yoksa?"

"Yoo, öyle bir şey yok."

"Öyle mi? Az önce duyduğum şey tam aksiydi sanki."

"Neyse ne. Herkes bu konuda uzman değildir," diye homurdandım. "Hem pratik yapmak insanı mükemmelleştirir, değil mi?"

Hunter gülmemeye çalışıyormuş gibiydi. "Siz on yıldır falan birlikte değil miydiniz ya?"

"Sekiz," dedim isteksizce. "On üç yaşımızdayken çıkmaya başladık."

"Ve hâlâ vajina yalama konusunda uzman olamadı mı?" Sesinde inanmazlık vardı.

"Kabalaşma."

"İyi. Oral seks mi dememi istersin?"

Bu ifade de kulağa pek hoş geliyor sayılmazdı. Kim bulmuştu ki böyle bir şeyi? "Bak, Nico'nun bu konuda korkunç olduğunu söylemedim. Doğrusunu söylemek gerekirse benim yüzümden öyle. Yani, ben pek sevmiyorum bunu."

"Başka biri seni hiç bu yolla tatmin etti mi peki?"

"Hayır."

"O zaman senin yüzünden olduğunu nereden biliyorsun?" diye meydan okudu Hunter. "Yüz dolarına bahse girerim ki seninkinin dili pek de yetenekli değil. Bacaklarının arasında ne kadar zaman geçiriyor?"

Yanaklarım cayır cayır yanıyordu. "Fazla değil," dedim ama hemen Nico'yu savunmaya geçtim. "Bence içime girmek için sabırsızlandığından dolayı böyle."

"Ama beklenti duymak eğlencenin yarısı zaten," diye karşı geldi Hunter.

Omuz silktim. "Önemli değil. Sorun onda olsa bile içime girdiğinde muhteşem şeyler yapıyor. Ayrıca parmakları da harikadır. Herkes her konuda iyi olamaz, değil mi?"

"Ben olabilirim," dedi Hunter kibirle.

"Hı hı, yatakta olağanüstü olduğundan eminim. Cinsel hünerleri konusunda böbürlenen erkekler hep öyledir zaten."

"Ben öyleyim. Maalesef ki sen hiç göremeyeceksin."

"Ben de, diğer kızlar da, keşiş efendi."

Gözlerini devirdi. Adımları hâlâ hızlıydı. Bu şekilde sohbet ederken nasıl hiç nefessiz kalmamıştı? Onun aksine ben hem konuşup hem koşmakta fazlasıyla zorlanıyordum. Kahrolası sporcular.

"Her neyse, üzücü kusurlarına rağmen Nico oldukça hoş bir çocuğa benziyor," dedi Hunter. "Komik çocuk."

"Aşırı komiktir. Ve evet, hoş biridir."

"Ortalamanın altındaki oral yeteneklerini saymazsak tabii."

"Ortalamanın altında değil, ortalama."

"Ne büyük fark ama!"

"Aman ya, kes sesini."

"Sen kes sesini." Hunter bana şeytani bir tebessüm attı. "Merak etme, ona bir şey söylemem. Yoksa egosu zedelenir."

"Seninle konuştuğumuz her şey doktor-hasta gizliliği kapsamında," dedim ciddi bir şekilde.

"Tabii ki de öyle, doktor."

Spor giysileri dapdar olan bir kadın süzülerek ön tarafımıza geldi ve squat egzersizi yapmaya başladı. Yer seçiminin kasti olmadığı söylenebilirdi belki, fakat karşıdaki aynadan aç gözlerle Hunter'a bakıyor olması aksini gösteriyordu.

Hunter da hayranını fark edip bana göz kırptı. Bu akşam onun dikkatini çekmeye çalışan ilk kadın bu değildi ve emindim ki sonuncu da olmayacaktı. Hunter'ın şu anda seksten uzak duruyor olması ne ironikti. Çünkü eğer istese bu spor salonundaki her kadın onunla seks yapmaya gönüllü olurdu. Hem de salonun ortasında. Hem de herkesin gözleri önünde.

"Şimdiye dek bir tek Nico'yla yatmana inanamıyorum," dedi Hunter düşünceli bir şekilde.

"Ne var ki bunda?"

"Bir şey yok. Sadece şaşırtıcı."

"Onunla küçüklükten beri birlikteyim. Başkasıyla ne ara yatabilirdim ki?"

"Onu hiç aldatmadın mı?"

"Asla. Yıllar içinde ara verdiğimiz zamanlar oldu ama ben asla başka biriyle yatmadım."

İnanmıyormuş gibi bir kaşını kaldırdı. "Tüm o aralarda biriyle yakınlaşmadın mı bile?"

"Birkaç kişiyi öptüm," diye itiraf ettim omuz silkerek.

"Bu, hayatımda duyduğum en muğlak cevap."

"Tanrım, ne kadar meraklısın ya. İyi. Üç erkeği öptüm ve bu yakınlaşmalar esnasında biraz dokunma, okşama da olmuş olabilir."

"Az mı çok mu?"

"Az. İkinci aşamanın ilerisine gitmedi. Çocuk daha fazlasını yapmak istedi ama ben Nico'ya ihanet ediyormuş gibi hissettim."

"Gerçekten mi? Bence yapmalıydın. Sana bu haberi vermek istemezdim ama Nico'nun başkalarıyla ikinci aşamayı geçtiğini garanti edebilirim."

"Bunu biliyorum. Onunla birbirimize karşı hep dürüstüz. Ayrıca verdiğimiz aralardan birinde bir partide kızın birini öptüğünü görmüştüm. Beni, ikinci aşamadan ilerisine gitmediğim o çocukla yakınlaşmaya da bu itmişti." Tereddüt ettim. "Nico'nun bir başkasıyla yattığını da biliyorum. En az bir kez."

"En az mı?" Hızını artıran Hunter'ın ayakkabı tabanları koşu bandına pat pat vuruyordu. Tanrım, daha da hızlı koşmaya başlamıştı ve soluk soluğa bile değildi. İnanılmaz bir şeydi bu.

Bense bandın hızını iyice düşürmüş, salyangoz hızıyla yürümeye başlamıştım. "Kendisi bahsettiği için birinden haberdarım. Bunun dışında... beni bir kez aldattığını düşünüyorum," diye itiraf ettim, sonradan kendimi içten içe azarlasam da.

İnsanın, erkek arkadaşının oral marifetlerini eleştirmesi bir noktaya kadar kabul edilebilirdi belki. Fakat kirli çamaşırları ortaya sermek sınırı aşmaktı.

"Bunu söylediğimden kimseye bahsetme."

Hunter, ciddi olduğumu anlayacak kadar zekiydi. "Seni aldattığına gerçekten inanıyor musun?"

Kafamı tek bir kez salladım. Bu konuyu konuşmayı hiç sevmiyordum. "Lise sondan önceki yaz Miami'ye onu ziyarete gittiğimde arkadaşlarla birlikte Everglades'e kamp yapmaya gitmiştik. Yani, aslında şu lüks kamplardandı."

"Yuuuuh!" diye bağırdı Hunter hemen, iki başparmağını aşağı çevirerek.

Karşımızda kıçını kıvırmakta olan kadın dönüp bize baktı ama Hunter onun yönüne bakmadı bile.

"Hayır, hayır, hayır," dedi bana. "O kızlardan biri olamazsın, Kısmi."

"Açık mekânlarda yaşamak bana göre değil, tamam mı? Ben duvarları, tuvaleti ve interneti olan bir yerde kamp yapmayı tercih ederim. Ve..."

"Ona kamp denmez ki!"

"Aynen. Lüks kamp denir. Az önce dediğim gibi."

"Yuuuuuh!"

"Beni yuhalamayı keser misin?"

"Tam senden hoşlanmaya başlamışken çadırda uyumayı reddeden, şımarık bir Miami çocuğu olduğunu öğreniyorum ya."

"Hikâyenin devamını duymak istiyor musun istemiyor musun?"

Hunter'ın yüzü hemen istekle doldu. "Kesinlikle istiyorum. Tabii sen anlatmak istiyorsan."

Neden olduğunu bilmiyordum ama ona anlatmayı cidden istiyordum. Bu konuda sadece bir kişiye açılmıştım: Miami'deki en yakın arkadaşım Amber. O da paranoyak olduğumu söylemişti.

"Arkadaşlarımızdan biri, Rashida adındaki kuzenini geziye getirmişti. Kız, Nico'ya cilve yapmayı bir türlü kesmedi. Canımı sıkmaya başlayınca ben de gidip..." Birden konuşmayı kestim.

"Gidip..." dedi Hunter.

Bir homurtu çıkardım. "Ona, erkeğime asılmayı kesmesini,

yoksa onu gölde boğup cesedini timsahlara yem edeceğimi söylemiş olabilirim."

Egzersize başladığımız altmış iki dakika içinde ilk kez Hunter'ın adımları sekteye uğradı. Bedeni kahkahalarla sarsılırken dengesini korumak için makinenin kollarına tutundu. "Siktir. Sen tam bir psikopatsın, Davis. Biliyordum."

"Yok ya. Bu cinayet yöntemini, Katil Amigo Kızlar bölümünden çalmıştım. Ben öyle gaddarca bir cinayeti planlayabilecek kadar yaratıcı değilim. Her neyse, Rashida denen bu kız tam bir erkek avcısıydı ve niyeti öyle belliydi ki Nico'nun bir kız arkadaşı olduğunun ona hatırlatılması gerekiyordu. Gerçi Tanrı biliyor ya, Nico da hiç sevgilisi varmış gibi davranmıyordu. Kızı yüreklendirenin o olduğunu hissedip daha da sinir olmuştum. Bu konuda tartışmaya başladık. Nico öfkelendi ve yürüyüşe çıkacağını söyleyip birkaç saatliğine ortadan kayboldu."

"Birkaç saatliğine mi?" Hunter gözlerini kıstı. "Dur tahmin edeyim. Rashida da aynı vakitlerde ortada yoktu, değil mi?"

"Doğru tahmin. Atıştırmalık bir şeyler almak için kasabaya gittiğini söyledi. Barakadaki dolap gerçekten de dolmuştu, yani belki de doğru söylüyordu. Ama ben yine de durumu şüpheli buldum."

"Tabii ki de şüpheli."

"Nico'yla yüzleştim. Ormanda yalnız olduğunu, Rashida'yı saatlerdir görmediğini söyledi. Saçmaladığımı, aşırı tepki gösterdiğimi de söyleyip bana öyle kızdı ki onu suçladığım için kendimi suçlu hissettim ve sonraki bir yıl boyunca ondan özür diledim." Kaşlarımı çattım. "Hiçbir şey yapmadığına inanmak istedim ama..."

"Ama inanmadın," diye bitirdi Hunter, benim yerime.

"İnanamadım. Ve bunun için kendimi pislik gibi hissettim."

"Öyle hissetmemeliydin. İçgüdülerine her zaman güven, Demi. Eğer insanlar şüpheli davranışlar sergiliyorlarsa bu genel-

likle şüpheli bir şey yaptıklarını gösterir. Onun öyle aşırı öfkelenip sana bağırmış olması çok şey anlatıyor. Suçlu olan saldırır. Masum olan bunu yapmaz."

"Olabilir. Neyse, zaten yıllar önce yaşanan bir şey. Daha çocuktuk." Omuz silktim. "Artık yirmili yaşlarımızdayız ve o günler geçmişte kaldı."

"Böyle bir şey gerçekten geçmişte kalabilir mi?" Hunter'ın sesi sertleşmişti. "Bu türden bir olay her zaman insanın aklının bir köşesinde kalır bence. Yani, diyelim ki Summer fikrini değiştirip Fitz'den değil de benden hoşlandığına karar verdi. O zaman onunla ilişkim boyunca kafamın içinde bir ses olurdu. Beni gerçekten istiyor mu, şu anda onu mu düşünüyor? gibi şeyler söyleyen bir ses. Bence en iyisi..." Parmaklarını makasla bir şey keser gibi oynattı. "İlişkiyi kesmek. Taze bir başlangıç yapmak. Kuyun kurursa ya da suyu kötüleşirse yeni kuyu açarsın, değil mi? Zehirli sudan içmezsin."

Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Sen kuyulardan ne anlarsın ki Connecticutlı çocuk?"

"Bir şeyi metafor olarak kullanmak için ilk elden deneyimlemiş olman gerekmez." Hunter dalgınlaşmıştı. "Ama Nico düzgün bir çocuğa benziyor. Ayrıca kendini iyi hissettirecekse söylemeliyim ki seni sevdiği de belli."

"İyi hissettirdi." Üçüncü şahısların gözlemlerini duymak hoşuma gidiyordu. İnsanın sevdikleri, genelde klişe sözler söyleyip üzmemek için gereksiz güvence vermek isterdi çünkü.

Önümüzden bir kız daha geçiyordu ki birden Hunter'ı fark etti ve adımlarını yavaşlattı. Hunter da sonunda terlemeye başlamıştı ve nemli tişörtü, hayatımda gördüğüm en etkileyici gövdeye yapışmıştı. Göğüs kasları, kol kasları muhteşem ötesiydi. Bu kadınların onun için yanıp tutuşmasına şaşırmıyordum yani.

Hunter bu hayranına da kısa bir bakış attıktan sonra bana döndü. "Beni yatağa atmak istemeyen biriyle takılmanın ne kadar hoş olduğunu tahmin edemezsin."

"Aman Tanrım, hayatımda bu kadar kendini beğenmişçe bir laf duymadım."

"Ama doğru." Eliyle etrafı gösterdi. "Şunlara baksana, Kısmi. Bir bak! Hepsi becerilmeye müsaitler ve hepsi de beni istiyorlar. Sen ise benimle sevişme arzusu olmayan, nötr, güzel bir kızsın. Bu müthiş bir şey."

"Hepsi becerilmeye müsait mi? Bence bu biraz abartı."

"Aletimin fark gözetmediğini daha önce konuşmuştuk. Sen bile istisna değilsin."

Kafamı hızla ona çevirdim. "Bu da ne demek?"

"Ah, bir şey değil." Makineyi yavaşlatırken bir şey gizlemeye çalıştığı belliydi. Sonra bana dönüp kabahatliymiş gibi baktı. "Bir itirafta bulunmam gerek ama kızmayacağına söz vermelisin."

"Asla öyle bir söz vermem."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Riske girip söylemen lazım."

"İyi. Geçen akşam banyoda otuz bir çektim..."

"Tebrikler. Penisin güzelce karıncalandı mı?"

"Daha bitirmemiştim."

"Boşalamadın mı yoksa?"

"Cümlemi bitirmedim diyorum," diye homurdandı. "Geçen akşam banyoda otuz bir çektim... Seni hayal ederek."

Ağzım bir karış açık kaldı.

Ne?

"Aman. Tanrım." Ona büyük bir şaşkınlıkla bakıyordum. "Bunu bana neden söyledin ki şimdi?"

"Çünkü kendimi suçlu hissediyorum. Kiliseye gidip günah çıkarmam gerekiyormuş gibi."

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Pancar gibi olduğumdan emindim. Evet, erkek cinsinden bir sürü arkadaşım vardı ama ilk defa biri beni hayal ederek kendisini tatmin ettiğini itiraf ediyordu. Yani... bu gururumu okşamıştı aslında. Eğer TJ ya da Darius böyle bir şey yapsa...

Bunu düşünmek bile tüylerimin ürpermesine yol açtı.

Pekâlâ. Verdiğim tepki ilginçti. Diğer erkek arkadaşlarımın beni düşünerek mastürbasyon yapması fikri hiç hoşuma gitmemişti. Ama Hunter'ın elini aletinde gezdirirken benim hayalimi kurması...

Bu müstehcen görüntüyle bacaklarımı birbirine bastırdım.

Aman Tanrım.

Hayır.

Olamaz.

Ya. Kı. Şık. Sız.

Hunter derin bir iç geçirdi. "İçimden attığım için kendimi daha iyi hissediyorum."

"Ben iyi hissetmiyorum ama!" O görüntüleri zihnimden atamıyordum ve bu çok, çok yanlıştı.

Hunter'ın siyah gözleri parladı. "Bu bir iltifattı ama."

"Sağ ol, almayayım."

O sırada tişörtünün eteğini alnını silmek için kaldırdığında göbeği hem benim hem de spor salonundaki herkesin gözleri önüne serildi. Büyüleyici karın kasları parıl parıl parlıyordu. "Her neyse, seni düşünerek kendimi tatmin etmiş olmamı bir kenara bırakırsak aramızdaki bu şeyi gerçekten seviyorum." İkimizi gösterdi. "Bana söz ver, bu hiç değişmeyecek."

"Ne hiç değişmeyecek?"

"Benimle yatmayı hiç istemeyeceksin," dedi dramatik bir edayla.

Bu kibir... İçimi çekip saçma şekilde kaslı koluna hafifçe vurdum. "Seninle yatmayı hiç istemeyeceğime söz veriyorum, Hunter."

11

HUNTER

Theta Beta Nu iç çamaşırlı işkence gecesinden beri kampüsün Yunan Evleri'ndeki partilere gitmekten kaçınıyordum ama cumartesi günü maçtan sonra çocuklar, erkek birlik evlerinden birindeki partiye gitmek için ısrar ettiler. Maç Suffolk'taydı ve otobüs bizi on birden sonra kampüs dışına götüremiyordu. Araçla Hastings'e dönmek zorunda kaldık çünkü hepimiz kampüs dışında yaşıyorduk ve çocuklar üstlerini değiştirmek istemişlerdi. Foster da marihuanasını almak istemişti.

Sezon devam ederken sporcuların sabahlara kadar parti yaptığı nadir görülürdü ama ara sıra içki içip esrar kullanmaları duyulmamış şey değildi. Kokain kullanan birkaç hokeyci tanıyordum ama Koç Jensen, Briar oyuncularının her daim temiz olmasını istiyordu. Her an birileri gelip hepimize uyuşturucu testi yapabilirdi çünkü. Amerikan Üniversite Sporları Kurumu'nun katı uyuşturucu testi protokolünden hepimiz haberdardık.

Bu akşam, maçlarda galip gelmemizin şerefine hepimiz bir şeyler içmek istiyorduk. Bu nedenle tekrar kampüse dönerken arabayla gitmek yerine Uber çağırdık. Şimdilik programımız yoğun olmasa da haftaya zor birkaç maça çıkacaktık. Rakiplerimizden biri, bu sezon hiç yenilmemiş olan Boston Üniversitesi'ydi. Ama henüz erken olduğu için biraz eğlenebilirdik.

Conor, arka koltukta Foster ile benim aramda oturmuş, telefonunda bir şeylere bakıyordu. Muhtemelen dijital randevu defterini inceliyordu.

Bu akşam yumurta bakıcılığı görevi bendeydi ve Pablo'yu yakalı tişörtümün ön cebine koymuştum. "Şu çöplük horozuna bir bak," dedim yumurtaya. "Hayatında böyle tiksindirici bir şey görmüş müydün?"

Conor kafasını ekrandan kaldırdı. "Bence sen çeneni kapa. Hakkındaki söylentiler kulağıma geldi, Bay Geçen Sene Kampüsteki Tüm Kızları Becerdim."

Bu konuda haksız sayılmazdı. "Kiminle konuşuyorsun?" diye sordum merakla.

"Michelle diye bir kız. Partide buluşacağız."

O mesajlaşmasına geri dönünce ben de telefonumu çıkardım. Çünkü Foster da telefonuyla uğraşıyordu ve görmezden gelinmekten sıkılmıştım. Hafta sonu için eve gelmiş olan ve bu akşam bizimle eğlenmek isteyen Hollis'e mesaj attım. Ben evden çıkarken Rupi'yle kavga ediyorlardı. Hollis partiye gelmek istiyordu, Rupi ise evde kalmak. Kız arkadaşın olunca böyle oluyordu işte.

BEN: Dostum, o cehennem kedisini omzuna attığın gibi evden çıkıp buraya gel. Gelmek istiyorsun, biliyorum.

HOLLIS: Çok çok istiyorm. Bir partiye gitmeyeli çoook uzun zaman oldu :(((Kız arkadaşın olması böyle bi' şey mi ya? Sürekli kız arkadaşınla sarılıp yatman mı gerekiyo?

Tam cevap yazarken bir mesaj daha geldi.

HOLLIS: Öyle demek istememiştim aslında. Bir kız arkadaşa sahip olmak, genç bir adamın bu hayatta tecrübe edebileceği en güzel şeydir. Kız arkadaşların kıymetini bilmek gerekir.

BEN: Rupi, Mike'ın telefonunu mu çaldın?

Cevap, HAYIR, olunca kahkaha atmaya başladım çünkü mesajı Rupi'nin yazdığı belliydi. Bilgiç sözcükleri bir yana bırak, Hollis'in doğru düzgün bir cümle kurduğu görülmemiş şeydi.

BEN: Şu adamı biraz ödüllendir, Rupes. Sadece partiye gitmek istiyor, bir hafta sürecek bir elektronik müzik festivaline değil. Birkaç bira içip saçma sapan bir müzik eşliğinde sana sürtünecek, o kadar. Bir kez olsun ona karşı hoşgörülü ol.

Cevap gelmedi. Telefonum kampüse varana kadar sessiz kaldı ama tam Uber'den inerken tekrar çaldı.

HOLLIS: Adamımsın Davenport! ORADA GÖRÜŞÜRÜZ!!!!!!!!

Eh, günlük hayır işimi de yapmıştım.

Alpha Delta evinin önünde bir kalabalık toplanmıştı. Korkunç hava şartları hâlâ değişmemişti, yani saat neredeyse gece yarısı olmasına rağmen hava yapış yapıştı ve herkes şort ve tişört giymişti. Birlik evi, ön bahçeye bir tatlı buz makinesi bile koymuştu. Üniversite hayatına bayılıyordum.

Conor kolumu dürttü. "Michelle arka tarafta olduğunu söylüyor." Göz kırptı. "Jakuzide."

Foster'ın rengi attı. "Aman Tanrım. O jakuziye girme sakın. Frengi olursun."

"Neden bahsediyorsun sen be?"

"Jesse'nin bacağındaki şu iğrenç döküntüyü hatırlamıyor musun? Sezon öncesi olmuştu hani? Alpha Delta jakuzisine, namı diğer Bakteri Merkezi'ne girdiği için hastalık kapmıştı."

"Doğru, gerçekten öyle oldu," dedi Bucky. "O jakuzinin pH derecesini ya da neyi kontrol edilmesi gerekiyorsa onu kimse kontrol etmiyor bence." Parmağını bana doğru salladı. "Sakın Pablo'yu oraya yaklaştırma."

"Evet, herifi kaynatabilirsin," dedi Foster gülerek.

"Zaten kaynamış yumurta o," dedim. "Daha fazla kaynayamaz."

"Eee?"

"Yani onu şu anda kırıp yiyebiliriz. Gayet lezzetlidir."

"Dostum, sakın öyle bir şey yapma," dedi Conor kelimeleri uzatarak. "O yumurta son haftalarda o kadar çok kişinin elinde gezdi ki muhtemelen frengi olmuştur."

Bir kahkaha atıp tişörtümün cebine hafifçe vurdum. "Tebrikler. Bir gün daha yaşayacaksın, Bay Eggscobar."

Sonra dördümüz evin yan tarafından dolaşıp bahçe kapısından girdik. Arka bahçe devasaydı. Böbrek şeklinde bir havuzu, kocaman bir çimenlik alanı vardı. Şu meşhur jakuzi de buradaydı. Neyse ki jakuzi doluydu, yani girmek istesek bile yer bulamazdık. Kızlar, çifter çifter erkeklerin kucağında ya da birbirlerinin kucağında oturuyorlardı.

Birkaç kişi bizi görünce tezahürat yapmaya başladı. "Briar hokey takımı!" dedi biri, elindeki kırmızı plastik bardağı kaldırarak.

Diğerleri de, "Briar hokey takımı!" diye bağırdılar.

Yalan söylemeyecektim, kampüste meşhur olmak harika bir şeydi. Futbol takımı neredeyse on yıldır iyi değildi ama hokey takımı olarak biz çok iyiydik. Rakiplerimizi çoğunlukla yeniyorduk ve hayranlarımız hiç eksilmiyordu.

Erkekler yanıma gelip omzumuza vururken kızlar etrafımızı sarmaya başladı. Kızlardan biri direkt olarak Conor'a yöneldi.

Con'ın iyi yönlerinden biri, "bir seferde bir kişi" prensibine sahip olmasıydı. Bir kıza göz koydu mu başka kızlara yan gözle bakmıyordu. Gerçi bu ilgisi sadece bir ya da iki hafta sürüyordu. Kısa süreli, seks odaklı ilişkiler söz konusuysa Dean Di Laurentis'e bile pabucunu ters giydirebilirdi. Fakat şu anlık dikkatini sadece, kalabalığı iterek ilerlemeye çalışan sevimli sarışına vermişti.

Kız yanına ulaşınca Conor kolunu onun omzuna attı. "Selam bebek."

"Selam!" Kızın dudakları elindeki kirazlı buz yüzünden kızarmıştı. Koniye doldurulmuş buzu Con'ın ağzına doğru kaldırıp, "İster misin?" diye sordu.

"Kesinlikle." Conor buzun üst kısmını vahşice ısırıp kopardı.

Michelle kıkırdarken diğer kızlar, bu gece büyük balıktan nasiplerini alamayacaklarını anlayarak dağıldılar.

Bucky ile Foster içecek bir şeyler bulmaya giderken Conor beni Michelle'le tanıştırdı. Sohbet ederken kız, tişörtümün cebinde neden şişkinlik olduğunu sorunca ona Pablo meselesini anlatmak zorunda kaldık. Aslında takım olarak ne kadar çocuksu olduğumuzu düşünerek dehşete düşeceğini sanmıştım ama o bir kahkaha atıp Conor'a ne kadar tatlı olduğunu söyledi. Con da ona penis gözleriyle baktı ve ikisi biraz yalnız kalabilmek için eve girdiler.

O sırada bir ses, "Hokeyci ahbap!" diye bağırınca döndüm ve Nico'nun bana doğru geldiğini gördüm.

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Selam," dedim Demi'nin erkek arkadaşına. "Seninle burada karşılaşmak ne hoş."

Yumruklarımızı birbirine vurarak erkekçe selamlaştık. "Buradaki ahmaklar tezahüratı bir türlü kesmediler. Herhalde maçı kazandınız," dedi Nico sırıtarak.

"Aynen."

"Güzel. Briar bu akşam yenilmezdi yani. Basketbol takımı da maçta galip geldi. Yale'i ezip geçtiler. Biz de buraya maçtan geliyoruz."

"Demi de burada mı?" dedim omzunun arkasına bir bakış atarak.

"Yok, o evde. Bu gece erkek kankalarla takılma gecem." Birkaç metre ötedeki küçük bir grubu işaret etti. Ama orada sadece erkekler yoktu. Nico'nun arkadaşlarının etrafı kızlarla çevriliydi.

Beynim birden, Demi'nin geçen akşam spor salonunda yaptığı itirafı hatırlattı. Yıllar sonra bile Nico'nun lisedeyken onu aldattığına inanıyordu.

Şimdi de onun, etrafında bir grup kızla bir erkek birlik evi partisinde olduğunu görmek kafamda alarm çanlarının çalmasına neden olmuştu.

Belki de saçmalıyordum. Kızlarla takılıyor olması, Demi'ye ihanet ettiğini göstermezdi ki.

"Neyse, seni burada görünce gelip merhaba diyeyim dedim," dedi Nico, bardağını "şerefe" der gibi kaldırarak. Ama bu hareketi çok hızlı yapınca bardağın içindeki sıvının bir kısmı döküldü ve votka kokusu burun deliklerime doldu. Nico'nun sakarlığı bayağı sarhoş olduğunu gösteriyordu. "Sonra görüşürüz, oldu mu?"

"Tamam. Görüşürüz." Ben de ona doğru bardağımı kaldırdım.

Nico arkadaşlarının olduğu yere döndü. Onun, kızlardan birinin yanına geçmediğini ve kafası kelleşmeye başlamış, siyah tişörtlü bir çocukla konuşmaya başladığını görünce rahatladım. Nico'nun, onu izlediğimi fark etmesi umurumda değildi, ben sadece Demi'yi düşünüyordum. O iyi bir kızdı.

"Tıpkı senin gibi," dedim Pablo'ya, cebime hafifçe vurarak.

"BEN GELDİM!"

Bu gür haykırış sesi Mike Hollis'e aitti. Arka bahçe kapısından henüz girmiş olan ev arkadaşım, kollarını zafer kazanmış gibi havaya kaldırmıştı. Rupi de sinirli bir kedi yavrusu gibi peşindeydi.

Hollis çekilmez adamın teki olmasına rağmen Briar'da okurken oldukça popülerdi. Eski takım arkadaşları ve hayranları hemen onu karşılamaya koştular. Hollis insanları övgülerini, sanki halkı selamlayan Meghan Markle'mış gibi kabul ediyordu.

Rupi beni görünce yanıma geldi. Üstünde klasik Rupi ünifor-

ması vardı: Diz hizasında, yüksek belli bir etek ve yüksek yakalı, düğmeli bir tişört.

"Bu akşam Riverdale'i izlemek istiyordum, Hunter," dedi oflayarak.

Kolumu onun dar omuzlarına sardım. "Kusura bakma, Rupes. Ama bazen sevdiklerimiz için fedakârlık yapmamız gerekir."

Kızın yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Aman Tanrım, bu şimdiye dek söylediğin en hoş şeydi. Senin gizliden gizliye yumuşak kalpli olduğunu biliyordum."

"Kimseye söyleme sakın. İçecek bir şey ister misin?"

"Bir şey içemem. Dönüşte arabayı ben kullanacağım."

"Ehliyetin yok sanıyordum."

"Hayır, sahte ehliyetim yok. Aman Hunter ya, beni hiç tanımıyorsun."

Evet, tanımıyordum. Ve itiraf etmeliydim ki bu benim için hiç sorun değildi. Rupi, onu tanımadan bile insanı yoruyordu zaten.

"O Pablo mu?" Rupi'nin yüzü aydınlandı. "Bu hafta sonu bizde olduğunu bilmiyordum," dedi, sanki bir insan bebeğinin vesayet anlaşmasından bahsediyormuş gibi. "Versene bana!"

Pembe kılıflı yumurtayı cebimden çıkarıp ona verdim. "Al, ne yaparsan yap."

Sonraki bir iki saat insanların arasına karışıp eğlendik. Foster bir ara yanıma gelip esrarlı sigarasını uzattı. Sigaradan derin bir nefes çekip ona geri verdim. Kendimi iyi hissediyordum. Gevşemiştim. Arkadaşlarımla eğlenceli zaman geçirip evin dışına yerleştirilmiş hoparlörlerden yükselen saçma pop şarkısı eşliğinde Rupi'yle dans ettim. Asırlardır ilk kez aklımda seks yoktu. Kızlar benimle göz göze gelmeye çalışıyorlardı. Birkaçı flört etmek için yanıma geldi. Ama benim canım istemiyordu. Bu gece cinsel dürtü hissetmiyordum. Esrarın etkisi olmalıydı bu.

"Pablooooo!" diye bağırdı Hollis, karga sesiyle. Bir süredir lakros takımından çocuklarla sohbet ediyordu ama şimdi bizim,

havuzun kenarında durduğumuz yere gelmişti. "Onu bana ver, bebeğim."

"Pablo'yu rahat bırak," diye azarladı onu Rupi, yumurtayı korumacı bir şekilde göğsüne bastırarak. "Onu tutamayacak kadar sarhoşsun."

"Değilim! Hadi ama, ver onu bana."

"Hayır."

"İyi, ben de... ONU KENDİM ALIRIM O ZAMAN!" Hollis bir ninja gibi hareket ederek yumurtayı kız arkadaşının elinden kaptı. Ama Rupi haklıydı, Mike'ın kafası, minik objeleri doğru düzgün tutamayacak kadar iyiydi. İri patileri birbirine dolandı ve Pablo havaya uçtu.

Ve inişe geçip havuzu boyladı.

Bucky dehşetle haykırdı. Kahretsin, ben bile donakalmıştım. Hepimiz, havuzun fayansları yüzünden mavi görünen suda salınan minik pembe topa bakıyorduk. Kimse hareket etmiyordu.

"Onu öldürdük mü?" dedi Foster.

Rupi, "Domuzlar yüzebilir mi ki?" diye sordu endişeyle.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Pablo hâlâ suyun yüzeyindeydi.

"Çabuk olun, biri Google'dan domuzların yüzüp yüzemediğine baksın," diye emir verdi Bucky.

Rupi çoktan telefonunu çıkarmıştı. "Aman Tanrım," dedi bir süre sonra, rahatlamış gibi. "Yüzebiliyorlarmış! Burada diyor ki, bazı domuzlar da köpekler gibi suyu severmiş. Ama bazıları ıslanmaktan nefret edermiş. Yüzme eğitimi verilebilirmiş." Sudaki yumurtamıza baktı. "Gerçek bir domuz olsaydı kendi başına havuzdan çıkamazdı ama. Sığ tarafta basamak yok."

"Aynen, o merdiveni tırmanamaz," dedi Foster.

Bütün gözler bana döndü.

"Ne?" dedim.

"Bu akşam bakıcı sensin. Onu sen çıkarmalısın."

"Pardon?" Bir saat önce insanlarla dolu olsa da şimdi boş olan havuza baktım. Saat sabaha karşı iki olduğu için kimse yüzmüyordu. "Havuza falan girmiyorum, geri zekâlılar."

"Ona yüzmeyi öğretmedik ki," dedi Bucky. "Suyun üstünde öylece duruyor. Biraz daha kalırsa ölür."

"Bu iş fazla ileri gitti artık." Sesim sertti.

Ama benim şaşkınlığıma rağmen hepsi gayet ciddiydi. Foster bile. Bucky kollarını göğsünde kavuşturmuştu.

"Hay ben sizin..." dedim. "Cidden bana bunu yaptıracak mısınız?"

Uber'le eve dönerken sırılsıklam olmak istemediğim için küfür ardına küfür sıralayarak tişörtümü, ayakkabılarımı ve kargo şortumu çıkardım. Ve havuz kıyısına gittim. "Siz pislikler kaptanınız olmamı hak etmiyorsunuz," diye mırıldanıp boxer şortumla suya daldım.

Neyse ki suyun sıcaklığı iyiydi. Pablo'yu almak için yüzerken kendimi, takımım hakkında iyi şeyler düşünmeye zorladım.

Bir milyonuncu kaptanlık kuralı: *Sabır. Her zaman sabırlı ol.*

Elimde Pablo'yla merdivenden çıktım. Üstümden akan sular beton zemini ıslatırken, "Al," diye mırıldanarak yumurtayı Foster'a uzattım. "Ben üst kata gidiyorum. Kurulanıp giyineceğim."

Rupi'nin mutsuz bakışları iç çamaşırımdaydı. "Hunter, penisini görebiliyorum."

Görebiliyordu çünkü çamaşırım beyazdı ve ıslanıp üstüme yapışmıştı. Rupi'ye kaşlarımı çatarak baktıktan sonra yerdeki kıyafetlerimi alıp eve girdim.

Saat artık bayağı geç olduğu için partideki insanlar azalmıştı ve ilk kattaki banyonun önünde sıra yoktu. Ama kapıyı tıklattığımda biri, "Defol. Meşgulüm," diye inledi.

Ben de üst kata çıkıp koridordaki banyoyu denedim. Kapı kapalıydı ama tokmağı çevirdiğimde kilitli olmadığını gördüm.

Kapıyı itmemle boğuk bir inleme duymam ve parmaklarını bir kızın sarı saçlarının arasına daldırmış Conor Edwards'ı görmem bir oldu.

Kalçasını kızın ağzına doğru iterken, "Ah siktir, boşalmak üzereyim," dedi takım arkadaşım, çatallanmış sesiyle. Dizlerinin üstündeki Michelle ise ağzına dolan meninin her damlasını yalayıp yuttu.

Tanrım!

Hızla kapıyı kapattım. Beni duyup duymamaları umurumda değildi. Daha önce de arkadaşlarımı kızlarla takılırken görmüştüm ama doruğa ulaşırken buğulanan gözlerini ve keyif dolu yüzlerini görme onuruna erişmemiştim. Lanet olası Conor. Kilit diye bir şeyin icat edildiğini duymamış mıydı?

Bakışlarımı koridorun sonundaki yatak odasına çevirdim. Bu odanın sahibini tanıyordum. Adı Ben'di sanırım. İçeride özel bir banyosu vardı. Islak bedenimden halıya sular damlıyordu. Bir havlu bulup iç çamaşırımı çöpe atmam gerekiyordu ve son seçeneğim Ben'in banyosuydu.

Tam birkaç adım atmıştım ki Ben'in kapısı ardına kadar açıldı ve ben yine şahit olmamam gereken bir şeye şahit oldum.

Fakat bu seferki, Conor'ın bir kızın ağzına boşaldığı manzaradan çok daha kötüydü.

Çok ama çok kötü.

12

HUNTER

Pazartesi sabahı altıda kalktım. Yedideki antrenmandan önce bir şeyler yemem gerekiyordu. Sonrasında da hokey tesislerinin mutfağında ikinci kahvaltımı ederdim. Bu konuda hobbitlere benziyordum.

Bugün New Hampshire'a dönecek olan Hollis de çoktan kalkmıştı. Bazen pazar akşamları ayrılırdı ama bazı haftalar, kıymetli Rupi'ciğini bırakamadığı için pazartesi sabahları erkenden gidiyordu. Sanırım bu da o haftalardan biriydi. Maalesef ki bu saatte oldukça huysuz oluyordu.

"Selam," dedim mutfağa girdiğini görünce.

Cevap olarak bir homurdanma sesi geldi.

Kahve makinesine gittim. Beynimin çalışması için kafeine ihtiyacım vardı. "İster misin?" diye sordum.

Yine homurdandı.

Bunu evet olarak kabul etmeye karar verdim. Birkaç dakika sonra kahvelerimizi alıp oturduğumuzda telefonumu çıkarıp bu haftaki beslenme planıma baktım. Takımın beslenme uzmanı Karly bizi katı bir diyete sokmuştu. Tabii ki sürekli bu diyeti bozuyorduk ama Karly'nin her zaman dediği gibi, onun beslenme planına uymazsak bundan biz zararlı çıkardık.

Listedeki seçenekleri kontrol ettikten sonra sebzeli yumurta beyazı omletinde karar kıldım. "Kahvaltı ister misin?" diye sordum Hollis'e. "Omlet yapacağım."

Kafasını salladı. "Olur. Yoldan önce iyi gider. Aslında iki tane bile yiyebilirim."

"İki omlet mi istiyorsun?"

"Açım."

"Bir tane yapayım da zaman kalırsa ikincisini de yaparım. Geç kalırsam koç beni gebertir çünkü." Kesme tahtasıyla bıçağı çıkarıp tezgâha koydum. "Sebzeleri doğra."

Hollis mantarlarla yeşil biberleri doğrarken ben de yumurtaları çırptım. Biz kahvaltı hazırlarken evin geri kalanı ürkütücü derecede sessizdi. Gerçi dışarısı hâlâ karanlıktı ve gece gibi görünüyordu. Bu görüntü, istemesem de aklıma cumartesi gecesini getirmişti.

Kahretsin.

Nico, birlikte o odadan çıktığını gördüğüm kızla kesinlikle yatmıştı.

Yatmamış olsa bile en azından pantolonunu çıkarmasını gerektirecek bir şey yapmıştı.

Ve bir adam, ciddi bir ilişkisi varsa asla başka bir kadının yanında pantolonunu çıkarmamalıydı.

Mesele şuydu ki... Onu iş üstünde yakalamamış, sadece sonrasında görmüştüm. Bu yüzden, henüz yeni yeni tanıdığım birinin ilişkisinde karmaşa çıkaracak değildim. Demi de beni, sözüme güvenecek kadar tanımıyordu. Arkadaşlarımdan birine, mesela Dean'e gitsem ve "Dostum, Allie seni aldatıyor," desem bana inanırdı. Çünkü Dean, yalan söylemek ya da oyun oynamak için bir sebebim olmadığını bilirdi. Fakat Demi bunu bilmiyordu. Bunu neden yaptığımı sorgular, hatta belki de onu kendime istediğim için Nico'yla ilişkisini sabote etmek istediğimi zannederdi ki durum asla böyle değildi.

"Mike," dedim, ilk omlet karışımını tavaya dökerken.

"Hı?" dedi kırmızı biberleri doğrarken.

"Sana bir varsayımdan bahsedeceğim."

"Varsay bakalım."

"Ne?"

"Bilirsin, böyle durumlarda sor bakalım denir. Ben de varsayım dedin diye öyle... aman, bunu boş ver de söyle."

"Pekâlâ. Diyelim ki tanıdığın birinin uzun zamanlı bir ilişkisi var ve sevgilisini, onu aldatırken yakaladın. Yani, muhtemelen aldatırken. Yüzde yüz emin değilsin ama şartlar kuşku uyandırıcı ve..." Spatulayı tezgâha bıraktım. "Aslında biliyor musun? Yüzde yüz eminim. Bir erkeğin yüzündeki tatmin olmuş ifadeyi bilirim. Üç saniye öncesinde Conor'ı boşalırken gördüm."

"Davenport." Hollis'in sesi o kadar kaygı vericiydi ki dönüp ona bakmaya korkuyordum.

"Efendim?"

"Bana şu anda, Rupi'yi Conor Edwards'ın aletini yalarken gördüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?" Hollis öfkeli bir ayı gibi konuşuyordu ve yüzü, doğradığı biberden daha da kırmızıydı. "Sikeyim, ne zaman oldu bu? Partide mi? Saçlarını düzeltmeye gittiğinde mi?"

"Rahatla," dedim. "Rupi'den bahsetmiyorum. Deli misin sen? O kız seni asla aldatmaz. Sana takıntılı resmen, Hollis. Sapığınla çıkıyorsun."

"Bu birinin bana söylediği en hoş şey resmen."

"Okuldan bir arkadaşımdan bahsediyorum. Erkek arkadaşının onu aldattığından eminim. Mesele şu ki ona söylemeli miyim bilmiyorum."

"Hayır," dedi bir saniye bile tereddüt etmeden.

"Neden?" İlk omleti spatulayla Mike'ın tabağına geçirdim, sonra kendi kahvaltımı hazırlamaya başladım.

"Çünkü başka insanların işine burnunu sokmamalısın. Güven bana."

"Ama kızı aldatıyor."

"N'olmuş yani? Bu o çocuğun meselesi, senin değil."

"Ama kızın da meselesi," diye belirttim.

"Bilmediği sürece onun meselesi olamaz," dedi Hollis.

Duraksadım. "Yani, 'bilmediği şey canını yakmaz' mı diyorsun? Cidden mi?"

"Öyle. Okuldan tanıdığın biri için bir ilişkide üçüncü taraf olmaya değer mi? Bok ye daha iyi."

"Şu lafı kullanma ya."

Beni duymazdan gelip omletinden koca bir ısırık aldı. "Bak, bahsettiğin kişi bizden biri olsaydı..." dedi ağzı doluyken, "... o zaman kesinlikle söyle derdim. Söylemek görevin çünkü. Ama bu kızı ne kadar tanıyorsun ki?"

"Pek iyi değil. Yeni tanıştık."

Hollis lokmasını yuttu. "İşte. Ona söylesen bile sana inanmaz ki kanka. Yeni tanıştığım biri bana gelse ve Rupi'yi beni aldatmakla suçlasa ona bok yemesini söylerdim..."

"Şöyle söylemeyi kes lütfen."

"... ve art niyetli olduğunu düşünürdüm."

Mike Hollis bile mantıklı bir şekilde benimle aynı düşünceleri dile getiriyordu. Belki de erkekler doğal olarak şüpheciydi. Eğer bu evde yaşayan kadınlara aynı soruyu sorsaydım emindim ki cevap anında "EVET!" olurdu.

"Bu işe karışmak istemezsin," dedi Hollis uyarıcı bir sesle. "İnan bana, dostum. Bu meseleden elinden geldiğince uzak dur."

*

Sabah antrenmanı tempoluydu. Köpek gibi terlemiştim ve kaleye doğru hızla kayarken tıpkı köpekler gibi soluk alıp veriyordum. Defans oyuncularının, atağa geçen forvetleri savuşturabilmesi için gereken ikiye bir mücadele egzersizlerini yapıyorduk. Ben Kelvis ile Peters'tan çok daha hızlıydım ve egzersiz boyunca hem buzda onları geçmiş hem de her atağımda pakı ağlarla buluşturmuştum.

Ta ki şimdiye dek. Atışımı yaptım ama kaleci pakı eldiveniyle engellemeyi başardı. Yedek kalecimiz Trenton'dı bu.

Maskesini kaldırıp bana sırıttı. "Aldın mı babayı kaptan?"

Övgüyle ıslık çaldım. "Müthiş bir kurtarıştı. Sopayla kurtarışta da bu kadar hızlı olsaydın as kaleci olma konusunda Boris'le kafa kafaya yarışırdın."

Trenton hiç hayal kırıklığına uğramış gibi değildi. Gözleri cesaretle parladı. "O zaman ben de daha hızlı olurum," dedi.

Evet, ondaki açlığı görebiliyordum. Bu çocuğu kısa bir süre sonra sahalarda görecektik.

Yedek kulübesine doğru kaydım. Koç da tam o sırada düdüğünü öttürerek antrenmanın bittiğini ilan etti. Savunma hattı koordinatörümüz O'Shea, defans oyuncularından birkaçına sahada kalıp biraz daha egzersiz yapmalarını söyledi. Geri kalanımızın sahada şimdilik işi bitmişti. Sevinmiştim çünkü karnım guruldamaya başlamıştı. Derhal ikinci kahvaltımı etmem gerekiyordu. Ama önce duşa gidip şu terimi akıtmalıydım.

Tesisteki banyomuz harikaydı. Her duşun ayrı ayrı, bel hizasında kabini vardı. Birbirimizin sadece belden yukarısını görebiliyorduk ki bu tam da benim istediğim şeydi. Yanımdaki kabinde duş alan Con, kafasını suyun altına sokup hafif uzun saçlarını alnından geriye itti. Sol omzunda ısırık izi vardı. Lanet olasıca herif.

Kaldığım ikilem hakkında birkaç kişiye daha soru sormak istiyordum. "Con, bu hafta sonu..." diye başladım.

Conor beni yanlış anladı ve kıkırdayarak bana döndü. "Şey, o konu için kusura bakma. Kapıyı kilitlemeyi unutmuşum." Bir kaşını kaldırdı. "Keşke bize katılsaydın."

Bu düşünceyle aletimin seğirmesine engel olamadım. Partilerde kendilerini kucağıma atan kadınlarla yatamıyor olmak zaten yeterince kötüydü. Şimdi bir de üçlü sekse mi davet ediliyordum? Evrenin şaka anlayışı berbattı gerçekten.

"Yok, ben o konudan bahsetmiyorum. Sormak istediğim..."

O anda banyoda, "Besle beni!" diye bir haykırış kopunca Con da ben de yerimizden sıçradık.

"Hay sıçayım bunlara," dedi Conor, kapıya doğru dönerek.

Matt ile Ağaçsurat, Jesse Wilkes'in kabininin başında dikilmişlerdi. Ağaç, Pablo'yu havada sallıyordu. Yumurta kabinlerden birine düşecek diye korkmadım, nasıl olsa domuzların yüzebildiğini öğrenmiştik.

Jesse onları duymazdan gelerek avuçlarına şampuan döktü ve saçlarını yıkamaya başladı. "Beş dakika bekleyebilirsin Pablo," dedi neşeyle.

Matt ona dik dik baktı. "Gerçek olsa böyle yapar mıydın? Domuzunu böyle kapıda aç aç bekletir miydin?"

"Aynen, bekletirdim. Evde üç tane Golden köpeğim var. Ben ne zaman istersem o zaman yiyorlar."

Kahkahalar banyonun duvarlarında yankılandı. Matt haklıydı aslında. Küçükken benim de bir Jack Russell köpeğim vardı ve tıpkı kurmalı saat gibi, her gün iki kez yemek yerdi. Kontrol manyağı babam başka türlüsünü kabul etmezdi zaten.

Tanrım, o köpeği çok özlüyordum. Öldüğünde on yaşındaydım ve odamda gözlerim çıkacak gibi olana dek ağladığımı hatırlıyordum. Sonunda babam yanıma gelip gerçek erkeklerin asla ağlamadığını söyledi. Güzel muhabbetti.

"Ama açlıktan ölmek üzere," dedi Ağaç, suçlayıcı bir sesle.

Jesse ona ortaparmağını gösterdi ve saçlarını yıkamaya devam etti. Islık bile çalıyordu.

Ama... sanki hareketleri hızlanmış gibiydi. Hatta ben daha gözümü açıp kapayamadan yıkanıp durulanmış ve suyu kapatıp duştan çıkmıştı.

Conor onun arkasından sırıtarak baktı. "Dostum, o yumurtanın gerçek domuz olduğuna inanmaya başladı bunlar."

"Bence de." Ama Pablo'nun gerçekten de bir hayatı olduğunu

inkâr edemezdim. Ben bile onun sadece bir yumurta olduğunu söyleyemiyordum artık. Gerçek bir çocuk olduğunu düşünmeye başlamıştım.

"Her neyse," dedim durulanırken. "Bir konuda tavsiyeye ihtiyacım var."

"Sor bakalım," dedi Conor, normal insanlar gibi. Çünkü normal insanlar böyle yanıt verirdi. Hollis'in neden öyle... gerçi Hollis'i anlamaya çalışmanın yararı yoktu. Rüzgârı anlamaya çalışmak gibi olurdu bu.

Havlumu belime sararken olayı kısaca özetledim. Hollis'in aksine Con tereddüde düştü. Birkaç saniye düşündükten sonra ancak cevap verebildi.

"Ben olsam kıza söylerdim."

"Öyle mi? Suratına bir yumruk geçirebilecek olsa bile mi?"

"Eh, elçiler her zaman vurulma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ama kızı böyle bir şeyden haberdar etmemek daha mı iyi? Ya erkek arkadaşıyla birlikte olduğu bir anda onunla karşılaşırsan ne yapacaksın? Her şey yolundaymış, çocuk tam bir şerefsiz değilmiş gibi mi davranacaksın?"

"Ben de Con'a katılıyorum," dedi diğer yanımdaki Foster. Başından beri bizi dinliyordu. "Ona söylemelisin, dostum. Yanılıyor olsan bile kızdan özür dileyip, esaslı bir arkadaş gibi senin iyiliğini düşünüyordum, hata etmişim, dersin."

Zaten asıl mesele de buydu, esaslı bir arkadaş gibi davranmak istiyordum. Demi'nin aptal yerine konması hiç hoşuma gitmiyordu. İlk tanıştığımda Nico'nun iyi bir çocuk olduğunu düşünmüştüm ama partideyken gözüme samimiyetsiz bir yaltakçı gibi görünmüştü. Gerçi onu tanıyor değildim. Belki de sadece biraz samimiyetsizdi. Bu onun kız arkadaşını aldattığını göstermezdi.

Soyunma odasında takım arkadaşlarımdan birkaçına daha fikir sordum. Hepsi de Demi'ye gerçekleri söylemem gerektiğin-

de hemfikirdi. Jesse kız arkadaşına mesaj atıp fikrini sorduktan sonraysa işe erdem yönünden bakmaya başladım. Çünkü Katie büyük harflerle şöyle yazmıştı:

ONA HEMEN SÖYLE, SENİ KALPSİZ CANAVAR!!!!!!

Sanırım cevabımı almıştım.

13

DEMI

Öğleden sonraki biyoloji dersimden çıkarken Hunter'dan bir mesaj geldi. Bu akşam sahte terapimiz için bizim eve gelecekti ama görünüşe göre buluşmayı iptal ediyordu.

HUNTER: Bu akşam gelemeyeceğim. Bir son dakika işi için Boston'a gitmem gerekiyor.

BEN: Buluşmaya daha birkaç saat önceki derste karar vermemiş miydik?

HUNTER: Evet ama daha birkaç dakika önce bir arkadaşımdan mesaj geldi. Bu yüzden buluşmayı iptal etmek zorundayım.

BEN: Nedenini bilmek istiyorum.

HUNTER: Bruins maçı.

BEN: Gerçekten maç mı var yoksa çalışmaktan kaçmak için yalan mı söylüyorsun? Bu sabah da çok tuhaftın zaten. TJ bile fark etmiş.

HUNTER: Tuhaf falan değildim ve gerçekten maç var. Google'dan bakabilirsin.

BEN: Sana inanmayı seçiyorum. Oraya nasıl gideceksin?

HUNTER: Işınlanacağım tabii ki.

BEN: Ukala. Arabayla mı gideceksin?

HUNTER: Evet. Niye ki?

BEN: Ne zaman çıkacaksın? Ben de seninle gelebilir miyim??

Cevabı beklerken umutluydum. Boston'a bedava taşıt bulmak, İşçi Bayramı tatilinden beri görmediğim ailemi ziyaret etmemi sağlayabilirdi. Ekim ayının ortasına gelmiştik ve şehre toplu taşımayla gidecek kadar boş vaktim yoktu maalesef. Arabam yoktu, Uber çok pahalı olurdu, otobüs yolculuğu da uzun sürüyordu.

Hunter mesajla cevap vermek yerine beni aradı. "Neden Boston'a gitmek istiyorsun?"

"Ailem orada yaşıyor. Evimiz Beacon Tepesi'ne yakın."

"Lüks, ha?"

"Diyene bak. Zengin çocuk. Eee, seninle gelebilir miyim?"

"Olur. Altı gibi çıkacağım. Ama benimle birlikte dönmek istersen gece on bire kadar falan beklemen gerekecek."

"Sorun değil. Beni buradan alır mısın?"

"İvit."

"Lütfen ivit deme. Hiç hoşuma gitmiyor."

"Umurumda değil. Bir saate görüşürüz."

Telefonu yüzüme kapattığında sırıtarak ekrana baktım. Bu çocuk beni çok güldürüyordu. Erkeklerden oluşan arkadaş sürüme, yani Kayıp Çocuklar'a onunla birlikte biri daha eklenmişti.

Hızlıca duş alıp yeşil yazlık bir elbise giydim ve ailemin ağus-

tos ayındaki doğum günümde hediye ettiği altın rengi halka küpelerimi taktım.

Bu küpelerden nefret ediyordum aslında. Çok büyüktüler ve bence böyle büyük halka küpelerin bu ülkede takılması yasaklanmalıydı. Yine de takmıştım çünkü annemle babamın, onları sık sık taktığımı sanmasını istiyordum. Hediyelerini beğenmezsem alınıyorlardı.

Hunter evin önüne geldiğini bildiren bir mesaj attı. Kapıdan çıkıp da parlak siyah Land Rover'ı görünce hiç şaşırmadım. Yolcu tarafındaki şık deri koltuğa yerleştim.

"Selam," dedi. Üstünde siyah-sarı bir forma vardı ve koyu renkli saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı.

"Saçına jöle mi sürdün sen?"

"Devasa halka küpeler mi taktın sen?"

"Önce ben sordum."

"Evet, jöle sürdüm."

"Kafan ışıldamış."

"Evet ama en azından saçlarım yerinde duruyor. Hokey maçı izlediğim zaman kendimi kaybedip parmaklarımı sürekli saçlarımdan geçiriyorum. En sonunda darmadağınık oluyorlar. Jöle bunu engelliyor. Sıra sende."

"Ne sırası?"

"Halkalar, Kısmi. Işıltılı kafamı o canavarlardan birinin içinden geçirebilirim, o kadar büyükler." Hafifçe kıkırdadı. "Kızı Miami'den çıkarabilirsin ama Miami'yi kızın içinden çıkaramazsın. Öyle mi?"

"Yanlış. Bu küpelerden nefret ediyorum. Annemin tarzı bu," diye itiraf ettim. "Kocaman halka küpelere bayılır ve herkesin kendisi gibi giyinip aksesuvar takması gerektiğini düşünür. Ama ben minik küpeleri seviyorum. Onların bir yere takılıp kahrolası kulağımı paramparça ederek kafamın yan tarafında kanlı bir boşluk bırakma şansı yok."

"Halka küpelere oldukça kötü bir gözle bakıyormuşsun."

"Sağlık için tehlikeli olduklarına inanıyorum."

"Yani anneciğinle babacığını memnun etmek için küpeleri sevmiş gibi mi yapıyorsun?" Benimle dalga geçiyordu.

Ona sinirlendim ama çok da fazla değil. Çünkü haklıydı. Özellikle de babam konusunda. Babam korkutucu bir adamdı. Fazlasıyla etkileyici olduğu için insanda onun gözüne girme arzusu uyandıran tipte biriydi.

"Seni neden Nico götürmedi?" diye sordu Hunter birden. Sesinde garip bir ton vardı.

Bu sabah derste de aynı tonla konuşmuştu. Andrews ders anlatırken ne zaman ona dönüp bir şeyler fısıldasam bana bu garip tonla cevap vermiş ve gözlerime bakmaktan kaçınmıştı.

Ona baktım ama gözleri yola odaklanmıştı. Yüzünde de hiçbir ifade yoktu. "Nico bu akşam çalışıyor."

"İnsanlar geceleri de mi taşınıyorlar?"

"Bazen, evet. Gece işlerinden daha çok para kazanıyor hatta."

"Gece işleri bir porno filmi ismi gibi oldu."

"Böyle bir şarkı vardı sanki," dedim hatırlamaya çalışırken. "Ama yanılıyor da olabilirim. Her neyse, akşam altıdan sonra iş olursa yarım kat daha fazla ödeme alıyor. Bu yüzden eğer gece vardiyası çıkarsa kabul ediyor."

"Mantıklı." Hunter kafasını salladı. Sonra birkaç dakikalık tuhaf bir sessizlik oldu. Böyle bir şey aramızda ilk defa oluyordu. Gerçi birbirimizi çok iyi tanımadığımız için bu er ya da geç olacaktı zaten.

"Telefonumu arabana bağlayayım," dedim, gösterge panelindeki ekrana uzanarak. "Eğlenceli yol müzikleri açarım."

Anında elime vurdu. "Asla olmaz," dedi. "Hiçbir kadının benim üzerimde o kadar kontrolü olamaz."

Güldüm. "Ne kontrolü? Sadece telefonumu bağlayacağım. Bu zararsız bir şey."

"Olmaz. Belki bu gece zararsız bir şey olur. Ama yarın arabamın kontrolünü eline geçirebilirsin."

"Bunu nasıl yapacağım ki?"

"Sistemi hackleyip Rover'ımı uçurumdan aşağı gönderebilirsin," dedi kibirli bir şekilde.

"Şu anda seni bir uçurumdan aşağı göndermek istiyorum aslında," diye tehdit ettim onu. "Bırak da kahrolası telefonu bağlayayım işte." Ve onu gıcık etmek için ıslık çalarak telefonumu arabasının müzik sistemiyle eşleştirdim.

İşim bittiğinde nezaketen, "Ne dinlemek istersin?" diye sordum.

Bana dik dik baktı. "Bunu yaptığına inanamıyorum."

"Hemen bir şey seçmezsen Disney şarkıları açacağım, ona göre."

Hunter sonunda teslim oldu. "Eski hip-hop şarkılarından var mı?"

Onaylar şekilde kafamı salladım. "Hemen geliyor." Popüler çalma listelerinden birine tıkladım. Yolun geri kalanını Cypress Hill ile Run-DMC arasındaki rap savaşını dinleyerek geçirdik. Şehre vardığımızda şarkılara eşlik etmekten boğazım acımıştı. Hunter ise gülmekten kıpkırmızı olmuştu.

"Uyumun müthiş, Kısmi!" dedi neşeyle. "Seninle YouTube videosu çekmeliyiz."

"Tanrım, hayatta olmaz. Senin aksine ben sahne ışıkları altında olmak istemem. "

"Benim aksime mi?"

"Sahne ışıklarını sevmiyor musun? Üniversiteden mezun olunca profesyonel hokey ligine geçiş yapmayacak mısın?"

Hunter kafasını iki yana sallayarak beni şaşırttı. "Hayır. Seçmelere başvurmadım. Mezun olduktan sonra da bir takıma girmeyi düşünmüyorum. Liseden beri takımlar kapımı çalıp duruyor ama onlara hep ilgilenmediğimi söylüyorum."

"Yok artık. Neden?"

"İstemiyorum işte. Öyle bir ulusal ilgi istemiyorum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ama bu işte gerçekten yetenekli değil misin? Bizim evdeki kızlar, takımdaki en iyi oyuncu olduğunu söylüyorlar."

"Fena sayılmam."

Alçakgönüllülüğü hoşuma gitmişti. Buradan anlaşıldığı üzere Hunter bu sporda bayağı iyiydi.

"Profesyonel olmakla ilgilenmiyorum, Demi. Herkes ünlü olmak istemez."

Bu acayip cevabı yutmamıştım ama o anda Hunter'ın GPS'indeki İngiliz hanımefendi, varış noktamızın biraz ileride, sağda olduğunu söyledi.

On beş yaşından beri evim olan sokakta arabayla ilerlerken gülümsedim. Doğu yakasında altı yıl geçirdikten sonra bile annem hâlâ Boston'u sevmiyordu. Bense burayı taşındığımız ilk anda sevmiştim.

Miami gürültülü, renkli ve kesinlikle çok eğlenceli bir şehirdi ama yarı Latin kökenli olmam, her yerin her zaman gürültülü olmasını isteyeceğim anlamına gelmiyordu. Miami'deyken Küçük Havana'da yaşıyorduk. Burası sanat galerileriyle dolu, her köşesinde ya bir kahve ya da bir tütün dükkânı bulunan, nüfusun çoğunluğunu Kübalıların oluşturduğu bir mahalleydi ve Boston'ın muhafazakâr Beacon Tepesi'nin tamamen zıddıydı.

Ancak yeni şehrimizin de Miami kadar olmasa da sıra dışı bir karakteri vardı. Kahverengi binaları, ağaç dizili yolları, Boston Common halk parkı ve Newbury Caddesi'yle kendisine özgü bir yerdi. Ayrıca, çoğu insan aksini düşünse de ben burada konuşulan aksanı çok çekici buluyordum.

"Geldik. Ailenle iyi eğlenceler," dedi Hunter.

"Sana da maçta iyi eğlenceler."

Hunter'ın, ben evin ön kapısına ulaşana dek kaldırım kenarından ayrılmadığını fark ederek memnun oldum. Bugünlerde gerçek beyefendiler nadir bulunuyordu.

Kapıdan içeri girdiğimde annem mutluluk dolu bir çığlık kopardı. Gezegendeki en gürültücü insan o olabilirdi. Arkadaşlarım, onun Modern Family'deki Sofia Vergara'nın klonu olduğunu söylerlerdi hep. Hiç de haksız değildiler. Annem, o karakter gibi Kolombiyalı olmasa da büyüleyici bir kadındı ve bir porselen dükkânındaki her tabağı kırabilecek kadar tiz bir sese sahipti.

İspanyolca bir şeyler mırıldanarak beni nefes almamı engelleyecek kadar sıkı bir şekilde kucakladı, sonra kolumdan tutup mutfağa götürdü. "Babam nerede?" diye sordum.

"Hastaneden yeni çıktı, geliyor. Ameliyatı henüz bitti, bu yüzden bu akşam Huysuz Baba'yla karşı karşıya gelmeye hazır ol."

Huysuz Baba'ya alışkındım zaten. Bazı cerrahlar, ameliyatlardan sonra gevşeyip rahatlardı ama babam hep yorgun olurdu. Yorgun olduğundaysa huysuzlaşırdı. Tıpkı bir çocuk gibiydi yani. Ama ona müsamaha gösteriyorduk çünkü insanların hayatını kurtarıyordu. Beyin cerrahlarının aksi olmasına her daim izin vardı.

"Aç mısın?" diye sordu annem. Sonra kendi sorusunu cevapladı. "Tabii ki açsın! Otur da seni besleyeyim, mami. Okul nasıl gidiyor?"

"Güzel." Ona derslerimden, Hunter'la üzerinde çalıştığımız projeden bahsettim. Annem de bu esnada buzdolabından Tupperware kaplarını çıkarıyordu.

Eğer haber verip de gelmiş olsaydım kesin bana bir ziyafet hazırlardı. Ama şimdi, dün babam için nasıl bir ziyafet hazırladıysa ondan kalanlarla yetinmem gerekecekti. Gerçi artık yemek olsa da hepsi muhteşemdi. Sedir ağacından yapılma ada tezgâhın üstü kısa sürе içinde yiyeceklerle doldu. Çoğu Küba yemeğiydi ama aralarında babamın sevdiği birkaç Amerikan yemeği de vardı.

Mikrodalgadan yemekler çıktıkça ağzım daha da sulanıyordu. Tiftik tiftik edilip sebze ve zeytinle pişirilmiş ve esmer pirinç üstünde servis edilmiş biftek, hafif tatlı olsun diye içine kuru üzüm katılmış Küba tavuk yahnisi, dolma, kızarmış fasulye, kavrulmuş patates ve babamın çok sevdiği sarımsaklı havuç yemeği vardı.

"Aman Tanrım, anne," dedim yemekleri mideme indirmeye başlarken. "Yemeklerini çok özlemişim." Konuşurken ağzımdan pirinç taneleri uçuştu.

"Demi," dedi annem azarlar gibi bir sesle.

"Hıı?" diye mırıldandım, ağzım acılı biftekle doluyken.

Annem parlak kahverengi saçlarını omzunun arkasına attı. "Babanın onca özelliği arasından sofra adabına sahip olmamasını mı miras almak zorundaydın?"

"Ne ya? Yemeklerinin böyle keyfini çıkarmamızı iltifat olarak kabul etmelisin."

"Ağzını kapatarak yesen de keyfini çıkarabilirsin," dedi annem. "Baban için de biraz havuç bırak," diye ekledi, çatalımı havuç kabına batırmak istediğimde.

Tam ondan bahsetmişken babam da birden kapıda belirdi. Eve girdiğini duymamıştım. Gerçi sebebi muhtemelen lokmalarımı çok gürültülü çiğniyor olmamdı.

"Merhaba bebeğim," dedi babam mutlulukla. Kocaman kollarıyla beni arkadan kucakladı ve kafamın tepesine bir öpücük kondurdu.

"Merhaba babacığım." Biraz daha pilav aldım.

Babam, anneme de sarıldı. Onları böyle izlemeyi hep sevmiştim. Siyahi ve kel bir adam olan babamın 1.95'lik boyu, ağaç dallarına benzeyen kolları, fırın eldivenini andıran kocaman avuçları ve uzun ama şaşırtıcı derecede narin olan parmakları vardı. Gerçi insanların kafataslarının içini karıştırmak için böyle parmaklara sahip olması bir gereklilikti. Babamın iri bedeninin

yanında 1.50'lik boyuyla annem minicik kalıyordu. Gerçi onun da kocaman göğüsleri, parıl parıl parlayan saçları ve bana miras bıraktığı Latin huysuzluğu vardı. İkisi dünyadaki en sevimli çift olabilirdi. Küçük aileme bayılıyordum ve tek çocuk olduğum için ebeveynlerimin ilgisi de dahil hiçbir şeyi bir kardeşle paylaşmak zorunda kalmıyordum.

Babam ada tezgâhta yanıma oturup yemeklere gömüldü. Hareketsiz durmak diye bir özelliği olmayan annem de sonunda oturdu ve babam bize ameliyatını anlatırken yemekteki zeytinlerden birini kemirmeye başladı. Hasta, düşen bir çelik kiriş yüzünden kafatası neredeyse tamamen ezilmiş olan bir inşaat işçisiydi. Adam baret takmamıştı ve bu yüzden kalıcı beyin hasarı almış olabilirdi. Asla cerrah olmak istememin nedenlerinden biri buydu işte. Bir de ellerim bu işe uygun değildi. Gerildiğimde parmaklarım titrerdi ve bir insanın kafatasını açmaktan daha fazla gerginlik verici bir durum düşünemiyordum.

Konu tekrar benim okuluma gelince babama hangi dersleri aldığımı söyledim. "Organik kimya, biyoloji, matematik ve anormal psikoloji."

"Organik kimya her zaman benim favorilerimden biri olmuştur," dedi babam, annemin verdiği suyu yudumlarken.

"Ben hiç sevmiyorum," diye itiraf ettim. "Şu anda en çok psikoloji dersinden keyif alıyorum. Büyüleyici bir ders."

"Önümüzdeki dönem fizik de alacak mısın?"

Yüzümü buruşturdum. "Maalesef."

Babam güldü. "Seveceksin," dedi. "Bir de tıp fakültesini gör! Orada öğreneceğin her şey büyüleyici olacak. Tıp fakültesine giriş sınavı için önerdiğim dersleri düşündün mü? İyi bir hoca buldum, hazır olduğunu söylemen yeterli."

Yutkundum ama boğazımda birden beliren düğüm kaybolmadı. "Önümüzdeki dönem olur belki," dedim. "Bu dönem programıma bir şey daha eklersem notlarım düşer diye endişeleniyorum."

"Haftada birkaç kere olacak sadece."

Haftada birkaç kere mi? Aman Tanrım, ben bu bahsi geçen hocayı haftada sadece bir ya da iki kere görürüm zannediyordum halbuki.

"Vizelerdeki başarımı gördükten sonra tekrar konuşalım, olur mu?" Nefesimi tutup kabul etmesini bekledim.

Şükür ki kabul etti. "Pekâlâ. Ama ben hâlâ biraz biraz çalışmaya başlamanın senin için iyi olacağını düşünüyorum. Tıp fakültesine giriş süreci çok stresli olabilir."

"Aslında..." Bir an duraksayıp cesaretimi topladım. "Bazen o konuyu düşünmek omzumda büyük bir baskı hissetmeme neden oluyor. Tıp fakültesini yani."

"Çok çalışman, uykusuz pek çok gece geçirmen gerekeceğini inkâr etmiyorum. Ama okulu bitirip Doktor Davis olduğunda ödülünü alacaksın."

"Doktor Davis sensin."

"İki tane Doktor Davis olabilir," diye takıldı babam.

Yine tereddüt ettim. "Biliyorsun, tıp okumayıp psikoloji alanında doktora yapsam yine doktor unvanı kazanabilirim."

Babamın omuzları anında gerildi. "O yolu seçmeyi mi düşünüyorsun?"

Evet, diyecektim neredeyse. Çünkü bence o yol çok daha çekiciydi. Biyoloji ya da anatomiyi sevmiyordum. Ruh kuramı, bilişsel ve davranışçı terapiler, araştırma metotları ve kişisel gelişim konularında, yani daha ilginç alanlarda ders almayı tercih ederdim.

Fakat bunların hiçbirini dillendiremedim. Babamın onayı benim için önemliydi. Her zaman böyle olmuştu.

Bu yüzden çabucak geri adım attım. "Hayır, sadece şakaydı. Hadi ama, doktora yapanların gerçek doktor olmadığını herkes bilir."

Babam bir kahkaha attı. "Kesinlikle öyle."

Sonra konuşmaya devam etmek zorunda kalmamak için ağzıma tekrar yemek tıktım. Ama bu böyle gitmezdi. Seneye son sınıf olacaktım ve mezuniyetten sonra ne yapacağımı daha sık düşünür olmuştum. Plan tıp fakültesiydi, evet, ama lisansüstü eğitim de ilgimi çekiyordu. Psikiyatri bence klinik bir alandı. Hastalar ilaçla tedavi ediliyordu ve ben, reçete yazıp dozaj ayarlama düşüncesiyle hiç de heyecanlanmıyordum. Belki nöropsikiyatri gibi bir alanda uzmanlık yapıp Alzheimer ve MS hastalarıyla ilgilenebilirdim. Ya da bir hastanenin psikiyatri bölümünde çalışabilirdim.

Ama hastaların sadece semptomlarını değil, davranışlarını tedavi etmeye odaklanmak istiyordum. İnsanları dinlemek, onlarla konuşmak istiyordum. Fakat babam bunu asla anlamazdı. Bu konuşmamız da bunun kanıtıydı işte. Ayağımın ucunu suya sokmuş ve timsah tarafından ısırılmıştım. Bu yüzden bu konuyu bir daha açmak istemiyordum.

14

HUNTER

"Dostum! Asırlardır görüşmüyorduk!" Dean beni gördüğü için havalara uçmuştu. Üniversitede birinci sınıfa başladığımda o son sınıftaydı ve beni hemen kanatları altına almıştı. Sanırım bir yanı beni hâlâ himayesindeki bir delikanlı olarak görüyordu. Dürüst olmam gerekirse, geçen sene başımı belaya sokan alışkanlıklarımı bana öğreten kişi oydu. Dean Heyward-Di Laurentis tarafından verilen "Nasıl Kız Tavlanır?" dersi, kız düşkünü bütün üniversiteli erkekler için zorunlu ders olmalıydı. Adam ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Tabii insanın süper modeller gibi keskin yüz hatları, altın rengi saçları ve ışıl ışıl yeşil gözleri olunca da işi yaver gidiyordu. Summer da Dean'in kız versiyonuydu ve şimdi böyle Dean'i de işin içine katıp düşününce, daha önce Summer'ı düşünerek kendimi tatmin etmiş olmam rahatsız edici geliyordu.

"Seni görmek çok güzel," dedim eski dostuma. "Nasıl gidiyor?"

"Harika ötesi. Bu seneki takımım muhteşem." Dean, Manhattan'daki özel bir okulda kız buz hokeyi takımının antrenörlüğünü yapıyordu. Harvard Hukuk Fakültesi'ne kabul edilmiş ama son anda fikir değiştirip antrenörlüğü seçmişti. Onun lise beden eğitimi öğretmeni olduğu söylenebilirdi aslında, çünkü hokeyin yanı sıra voleybol antrenörlüğü de yapıyordu. Bu iş onun tutkusuydu.

"Güzel. Programıma uyarsa maçlarınızdan birine gelmeliyim. Deplasman maçınız var mı hiç? Ya da Boston'da?"

"Aslında önümüzdeki ay burada bir turnuva başlayacak. Sana sonra tarihleri söylerim. Kesinlikle gelmelisin. Allie geçen maça gelince kızlar kendilerini kaybettiler. Dizisini çok seviyorlar." Dean'in kız arkadaşı Allie Hayes, popüler bir HBO dizisinde oynuyordu. Birkaç Emmy ödülü bile almışlardı. Allie, rolüyle ödüle aday gösterilmemişti ama "En İyi Dizi" ödülünü kazanmışlardı ve bu süper ötesi bir şeydi.

"Allie burada mı?" diye sordum, yakınlarda sarı bir kafa arayarak.

Dean kafasını salladı. "Grace'le birlikte yukarıdaki locadalar. Hiç susmadan konuşuyorlar. Bütün o kız muhabbetleri fazla gelince seni burada bekleyeceğimi söyleyip aşağı indim." Arkamızdaki devasa arenanın girişine işaret etti.

Bu akşam hava heyecanın elektriğiyle doluydu. Etrafımız siyah-sarı formalar giymiş insanlarla çevriliydi. Aralarda da bu akşamki rakip Detroit'in, kırmızı-beyaz giyinmiş taraftarları vardı.

Bu akşam rinke çıkacak oyunculardan sadece biriyle değil, ikisiyle arkadaş olduğum düşüncesi gerçek dışı geliyordu. Takımın yıldızı Garrett Graham, ligin en golcü oyuncusu ve muhtemelen tüm zamanların en iyi hokey oyuncularından biriydi. Üniversitede bir yıl boyunca onunla aynı takımda oynadığıma inanamıyordum.

Diğer arkadaşımsa bir başka üniversite efsanesi olan John Logan'dı. Bu sezon Logan takımın çaylağıydı. Bruins'in pilot takımından birinci lig takımına yeni alınmıştı ve sezonun ilk birkaç maçında gayet iyi oynamıştı. Onu ve Garrett'ı rinkte canlı izleyeceğim için heyecanlıydım. Daha önceki maçlarını televizyondan izlemiştim ama bununla aynı değildi tabii.

İçeri girerken Dean'e, "Fitz, Manhattan'da sizinle mi kalıyor?" diye sordum.

"Bizim evde kalmıyor. Ailemin oteldeki çatı katı evinde kalıyor ve Brooklyn'deki şu oyun stüdyosu için bir şeyler üretiyor. Bu sefer koca ev ona kalmış durumda. Muhtemelen çok rahattır."

"Kesinlikle öyle. Geçen ay orada babanla kalmak zorunda kaldığını söylemişti."

Dean kıkırdadı. "Aynen. Summer, Boston'daydı, annem de Greenwich'teydi. O ikisi çatı katında bekâr hayatı yaşadılar. Tanrım. Allie'nin babasıyla aynı yerde yaşamak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum. Adam muhtemelen beni uykumda öldürür ve evin altına gömüp üzerime beton atardı. Ev yıllar sonra tekrar inşa edilene kadar da cesedimi kimse bulamazdı."

"Yok artık. Allie'nin babasıyla aranızın iyi olduğunu sanıyordum."

"Çoğunlukla öyle. Ama bana hâlâ zengin çocuğu diyor ve sürekli üstümdeki şeylerin hangi tasarımcıya ait olduğunu soruyor." Dean üzüntüyle içini çekti. "Ben de dalga geçilmemek için onun yanına giderken paçavra giyiyorum."

Gülmemeye çalıştım. Allie'nin babasıyla ilgili hikâyeler hep böyle komik oluyordu. Adamla tanışmamıştım ama çok eğlenceli birine benziyordu. "Senin baban Fitzy'yi seviyor mu?" diye sordum merakla.

"Dalga mı geçiyorsun? Babam, Summer'ın eve getirdiği herkesi sever. Kardeşim onun prensesidir ve ona göre asla yanlış bir şey yapmaz. Eve bir seri katil getirse bile babam onlarla birlikte oturup kurbanların fotoğraflarına bakabilir, o kadar yani," dedi Dean. Sonra babasının sesini taklit ederek devam etti. "Aa, kafasını kesmek için demir testeresi mi kullandın? Dâhice! Nasıl yapılacağını bana da gösterir misin?"

Bu sefer kahkahamı bastıramadım. "Abartıyorsun."

"Hiç abartmıyorum, dostum. Lisede bir çocuk vardı. Sen de tanıyorsun, aynı yaştasınız. Adı Rickie miydi Ronnie miydi neydi? Hani yüzünde dövme olan?"

"Adı Lawrence'tı," diye homurdandım.

"Yuh, hiç yaklaşamamışım."

"O çocuk eziğin tekiydi. Summer onunla çıktı mı yoksa?"

"Asi olmaya karar verdiği dönemdeydi. Annem bir şeyi yapamayacağını söylemişti, ne olduğunu hatırlamıyorum. Summer da sinirlenmiş ve o hafta sonu aile pikniğimize Dövme Surat'ı getirmişti. Annem neredeyse düşüp bayılacaktı. Babamsa ona, yüzündeki dövmeyi yaptırmak için nereden ilham aldığını sormuştu."

"Yıldız dövmesi miydi?" diye sordum, Lawrence'ın dövmelerini gözümde canlandırmaya çalışarak.

"Kuş dövmesiydi," dedi Dean alaycı bir sesle. "Boynundan dolanıp yanağına ve alnına doğru geliyorlardı."

"Seksi."

Sırıtarak yürüyen merdivene binip VIP localara yöneldik. Dean'in alt katta bana verdiği misafir kartını gösterdiğimde koruma görevlisi bizi içeri aldı. Bizim loca, oyuncuların eşleri ve kız arkadaşları için ayrılan locaydı ve muhteşemdi. Biz arkadaş kategorisine giriyorduk. Bu akşam locanın asıl sahibi, Briar'da son sınıfta okuyan Grace Ivers sayılırdı. Kendisi Logan'ın sevgilisiydi ve ikisi birlikte yaşıyorlardı.

Grace'i iyi tanımıyordum. Aslında onunla hiç sohbet etmemiştik. Ama beni sıcak bir şekilde karşılayıp hızlıca kucakladı.

Dean sayesinde daha iyi tanıdığım Allie de yanıma gelip bana sıkıca ve uzun uzun sarıldı. "Hunter! Çok iyi görünüyorsun! Yirmi kilo daha fazla kasın var sanki."

"Yok ya." Gülümsedim. "Sen de harika görünüyorsun. Kısa saça bayıldım."

Elini sarı saçlarına götürdü. "Gerçekten mi? Dean bu saçın beni minik perilere benzettiğini söylüyor."

"Ne olmuş yani? Periler çok seksidir. New York'tan buraya trenle mi geldiniz?"

"Evet. Bu akşam ikimiz de boştuk. Gelip çocukları desteklemeye karar verdik."

"İyi yapmışsınız." Sonra rinke bakan dev cama doğru ilerledim. Oyuncular ısınmakla meşguldü. Buzun üstünü tarayıp Garrett ile Logan'ın forma numaralarını aradım ve ilk Logan'ı gördüm. Yanıma gelen Grace'in gözleri de onun üstündeydi.

"Logan bu sezon nasıl gidiyor?" diye sordum. "İstatistiklerini tam inceleyemedim."

"İyi gidiyor. İstediği kadar iyi değil tabii ama Philly'ye karşı oynadıkları maçta iki asist yaptı. Boston'ın defans oyuncuları zaten muhteşem olduğu için John henüz istediği kadar buza çıkamadı." Grace mutsuz gibiydi. Logan için mi üzülüyordu yoksa arkasında başka bir sebep mi vardı bilmiyordum.

"Tüh, yoksa sinirini senden mi çıkarıyor?" diye sordu Allie. Demek o da Grace'in gözlerindeki hüznü görmüştü.

"Hayır, öyle bir şey yok. Sadece biraz gergin. Ben de radyoda çok yoğunum. Bu yüzden programlarımız çatışıyor." Omuz silkip hafifçe gülümsedi. "Her ilişkinin iniş çıkışları vardır. Biz de iyi olacağız."

"Doğru," dedi Allie. "Ama kafası yerine gelsin diye dayak falan atılması gerekiyorsa erkek arkadaşıma söylerim, onu bir güzel benzetir."

"Bir dakika," dedi Dean tereddütle. Bu haliyle Mike Hollis'i andırıyordu. "Erkek arkadaşın benim."

Sırıttım.

"Senin için Logan'ı asla dövmem, kedicik. O benim en iyi arkadaşım," dedi Dean kararlı bir şekilde.

"En iyi arkadaşın Garrett sanıyordum," dedi Allie.

"En iyi arkadaşın benim sanıyordum," diye yakındım ben de.

Dean içini çekti. "Tanrım. Hepiniz en iyi arkadaşımsınız, tamam mı?"

"Hannah nerede bu arada?" diye sordum. Garrett'ın kız arkadaşı Hannah Wells'ten bahsediyordum. Bu locada en son maç izlediğimde o da vardı.

"Aaa, sen Wellsy hakkındaki haberi duymadın mı?" diye sordu Dean.

"Ne oldu?"

"Hani Rihanna, Beyoncé ve diğer pek çok büyük isimle çalışan şu meşhur yapımcıyla iş yapıyordu ya?"

"Evet. Ama kendi müziğini yapmadığını sanıyordum. Artık şarkı yazma işinde değil miydi?"

"Öyle," dedi Allie. "Ve şarkılarından birini kim seslendirecek biliyor musun? Delilah Sparks! Şu anda biz konuşurken onlar stüdyoda kayıt yapıyorlar. Hannah, Delilah'nın bir sonraki single'ının bu olabileceğini düşünüyor."

"Vay canına. Bu çok etkileyici." Bütün arkadaşlarımın üniversiteden sonra neler yaptığını görmek çok harika bir şeydi. Dean öğretmenlik ve antrenörlük yapıyordu. Allie, televizyona çıkıyordu. Hannah ise süperstarların yapımcısıyla çalışıyordu.

Fakat... belki de böyle düşünen içimdeki küçük çocuktu ama... tıklım tıklım dolu arenanın buz rinkinde şehrimizi temsil edecek olan Garrett ile Logan'ın kariyeri, benim gözümde hepsinin önünde geliyordu.

Hayatım boyunca istediğim tek şey profesyonel lige çıkmaktı. Çocukluk hayalimdi bu. Annemle babama bu hayalimden ilk bahsettiğimde sanırım babam çok kızmıştı çünkü kendi kafasında beni, bir gün aile şirketinin başına geçmem için yetiştiriyordu. Ama bu sporda gerçekten çok iyi olduğum ortaya çıkınca ve profesyonel bir hokey oyuncusu olarak tonlarca para kazanabileceğim gerçeğini fark edince babam birden bu kariyeri seçmemde beni yüreklendirmeye başlamıştı.

Evet, bunu istemiştim. Hem de çok. Ama sonra... fikrimi değiştirmiştim çünkü ulusal lig oyuncularının hayat tarzının bana uygun olmadığının farkına varmıştım. Eğer dikkatli olmazsanız sizi yıkıp mahvedecek bir hayattı. Ve ben de kendime bu konuda pek güvenmiyordum.

Yine de bir gün o rinkte oynamayacağımı bilsem de arkadaşlarımın kaymasını izlemek benim için fazlasıyla heyecan vericiy-

di. Herkes son ses tezahürat yapıyordu. Garrett, seken pakı direkt olarak Logan'ın sopasına gönderdiğinde bizim loca adeta yıkıldı. Logan da sert bir vuruşla pakı kaleye gönderdi ve bu sezondaki ilk golünü atmış oldu. Grace ayağa fırlamıştı. Haykırırken yüzü gururla parlıyordu.

Acaba ben, bana bu şekilde bakan, ilişkimizde "iniş çıkışlar" olduğunda çıkıp gitmek yerine işleri düzeltmek için benimle birlikte çabalayacak olan bir kadın bulabilecek miydim? Şu anda bir kız arkadaşım olmasını istemiyor olabilirdim ama gelecekte hayatımda gerçek bir şey -hayır, gerçek biri- olmasını istediğimi inkâr edemezdim.

Gerçi bazı ilişkilerin çok kötü gittiğini de görüyorduk. Mesela Demi'ninki. Erkek arkadaşını çok seviyordu ama adam onsuz partilere gidip ona buna kendisini okşatıyordu.

Ve ben hâlâ Demi'ye gerçeği söylememiştim. Oysa bunu yapmak için koca bir günüm vardı. Bu sabah Anormal Psikoloji dersinde yan yana oturmuştuk. Buraya gelirken bir saat boyunca arabada baş başaydık. Ama ona söylemek için ağzımı her açtığımda söyleyemeyip susmuştum.

Bu gece eve dönerken söyleyecektim. Söylemek zorundaydım.

Cesaretimi toplayıp konuşmalı, işi olacağına bırakmalıydım.

*

Tıpkı bir korkak gibi davranıp konuyu Demi'ye açmak için mümkün olan son dakikaya kadar bekledim. Onu ailesinin evinden aldıktan sonra kampüse dönene dek onun konuşmasına izin verdim ve içten içe cesaret toplamaya çalışırken kafa sallayıp durdum. Kendimi böyle bir durumda bulduğum son seferde her şey ters tepmişti. Şimdi de tüm varlığım çenemi kapalı tutmamı

istiyordu ama iyi biri olduğu için bu kızı seviyor, gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşünüyordum.

Herhalde iyi bir oyuncu değildim çünkü kampüsün ana yoluna dönerken Demi sonunda konuyu açtı.

"Konuş bakalım, bugün sende ne var böyle?"

"Bir şey yok," diye yalan söyledim.

"Seni sıktığımı düşünebilirdim ama sıkıcı biri olmadığımı çok iyi biliyorum. Oldukça hoşsohbetimdir. Ayrıca sana South Beach'te Gigi Hadid'le karşılaştığım şirin anı anlatıyordum."

Gülümsedim. "Kesinlikle sıkıcı değilsin," dedim.

"O zaman niye tuhaf davranıyorsun?" Demi sinir olmuş gibiydi.

"Ben..." Nefes aldım. Verdim. İşte başlıyorduk. "Sana bir şey söylemem gerek ama söylesem mi söylemesem mi bir türlü emin olamıyorum."

"Neymiş?"

"Şey..."

Sessizlik.

"Peki. Güzel. Harika sohbetti, ahbap."

Hemen geri adım attım. "Ne var biliyor musun? O kadar da önemli bir şey değil." *Beni alakadar eden bir şey değil,* dedim kendi kendime. Nico'nun yaptığı şey kendisini ilgilendirirdi.

"Şaka yapıyorum," diye ısrar etti Demi. "Ne olduğunu söyle."

"Şey..."

Yine sessizlik oldu.

"Hadi ama, keşiş. Seni döverek mi ağzından laf almam gerekiyor?"

"Bunu denemeni isterdim."

"Göründüğümden daha güçlüyümdür." Kaşlarını çattı. "Gerçekten söylemeyecek misin?"

"Nico," deyiverdim kendimi tutamadan.

Ve anında kendi yüzüme bir yumruk geçirmek istedim çünkü Demi kan kokusu alan bir köpekbalığı gibiydi.

"Ne olmuş Nico'ya?" diye sordu.

"Hiçbir şey." Lanet olsun. Niye ona söylemiştim ki? Ve Demi'nin evine ulaşmak niye bu kadar uzun sürüyordu? Derhal bir kaçış planı bulmam gerekiyordu.

"Hunter," dedi Demi keskin bir sesle.

"İyi. Ama... elçiye zeval olmaz, tamam mı?" Hızlı bir nefes alıp verdim. "Geçen cumartesi akşamı Alpha Delta evindeki bir partide ona rastladım."

Demi halka küpesiyle oynayarak düşündü. "Cumartesi akşamı işten arkadaşlarıyla çıkmıştı. Hastings'e gittiklerini sanıyordum ama o partiye de gitmiş olabilirler."

"Kesinlikle oradaydılar. Yanındakiler iş arkadaşları mıydı bilmiyorum ama Nico oradaydı. Onunla muhabbet bile ettik."

"Peki. Bir partiye gitmiş. Büyük bir mesele değil."

"Yaptığı tek şey o değildi."

Demi'nin yüzü yine sertleşti. "Ne demek istiyorsun?"

"Onu evin üst katında bir kızla gördüm."

Arabaya bir kez daha sessizlik çöktü. Kahretsin. Bu meseleyi hiç açmamalıydım.

"Pekâlâ," dedi yavaşça. "Onu bir kızla gördün. Ne yapıyorlardı?"

"Bir yatak odasından çıkıyorlardı."

"Çıplak mıydılar?"

"Eh, hayır, ikisi de tamamen giyinikti. Ama..." Söylemek istemiyordum ama yine de söyledim. "Nico pantolonunun fermuarını çekiyordu."

"Ah."

"Tabii bu bir şey yaptıkları anlamına gelmez," diye ekledim. "Belki ikisi de tuvalete girmek için odaya girmişti ve Nico tuvaletten sonra fermuarını çekmeyi unutmuştu. Ama, bir erkek gözüyle bakınca..."

"Sürekli kızlarla düşüp kalkan birinin gözüyle bakınca demek istedin herhalde."

"Vay canına." Bu sözlü saldırı karşısında şoke olmuştum. Demi şu anda benden nefret ediyor olmalıydı. "Aylardır seksten uzak olduğumu hatırlatmam gerekiyor mu?"

"Ben geçen sene sekse ne kadar yakın olduğunu hatırlatayım mı? Bunu kendi ağzınla söylemiştin. Belki de kendi davranışlarını onun yaptığını sandığın şeyle bağdaştırıyorsundur." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Belki de tuvalete girmişlerdi. Belki de sadece muhabbet ediyorlardı. Ne olduğunu kesin olarak bilemezsin."

"Ben de aynen öyle dedim," diye homurdandım. "Bir şey oldu mu bilmiyorum."

Yunan Evleri'nin bulunduğu sokağa geldiğimizde hevesle dönüş sinyalini yaktım. İçindeki birini yatağa atmayacak olsam da bir birlik evini gördüğüm için hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

"Bak, üzgünüm," diye mırıldandım. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Demi bir şey demedi. Onun yüzü, benimse omuzlarım gergindi.

Theta evinin önünde durdum ve Rover'ın motorunu sustururken Demi'nin gözlerine bakmaktan kaçındım. "Ama sana söylemem gerektiğini düşündüm. Bilirsin, her ihtimale karşı."

"Neyi söylemen gerektiğini düşündün? Erkek arkadaşımın bir kızla konuştuğunu mu?"

"Hayır, kızla üst kata çıkıp bir yatak odasında yalnız kaldıklarını ve Nico'nun odadan çıkarken fermuarını çektiğini. Kafanı kumdan çıkar, Demi. İlişkisi olan erkekler böyle şeyler yapmaz."

Sert ses tonumdan anında pişman oldum. Demi sessiz kalmak yerine alev saçan gözlerle bana baktı. "İlişkim hakkında hiçbir şey bilmiyorsun, Hunter."

"Bir keresinde seni aldattığından şüphelendiğini biliyorum."

"Evet. Daha çocukken. O zamandan beri olgunlaştı."

Gerçekten mi? Ona meydan okumak istedim. Sessiz kaldım ama dillendirmediğim sorum havada asılı kalmıştı. Demi tıslayarak cevap verdi.

"Gerçekten olgunlaştı," diye ısrar etti. "Ve ne var biliyor musun? Böyle anlamadan bilmeden yargıda bulunman hiç hoşuma gitmedi. Felaket tellallığı yapman da!"

"Felaket tellallığı mı?" Sırıtmadan edemedim. "Yüce İsa! Sana sadece adamın fermuarını çektiğini gördüğümü söylüyorum. Bu bilgiyle ne yaparsan yap."

15

DEMI

Pantolonunun fermuarını çekiyordu.

Eve girerken Hunter'ın söyledikleri zihnimde yankılanıyordu. Saat geç olmasına rağmen birlik kardeşlerim hâlâ yatmamışlardı. Bir korku filmi izliyorlardı. Oturma odası karanlıktı ve sehpada patlamış mısır kâseleri vardı. Ekrandan çığlık sesleri geliyordu. Ama onlara katılmadım çünkü film izleyecek durumda değildim.

Bunun yerine mutfağa gidip kafamı buzdolabına soktum. Atıştırmalık bir şeylere ihtiyacım vardı. Hem de hemen. Endişelendiğimde yemek yeme alışkanlığım vardı. Bunu muhtemelen kesmem lazımdı çünkü mükemmel metabolizmam sonsuza dek benimle kalacak değildi. Gerçi annem kırklı yaşlarındaydı ve hâlâ her istediğini yiyebiliyordu. Bu yüzden geleceğimden ümitliydim. Bir kalıp peynir alıp öfkeyle küp küp kesmeye başladım.

Hunter'ın söyledikleri umurumda değildi. Nico beni aldatmış olamazdı. Evet, cumartesi akşamı arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı. Bir birlik evi partisine gitmiş olabilirlerdi. Bu, şüpheli bir şeyler yaptığı anlamına gelmezdi ki. Hunter'ın, Nico'yla birlikte gördüğü kız pekâlâ da Pippa olabilirdi çünkü bildiğim kadarıyla o da o partiye gitmişti.

Bıçağı bırakıp telefonumu çıkardım ve hemen arkadaşıma mesaj attım.

BEN: Selam, cumartesi günü Alpha Delta partisine gittin mi?

Pippa'nın cevabını beklerken peynir küplerini bir tabağa doldurdum ve kilere gidip kraker alarak onları da tabağa koydum. Telefonum titreyince hemen koşup ekrana baktım.

PIPPA: Evet. Neden ki?

BEN: Nico'yu gördün mü orada?

PIPPA: Hayır. O da mı oradaydı?

BEN: Sanırım. Birisi onu orada gördüğünü söyledi de.

PIPPA: Hmmm. Aslında biraz erken ayrıldım. On bir gibiydi. Nico kaçta gitmiş, biliyor musun?

BEN: Hiç bilmiyorum. Oradayken onu hiç görmedim diyorsun yani?

PIPPA: Yok.

Dudağımı ısırdım. Pekâlâ. Demek Nico'nun konuştuğu kız Pippa değildi. Ama bu yine de başka bir şeyi işaret etmezdi.

PIPPA: Ne oluyor?

BEN: Beni arar mısın?

Pippa beş saniye sonra aradı. Telefonumu omzumla yanağım arasına sıkıştırıp kraker ve peynir tabağımı odama götürdüm. "Nico beni aldatıyor olabilir mi sence?" diye sordum merhaba bile demeden.

"Aldatmak mı? Dalga mı geçiyorsun?"

"Hayır. Birisi onu partide başka bir kızla uygunsuz durumdayken görmüş."

Pippa güldü. "Saçmalık."

İçimde minik bir umut huzmesi belirdi. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğundan eminim. Hadi ama, hayatım. O çocuk sana takıntılı."

"Ama bu aldatmadığı anlamına gelmez."

"İlişkinizi bozacak bir şey yapmaz, inan bana. Sürekli bir gün evleneceğinizden bahsediyor. Sıradan bir tek seferlik ilişki için bunu tehlikeye atacağını sanmam."

Ben de sanmıyordum. Ayrıca Pippa doğru söylüyordu, Nico benimle sahip olacağı gelecek hakkında böbürlenip dururdu. Başka kadınlarla yatıp kalkıyorsa neden benimle bir gelecek planlasındı ki?

"Sana kim söyledi bunu?" diye sordu Pippa.

"Hunter," dedim.

"Şu hokeyci mi?"

"Evet. O da partideymiş ve Nico'yu, kızın biriyle birlikte üst kattaki yatak odalarının birinden çıkarken görmüş. Ve Nico pantolonunun fermuarını çekiyormuş."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Pippa, "Yok ya. Yine de inanmıyorum," dedi.

"Öyle mi?" Göğsümdeki umut büyümeye başlamış, yanında rahatlamayı da getirmişti. "Yani Hunter yalan mı söylüyor sence?"

"Muhtemelen."

"Niye yapsın ki bunu?"

"Bahse girerim seni yatağa atmak istiyordur."

"Onunla sadece arkadaşız," dedim. Gördüklerini bana anlatırken nasıl işkence çekiyormuş gibi göründüğünü unutamıyordum. Bir şey söylemek istemediği çok belliydi.

Ya da... rol yapıyor da olabilirdi. Bana gerçekleri söylemek canını çok yakıyormuş gibi davranıp beni elde etmek istemiş olabilirdi. Yani, sonuçta daha geçen gün benimle ilgili fantezilerini söylemişti. Ayrıca bir zamanlar tam bir kadın düşkünü olduğunu da kendi ağzıyla anlatmıştı. Kadınlar ve ilişkilerle ilgili söylediklerine nasıl güvenebilirdim ki?

Diğer yandan, Nico'yu sekiz yaşından beri tanıyordum. O benim en iyi arkadaşımdı.

"Nico seni seviyor," dedi Pippa, aklımı okumuş gibi. "Bence Hunter ya yalan söylüyor ya da gördüklerini yanlış anladı."

"Yani benim delilik ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Aynen öyle."

"Teşekkür ederim, *chica*." İçimi çektim. "Nico'ya bir şey söylemeli miyim acaba?"

"Bilemiyorum, canım. Kavgaya sebep olabilir ama için rahat olsun istiyorsan söyle gitsin. Ama onu suçlar gibi konuşma," diye önerdi. "Şakaymış gibi yap. Yani, *'Aman Tanrım, inanabiliyor musun sevgilim?'* gibisinden bir şeyler de."

"Bu iyi bir yaklaşım olur."

Birkaç dakika daha konuşup telefonu kapattım ve kucağımda tabağımla öylece yatağımda oturdum.

Peynir ve kraker yığınına şöyle bir baktım ama artık iştahım kalmamıştı.

•

NICO: Günaydın, bebek. Kahvaltı için buluşalım mı?

Erkek arkadaşımın mesajına beş dakika boyunca baktıktan sonra cevap vermek için cesaretimi topladım.

BEN: Olur. Ama daha yeni kalktım, hazırlanmak için zamana ihtiyacım var. Beni kırk beş dakika sonra almaya gelir misin?

NICO: Tamamdır :) Kampüse vardığımda sana msj atarım.

Hazırlanırken bayağı gergindim. Hunter'ın söylediklerinden ona bahsetmeye karar vermiştim çünkü başka şansım yoktu. Eğer bahsetmezsem düşünceler, yavaş yavaş büyüyen kanser hücreleri gibi içimi kemirip duracaktı. En sonunda Nico'ya her baktığımda beni aldatıp aldatmadığını düşünmeye başlayacaktım.

Hunter yanılıyor olmalıydı. Pippa'nın da dediği gibi ya yalan söylüyordu ya da durumu yanlış anlamıştı. Yanlış anlamış olmasını umuyordum çünkü onunla arkadaşlığımızı seviyordum. Beni yatağa atmak için gizliden gizliye planlar yapıyor olması fikrinden hiç hoşlanmamıştım. Bu berbat bir şey olurdu.

Nico evin önüne geldiğinde mesaj attı. Verandaya çıktığımda onun yakışıklı yüzü ve gamzeli gülüşüyle karşılaşarak rahatladım. Bu gülümsemeye, bu surata bayılıyordum. Nico... eh, o benim ilk aşkımdı. Ona hep kalbimdeki liseli kız hisleriyle bakacaktım. Ve sırf ilişkimiz hakkında kuşkularım var diye, geçmişte şüphe uyandırıcı bir şeyler oldu diye onunla kötü bir çift olduğumuzu söyleyemezdim.

"Selam, *mami*." Beni kendisine çekip kucakladı ve uzun uzun öptü.

Başka biri sabahın köründe bu tutkunun nereden geldiğini sorabilirdi ama Nico'nun içindeki Kübalı her zaman böyle tutkuluydu. Hep abartılı, romantik jestler yapardı.

"Yiyip bitirilecek kadar leziz görünüyorsun." Dudaklarını komik bir şekilde açıp kapatınca bir kahkaha attım.

"Sen de öyle. Ama ben önce gerçek yiyecek istiyorum."

"Sen her zaman gerçek yiyecek istersin zaten."

"Doğru."

Nico sırıttı. "Boston nasıldı?"

"Güzeldi. Annemle babam seni göremedikleri için üzüldüler."

"Ben de gidemediğim için üzüldüm. Ama çalışmam gerekiyordu." Elimi tuttu. "Umarım Şükran Günü'nden önce onları görmeye gidebiliriz."

"Hiç sanmıyorum. Vizelerim başlayacak. Kasımın başında da birlik olarak hayvan barınağı için bir bağış etkinliği düzenlemeyi düşünüyoruz."

Kaldırıma doğru ilerlerken Nico parmaklarını gevşekçe benimkilere geçirdi.

"İyi bari, iş kamyonetini almışsın," dedim. Nakliye şirketinin beyaz pikaplarından biriydi bu. Yan tarafında siyah-kırmızı renkli logo vardı.

"Yürüyerek on dakikalık yol olduğunu biliyorum ama arabayla gitsek senin için sorun olmaz, değil mi? Sadece bir saatim var da."

"Ama ilk dersin ikide," diye hatırlattım ona.

"Evet ama öncesinde birkaç saatliğine işe gideceğim. Frank'e, derslerden önce küçük işlere gidebileceğimi söyledim." Benim için yolcu kapısını açıp tuttuktan sonra hızla şoför koltuğuna geçti.

"Frank'ten önümüzdeki cuma için izin aldın, değil mi?"

Nico kontağı çevirdi. "Önümüzdeki cuma mı? Yani iki hafta sonraki mi?"

"Evet. Corinne'in ev kutlaması var. Frank'e o akşam çalışamayacağını söyleyecektin."

"Ha, evet." Nico kafasını sallayınca saçları alnına düştü. Ben de uzanıp arkaya doğru ittim. "Kusura bakma, daha çok zaman

olduğu için unutmuşum. Ama evet, onunla konuştum. Akşam yedide çıkabileceğimi söyledi."

"Güzel." Emniyet kemerimi bağladım. "Corinne'in yeni evi çok şirin, değil mi?"

"Dürüst olmam gerekirse evin nasıl göründüğünü hiç hatırlamıyorum," dedi Nico sırıtarak. "O kadar çok eve eşya taşıyorum ki artık hepsi kafamda birbirine geçmiş durumda. Aa, bu arada, sana bir şey almıştım."

Ona döndüm. "Gerçekten mi?"

"Geçen gün D'yle birlikte hamburger yemeye gitmiştik. Mekânda şu sakız makinelerinden vardı ama içine sakız yerine oyuncaklar falan koyulmuştu. Bu bana bir dolara mal oldu ama..." Nico bana kocaman gülümseyerek baktı. "... bunu senin için almam gerektiğini biliyordum."

Ana konsoldaki küçük bölmeyi açıp elini içine daldırdı ve anahtarlarla başka ses çıkaran şeylerin arasını karıştırdı.

Sonunda plastik, sarı bir yumurta çıkardı. "Al bakalım."

Büyük bir merakla yumurtayı ikiye ayırdım ve kucağıma küçük bir torba düştüğünde sırıtmaya başladım. Torbanın içinde ucuz, plastik bir çift küpe vardı. Üstünde siyah puantiyeler olan, büyük, kırmızı halka küpelerdi bunlar.

"Büyük halka küpeleri ne kadar çok sevdiğini biliyorum," diye takıldı.

"Çok fenasın ya!" Ama sırıtmayı kesemiyordum çünkü bu hediye, arkadaşlarıyla birlikte dışarıdayken beni düşündüğünü gösteriyordu. Hatta sırf bana bu şapşal küpeleri alabilmek için çocuk oyuncağına para yatırmıştı.

"Çok sevdim," dedim ve kollarımı dramatik bir şekilde boynuna sarıp yanağını öptüm.

"Ayrıca plastik oldukları için bir yere takılırlarsa kulağını koparamadan kendileri kırılırlar zaten."

Bu çocuk beni çok iyi tanıyordu.

Arabayı hareket ettirdi ve bir dakikalık yolculuktan sonra üç otopark ilerideki Carver Hall'a vardık. Teknik olarak kampüste yaşadığım için benim yemek kartım vardı ama Nico'nun olmadığı için kahvaltısının ücretini ödemek zorundaydı. O yumurtalı ekmek alırken ben tabağımı pastırma, yumurta ve kızarmış ekmekle doldurdum. Sonra, aşırı yüksek bir tavanı, meşe panellerden duvarları ve yuvarlak, maun masaları olan köşk stili yemekhanede kendimize samimi bir masa bulduk.

On dakika sonra sonunda konuyu açabildim. "Nico, sana bir şey sormak istiyorum."

"Evet?" Yumurtalı ekmeğinden bir ısırık aldı.

"Şey... dürüst olmam gerekirse seni bir şeyle suçlamıyorum, lütfen söyleyeceğim şeyi yanlış anlama."

Nico tüm dikkatini bana vermişti. Çatalını sertçe tepsisine bıraktı. "Beni suçlamak mı? Ne oluyor?"

"Şey, birisi bana bir şey söyledi. Ben de seninle bu konuyu konuşmak istedim."

"Ne konusu?"

Lanet olsun, ne yapıyordum ben? Bu konuyu gerçekten de insanların ortasında konuşmayı istiyor muydum? Ya bir şeyler ters giderse ne olacaktı?

Ama gemi çoktan kalkmıştı, ben de içindeydim. "Birisi geçen hafta sonu seni Alpha Delta partisinde görmüş. Bir kızlaymışsın."

"Birisi beni bir partide görmüş... Daha spesifik olabilir miyiz?"

"Kızla birlikte üst kattaki bir yatak odasından çıktığını, çıkarken de pantolonunun fermuarını çektiğini görmüş."

Koyu renkli gözleri öfkeyle parladı. "Bunu kim söyledi?"

"Bu önemli değil."

"Bokuma önemli değil! Hakkımda kim yalanlar uyduruyor bilmek istiyorum."

Yüz ifadesini inceledim. Gerçekten keyfi kaçmış görünüyordu ve yalan söylediğini hissetmiyordum. Fakat her nedense Hunter'dan bahsetmek istemiyordum, bu yüzden haberin kaynağı hakkında yalan söyledim. "Partideki kızın biri bizim birlikteki kızlardan birine söylemiş. O da bana söyledi. Ama nasıl öğrendiğim önemli değil ki. Sadece emin olmak istedim. Hiçbir şey yapmadığını söylüyorsun yani?"

"Tabii ki hayır."

Sesinde yüzde yüz samimiyet vardı. "Ama partiye gittin, değil mi?"

"Evet. Steve, Rodrigo ve diğer birkaç iş arkadaşımla gittim. O akşam onlarla takılacağımı sana söylemiştim."

"Evet ama benim evle aynı sokaktaki bir eve partiye geldiğini söylemedin."

"Çocuklarla birlikte vakit geçireceğimi söyledim ve geçirdim. Birkaç farklı yere gittik," dedi Nico sinirle. "En sonunda da o partiye geçtik. Saat geç olduğu için seni aramaya gerek görmedim. Birkaç içki içip arkadaşlarla eğlendim. Muhatap olduğum tek kız, Roddy'nin kardeşi Carla'ydı. Muhtemelen beni onunla görmüşlerdir çünkü onu üst kattaki tuvaleti kullanmaya götürmüştüm. Diğer tuvalette çok sıra vardı, bu yüzden üst kata çıkmıştık."

Söyledikleri mantıklıydı. Daha önce Alpha Delta evine gitmiş, alt kattaki tek banyonun çok sık kullanıldığını görmüştüm.

"Carla tuvaletini yaptı, ben tuvaletimi yaptım, sonra odadan çıktık. Fermuarımı çektiğimi hatırlamıyorum." Çenesini sıktı. "Öyleyse bile büyük ihtimalle tuvaletten sonra çekmeyi unuttuğum içindir."

Nico savunmacı bir hal almamıştı. Kendisini savunuyordu, evet, ama beni bir şeye ikna etmeye çalıştığını hissetmiyordum.

"Sana bu saçmalığı kim söylediyse durumu yanlış anlamış olmalı."

"Ben de öyle düşündüm. Konuyu sana açtım çünkü..." Omuz silktim. "Çünkü birbirimize karşı her zaman açık ve dürüst olmak iyidir."

"Katılıyorum." Çatalını alıp yemeğine devam ederken vücudu hâlâ biraz gergindi. "Ama insanların hakkımda kötü konuşması hiç hoşuma gitmedi."

"Kimse hakkında kötü konuşmadı," dedim. "Sadece arkadaşını gözetme söz konusu."

"Bence fesatlıkla ortalığı karıştırma söz konusu. Sana bunu hangi kız söyledi?"

"Dedim ya, partideki kızı tanımıyorum."

"Senin Theta kardeşlerinden hangisi söyledi diyorum."

"Önemli değil. Her zaman birbirimizin çıkarını gözettiğimiz için bana meseleyi açmak istemiş ama aslında o da hikâyeye pek inanmamış," diye yalan söyledim.

Nico memnun olmuş gibiydi. "İyi. Senin de bu saçmalığa inanmamana sevindim." Masanın üzerinden elime uzanıp parmaklarını benimkilere geçirdi. "Sana böyle bir şeyi asla yapmayacağımı biliyorsun."

16

DEMI

Pazartesi akşamı içimden bir ses, Hunter'la seansımızı iptal etmemi söylüyordu. Onunla geçen hafta Boston'a gittiğimizden beri konuşmamıştık. Sadece bugün, akam seans yapıp yapmayacağımızı soran bir mesaj atmıştı. Beiim buluşmayı iptal etmemi umduğunu hissediyordum. Ama bu lers benim için önemliydi ve projemizi başarıyla bitirmek istiordum. Bu yüzden durumu kabullenip onu her hafta görmeye devam etmem gerekiyordu.

Belki Hunter gerçekten de beni düşündüğü için Nico hakkındaki o şeyleri söylemişti ama geçtiğimiz hafta konuştuğum herkes o kızla erkek arkadaşım arasındakinin tamamen masum bir şey olduğuna dair bana teminat vermişti. Hatta birkaç akşam önce kampüs barına gittiğimizde Darius beni kenara çekmiş ve "Dinle, ben o partiye hiç gitmedim ama duyduklarının saçmalıktan ibaret, bundan emin olduğumu söyleyebilirim," demişti.

Darius'tan bunu duymak beni iyice rahatlatmıştı. Nico'nun diğer arkadaşları da onun arkasındaydı ama onları, D'yi tanıdığım kadar iyi tanımıyordum. Ayrıca... bunu asla dile getirmezdim ama Steve ile Roddy bana birer pislikmiş gibi geliyordu ve suçlu olsa da Nico'yu savunacaklarını düşünüyordum. Çünkü kankalarını korumak isterlerdi. Fakat Darius ikimizin de ortak arkadaşıydı ve bana yalan söylemeyeceğini biliyordum.

Öte yandan, Nico onunla yüzleştiğimden beri daha özenliydi ve bu hali bana tehlikeli derecede yaltaklanma gibi geliyordu.

Kuşkulanmamak ve bu olayı geride bırakmak için elimden gele-
ni yapıyordum. Nico bana hiçbir şey olmadığını söylemişti, ben
de ona inandığımı söylemiştim. Yani olumsuzlukları bir kenara
kaldırmalı, erkek arkadaşıma güvenmeliydim.

Hunter'ın gelmesini beklerken bir paket patates cipsi almış,
gergin bir şekilde yiyordum.

HUNTER: Josie beni içeri aldı. Odana geliyorum.

Bir saniye sonra kapım tıklatıldı. Ağzımdaki cipslerin kıtırtı-
ları arasında, "Gel," diye seslendim.

Hunter eşikte belirdi. Başparmaklarını yırtık kotunun cepleri-
ne sokmuştu. Pantolonu dar kesim olmasa da uzun bacaklarına
oturmuştu. Siyah Under Armour tişörtü de göğüs kaslarını iyice
ortaya çıkarmıştı. Koyu renkli saçları karmakarışık olmuş, ya-
nakları kızarmıştı.

"Dışarıda çok rüzgâr var," diye mırıldandı, elini saçlarından
geçirirken.

"Bu akşam fırtına çıkacakmış."

"İyi olur. Ekim ayının ortasında nasıl bu kadar sıcak oluyor
anlamıyorum zaten."

"Küresel ısınma," dedim.

"Aynen, muhtemelen."

Ah, Tanrım. Ne kadar da eğlenceliydi. Resmen iklimi konu-
şuyorduk. Ve Hunter direkt bana değil, Timberland botlarına ba-
kıyordu. Birlikteyken hissettiğimiz rahatlık kaybolmuştu.

Hunter ikili koltuktaki yerini aldı ama her zamanki gibi uzan-
madı. İri, kaslı bedeni otururken oldukça gergindi. "Neyse, hadi
başlayalım."

Dişlerimi sıktım. "Biraz daha istekli görünebilirsin."

"Sen de," diye cevabı yapıştırdı.

Cips paketini komodinime fırlattım. Pekâlâ. Bu şekilde de devam edebilirdik. Proje için kullandığım dosyayı açıp boş kâğıtlarımdan birini aldım.

Yaptığımız birkaç seanstan sonra artık sahte hastamın rahatsızlığının narsistik kişilik bozukluğu olduğundan emin olmaya başlamıştım. "Dick Smith" DSM-5 tanı ölçütlerinin tüm kriterlerine uyuyordu. Fakat bu rahatsızlığın sorunu, narsist insanların genelde narsist olduklarının farkında olmamasıydı. Bu nedenle de analizler de bilgiler kadar yararlıydı. Ancak narsistlerin, olayları kafalarında yeniden yazma eğilimi her şeyi daha da zorlaştırıyordu.

Bu yüzden terapistlerin, hastalara doğru soruları sorması ve önemli detayları yakalayıp yeni gelişen kalıplar olup olmadığına bakması gerekiyordu. Mesela hastanın karşılıklı bir etkileşimi tanımlamasıyla bu etkileşime gösterdiği tepkinin uyumlu olmaması örnek gösterilebilirdi. Bu rahatsızlığın tedavi süreci ise bambaşka bir olaydı tabii. Yani, narsist olduğunu kabul etmeyen bir narsisti nasıl tedavi edebilirdiniz ki?

Off. Bu hastalık konusunda heyecanlı olduğumu pek söyleyemezdim. Kaygı bozukluğu gibi daha düz bir şey tercih ederdim. En azından kaygı bozukluğu olan insanlar bir sorunları olduğunun farkında olurdu.

"Pekâlâ, bu terapiye neden başladığınızı düşünüyorsunuz?" diye sordum sahte hastama.

"Size söylemiştim, eşim istedi."

"Yani aslında siz terapiye ihtiyacınız olmadığını düşünüyorsunuz."

"Hayır." Hunter ayak bileklerini üst üste atıp tavana baktı. "Bende bir sorun yok."

"Terapiden fayda sağlamanız için sizde bir sorun olmasına gerek yok ki."

"Deli doktoruyla görüşen insanlar zayıftır. Benim bunu yapmamın tek sebebi evliliğimin bozulmasını istememem."

"Peki bunu neden istiyorsunuz?"

Kaşlarını çattı. "Çünkü benim ailemde hiç kimse eşinden boşanmaz. Boşanmak da bir zayıflık göstergesidir. Bir hedefe ulaşmak için yeterince çalışma kabiliyetiniz olmadığını gösterir."

"Buradaki hedef de evliliğinizi kurtarmak yani."

"Evet."

"Çünkü boşanırsanız aileniz ve iş arkadaşlarınız karşısında kötü duruma düşeceksiniz."

"Hayır. Çünkü karımı seviyorum. O ve oğlum için ailemizi bir arada tutmak istiyorum."

"Oğlunuz mu?"

Aman Tanrım. Bu beklenmedik bir gelişmeydi işte! Seanslara başladığımızdan beri böyle bir ters köşe bekliyordum ben.

Anında kalemimi kâğıdıma götürüp faydalı notlar almaya hazırlandım. "Oğlunuzdan ilk kez söz ediyorsunuz."

"Söz etmek için bir neden yoktu. Evliliğimdeki sorunların oğlumla alakası yok."

"Öyle ama aile birliğinizi daha iyi anlamak bizim için fazlasıyla verimli olacaktır," diye belirttim. "Tüm gerçekleri bilmem gerek."

Hunter gözlerini kısarak beni inceledi. "Anlıyorum. Yani tüm gerçekleri bilmek önemli, öyle mi?"

Bu iğneleme karşısında gerildim çünkü sahte Doktor Davise değil, bana, Demi'ye yöneltilmişti. "Gerçekler doğruysa ve konuyla alakalıysa önemlidir, evet. Birileri durduk yere ortalığı karıştırıyorsa o halde önemli değildir."

"Durduk yere mi?" Hunter'ın çenesindeki kaslar gerildi. "Her neyse. İyi. Oğlum hakkında konuşmamı mı istiyorsunuz? O halde konuşurum. O, küçük bir ukaladır."

Sesindeki öfke beni şaşırtmıştı. "Neden böyle bir şey söylüyorsunuz?"

"O çocuk ispiyoncunun tekidir. O olmasaydı karım, asistanımla ilişkimi öğrenmeyecekti. Annesine söyleyen oydu."

"Anlıyorum."

"Yaz tatilinde bir gün ofisime geldi ve beni, masanın üzerinde sekreterimi becerirken yakaladı." Hunter'ın yüzü tiksintiyle dolmuştu. "Açıklama yapmama izin verdi mi? Beni böyle bir şey yapmaya itmek için annesinin neler yapmış olabileceğini sordu mu? Kesinlikle hayır. Bunun yerine eve koşup her şeyi annesine anlattı."

Bu hikâyede korkutucu derecede... gerçek bir hava vardı.

Hunter'ın gözle görülür üzüntüsü bana bunun rol olmadığını söylüyordu. "Oğlunuz kaç yaşındaydı?"

"On dört. Adam olduğunu, annesini kurtaracak bir kahraman olduğunu zanneden on dört yaşındaki bir zibididir kendisi. Ama beklediği gibi olmadı tabii. Kathryn duyduklarını umursamadı. Tabii ki beni terk etmeyecekti. Bana baksanıza... Zenginim, çekiciyim. Benden daha iyisini mi bulacak? Oğlum doğru olanı yaptığını zannetti ama onun fikrini kimsenin kıçına takmadığını öğrendi."

Hunter öfkeyle kafasını iki yana salladı. "Ve bu onu çok korkuttu. Bu yasak ilişkiden de ondan öncekilerden de haberdar olan annesi ona bu olayı görmezden gelmesini, babasının çok iyi bir insan ve iyi bir baba olduğunu, ailesine iyi baktığını söyledi. Karşı gelmeye kalktığındaysa ona tam bir baş belası olduğunu söyleyip doğru olanı yapmayı seçerek yanlış bir şey yapmış gibi hissetmesine neden oldu. Yıllar geçtikten sonra çocuk yine bir kadını incitebilecek bir şey gördü ve bu sefer ağzını kapalı tutmak istedi." Artık bana dik dik bakıyordu. "Bir şeyler söyleyebilmek için cesaretini toplaması lanet olası birkaç gününü aldı. Arkadaşlarına danıştı. İçinden bir ses meseleye dahil olmamasını, çünkü yine kendi başında patlayacağını söyleyip duruyordu. Ve bak ne oldu? Gerçekten de kendi başına patladı."

Odama bir sessizlik çöktü. Hunter'ın fazlasıyla sinirli olduğu belliydi. Bana mı, kendisine mi yoksa tüm dünyaya mı kızgındı bilmiyordum. Elini yine saçlarından geçirdi.

"Hunter," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Sen annene... babanı onu aldatırken gördüğünü mü söyledin? Ve... bir dakika... seanslarımız esnasında anlattığın her şey gerçekten başına mı geldi senin? Baban..."

Kafam karışınca cümlemi yarıda kestim. Bütün seanslarımızı tekrar kafamda oynatarak hangi hikâyelerin gerçek hangilerinin proje için uydurulmuş olduğunu anlamaya çalışıyordum. Bu narsist rolü için babasından ilham aldığı belliydi ama yaptıklarının ne kadarı roldü acaba?

"Neyse," diye mırıldandı Hunter ayağa kalkarak. "Sadece iyi bir arkadaş olmaya çalışmıştım ama boş ver gitsin. Bugünlük işimiz bitti. Haftaya görüşürüz."

O odamdan hızla çıkıp giderken hiçbir şey yapamadım. Peşinden gitmek istiyordum ama kafam hâlâ çok karışıktı. Beynim yeni bilgilerle dolmuştu. Notlarımı karıştırıp Şükran Günü hikâyesini, yasak ilişkileri, hastamın kendisinden düşük gördüğü herkesi zalimce küçümsemesini ve karısının güçsüz karakteriyle cesaret eksikliğini tekrar okudum. Bu, Hunter'ın ailesi miydi yani? Yoksa çoğu şeyi değiştirerek mi anlatmıştı?

Gerçek olduğundan emin olduğum tek şey, annesini korumak için gördüklerini ona anlattığından ve bunun karşılığında baş belası olarak adlandırıldığından bahsederken sesinde duyduğum acıydı.

Ve ben de ona aynı şeyi söylemiş, ortalığı karıştırdığı için onu suçlamıştım.

Kahretsin. İçimi çekerek avuçlarımı yüzüme sürttüm. Suçluluk duygusu midemi düğüm düğüm etmişti. Hunter'ın niyeti iyi olabilirdi.

Ama... yine de yanılıyordu. Lanet olsun.

Cuma akşamı Corinne'in ev kutlaması vakti geldi. Kendisi fazla abartı sevmeyen biri olduğu için parti istememişti ama Pippa'yla ikimiz onu ikna edip küçük bir parti olması şartını kabul ettirmiştik.

Nico arabayla beni, Darius'u ve Pippa'yı kampüsten almaya geldi. Kız arkadaşı olarak ön koltuk hakkı benim olduğu için hemen yerime geçtim. Darius ise koca bedenini arka koltuğa sığdırmak zorunda kaldı.

"Hadi ama D," diye ısrar etti. "Ön koltuğu benim bedenim hak ediyor, biliyorsun."

"Uslu bir çocuk olursan dönüşte senin oturmana izin veririm," dedikten sonra Corinne'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım ama şarjının tamamen bittiğini fark ettim. Kahretsin. Evden çıkmadan şarj etmeyi unutmuştum.

Dönüp Pippa'ya baktım. "Yolda olduğumuzu Corinne'e haber verir misin?"

"Tamam."

Ben çantamı açıp iPhone'umu içine atarken Nico direksiyonu tek eliyle tutup boştaki elini bacağıma koydu. Yol boyunca birkaç kez başparmağını tahrik edici bir şekilde çıplak dizimde dolaştırdı, hatta bir ara kırmızı ışıkta durduğumuzda parmak uçlarını eteğimin altına hafifçe kaydırdı. Ona, sen iflah olmazsın, der gibi bir bakış attığımda bana göz kırptı.

Corinne'in evine vardığımızda birkaç kişinin çoktan gelmiş olduğunu gördük. Bu akşam bayağı ilginç bir grup olacaktık. Birkaç basketbol oyuncusu, Corinne'in kasabadaki yoga stüdyosunda tanıştığı bir kız ve matematik dersinden birkaç çocuk vardı. Ekonomi bölümünde okuyan Corinne tam bir matematik

kurduydu. Tabii sınıftan arkadaşları da öyle. Hatta bir tanesi takım elbise giyip kravat takmıştı. Onu görünce sırıtmama engel olamadım.

"Partide olduğunun farkındasın, değil mi?" diye takıldım ona, tanıştırıldıktan sonra. Adı Kyler'dı ve son sınıfta okuyordu.

"Kravat fazla mı olmuş?" dedi alaycı bir şekilde.

"Birazcık."

Ben Kyler ile sohbet ederken Nico yanıma gelip elimi tuttu. Bazen beni böyle başka erkeklerle sohbet ederken görünce fiziksel olarak hak iddia eder, bu kız benim der gibi yapardı. Eskiden bunun şirin bir hareket olduğunu düşünürdüm. Bazen hâlâ öyle düşünüyordum. Ama bazı zamanlar, mesela bu akşam, evde dolanıp insanlarla muhabbet etmeye çalışırken onun kıçıma yapışması bana engel oluyordu.

Ve açık konuşmak gerekirse bu çok rahatsız ediciydi.

Corinne, küçük oturma/yemek odasında bir atıştırmalık maması kurmuştu. Herkesin kendi içkisini getireceği bir parti yapacağımızda anlaşmıştık ama Corinne de birkaç çeşit hafif içkiyle iki şişe tekila almıştı. Bu akşam içki içmek istiyordum, bu yüzden ilk şat bardaklarını hazırlamaya giriştim.

"Hadi gelin millet," dedim elimi sallayarak.

Nico büyük bir istekle geldi ve rom içmeyi daha çok seviyor olsa da üst üste dizdiğim minik bardaklara en tepeden tekila dökmeye başladı. Ben de bardakları insanlara uzattım ve on bir kişi, hep birlikte kadeh kaldırdık. "Corinne'e ve yeni, güzel evine!" dedim.

"Yetişkin olmaya!" diye ekledi Pippa.

"Yetişkin olmaya!"

Tekila boğazımı yakarak midemi doldururken tüm vücudumun ısındığını hissettim. Birisi müziği açarken Nico'yla birlikte koltuğa gittim.

Pippa, Darius'un kucağına oturmuştu ve D'nin uzun parmakları onun saçlarıyla oynuyordu. İkisi çıkmıyorlardı ama ne zaman bir araya gelseler utanmazca flört ederlerdi. Uzun zaman önce onları ayarlamaya çalışmıştım ama nedense yürümemişti. Herhalde ikisi de ciddi bir ilişki istemediği için böyle cilveleşmek onlara daha çekici geliyordu.

Corinne yan tarafımızda Kyler'la sohbet ediyordu. Diğerleri de içki masasının önünde toplanmışlardı. O sırada Darius televizyonda oynayan filmi fark edip kumandayı sehpadan aldı ve sesi açtı. "Bu filme bayılıyorum ya!"

"Kız filmi olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi Nico ona.

"Kız filmiyse neden Scarlett Johansson oynuyor?" diye karşı çıktı D. "Çünkü kızların benim gibi her fırsatta ScarJo'yu izleyerek otuz bir çektiğini hiç sanmıyorum."

Odada kahkahalar yankılandı. Matematikçi Kyler'ın yanakları kızardı. Aslında bayağı sevimli çocuktu. Acaba Corinne'le birbirlerinden hoşlanıyor olabilirler miydi? Kyler ona çok yakın duruyordu.

"Bu aktörü nereden tanıyorum?" diye sordu Pippa, ekranda yakışıklı bir adam belirdiğinde. "Ceptelefonlarıyla alakalı bir şeylerin olduğu bir filmde oynuyordu, değil mi?"

"Hayatımda böyle belirsiz bir film tanıtımı duymadım," dedi Darius, onun kaburgalarını dürterek.

"Sen hangi filmden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi Demi?"

Ekrana baktım. "Chris Evans değil mi o?"

Pippa kafasını salladı. "Yemin ederim o ceptelefonu filminde oynuyordu. Eski bir filmdi. Birlikte oynadığı oyuncular İngiliz bir adam, bir kadın ve..."

Darius yüksek sesle bir yuh çekti. "Yok artık P. Senin de ne dediğin belli değil."

"Bir dakika, bahsettiğin filmi biliyorum sanırım," dedim Pippa'ya. "Ama adını ben de hatırlayamadım. Bebeğim, telefonunu verir misin? Bakayım hangi filmmiş."

Nico cebinden telefonunu çıkarıp bana verdi. Şifresi yoktu ve bana göre, Hunter'ın aldatma suçlamalarının fos çıkma sebeplerinden biri de buydu. Erkek arkadaşım bir şeyler saklıyor olsaydı telefonunu böyle kolayca verir miydi?

Nico'nun mobil interneti çok kötü olduğu için hemen tarayıcıya girmek yerine ayarları açtım. Corinne'e, "Wi-Fi ağının adı neydi?" diye sordum.

"Cwiley22," dedi Corinne. "Şifresi de küçük harfle A, büyük harfle F..."

"Çok tuhaf," diye lafını kestim. "Kendi kendine bağlandı."

Nico'ya bir bakış atarken midemde garip bir his belirmişti.

"Aa?" Erkek arkadaşım kaşlarını çattı. "Çocuklarla birlikte buraya eşyalarını taşıdığımız gün telefonum Wi-Fi ağını kaydetmiş olmalı," dedi Corinne'e bakarak.

"Doğru, öyle olmalı," diye cevap verdi kız.

Yavaşça kafamı sallayıp tarayıcıyı açtım ve... ne arayacaktım ki? Ah, evet. Chris Evans. Ama klavyede yazı yazarken parmaklarım titriyordu.

Canımı sıkan bir şey vardı ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyordum. Nico ve iş arkadaşlarının, Corinne'in eşyalarını ve yeni mobilyalarını taşıdığını biliyordum zaten. İkisi de bunu saklamamışlardı. Ve tabii ki eve geldiğinde Corinne, Nico'ya şifresini vermiş olabilirdi. Nico büyük ihtimalle şifreyi istemiştir diye düşünüyordum çünkü kendi interneti berbattı ve telefonunu kullanmak için...

O anda içimdeki tuhaf hissin, midemin düğüm düğüm olmasının sebebi kafama dank etti.

Buraya ilk taşındığında Corinne'in ev interneti yoktu. Dolabını yerleştirmesine yardım etmek için geldiğimde bana Wi-Fi ağının henüz kurulmadığını söylemişti.

Benden günler önce buraya gelmiş olan Nico'nun telefonunun bağlanmış olma ihtimali sıfırdı yani.

Birden tüm bedenimin buz kesildiğini hissettim.

"Demi. Filmin adı neymiş?" diye sordu Pippa sabırsızca.

Telefon ekranına bakarken nefes almakta zorlanıyordum. "Ölüm Hattı," diye mırıldandım.

"Ah! Telefonlar ve hatlarla ilgili bir film olduğu konusunda haklıymışsın," dedi Darius gülerek.

"Söylemiştim."

Odadaki herkes kendi sohbetlerine dönerken Nico'nun telefonunu kucağına bıraktım. Koyu kahverengi gözleri dikkatle beni inceliyordu. "Bebeğim?"

Sesimi kaybetmiştim sanki. Ne diyeceğimi de hiç bilmiyordum. Corinne hâlâ Kyler'la muhabbet ediyordu ama nasılsa onun bizi dinlediğinin farkındaydım.

Titrek bir nefes aldım. Nico'nun telefonu neden Corinne'in Wi-Fi ağına otomatik olarak bağlanmıştı? Bu, taşınma gününden sonra da buraya geldiğini gösterirdi. Ama neden? Corinne onun değil, benim arkadaşımdı. Nico ben olmadan Pippa'yla takılabilirdi ama Corinne'le takılması saçmaydı.

İçtiğim tekila midemi yakıyordu. Siktir. Kusmak üzereydim sanki.

"Demi, sorun ne?" diye sordu Nico.

Gözlerine baktım. "Corinne'in interneti buraya taşındıktan bir hafta sonra açılmıştı."

Nico'nun gözlerinden anlık bir panik geçti. Ama o kadar hızlı olmuştu ki tam emin olamıyordum.

"Pekâlâ, bu bayağı tuhaf," dedi dudaklarını büzerek. "Acaba neden otomatik bağlandı ki?"

"Acaba neden?" dedim gergince.

Kısık sesle yaptığımız konuşma Pippa'nın dikkatini çekmişti. "Ne oluyor?" diye sordu.

"Bir şey yok," dedi Nico hemen.

Ama Pippa beni çok iyi tanıyordu. Yüzüme tek bir bakış atmasıyla Darius'un kucağından kalkması bir oldu.

"Ne oluyor?" diye tekrar etti, keskin gözlerini bir bana bir Nico'ya çevirerek.

Ağzımı açtım ama bir şey diyemedim. Kafamı yavaşça Corinne'e doğru çevirdim. O da bize bakıyordu. Gözlerindeki suçluluğu gördüğümde anında ayağa fırladım.

Oda bir an için etrafımda döner gibi oldu. Üç şat tekiladan sonra kusma tehlikesiyle karşı karşıya olduğumu biliyordum.

Gırtlağıma kadar yükselen safrayı yuttum. "Şaka yapıyor olmalısınız," dedim tükürükler saçarak. "Ne zamandır?"

Corinne bana doğru bir adım attı. "Düşündüğün gibi bir şey..."

"Ne zamandır erkek arkadaşımı beceriyordun, Corinne?" dedim. Sonra hızla Nico'ya döndüm. "Ne zamandır onu beceriyordun?"

Odadaki herkes sustu. Televizyonda ScarJo, Chris Evans'la laf dalaşı yapıyordu ama film artık bana hiç komik gelmiyordu. Ben sekiz yıldır erkek arkadaşım tarafından kandırılıyorken filmdeki aptal insanların âşık olması yüzüme çarpan bir tokat gibiydi.

"Kahretsin," diye mırıldandı Darius. Sesi alçaktı ve o da en az benim kadar şaşırmış gibiydi. Bu durumdan haberdar olduğunu sanmıyordum. Hunter dışında kimsenin bildiğini sanmıyordum.

Hunter beni uyarmaya çalışmıştı. Cesaretini toplayıp partide gördüklerini bana anlatmıştı ve...

Birden yine Corinne'e döndüm. "O partide sen de var mıydın?"

Kız gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"İki hafta önceki cumartesi gecesi Alpha Delta partisinde Nico'yla birlikte miydin?"

Corinne hızla kafasını sağa sola salladı. "Hayır, yemin ederim değildim. Kyler ve Ahmad'le bir çalışma grubumuz var. O cumartesi çalışmak için buluşmuştuk."

Matematik dersinden arkadaşlarına işaret ettiğinde çocuklar hemen onu savundular. "Birlikteydik," dedi Kyler.

"Ne zamandır devam ediyordu bu?" Sesim buz gibiydi.

"Sadece bir kez oldu," deyiverdi Corinne. "Sadece bir kez, yemin ederim."

Midem aşırı yanıyordu. Daha fazlasını duymak istemiyordum. Bu kadarı yeterliydi.

Güçlükle yutkunarak kapıya yöneldim. Nico peşimden koştu. Yalvaran sesi küçük dairede yankılanıyordu.

"Demi, lütfen dur! Açıklamama izin ver."

"Neyi açıklayacaksın?" diye kükredim ona dönerek. "Beni arkadaşımla aldattın! Partideki kızı da unutmadım! Kimdi o kız? Lanet olsun, kaç kızla düşüp kalkıyorsun?"

"Seni aldatmadım. Yalan söylüyor."

"Hey!" Corinne hızla öne atıldı. "Yalan söylemiyorum!"

Ona bir bakış attığımda öfkeli olduğunu gördüm. Nico'ya kızmıştı.

"Yalan söylemiyorum, Demi," dedi sonra alçak sesle. "Gerçekten oldu."

Ona inanıyordum.

"Pippa," dedim titreyen sesimle. "Bana bir Uber çağır. Hemen." Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Telefonumun şarjı tam vaktinde bitmiş ve beni hain bir arkadaş ve aldatan sevgiliyle aynı ortama mahkûm bırakmıştı. Kahrolası bir deliğe girip ölmek istiyordum.

"Hemen," dedi Pippa.

"Demi." Nico kolumu tutmaya çalıştı.

İçgüdüsel olarak diğer kolumu savurdum ve elim direkt olarak Nico'nun suratını buldu. Kafası geriye savrulurken dudaklarından bir küfür yükseldi.

Yumruğum sol elmacıkkemiğine denk gelmişti. Elini yanağına götürüp incinmiş bir ifadeyle bana baktı. "Bana vurdun."

"Vurdum, seni lanet olası. Bundan daha fazlasını hak ediyorsun aslında."

"Uber iki dakika sonra burada," dedi Pippa.

İşaretparmağımı Nico'nun göğsüne bastırdım. "Peşimden gelme sakın," diye uyardım ve koşarak kapıdan çıktım.

17

HUNTER

Cuma akşamıydı ve arkadaşlarımla birlikte Zombiler!™ adında bir masa oyunu oynuyorduk. Bir yandan da hafta sonu için eve dönen Hollis ile Rupi'nin oyundaki yeni gelişme üzerinde tartışıp durmasını dinlemek zorunda kalıyorduk. Hollis az önce kurban kartını kullanmıştı. Bu kart, grubun geri kalanını güvende tutmak için bir kişiyi feda etmeyi gerektiriyordu. Ve şu anda gruba en çok yarar sağlayacak şey Rupi'den kurtulmaktı. Gruptaki diğer kişiler çok değerliydi ama Rupi ölürse fazla kaybımız olmayacaktı. Benim cephanemde iki tane arbalet vardı mesela. Rupi'nin cephanesinde ne vardı? Hiçbir şey.

"Kahretsin Mike, bitir işini hadi," diye patladı Summer. Ve onun gibi melek görünümlü bir kızın, arkadaşlarımızdan birinin sahte ölümünü bu kadar çok istemesi beni kahkahalara boğdu.

"Summer!" diye bağırdı Rupi, ihanete uğramış gibi.

"Ne?" dedi Summer savunmacı şekilde. "Oyunun amacı, istasyona en fazla kişiyle ulaşmak. Ve destede sadece bir tane kurban kartı var. Gruptan sadece bir kişi ölebilir ve bu sen olmalısın."

"Aynen, sen olmalısın," dedi Brenna, yakında merhum olacak Rupi'nin bizim için hazırladığı sıcak çikolatadan bir yudum içerek.

"Mike," dedi Rupi uyarıcı bir sesle. "Eğer beni öldürürsen yemin ederim ki..."

"Bebeğim," dedi Mike.

"Mike."

"Bebeğim."

"Mike."

"Bebeğim." Mike içini çekti ve kurban kartını Rupi'nin destesinin üstüne koydu.

Rupi sehpayı sarsacak bir sesle haykırdı. "Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Başka şansım yoktu," diye karşı geldi Hollis. "Grup için en iyisi buydu."

"Benim için iyi olanı ne yapacağız peki?"

"Şu anda bencillik ediyorsun, bebeğim."

"Nedenmiş o? Erkek arkadaşımın beni korumasını istediğim için mi? Buna inanmıyorum. Şu oyun bir bitsin, ben sana gününü..."

"Oyun senin için bitti zaten," diye araya girdi Brenna, kayıtsız bir sesle. "Hollis seni öldürdü."

Rupi oflayıp puflayarak her zamanki abartılı hareketleriyle uzaklaştı. Bu kız tam bir drama kraliçesiydi.

Neyse ki kendisine bir drama kralı bulmuştu. Hollis de kalkıp kollarını havaya kaldırdı. "Bana ne yaptırdığınızı görüyor musunuz?" dedi bize. "İşte bu yüzden hiç masa oyunu oynamıyorum!"

Sonra Rupi'nin peşinden koştu.

"Ve üç kişi kaldılar," dedi Brenna, rahat bir tavırla. Bir yandan da cephane kartlarını karıştırıyordu.

"Onsuz devam edemeyiz," dedim. "İkinci mutasyonun tedavisi onda. Ayrıca tavşan derisi soyabilen tek kişi de o."

"Onun mallarını bölüşürüz," diye önerdi Summer.

"Yok ya. Bence oyun burada bitti." Kartlarımı sehpaya bırakıp koltukta arkama yaslandım.

"O ikisiyle oyun oynamayı kesmeliyiz bence," dedi Brenna, fincanını alırken.

"Kesinlikle," dedi Summer. "İkisi de uyuz."

Ben de sıcak çikolatamı alıp içtim. Zaten kafam başından beri oyunda değildi.

Son beş gündür Demi sürekli aklımdaydı. Ona öyle çıkıştığım için kendimi çok kötü hissediyordum. Sert ses tonum bir yana, bir de ona babamla olan kasvetli ilişkimden bahsetmiştim. Bunları anlatırken Demi'nin beynindeki çarkların anında dönmeye başladığını ve dönem başından beri ona anlattığım şeyleri düşünüp hangisinin doğru hangisinin uydurma olduğunu anlamaya çalıştığını görebilmiştim.

Maalesef ki hikâyemin büyük kısmı doğruydu. Sadece birkaç detayı kendim eklemiştim. Babam normalde anneme karşı o kadar zalim değildi ve benim sahte terapilerde kullandığım küçümseyici ifadeleri kullanmazdı. Ben yalnızca Demi'nin işini kolaylaştırmak için belirli narsist eğilimlerini daha da abartmaya çalışmıştım.

Ama anlattığım tüm olaylar gerçek hayatta olmuştu. On dört yaşındayken babamın ofisine gittiğimde onu sekreterini becerirken basmıştım. Bunu anneme söylediğimde bana evliliklerine karışmamamı, uslu bir çocuk olup sessiz kalmamı çünkü babamın bize iyi baktığını, onsuz hayatımızın yolunda gitmeyeceğini söylemişti.

O gün annemin kendine hiç saygısı olmadığını fark etmiştim. Babamsa fazlasıyla kendini beğenmişti.

Yine de geçmişi hatırlayarak öfkelenip sonra da öfkemi Demi'den çıkarmamalıydım. Nico'dan bahsettiğimde bana inanmayabileceğini biliyordum zaten. Ona kafasını kumdan çıkarmasını söyleyerek tam bir budala gibi davrandığını ima etmemeliydim.

O da sana kadın düşkünü dedi.

Evet, bu doğruydu. Demi de bana karşı kabaydı. İkimiz de birer pislik gibi davranmıştık.

Kahretsin. Onunla aramı düzeltmeliydim. Sehpadaki telefonuma baktım. Ama hayır. Mesajlaşmak mantıksızdı. Hislerimi mesajla söylemek samimi olmazdı.

"Aslında..." Koltuktan kalktım. "Benim gitmem lazım."

Summer bana baktı. "Emin misin? Yeni oyuna başlayabiliriz."

"Yok. Bu sefer zombileri kendi hallerine bırakalım. Bir süre sonra dönerim."

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Brenna.

"Bir arkadaşımın yanına."

"Hah!" Alaycı kahkahalar odada yankılandı. "Seksten daha fazla uzak duramayacağını biliyordum."

"Seks için değil," dedim. "Şu projede birlikte çalıştığım kızı görmeye gidiyorum. Geçen gün tartışmıştık. Gidip onunla aramı düzeltmeliyim."

"Ona mesaj da atabilirsin," dedi Summer.

"Sen kendi işine bak bence."

"Peki."

Bu akşam alkol almamıştım. Bu yüzden kampüse arabayla gidebilirdim. On dakika sonra Yunan Evleri'ne vardığımda Theta evinin önünde boş yer bulamadım ama birkaç ev ötedeki kaldırımın önü tamamen boştu. Rover'ımı park edip indiğimde birilerinin bağrıştığını duydum.

Ah, lanet olsun.

Kaldırımda hızlıca koştum ve Theta evinin önünde durmuş, ikinci kattaki bir cama doğru bağıran Nico'yu görünce çizgi film karakterleri gibi kayarak durdum.

"Hadi ama Demi! Lütfen!"

Çocuk yıkılmış gibi görünüyordu. Neler olduğunu tam olarak bilmeseydim onun için üzülebilirdim aslında. Ama o bir partide Demi'yi aldatmıştı. Şu anda da ona yalvarıp yakarmasının nedeni bu olmalıydı.

"Lütfen *mami*, seni seviyorum! Her şeyi batırdım, biliyorum!"

Birlik evini komşusundan ayıran çitlerin yanında bekledim.

"Git buradan!" diye bağırdı tiz bir ses.

Konuşan Demi değildi. Kafamı kaldırıp baktığımda Demi'nin penceresinde iki kız olduğunu gördüm.

"Seninle konuşmak istemiyor. Defol!" diye bağırdı kızlardan biri.

"Gitmezsen polisi arayacağız," diye uyardı diğeri. "Mahallenin huzurunu bozuyorsun. İnsanlar uyumaya çalışıyor."

"Cuma akşamındayız ve saat daha dokuz. Ayrıca burası Yunan Evleri mahallesi!" diye hırladı Nico. "Lanet olsun, kimde uyumuyor, Josie! Ona aşağı inmesini söyle."

"Demi seni görmek istemiyor, yalancı pislik."

Evet. Tahmin ettiğim şey olmuştu.

"Demi," diye yakardı Nico. Sesi gerçekten çatlamıştı ve bu sefer ona cidden üzüldüm.

Narsistleri iyi tanırdım –sonuçta hayatım boyunca bir narsistle yaşamıştım– ve pişmanlık hissetmediklerini bilirdim. Pişmanmış gibi görünseler bile muhtemelen rol yapıyor olurlardı. Nico da şu anda rol yapıyor olabilirdi ama onun samimiyetle üzgün olduğunu hissediyordum.

Bunu kendi istedi, dedi kafamın içindeki bir ses.

"Demi! Sen beni içeri alana dek burada duracağım. Lütfen ama. Seninle yıllardır birlikteyiz! Bu konuşmayı bana borçlusun. Bana açıklama yapma şansı vermeyi borçlus..."

O anda, Rupi Miller'ın haykırışlarını bile solda sıfır bırakabilecek tiz bir çığlık geceyi deldi.

Demi birlik kardeşlerini kenara itip cama geldi. "Sana borçlu muyum?" diye gürledi. "SANA BORÇLU MUYUM?"

Nico anında hatasını anladı. "Hayır. O anlamda demedim..."

Demi onun lafını kesti. "Beni arkadaşımla aldattın! Bu sana yetmedi, bir de gidip partideki bir kızla aldattın!"

Ah Nico, seni ahmak piç.

Bu çocuk için hissettiğim üzüntü tamamen yok oldu. Demi'yi yüzde yüz destekliyordum. Yani, başından beri onu destekliyordum tabii ama artık Nico'nun üzgün görünmesi falan umurumda değildi. Bunu hak ediyordu çünkü.

"İlişkimiz bitti," diye haykırdı Demi. "Beni duyuyor musun, Nicolás? İlişkimiz bitti."

"Bebeğim, öyle deme."

"Haklısın, uzun yıllardır birlikteyiz. Uzun yıllardır sana sadıktım. Ama sen bu sadakatin karşılığını veremedin. Bu yüzden lütfen git artık."

"Bunu çözebiliriz," diye yalvardı Nico. "Lütfen bana bir şans daha ver. Güvenini tekrar kazanmama izin ver."

"Ahbap!" diye bağırdı komşu evlerden biri. "Zavallının tekisin! Kız gitmeni istiyor!"

Demi bu sesi duymazdan geldi. "Güvenimi geri kazanmanın yolu yok," diye seslendi Nico'ya. "Bitti, tamam mı? Artık seninle birlikte olmak istemiyorum. Bir yalancıyla, sevgilisini aldatan biriyle çıkmak istemiyorum. Ben senden çok daha iyisine layığım."

Bu konuda haklıydı. Ve şu anki görüntüsü beni çok fena tahrik etmişti, sapık olarak görülsem de umurumda değildi. Yanakları kıpkırmızı olmuştu ve siyah gözleri yanan iki kömür parçası gibiydi. Aşağıdaki Nico'ya bakarken bir elini kalçasına dayamıştı ve fazlasıyla ateşli ve özgüvenli görünüyordu. Yaralanmış ama yenilmemişti.

"Bitmedi," dedi Nico.

"Bitti," diye tekrar etti Demi.

"Bitti, dostum," diye bağırdı başka biri. Sonra farklı sesler de ona katıldı.

"Evine git, dingil!"

"Keyfimi kaçırıyorsun!"

Fakat Nico sadece Demi'ye odaklanmıştı. "Ciddi değilsin," dedi ona.

Geri zekâlı. Erkekler, kadınlara bir konuda ciddi olup olmadıklarını söylemekten vazgeçmeliydi artık. Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa o da kadınların kendileri yerine konuşulmasından hiç hoşlanmadığıydı. Hoşlanmadıkları bir diğer şeyse aletinizi başka kadınların ağzına vermenizdi.

"İnan bana, çok ciddiyim." Demi birden pencereden kaybol-

du.

Bir an için gösterinin bittiğini sandım. Ama sonra Demi, kolları kıyafetlerle dolu halde geri döndü. "Gitmeden önce çekmeceni boşaltmana yardım edeyim," dedi öfkeyle.

Bir Celtics kazağı, birkaç tişört, bir boxer şort birbiri ardına bahçeye düşerken gülmeye başladım.

"Evimde bir çekmeceyi hak etmiyorsun sen! Artık hiçbir şeyi hak etmiyorsun. Yetti artık. Eşyalarını al ve hayatımdan defolup git."

Bir kez daha her şeyin sona erdiğini düşündüm.

Ama Nico, ahmak, budala Nico söyleyebileceği en aptalca şeyi söyledi. "PlayStation'ımı pencereden atmaya kalkma sakın, Demi!"

Ona resmen meydan okumuştu.

Demi tekrar arkasını dönüp gitti ama bu defa pencereye geri dönmedi.

Hmm. Pekâlâ. Belki de PlayStation'ı bağışlamaya karar vermişti. Nico da öyle düşünüyor olmalıydı ki tüm bedeni gevşedi. Sonra asık suratla eğilip yerdeki giysilerini toplamaya başladı.

Beni hâlâ fark etmemişti ve ben de onu varlığımdan haberdar edecek değildim. Çünkü bu, pençesine diken batmış bir aslana yaklaşmak olurdu.

Geceye bir sessizlik çökmüş, Nico dağılmış eşyalarını toplamıştı ki birlik evinin kapısı ardına kadar açıldı ve Demi dışarı

çıktı. Kucağında kablolara dolanmış kumandalar ve incecik bir PlayStation vardı.

Nico kafasını kaldırdı. "Teşekkür ederim!" Rahatlamış görünerek ellerini ona uzattı. Gerçekten de oyun konsolunu hasarsız bir şekilde geri alabileceğini düşünüyor olmalıydı.

"Teşekkür mü edersin? Hayır, ben teşekkür ederim," diye bağırdı Demi. Yine ateş püskürüyordu. "Hayatımın sekiz yılını harcadığın için teşekkürler." Kumandalardan birini yere fırlattı. "Yüzüme bakarak yalan söylediğin için teşekkürler." İkinci kumanda da beton zeminle buluştu. "Bana saygısızlık ettiğin için teşekkürler."

Kaldırıma vardığında elinde bir tek PlayStation kalmıştı.

Nefesimi tuttum. Diğer malzemelerin yenilerini almak sorun olmazdı. Fakat konsolun kendisi çok pahalıydı.

"Seni bir daha asla görmek istemiyorum. Her şeyi mahvettin. Arkadaşlığımızı, ilişkimizi mahvettin."

Çatırt!

PlayStation, kaldırım taşlarına çarparak birkaç parçaya ayrıldı.

Ve Nico, "Bunu yaptığına inanamıyorum!" deme cesareti gösterdi.

Bunun üzerine Demi'nin ona vurmak için atıldığını gördüm ve hemen harekete geçip çitin arkasından çıktım. Onu ancak Nico'ya sert bir yumruk geçirdikten sonra tutabildim. Vahşi bir kısrak gibi kontrol edilmesi güçtü.

Demi takım arkadaşlarımdan biri olmayabilirdi ama bence bu durum, kaptanlık elkitabındaki dördüncü paragraf, sekizinci maddeye uygundu: Takım arkadaşlarının cinayet işlemesine izin verme.

"Hey, hey, dur."

"Hunter? Sen burada ne arıyorsun?" Birkaç kez gözlerini kır-

pıştırdı. Sonra bakışları yeniden vahşileşti. "Bırak beni. Şunun kıçını bir güzel tekmelemem lazım."

"Evet, haklısın," dediğimde Nico bana kaşlarını çattı. "Ama bu işi senin için karma halledecektir, inan bana."

"Hunter, bırak beni dedim!" Demi dişlerini sıkmış, hırlıyordu. Yumruklar savurarak ellerimden kurtulmaya çalıştığında onu kaldırıp omzuma atıverdim. "Hunter!" diye haykırdı Demi sinirle. "Beni yere indir!"

"Hayır. Fiili saldırıdan tutuklanmana izin vermeyeceğim, tamam mı?" Onu sıkı sıkı tutmaya çalışırken Nico'nun oyun konsolunun bir parçasını tekmeleyip geçtim. "Zaten mala yönelik zarardan suçlusun."

"Umurumda değil!" dedi Demi inatla. "Şimdi de şahsına zarar vermek istiyorum."

"Biliyorum, Kısmi. Ama inan bana, o buna değmez."

Fakat omzumdaki öfkeli kadın hâlâ özgür kalmak için uğraşan bir kuş gibi kollarını sallayıp duruyordu. Nico'ya karanlık bir bakış atıp Land Rover'ıma doğru ilerledim ve aracın yanına varınca Demi'yi kucağımdan indirdim. Ayakları yerle buluşur buluşmaz sert duruşunun bozulduğunu fark ettim. Birden gözleri yaşlı, kırılgan bir kıza dönüşmüştü.

"Beni çok utandırdı," diye fısıldadı.

"Biliyorum, bebeğim. Gel buraya." Kollarımı açtım ama Demi utançla kafasını eğdi.

"Hayır, sarılmak istemiyorum," diye mırıldandı.

"Tamam. O zaman arabaya atla."

"Neden?"

"Bizim eve geliyorsun ve sarhoş oluyoruz. Dikkatinin dağılması iyi olacaktır."

Demi tereddütlüydü. Theta evine doğru baktı ve Nico'nun yavaşça kamyonetine doğru ilerlediğini görünce gözlerini oradan ayırıp Rover'ımın ön yolcu kapısını açtı.

Birkaç saniye sonra yoldaydık. Demi tek kelime etmeden dümdüz ileri bakıyordu.

"Çok üzgünüm," dedim kısık sesle.

Demi sonunda konuştuğunda sesi titriyordu. "Hayır, üzgün olan benim. Sen haklıydın... her konuda. Bense sana öfkelendim ve kadın düşkünü olduğunu söyledim." Burnunu çekti. "Bunu yaptığım için korkunç hissediyorum. Lütfen özrümü kabul et."

"Tabii ki kabul ediyorum. Aramızda hiçbir sorun yok, Demi. Emin olabilirsin."

Hâlâ bana bakmıyordu. "Asıl kadın düşkünü oymuş. Beni aldattı. Hem de bir kereyle, bir kadınla bile kalmadı."

"O kadarını anladım."

Kasabaya giden ana yola döndüm. On dakikalık yolculuğun sonunda bizim evin garaj yoluna, Summer'ın gümüş rengi Audi'sinin arkasına park ettim. Oturma odasının ışıkları hâlâ yanıyordu.

"Hadi gel, birkaç kadeh içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Gözlerinin kenarlarında tombul gözyaşları belirmişti. Onları yok etmek için gözlerini kırpıştırdı. "Tamam."

İçeri girdik. Demi ayakkabılarını çıkarmak istermiş gibi öne eğildi ama o anda ayakkabı giymediğini fark etti. Küçük ayaklarında sadece pembe-gri çizgili çorapları vardı. Bu ayakların kendisine ait olup olmadığını anlamak istermiş gibi bir süre yere baktı.

"Hey, Hunter? Sen mi geldin?" diye seslendi Hollis oturma odasından.

"Evet."

"Zamanlaman mükemmel. Yeni oyuna başlamak üzereydik."

Rupi'yle ikisi delice anlaşmazlıklarını çözmüş olmalıydılar. "Yanımda arkadaşımı getirdim," dedim botlarımın bağcıklarını çözerken.

"Oooo," dedi Brenna. "Seksi bir arkadaş mı?"

Demi'yi baştan ayağa süzdüm. Dudakları titriyordu, rimeli kızarmış gözlerinin etrafına bulaşmıştı ve yüzünde bir şok ifadesi vardı.

"Siktir git," dedi onu incelediğimi görünce.

Sırıttım. "Kusura bakma ama şu anda seksi olmanın yakınından geçmiyorsun."

Oturma odasına girdiğimizde kızlar misafirimi görür görmez ayağa fırladılar. "Sen iyi misin?" dedi Summer hemen.

Brenna bana dik dik baktıktan sonra Demi'ye döndü. "Ne yaptı sana bu?"

"Kapa çeneni, Bee."

Demi gözyaşlarının arasında bir kahkaha attı. "Ona kızmayın. Yalancı ve aldatıcı erkek arka... yani eski erkek arkadaşımı dövmemi engelledi az önce."

"Off! Aldatan insanlar benim gözümde bok torbasından başka bir şey değildir," dedi Summer.

"Kesinlikle," dedi Hollis.

Rupi, "Zavallıcık," dedi dilini şaklatıp Demi'yi koltuğa çekerken.

Demi'nin etrafı bir anda detaylar için onu sorgulayan kızlarla çevrilmişti.

"Kusura bakmazsanız bu konuyu konuşmak istemiyorum," dedi Demi. Sonra birkaç kez yutkunup hafifçe gülümsedi ve orta sehpadaki masa oyununu işaret etti. "Hangi oyunu oynuyoruz?"

18

DEMI

"Son iki haftadır neredeyse hiç görüşmedik." TJ'in gözlerinde hem hayal kırıklığı hem de şefkat vardı. Bir saniye sonra masanın üzerinden uzanıp elimi sıkarak şefkatinin galip geldiğini gösterdi. Bu içimi rahatlatmıştı çünkü şu anda bende ona verilecek moral yoktu. Kendi ruh sağlığım öncelikliydi ve iki haftadır görüşmemiş olmamızın TJ'le ya da arkadaşlığımızla alakası yoktu.

"Fazla şey kaçırmadın. Son zamanlarda öyle eğlenceli bir arkadaş olamazdım zaten." Muzlu kekimin ucundan minik bir parça kopardım.

"Sen her zaman çok iyi bir arkadaşsındır," dedi TJ gülümseyerek.

"Çok naziksin."

"Gerçeği söylüyorum. Eee, şimdi nasılsın?"

"Daha iyiyim. Erkek arkadaşım beni aldattı, bu yüzden keyfimin yerinde olduğunu söyleyemem. Ama şiddet eğilimi gösterme veya dairesini havaya uçurma planları yapmıyorum." Ve bu, Corinne'in ev kutlamasından sonra bayağı gelişme gösterdiğimin işaretiydi.

O gece yaşanan her şeyi kafamda çok gerilere itmiştim. Yaptığım her şeyi hatırlıyordum ama anılar kızıl bir sisin ardında saklanıyordu sanki. Nico'nun kıyafetlerini camdan atmış, PlayStation'ını parçalara ayırmış, suratının ortasına bir yumruk geçirmiştim. En net anım, Hunter ve ev arkadaşlarıyla yaptıklarımdı.

Oynadığımız ahmak masa oyunu beni sakinleştirmişti. Bu yüzden Zombies!™'e sonsuza dek borçlu kalacaktım.

"Onunla konuştun mu?" diye sordu TJ. "Numarasının engelini kaldırdın mı?"

"Kaldırmadım." Nico'yu engellemekten başka çarem kalmamıştı. O kadar çok arıyor ve mesaj atıyordu ki artık çekilmez bir hal almıştı. "Ama geçen hafta bizim eve geldi," diye itiraf ettim.

TJ kaşlarını çattı. "Bana bundan hiç bahsetmedin."

"Bahsedecek bir şey yoktu çünkü. Nico kapıyı çaldı, Josie ve diğerleri de bir daha gelirse onu hadım edeceklerini söylediler."

"Güzel. Unutma, teklifim hâlâ geçerli. İstersen onu dayak manyağı yaparım."

Hafifçe gülümsedim. "O buna değmez. Ayrıca sana bir şey olmasını istemem." TJ cılız bir çocuk değildi ama boyu 1.70'ti ve bedeni iri değildi. Nico onu tek vuruşta öldürürdü.

TJ elimi sıktı.

"Senin süt çocuğu falan olduğunu ima etmedim," diye geri adım attım hemen. "Öyle olmadığını biliyorum. Sadece, onun gibi birinin böyle bir çabaya değmeyeceğini söylüyorum. Ayrıca onu dövmek istiyorsan sıraya girmen gerekirdi çünkü Pax, kendi deyimiyle "onu sikip bir kenara atmak" için spor salonunda ekstra kol egzersizi yapıyormuş." İkimiz de sırıttık. "Darius da onunla konuşmuyor."

"Vay canına. Gerçekten mi?"

"Aynen. D hakkında ne dersen de, çift eşliliğe iyi baktığını asla söyleyemezsin." Darius çok dindar bir çocuktu ve ahlaksızlık sınırlarını geçecek hiçbir şeye anlayış göstermezdi. "Ah, Hunter'ı da unutmayalım. O da Nico'yu bir güzel benzetmeyi çok istiyor."

Hunter'dan bahsettiğim anda sanki bu anı bekliyormuş gibi bir mesaj attı. Mesaja tıkladığımda minik bir hamağa yatmış bir yumurta fotoğrafıyla karşılaştım. İkinci mesajda sadece @Pablo-Eggscobar yazıyordu.

Aman Tanrım.

Artık Pablo'nun kendi Instagram hesabı vardı demek.

TJ merakla bana doğru eğildi. "Ne fotoğrafı o?"

"Evcil bir yumurtaları var." Telefonu masaya bırakıp kafamı iki yana salladım.

"Ne? Kimin?" TJ şaşkın gibiydi.

"Hokey takımının. Maskotları olan kaynamış yumurtaya hepsi sırayla bakıyorlar. Sanırım takım içinde güven alıştırması gibi bir şey. Hunter pek detaylı anlatmadı."

"Yumurta çürüyüp kokmaya başlamaz mı ya?"

"Kokmaya başlamış bile. Onlar da artık jelatine sarıp gece buzdolabında bekletiyorlarmış. Ama jelatin kokuyu pek bastırmamış doğrusu. Geçen hafta ona bakma sırası Hunter'daydı ve buluştuğumuzda burnuma sürekli sülfür kokusu geldi."

"Çok tuhaf. Sporcuları hiç anlayamayacağım."

"Bence bu tüm sporcuları kapsayan bir şey değil. Briar buz hokeyi oyuncularının hepsi kaçık. Hunter da dahil."

"O zaman neden onunla mesajlaşıp duruyorsun?" diye sordu TJ yumuşak bir sesle.

"Çünkü arkadaşız." Omuz silktim. "Arkadaşlarımın kaçık olması benim için sorun değil."

Ve tüm garip alışkanlıklarına rağmen Hunter, ilişkim sonlandığından beri benim için harika bir arkadaş olmuştu. Ayrıca ev arkadaşlarını da çok sevmiştim. Brenna'nın bilmişliğine ve ukalalığına bayılıyordum. Summer'la pek ortak noktamız yoktu ama beni çok güldürüyordu. Ve Rupi de... Rupi'ydi işte. Hunter'ın arkadaşı Hollis'le ilişkileri beni afallatıyordu. Birbirlerine deli gibi âşık mıydılar yoksa birbirlerinden ölesiye nefret mi ediyorlardı hiç anlayamıyordum. Belki de ikisi birdendi. Ama ne olursa olsun aşırı eğlenceli tiplerdi.

Kötü bir ayrılık sonrası zihni meşgul etmenin en iyi teda-

vi yöntemi olduğunu fark etmiş, bu yüzden dikkatimi vizelere, matematik testlerine, kimya deneylerine, psikoloji okumalarına vermiştim. Beynim yorulduğundaysa arkadaşlarımla zaman geçirerek dikkatimi dağıtıyordum. Pippa'yla bir şeyler içiyor, birlik kardeşlerimle film geceleri düzenliyor ve Hunter'ın evine gidiyordum. Şimdiye kadar bunlar bana bayağı yardımcı olmuştu.

"Otobüsün ne zaman kalkacak?" diye sordu TJ, fincanının kenarından bana bakarak. Fincandan bir çay torbası sarkıyordu. TJ, kahve değil bitki çayı tercih eden biriydi.

"Yedi buçukta," diye homurdandım. "Uff, Şükran Günü kutlaması için heyecanlandığımı hiç söyleyemem. Annemle babama Nico'dan bahsettiğimde ikisi de kalp krizi geçirecekler."

"Bir dakika, ayrıldığınızı onlara daha söylemedin mi?"

"Hayır. Şükran Günü sürprizi olacak."

"Bu korkunç. Onu seviyorlardı, değil mi?"

"Sevmek mi? Bu, birlik evinde kalan erkeklerin fıçı birayı sevdiğini söylemek gibi bir şey. Annemle babam, Nico'ya takıntılılar resmen. Onu damatları olarak görüyorlar. Duyduklarında yıkıla..." O anda tanıdık birinin Coffee Hut'a girdiğini görünce cümlemi yarıda kestim.

Corinne.

Omurgam birden gerilip dümdüz oldu. Corinne ev partisinden sonra birkaç kez beni aramayı denemişti. Aramalarına cevap vermediğimdeyse mesaj gönderip konuşmak istediğini söylemişti. Ben de konuşmaya hazır olduğumda onu arayacağımı söyleyen bir mesaj atmıştım.

Fakat aradan iki hafta geçmesine rağmen hiç hazır hissetmiyordum.

Corinne beni görünce far görmüş geyik gibi donakaldı. Sonra kendini topladı ve... kahretsin, bize doğru yürümeye başladı.

"Sakla beni," dedim TJ'e ama çok geçti. Corinne yüzünde gergin bir tebessümle küçük masamıza varmıştı bile.

"Selam," dedi yumuşak bir sesle.

"Selam." Sesim gergindi.

"Hazır olduğunda konuşacağımızı söyledin, biliyorum. Ama... bayram yaklaşıyor ve döndüğümüzde finaller başlayacak. Ardından da bahar tatili gelecek." Omuz silkti. "Yani havayı şimdi yumuşatsak iyi olur belki, ha?" Sorusu aramızdaki gerginlikte asılı kalmıştı.

TJ bana, "Araya gireyim mi?" der gibi bir bakış attı.

Ona kafamı hafifçe iki yana sallayarak cevap verdim. "İyi," dedim Corinne'e. Sonra TJ'e baktım. "İzin verir misin? Zaten sen de ev arkadaşınla buluşacaktın, değil mi?"

Kafasını salladı. "Evet. Sorun yok." Kalkarken Corinne'e ihtiyatlı bir şekilde baktı.

O sırada Corinne yanımızdan ayrılıp kahve almaya gitti. Siyah bukleleri sırtına dökülmüştü. Sıraya girdiğinde lacivert şişme montunu çıkardı.

"Bunu yapmayı hiç istemiyorum," dedim TJ'e.

"Biliyorum ama sen üstesinden gelirsin."

"Ben pek emin değilim."

"Sen her şeyin üstesinden gelirsin," dedi TJ. "Korkusuz birisin. Ama yine de kurtulmaya ihtiyacın olursa bana hemen mesaj at. Ryan'ı bırakıp derhal yanına dönerim."

"Harikasın sen."

Elini omzuma koyup birkaç saniye bekledi. Sonra kafe kapısından çıkıp gitti.

Corinne döndüğünde bir süre tuhaf bir sessizlik oldu. Ona öylece baktım çünkü ilk konuşan olmak istemiyordum.

"Çok özür dilerim," diye lafa girdi.

Ne orijinal bir girişti bu. "Bunu daha önce de söyledin."

"Biliyorum ama sen bu konuda ciddi olduğuma inanana kadar söylemeye devam edeceğim."

"Ah, ciddi olduğuna inanıyorum. Ama af dilemek kolaydır. Kolay olmaması gereken şey, arkadaşının sevgilisiyle yatağa girmektir."

Kızın yanakları utançla kızardı. Yutkunup hızlıca kafasını salladı. "Biliyorum. Hata ettim. Bana bu konuda sormak istediğin bir şey varsa emin olabilirsin ki cevaplarımın hepsi doğru olacak, söz."

"Peki, sorayım." Sesim niyet ettiğimden daha soğuktu ama elimden başka türlüsü gelmiyordu. "Onunla kaç kez yattın?"

"Bir kez," dedi hemen. "Yeni eve taşınmamdan kısa süre sonra oldu. Bir gece duvara raf asmama yardım etmeye gelmişti."

Bunun ne zaman olabileceğini düşündüm. Muhtemelen Nico'nun geç saatlere kadar çalıştığı günlerden biriydi. Sekiz yıldır kaç kez yalan söylemişti merak ediyordum. Tanrım. Bu konuşma o kadar utanç vericiydi ki.

"Birer bira içtik. Biliyorsun, bünyem alkolü pek kaldırmıyor. Ama bu bir bahane değil," dedi hızlıca. "Suçu alkole atmıyorum ama sersemlemiş haldeydim. O da... bildiğin Nico'ydu işte. Çok etkileyiciydi."

"Evet, öyledir," dedim tersçe. O gamzeleri kadınları her zaman büyülerdi.

Corinne kahve bardağına sardığı ellerine bakıyordu. "Beni öptü. Öpücüğüne karşılık vermenin kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama düzgün düşünemiyordum. Sonra o dedi ki..." Sustu.

"Ne dedi?"

"İkinizin sorunları olduğunu ama senin bunu kimsenin bilmesini istemediğini söyledi."

Ağzım bir karış açık kaldı.

"Ayrıca..." Kızardı. "Hiç seks yapmadığınızı söyledi."

"Seks yapmıyor muymuşuz?" Öfkeden küplere binmiştim.

"Düzenli bir şekilde seks yapıyorduk." Sadece onun başkalarıyla da yattığını bilmiyordum.

"Üzgünüm. Bahanemin aptal gibi davranmam olmasını istemezdim ama maalesef öyle. Aptal ve güvensizdim. Çok uzun zamandır erkek arkadaşım olmamıştı. Ve birden bu etkileyici, yakışıklı çocuk bana ilgi gösteriyor, benimle flört ediyor, senin hakkında korkunç şeyler söylüyordu."

"Sen de ona inandın mı?" Bunu duymak beni çok incitmişti.

"Hayır," diye itiraf etti Corinne. "Ona inanmak istedim çünkü bu, kendimi kötü hissetmememi sağlayacaktı. Yine de kendimi kötü hissettim. Öncesinde de sonrasında da berbat hissettim. Daha sonra Nico benimle yine gizlice görüşmek istedi ama asla olmaz dedim. Sana gerçeği söylemek istedim ama o, söylersem inkâr edeceğini ve beni, kendisini baştan çıkarmaya çalışan bir orospuymuşum gibi göstereceğini söyledi."

Artık neye inanacağımı bile bilmiyordum. Bizim evdeki gösteri gecesinden sonra Nico bana bir sürü mesaj atıp tonlarca açıklama ve bahane sunmuştu. Ve gerçekten de tam olarak Corinne'in ona kur yaptığını ve kendisinin de çok sarhoş olduğu için bir şey diyemediğini söylemişti.

"Bu sana yardımcı olur mu bilmiyorum ama..." Corinne çantasından telefonunu çıkardı. "Bunlar onunla mesajlaşmalarımız."

Masanın üstünden bana doğru kaydırdığı telefonu gönülsüzce aldım. İlk yaptığım şey, Nico'nun kişi sayfasına girip numarasını kontrol etmek oldu. İnsanlar çok yalancıydı ve bugünlerde teknoloji kolayca manipüle edilebiliyordu. Ama numara doğruydu.

Ne kadar yapmak istemesem de kendimi mesajları okumaya zorladım. Her şey açık ve net şekilde ortadaydı. Sevgilim, arkadaşıma tekrar ne zaman seks yapacaklarını soran mesajlar atmıştı. Corinne yalan söylemiyordu. Mesajlar bütünüyle mide bulandırıcıydı.

NICO: Hâlâ aklımdasın. Tekrar ne zaman yapacağız? ;)

CORINNE: Asla. Bir daha asla yapmak istemiyorum, Nico.

NICO: Ciddn mi? Birdn naz yapmaya mı başladn?

CORINNE: Hayır. Bu midemi bulandırıyor. Olanları Demi'ye anlatmak istiyorum.

NICO: Ne? Şaka mı yapıyorsun?

CORINNE: Hayır, şaka yapmıyorum. Uyuyamıyorum, yemek yiyemiyorum. Gezegendeki en kötü insanmışım gibi hissediyorum. O benim en yakın arkadaşlarımdan biriydi ve ben fazla arkadaşı olan biri değilim. Yaptığımız şey çok aptalcaydı ve kendimden utanıyorum. Her gece kusuyorum. Ona söylemek zorundayım.

NICO: Öyle bi' şey olmayacak Corinne. Senin yalan söyldğini düşünür

CORINNE: Hayır, düşünmez.

NICO: Düşünür çnkü ben senin yalan söyledğni söyleyeceğim

Mesajlaşmaları bir süre daha devam etmişti ve Corinne haklıydı. O bana gerçekleri açıklamak istediğini söyledikçe Nico onu uyarıyordu.

Telefonu bıraktım. Gözlerim yanıyordu ama ağlamayı reddettim.

"Gerçekten çok üzgünüm," diye fısıldadı Corinne. "Arkadaşlığımızın geri dönülemez şekilde değiştiğini biliyorum. Tek istediğim beni affetmen ve belki bir şans daha vermen. Tabii hazır olduğunda."

Yavaşça kafamı salladım. "Özrünü kabul ediyorum. Seni affetmek için çabalayacağım ama... şu anda yapamam. Henüz o noktaya varmadım." Erkek arkadaşımla yattıktan sonra ciddi şekilde pişman olmuş olması gerçeği değiştirmiyordu sonuçta.

"Anlıyorum."

"Ama sonunda konuştuğumuz için mutluyum," dedim. Ve ciddiydim. Ben, "diğer kadını" suçlayacak kızlardan değildim. Evet, Corinne mantığıyla hareket etmemiş ve arkadaşlığımıza saygısızlık göstermişti ama benimle birlikte olan, bana âşık olduğunu ve bir gün evleneceğimizi söyleyen o değildi. Corinne kötü bir arkadaştı ama Nico'nun ihaneti çok daha fazla can yakıcıydı.

"Neyse, benim gitmem lazım." Sandalyemi geri ittim. "Şükran Günü tatili için valizimi hazırlayacağım."

"Boston'a mı gidiyorsun?"

"Evet. Bu akşam gidip pazar günü geri döneceğim. Sen Vermont'taki aileni görmeye gidecek misin?"

"Hayır. Biz arkadaşlarla Hastings'de kutlayacağız." Bir an tereddüt etti. "Pippa da gelecek. Umarım senin için sorun değildir."

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. Pippa son zamanlarda fazlasıyla temkinliydi, Corinne'le arkadaşlığından bana bahsetmemeye çalışıyordu. Lanet olasıca Nico yüzünden her şey böyle karmakarışık hale gelmişti.

Erkeklerin hepsi birer pislikti.

*

Sadece birkaç günlüğüne olsa da eve döndüğüm için annem de babam da çok mutluydu. Yemekte yalnızca üçümüz olacaktık ama eve vardığımda masanın üstü yiyeceklerle doluydu. Yarın ise Miami'den bir sürü akrabamız gelecekti. Babam da benim gibi tek çocuktu ama annemin tarafı aşırı kalabalıktı. Yani yarın ev çok gürültülü olacaktı. Annemin kız kardeşlerinden ikisi

sürüleriyle birlikte geleceklerdi ve kuzenlerimin hepsi benden küçüktü. Evde sekiz, dokuz ve on yaşında bir sürü çocuk koşuşturacaktı. Tek dayım olan Luis ve karısı Liana daha yeni bebek sahibi olmuşlardı ve minik kuzenimle tanışmak için sabırsızlanıyordum. Bebeklere bayılırdım.

Kısacası bu akşam evde fırtına öncesi sessizlik vardı.

"Aman Tanrım." Annemin hazırladığı sofraya bakarken ağzımın suları akmaya başladı. Masaya giden yolun benim salyalarımla dolacağından emindim. "Anne, sen bu dünyadaki en büyük hazinesin."

"Teşekkür ederim, *mami*." Alnıma bir öpücük kondurup beni sandalyeye oturttu. "Şimdi yemeye başla! Çok sıska görünüyorsun, Demi. Ne oluyor? Sorun ne?"

Hafifçe kaşlarımı çattım. Ayrılıktan sonra iştahımı kaybetmiştim. Daha yeni yeni yemek yemeye başlıyordum ama kilo vermediğimi sanmıştım. Tüm giysilerim hâlâ üstüme oluyordu.

Anneme yalan söylemem imkânsız olduğu için, "Babamı bekleyelim. İkinize aynı anda anlatmak istiyorum," dedim.

"*Dios mío!* Biliyordum. Gerçekten bir sorun var. Ne oldu, anlat çabuk! Marcus!" Annem kapıya doğru haykırınca kulak zarım patlayacak gibi hissettim. Yemek odasının duvarlarındaki tabloların düşmemesine şaşırmıştım.

Babam onu duyar duymaz aşağı inmedi. Annemin çeşitli çığlıklarının ve ses seviyesinin ne anlama geldiğini yıllar içinde çözmüştü ve şu anda acil durum olmadığını anlamış olmalıydı. Sonunda içeri girdiğinde beni kucaklayıp öptü. "Merhaba bebeğim."

"Merhaba, babacığım." Çatalımla kızarmış yengeç köftelerinden birini alıp tabağıma koydum.

"Ne oluyor?" Masada her zamanki yerini alırken anneme bir bakış attı.

"Demi bize bir şey söyleyecekmiş."

Babamın gözleri bana döndü. "Öyle mi? Ne oldu?"

"Önce şu leziz yengeç köftemi yesem olur mu?" Lokmamı yavaş yavaş çiğneyip tadını çıkardım. Sonra Küba usulü karidesler-den biraz aldım ve bir tanesini hızla ağzıma attım. "Mmmmm. Bu ananaslarla sarımsakları kızarttın mı? Çok güzel olmuş."

Annem, konuşmayı ertelediğimin farkındaydı. "Karidesi bırak, Demi."

Uff. "Tamam." Çatalımı tabağıma bırakıp lokmamı yuttum ve peçetemle ağzımı sildim. "Anne, sen de otursan iyi olur."

İkisi de anında alarma geçtiler. *"Dios mío!"* diye bağırdı tekrar annem. "Hamilesin! Marcus, kızımız hamile!"

Kaşlarımı telaşla kaldırdım. "Ne? Hayır, hamile değilim! Tanrım. Otursana anne." Sonra alelacele, "Lütfen," diye ekledim.

Annem, babamın yanındaki sandalyeye çöktü.

Ellerimi masa örtüsünün üstünde birleştirdim ve sıkıcı bir ders verecekmiş gibi boğazımı temizledim. "Pekâlâ, öncelikle tekrar söylemek istiyorum, hamile falan değilim." Onlara uyarıcı bir bakış attım. "Ama bu mesele Nico'yla ilgili ve... sizden sakin kalmanızı rica ediyorum, tamam mı?"

"O iyi mi?" dedi annem dehşetle. "Hastanede mi yoksa?"

"Hayır, hastanede değil. Daha şimdi sakin kalmanızı istedim. Lütfen yorum yapmadan önce konuşmayı bitirmeme izin verir misiniz?"

Babam iri elini salladı. "Anlat."

"Söz verin," diye emir verdim.

İkisi de sessiz kalacaklarına dair mırıldanarak söz verdiler.

Nefesimi verdim. "Nico'yla ben iki hafta önce ayrıldık."

Annem hemen ağzını açınca karate yapar gibi elimi kaldırdım. Ağzı kapandı.

"Bunun, duymak istemeyeceğiniz bir şey olduğunu biliyorum," diye devam ettim. "Ve inanın bana, ben de böyle olmasını

hiç ummuyordum. Bildiğim kadarıyla onunla çok mutluyduk ve ilişkimiz yolunda gidiyordu."

Babam homurdandı. "Ne yaptı?"

Lafımı bölmesine bu seferlik ses çıkarmadım. "Beni aldattı."

Sessizlik oldu.

"Sarhoşken yaptığı bir hata falan mıydı?" Annemin sesinde saçma bir umut vardı.

"Öyle olsa bile bu affedilemez bir şey," dedim sertçe.

"Eh, sarhoşken yaptıysa en azından..."

"Üç farklı kız varmış," diye araya girdiğimde annem çenesini tekrar kapattı. "Biri arkadaşımdı. İkincisi iş arkadaşının kız kardeşi, üçüncüsü de arkadaşlarıyla dışarı çıktığında barda tanıştığı bir kız." Bu üçüncü kızı mesaj üzerinden yaptığımız tartışmalardan birinde itiraf etmişti. "Lisede beni aldattığı zamanki kızı da sayarsak dört ediyor." Bu da mesajla yaptığı sevimli itiraflardan biriydi, daha doğrusu benim için doğrulama sayılırdı. "Yani hayır, umut falan yok. Affetmek yok. Onunla işim bitti. Belki bir gün yine arkadaş oluruz ama bu da sadece ailelerimiz için olur, kendim için değil."

"Ah, Demi," dedi annem hüzünle.

"Sizden asla Dora ve Joaquín'le konuşmayı kesmenizi istemem ama..." Ellerimi ovuşturdum. Tereddütlüydüm. "Delgadoları Noel için davet ettiğimizi biliyorum ama... size yalvarıyorum, gelmemelerini rica etsek olmaz mı?"

Nico'nun ihanetinden bahsettiğim ilk anda korumacı bir tepki veren babam şimdi rahatsız olmuş gibiydi. "Ama her şey çoktan planlandı, tatlım." Babamı iyi tanırdım, arkadaşlarına mahcup olmak istemezdi.

"Anlıyorum ama tek kızınız olarak sizden rica ediyorum, lütfen bu meselede benim refahıma öncelik verin. Noel'i Nico ve ailesiyle birlikte geçiremem. Bunu yapamam. Daha yeni ayrıldık

ve öyle bir araya gelmek çok tuhaf olacak. Bu... bu benim canımı yakacak," dedim yumuşak bir sesle. Konuşurken ondan gözlerimi kaçırıyordum çünkü babamın karşısında kırılganlık göstermekten nefret ediyordum. Babam o kadar güçlüydü ki ona ne kadar altüst olduğumu gösterirsem çok zayıf hissedecektim.

Ama sözlerim amacıma hizmet etti ve annem, kirpiklerinde gözyaşlarıyla kalkıp bana sarılmaya geldi. "Ah, *mami*. Çok üzgünüm."

Anneme sarılırken babama baktım. Hâlâ Nico'nun davranışlarını makul kılmaya çalışıyordu. "Ona bir şans daha veremez misin gerçekten?"

"Hayır," dedim dişlerimi sıkarak. "Veremem."

Babamın yüzünden bir anlık üzüntü geçti. "O çocuğu sekiz yaşından beri tanırım. Her zaman aklı başında biri olmuştur."

"Ben de öyle sanıyordum."

"Bu meselede göründüğünden fazlası var, eminim. Belki de Nico..."

"O beni aldattı, baba."

"Davranışı için bahane uydurmaya çalışmıyorum," dedi babam hemen. "Bundan emin olabilirsin. Demek istediğim, bu meselenin altında yatan bir şey olmalı. Belki de Nico'nun bizim bilmediğimiz bazı duygusal problemleri vardır. Ya da madde bağımlılığı falan..."

"Ya da belki de kahrolası puştun tekidir," dedim sertçe.

Babam gözlerini kıstı. "Konuşmana dikkat et."

"Hayır, konuşmama dikkat falan etmeyeceğim. Ve sen, beni aldatmaya bir türlü doymamış olan eski erkek arkadaşıma bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalışırken öyle sessizce oturmayacağım. Asla olmaz baba. Onunla tekrar bir araya gelmeyeceğim ve yaptıklarına müsamaha göstermeyeceğim. İlişkimiz bitti."

"Belki de gelecekte..."

Dudaklarımdan çaresizlik dolu bir haykırış yükseldi. "Aman Tanrım! Hayır diyorum! Onunla işim bitti. Ve lütfen, lütfen Noel'de onları davet etmeyin." Bayramı Nico'nun ailesiyle geçirmek zorunda olma düşüncesi midemi bulandırıyordu. Babamın her zaman arkamda olduğunu düşünmüştüm ama şu anda resmen benimle Nico arasında kalmış gibi görünüyordu. Ve ben onun kızıydım.

Tek kelime daha etmeden ayaklarımı yere vura vura mutfaktan çıktım ve üst kattaki odama gittim. On saniye sonra annem de eşikte belirdi.

"Demi, bebeğim." Yaşlı gözlerimi gördüğünde kollarını açtı, ben de küçük bir çocuk gibi kucağına atladım.

"Babam niye böyle aptalca davranıyor?" diye mırıldandım, annemin devasa göğüslerine doğru.

"Çünkü o bir erkek."

Boğuk sesle kıkırdadım.

"Bu konuyu biraz daha konuşmak ister misin?" diye sordu annem, omurgamın üst kısmında daireler çizerek.

"Hayır, konuşacak başka bir şey kalmadı. Ama senden aşağı inip babama böyle davranmayı kesmesini söylemeni istiyorum. Ona de ki Nico'yu çok istiyorsa kendisi çıkabilir."

Annem hafifçe güldü. "Bu mesajı ileteceğim. Ve bilmeni istiyorum ki Nicolás'ın böyle bir şey yaptığına inanmakta güçlük çekiyoruz, evet. Ama gözlerindeki acı ne kadar çok incindiğini gösteriyor. Ve benim bebeğimi inciten her kim olursa olsun..." Cümlesini yarıda kesti ve gözlerini tehlikeli bir biçimde kıstı. "Noel'de onları davet etsek de yemeklerine zehir katsam olmaz mı?"

"Hayır," dedim suratımı asarak. "Ailesini çok seviyorum." İçimi çektim. "Nico'nun da ölmesini istemem. Yaptığı şey yüzünden berbat hissettiğini düşünüyorum. Ama bu, onu tekrar kabul edeceğim anlamına gelmez. Onun başka kadınlarla yattığını öğ-

renmek ne kadar küçük düşürücü bir şeydi, biliyor musun? Bana yalan söylerken bir yandan da ahmakça hediyeler alarak kendimi..." Sesim çatlayınca konuşmayı kestim çünkü devam etmenin manası yoktu.

Nico'yla aramdaki her şey bitmişti, onu geri istemiyordum. Hatta numarasını engellediğimde omzumdan kocaman bir yük kalkmış gibi hissetmiştim.

"Şey, anne, bir süre yalnız kalmak istiyorum," dedim. "Benim için bir tabak yemek ayırır mısın? Sonra yerim."

"Tabii ayırırım, *mami*. Bana ihtiyacın olursa seslen yeter, tamam mı?"

O gidince yatağıma uzanıp tavanı izlemeye başladım. Ben geleceğim için odam temizlenmişti, içerisi taze çam ve yeni yıkanmış nevresim kokuyordu. Annem insanı evinde hissettirmeyi iyi biliyordu.

Yana dönüp yastığımın kenarıyla oynamaya başladım. Cidden berbat bir duruma düşmüştük. Nico'nun ailesiyle benim ailemin bu kadar yakın olmasından nefret ediyordum. Ben onu geçmişte bırakmak istesem de hayatımda sürekli onu hatırlatacak bir şeyler olacaktı. Aslında gerçekten hayatıma devam etmeye hazırdım. Yani, en azından yeni biriyle birlikte olma düşüncesi ilgi çekiciydi.

İçimi çekerek Instagram'ı açtım ve ana sayfamda boş boş dolanmaya başladım. Pablo Eggscobar'ı da takip etmeyi unutmamıştım tabii. Profilinde hâlâ tek bir fotoğraf vardı. Acaba bu minik hamak el yapımı mıydı? Böyle bir hamak nereden satın alınırdı hiç bilmiyordum. Hastings, minyatür yumurta kıyafetleri ve aksesuvarları satan butiklerle dolu değildi sonuçta.

O sırada Hunter'dan bir mesaj geldi.

HUNTER: Şehre sağ salim vardın mı?

BEN: Evet. Şu anda evdeyim. Otobüs yolculuğu BERBATTI. Yanımdaki adam beslediği dağ gelinciklerinin fotoğraflarını gösterip durdu.

HUNTER: Dağ gelinciği mi???

BEN: Aynen.

HUNTER: Kısmi, bence o adam bir seri katildi. Bir dahaki sefere yanındaki koltukta oturan kişinin fotoğrafını bana at da elimde polise gösterecek bir şey olsun.

Kendi kendime gülerek, "Sen Greenwich'te misin?" diye sordum. Sabah antrenmanından sonra oraya gideceğini biliyordum.

HUNTER: Evet. Summer ve Fitzy'yle birlikte geldik. Fitzy bayramı Summer'ın ailesiyle birlikte geçirecek.

BEN: Sen? Sadece annenle baban mı var? Amcan, teyzen, kuzenlerin falan yok mu?

HUNTER: Hayır. Sadece üçümüz varız. Aşırı eğlenceli.

BEN: O kadar mı kötü?

HUNTER: Babam, herkese minik porsiyonlarda sos kabı koymak yerine ortaya tek kapta sos koydu diye yemek şirketi elemanını azarladı. Kadının mutfakta ağladığını duydum.

Tanrım, ne zalimce bir davranıştı bu. Ayrıca, Hunter'ın ailesinin Şükran Günü için yemek şirketinden birilerini tuttuğuna

inanamıyordum. Annem, Şükran Günü yemeğini başkasına hazırlatacağına idam mangasıyla karşı karşıya gelmeyi tercih ederdi.

BEN: Ne kadar korkunç. Ama sana kendini iyi hissettirecekse şu anda benim babamın da çekilmez olduğunu söyleyebilirim. Az önce onlara Nico meselesinden bahsettim ve babam, ona bir şans daha vermem için beni ikna etmeye çalıştı!!

HUNTER: Ciddi misin??

BEN: Evet. Nico'ya bayılıyor çünkü.

HUNTER: Peki sen ona bir şans daha vermek istiyor musun?

BEN: %100 hayır. Aslında sen mesaj atmadan önce düşünüyordum ki... Davul sesleri lütfen... Bir rebound ilişkisine[6] başlayabilirim.

HUNTER: Ooo çok heyecanlı. Bayağı eğlenceli olur.

BEN: Bu iş için gönüllü olur musun?

Bir dakika, ne?

Az önce ne yazmıştım ben öyle? Birden utanç hissetmeye başladım. Üstüne bir de Hunter'dan "HAHA" diye cevap gelince daha da kötü oldum.

BEN: Bu da ne demek oluyor şimdi?

[6] Bir kişinin, sevgilisinden ya da eşinden ayrıldıktan hemen sonra hayatında oluşan boşluğu doldurmak için hızlıca başka biri ile beraber olduğu ilişki. (ç.n.)

HUNTER: Gülmek demek oluyor.

BEN: HAHA ne demek biliyorum herhalde! Neden gülüyorsun diyorum.

HUNTER: Şaka yaptığın için...

BEN: Ne yani, benimle rebound ilişkisine başlamak gülünecek bir şey mi? Benim hoş biri olmadığımı mı düşünüyorsun?

HUNTER: Hoş olmaktan ötesisin.

Kızardığımı hissettim. Bu konuşma fazlasıyla saçma bir hal almıştı. Tabii ki de Hunter benimle *rebound* ilişkisine başlamak için gönüllü olmayacaktı. Sadece... şu anda birilerinden iltifat duymak istiyordum çünkü eski erkek arkadaşım başka kadınların yanında fermuarını kapalı tutmayı beceremediği için kendime güvenim sarsılmıştı.

HUNTER: Biraz ciddileşebilir miyiz? Gerçekten benden bunu istiyor musun?

Parmaklarım e harfine doğru kaydı. Hızlıca e, v, t harflerine bassam ne olurdu ki? Ama bu, yüzüme pat diye çarpacak bir kapıyı açmak da olabilirdi. Hunter'la arkadaştık. Onu çekici buluyordum ama şu anda ilk defa onunla arkadaştan daha ötesi olmayı düşünmüştüm.

Aklımdan geçen dört harfi yazmaya fırsat bulamadan Hunter bir mesaj daha attı.

HUNTER: Çünkü biliyorsun, eğer istersen sana hayır demek zorunda kalırım. Şu an işlemez durumdayım.

Midemde uçuşan hayal kırıklığı kelebeklerini bir mantık çevesine oturtmaya çalışmadım bile. Son günlerde duygularım hep karmakarışıktı.

BEN: Biliyorum. Şaka yapıyor sayılırım zaten.

HUNTER: Sayılırım derken?

BEN: Yüzde altmış şaka.

HUNTER: Yani yüzde kırk istiyorsun, ha?

BEN: Neyi istediğimi düşünüyorsun?

HUNTER: Beni. Küçük Hunter'la haşır neşir olmayı.

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. İçimdeki hayal kırıklığı tamamen yok olmuştu.

BEN: Eh, sen öyle düşün. Neyse, boşuna konuşuyoruz zaten. Dediğin gibi, şu anda işlemez durumdasın.

Telefonumu bırakıp yatakta oturdum. Hunter'la konuşmak beni her zaman neşelendiriyordu. Hâlâ sırıtıyordum ve iştahım geri dönmüştü. Neyse ki aşağıda beni bekleyen bir ziyafet vardı.

Uzunca bir süre sonra, saat gece yarısına yaklaşırken tam yatağa giriyordum ki Hunter'dan gelen mesajla telefonumun ekranı yandı.

HUNTER: Öyle olmasaydım seni çoktan yatağa atmıştım, Demi.

19

DEMI

Şükran Günü'nden sonraki haftaya kendimi şaşırtıcı derecede ferahlamış hissederek başladım. Tüm kuzenlerimi ve çılgın ailemi görmek çok iyi gelmişti. Babam da sonunda Nico konusunda sakinleşmiş ve duygularımı görmezden geldiği için özür dilemişti. Ben de özrünü kabul etmiştim. Ardından yarım saat boyunca beni yeni sömestrde özel hoca tutmaya ikna etmeye çalışmıştı ama sonunda ona, önümüzdeki yıla kadar sınavı düşünmek bile istemediğimi söyleyebilmiştim. Bu fikri hiç sevmemişti tabii ki. Bu yüzden, sırf onu yatıştırmak için önümüzdeki yıl derslerim azalsın diye yazın üstten ders alacağımı söylemiştim. Bu fikre bayılmıştı.

Onu anlıyordum. Çok zor bir çocukluk geçirmişti. Atlanta'da fakir bir ailenin çocuğu olarak doğmuş, bugün olduğu haline gelmek için çok çalışmıştı. Dâhi denebilecek kadar zeki olduğu için lisede büyük başarı gösterip erken mezun olmuş ve Yale'e burslu kabul edilmişti. Orada da Miami kökenli annemle tanışıp evlenmişti. Annem mezuniyetten sonra Miami'ye geri dönmek istemiş, babam da bunu kabul edip neredeyse yirmi yıl boyunca Miami Tıp Merkezi'nde çalışmıştı. Sonrasında da Massachusetts'e taşınmıştık.

Babam çalışmayı çok seven ve emsalsiz bir iş etiğine sahip biri olduğu için şu an bulunduğu noktaya gelebilmişti. Sıkı çalışmanın önemini bana da doğduğum günden beri aşılıyordu. Daha küçükken, benim içine doğduğum ayrıcalıklardan nasibini

alamamış ne kadar çok insan olduğunu görebilmem için gönüllü çalışmalara katılmamda ısrar ederdi. Ne kadar şanslı olduğumu anlamamı isterdi. Anlıyordum da, gerçekten.

Ancak babamın yüksek standartlarına göre yaşama baskısı bazen cidden yorucu olabiliyordu.

Bu hafta sonu babam Nico konusunu tekrar açmamıştı, evet. Ama insanların kusurlu olduğu, herkesin bazen hata yapabileceğiyle ilgili üstü kapalı yorumlar yapıp durmuştu. Asla Nico'nun adını söylememiş olsa da onun neyi ima ettiğini çok iyi biliyordum.

Eh, ne kötü. Bu durumu eninde sonunda kabullenmek zorundaydı. Eski erkek arkadaşım için hissettiği şehvetin bir gün yok olmasını diliyordum. İsterse bir sonraki sevgilim için tekrar erekte olabilirdi. Tanrım, bu hayatımda yaptığım en iğrenç benzetmeydi. Babamın birileri için erekte olduğunu düşünmek istemiyordum. Hatta onun bir penisi olduğunu bile düşünmek istemiyordum, nokta.

Bu arada, Hunter'la tatilin ilk günü mesajlaştığımda açtığım *rebound* ilişki konusunu daha da düşünmüş ve bu fikre iyice ısınmıştım. Pazartesi sabahı derse giderken bu konuda oldukça heyecanlıydım.

Tüylü bir kapüşonu olan bir parkayla kürklü çizmeler giymiş, dev boyutlu postacı çantamı omzuma asmıştım. Elimde de dumanı tüten bir bardak kahve tutuyordum.

"İstediğin işe göre giyin" deyişini kendime göre uyarlamış, istediğim mevsime göre giyinmiştim. Kasım ayının sonundaydık ama hâlâ kar yağmamıştı ve ağaçlarda yaprakların, yerdeyse bir gram karın olmadığı bu tuhaf ara mevsimden gına gelmeye başlamıştı. Bu ürkütücü durumdan nefret ediyordum.

Profesör Andrews amfiye girene kadar Pax ve TJ'le Şükran Günü tatili hakkında muhabbet ettik. Hunter sabah erkenden

mesaj atıp derse gelemeyeceğini, takım doktoruna muayeneye gitmesi gerektiğini söylemişti.

Ama o akşam, son terapi seansımız için bizim eve geldi. Dönem başında aldığım boş kâğıtlar artık notlarla doluydu. Hunter da kendisine düşen araştırma görevini tamamlamıştı. Geriye yalnızca onun bunları kâğıda dökmesi, benim de vaka incelemesiyle detaylı tanı raporunu yazmam kalmıştı. Gerçi ödev teslim tarihine daha birkaç hafta vardı.

"Seanslarımız resmi olarak bittiğine göre artık sana koyduğum tanıdan bahsedebilir miyim?" diye sordum ona.

"Bahset bakalım," dedi Hunter gülerek. İkili koltuğa yayılmış, çıplak kollarını kafasının altında birleştirmişti. Dediğine göre aşırı sıcaklıyordu ve odama ne zaman gelse atletiyle ya da tişörtüyle kalana kadar üstündekileri çıkarıyor, kaslı kollarını gözlerimin önüne seriyordu.

"Tebrikler, narsistik kişilik bozukluğun var. Biraz da antisosyal kişilik bozukluğundan mustaripsin," dedim. Bunun üzerine Hunter araştırmaları esnasında öğrendiklerinden bahsetti ve bir süre hastalıklar hakkında tartıştık. Narsistik kişilik bozukluğu olan kişilerin, özellikle insanları manipüle etme yetenekleri yüzünden bu vakalarının oldukça zor olduğun konusunda benimle hemfikirdi.

"Babam, terapistimizi parmağında oynatıyordu," diye itiraf etti Hunter.

Bu konudaki hevesimi saklamaya çalıştım. Son seansımızda Hunter'ın kendisini kaybedip tüm terapilerimizde aslında babasından bahsettiğimizi açıklamasından beri bunu sürekli düşünsem de konuyu kendim açmak istememiştim. Zaten o günden sonra Nico olayı zihnimi tamamen işgal etmişti ama şimdi Hunter'ı dikkatle incelerken aklımdaki tek şey babasıydı.

"Baban yüzünden öyle şeyler yaşadığını duyduğuma gerçekten üzüldüm," dedim kısık sesle.

Omuz silkti. "Sorun yok. Benden daha kötü durumda olan insanlar var."

"Öyleyse ne olmuş? Ben, erkek arkadaşım tarafından aldatıldım. Başka kadınlar otuz yıllık kocaları ve altı çocuklarının babası tarafından aldatılıyorlar. Şimdi benden daha kötü durumda olan böyle kadınlar var diye benim yaşadığım şey daha mı önemsiz oluyor? Dünyada, hayatı senden daha boktan olan insanlar hep olacak. Bu, senin hayatındaki bokları güle çevirmez maalesef."

Hunter keskin bir nefes aldı. "Çok doğru. Fazla akıllısın."

Kıkırdadım. "Biliyorum. Ve ciddiyim, babanın yaşattıkları için çok üzgünüm."

"Teşekkür ederim." Sesinde sanki... huşu vardı. Emin olamıyordum. Fakat söylediklerim için minnettar olduğu belliydi.

Sonra az önce dediği bir şey kafama dank etti. Terapistimiz demişti ve bu çok şaşırtıcıydı. "Bir dakika, baban gerçekten de terapiye gitti mi? İsteyerek mi?"

"İsteyerek hayatta gitmezdi. Annemin kendisini savunduğu nadir zamanlardan biriydi. Eğer davranışlarını değiştirmezse onu terk edeceğini söyledi. Yani, buna kimse inanmazdı tabii ama oldukça ciddi görünmüş olmalıydı ki babam kabul etti. Bu yüzden aile terapistine gittik. Annem, babamla aramı düzeltmemi istediği için ben de gitmek zorunda kaldım. Ve Tanrım, seansın nasıl boka sardığını görmen lazımdı."

"Neden ki?"

"Babam yalnız gittiği seanslarda terapisti manipüle etmeyi başarmıştı. Kadına ne söyledi bilmiyorum ama ailecek görüşmeye gittiğimizde terapist yüzde yüz onun yanındaydı. Sanki annemle ben kötü adamlarmışız, babam da bizim kurbanımızmış gibi konuştu. İnanılmazdı."

"Vay canına. Çok üzgünüm, hayatım. Öyle bir ebeveynim ol-

duğunu hayal bile edemiyorum. Anne babaların bencil olmaması gerekir. Yani, ailenin çocuğu biziz, bencil olan biz olmalıyız."

Hunter hüzünlü bir şekilde gülümsedi. "Bizim evde önem arz eden tek kişi babamdır. Sen şanslısın. Baban, eski sevgilinle tekrar bir araya gelmeni istiyor olabilir ama en azından sana sahip olduğu bir malmışsın gibi davranmıyor."

Haklıydı. Onun için çok üzülüyordum. Gidip ona sarılmak istedim ama böyle yaparsam utanacağını düşündüm.

"Senin mesele nasıl gidiyor bu arada?" diye sorarak konuyu değiştirdi Hunter. "Nico'yla konuştun mu hiç?"

"Hayır. Uzunca bir süre konuşmayı düşünmüyorum."

"Şu *rebound* ilişkisi ne oldu peki?"

Kalbim tekledi. "Eh, sen kabul etmediğine göre şu anda arayışta olduğumu söyleyebilirim."

Hunter bir an irkildi, sonra güldü. "Hadi ama, o konuda yarı şaka yaptığını söylemiştin."

"Doğru."

Ama gerçekten şaka mı yapmıştım?

Birden kendimi onu incelerken buldum. Objektif olarak bakınca Hunter Davenport'un hayatımda tanıştığım en yakışıklı erkek olduğunu söyleyebilirdim.

Ama eğer sübjektif olarak konuşursak... o zaman evet, onun aşırı derecede seksi olduğunu düşünüyordum. Seksi bir ağzı ve mükemmel bir gülümsemesi vardı. Ve de gamzeleri. Acaba neden hep gamzeli erkekleri beğeniyordum? Cinsel kriptonitim buydu herhalde.

Bakışlarım tüm vücudunu taradı. Giydiği kot pantolonun altında neler olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Kadınların devamlı kollarına atlamak istemesine bakılırsa orada saklanan şey muhteşem olmalıydı. Gerçi ben bu konudan ne anlardım ki? Hayatımda yalnızca BİR kişiyle yatağa girmiştim.

"Eee, bir süredir bu konuyu konuşmuyoruz. Keşişliğe hâlâ devam mı?"

"İvit."

"Şöyle deme ya."

"Bu kadar uzun süre dayanabildiğime inanamıyorum." Yüzünde acı vardı. "Yedi ayı doldurduk. Neredeyse sekiz olacak."

"Bu bekâret yemini ne zaman sona erecek? Yani, sonsuza dek böyle kalmayı planlamıyorsundur herhalde, değil mi?"

"Yok, sezonun sonuna kadar sadece."

"Sonra ne olacak? Yazın uçkuru çözüp bir daha bağlamayacak mısın? Briar'da bir senen daha var," diye hatırlattım.

"Biliyorum," diye inledi. "Dürüst olmak gerekirse yazın kendimi kaybedeceğimi ve hareket eden her şeyi becereceğimi düşünüyorum." Yine inledi. "Aletim sürekli sızlıyor, Kısmi."

Sırıttım. "Ay kıyamam, sana kendini daha iyi hissettireyim mi?"

"Dalga geçme."

"Dalga geçmiyorum."

Gerçekten dalga geçmiyor muydum? Tanrım, artık ben bile ne yaptığımı bilmiyordum. Bildiğim tek bir şey vardı, o da bu *rebound* ilişkisine acilen ihtiyacım olduğuydu.

"O *rebound* ilişkisine ihtiyacım var," dedim yüksek sesle.

Hunter dudaklarını büzdü. "Ben artık bu fikri sevmiyorum sanırım. Öylesine bir adamla tek seferlik ilişki yaşamanı düşünmek... endişe verici." Bir elini kaldırdı. "Ve sakın bunu aslında benden istediğini tekrar söyleme. İkimiz de ciddi olmadığını biliyoruz. Ayrıca bu alet bozuk." Sanki neyi kastettiğini anlamayacakmışım gibi kasıklarına işaret etti.

"Eh, o zaman öylesine bir adam bulmam gerekecek. Arkadaşlarımdan biriyle tek gecelik ilişki yaşayamam, bu felaket olur."

"Kesinlikle!" dedi Hunter zafer kazanmış gibi. "Bu yüzden benimle *rebound* yapmaya çalışmayı bırak."

"O şekilde söylenir mi bilmiyorum."

"Artık söyleniyor."

"Her neyse, sen bozuk aletin yüzünden liste dışı kalıyorsun. Pax eşcinsel..."

"Evet, Jax iyi bir aday olmaz."

Gözlerimi devirdim. "TJ de çok..."

"...âşık. Sana," dedi Hunter.

"Bana âşık falan değil. Ama çok iyi bir arkadaş ve fazlasıyla hassas. Duygusal olarak çok bağlanır diye düşünüyorum."

"Anlıyorum. Yani duygusal olarak sana bağlanmayacak birini istiyorsun."

"Aynen öyle."

"Tinder'da hesabın var mı?"

"On üç yaşından beri aynı çocukla çıkıyorum. Tabii ki Tinder'da hesabım yok."

"O zaman hemen oluşturmalısın. Duygusal bağ olmadan biriyle takılabilmenin en kolay yolu orası. Aslında düşününce Tinder senin için en uygun yer. Sana lazım olan şey çıkar arkadaşlığı."

"Nedenmiş o?"

Hunter omzunu silkti. "Çünkü tek gecelik ilişkiden sonra kendini ucuz ve ahlaksızmış gibi hissedeceğini düşünüyorum. Dediğin gibi, on üç yaşından beri aynı erkekle çıktığın için belirli bir samimiyet seviyesine alışkınsın."

Bu konuda haklı sayılabilirdi. "Yani bir kereden fazla görüşebileceğim birine ihtiyacım olduğunu söylüyorsun."

"İvit."

"İvit demez misin lütfen?"

"Çok eğlenceli olacak. Hadi uygulamayı indirelim," deyip kurt gibi sırıtarak yatakta yanıma oturdu. Bir saniye sonra telefonuma Tinder'ı indiriyorduk.

"Sadece bir saatim var ama," diye uyardım. "Sonra TJ'le akşam yemeği için buluşacağız."

"Kasabada mı kampüste mi?"

"Carver Hall'da."

"O zaman bayağı vaktimiz var demektir. Carver bu sokağın hemen aşağısında," dedi Hunter, benim uygulamayı indirmemi izlerken. "Çok heyecanlandım. Senin sayende dolaylı yoldan ben de ilişki yaşıyor gibi olacağım."

"Aletin işler durumdayken sen de böyle uygulamalarda dolanır mıydın?"

"Hayır. Benim için seks yapacak birini bulmanın ne kadar kolay olduğunun farkında değil misin Kısmi?"

"Sen tam bir egomanyaksın."

"Hayır, sadece bir hokey oyuncusuyum. Evin ön kapısından çıkmam yeterli, beni yatağa atmaya hazır bir sürü kız orada bekliyor olacaktır."

Muhtemelen haklıydı. Ben hâlâ büyük bir hokey fanı sayılmazdım ama artık televizyonda denk geldiğim zamanlarda izliyordum. En sevdiğim kısım, maçtan sonra yarı çıplak oyuncularla röportaj yapıldığı kısımdı. Böylece çekici vücutların keyfini çıkarabiliyordum.

"Ayrıca üniversitedeyiz. Herkesin partiler düzenleyip sosyalleştiği üniversite ortamında böyle uygulamalara pek gerek olmuyor. Kampüste birileriyle kolayca tanışabiliyorsun."

"O zaman ben neden bu uygulamayı indiriyorum?" diye homurdandım.

"Çünkü biz spesifik bir randevu istiyoruz. Böyle bir durumda diğer seçenekleri elersin. Evet, bara gidip erkeklerin sana yanaşmasını bekleyebilir, ne istediklerini anlamaya çalışabilirsin. Ama uygulama sayesinde ne istediklerini önceden bilebiliyorsun."

"Doğru." Hesabımı oluştururken içim heyecanla dolmuştu.

Giriş yapmak için telefon numaramı kullandım çünkü sosyal medya adresimin bu deliliğe bağlantılı olmasını istemiyordum. Sıra profil fotoğrafımı yüklemeye geldiğinde Hunter bana daha da yaklaşıp galerimde dolaşmamı izledi.

Öyle muhteşem kokuyordu ki burnumu boynuna gömüp bu odunsu erkek kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tuttum. Çünkü bunu yapsaydım cinsel taciz sayılabilirdi.

"Şu nasıl?" Çok şirin göründüğüm bir fotoğrafımı açtım.

"Ciddi misin?" dedi Hunter. "Bu hesapla nasıl insanları çekmek istiyoruz? Genç Cumhuriyetçileri mi? Tabii ki hayır. Profil fotoğrafında biraz ten görünmesi gerekir."

"Ten derken? Çıplak fotoğraf mı olsun yani?"

"Tabii ki hayır, seni saf. Zaten bunu yapmaya izin olduğunu sanmıyorum. Ama bu fotoğrafı kesinlikle kullanamazsın. Boğazlı kazak ve uzun etek giymişsin. Şişkin görünüyorsun, Kısmi. Profil fotoğrafını görenlerin, Hey, bu şişkin hatun kimmiş? demesini mi istiyorsun?"

"Uyuzun tekisin."

"Hayır, gerçekçi biriyim. Pislik gibi davranmak istemiyorum ama şunu anla, bu adamlar senin kişiliğini değil, görünüşünü umursayacaklar. Seninle buluşmak isteyip istemediklerine karar vermek için sadece fotoğraflarına bakacaklar."

"İyi, tamam. Bu nasıl?" Şimdi gösterdiğim fotoğrafta dar bir askılı tişört ve kot şort giyiyordum. Göğüslerim harika görünüyordu ve salık bıraktığım saçlarım bir omzumdan öne dökülüyordu.

"Daha iyi." Hunter onaylar gibi kafasını salladı. "Şimdilik bunu seçelim. Sonra fotoğrafların sırasını ayarlarız." Telefonu elimden çekip galeride kendisi dolaşmaya başladı. "Siktir, bunu kesinlikle koyacağım."

"Asla olmaz. O fotoğrafta bikiniliyim."

"Aynen. Ve yenilebilecek kadar leziz görünüyorsun. Seni becerecek bir adam arıyorsun, Demi. Bu fotoğraf, benim seni becermemi sağlardı mesela."

Yanaklarımın yandığını hissettim. Tanrım. Şu anda birbirimize çok yakın duruyorduk, böyle konuşmamalıydı. Hem neden bu kadar güzel kokuyordu ki? Tanıştığımızdan beri böyle mi kokuyordu? Gerçi daha önce hiç bu kadar yakın oturduğumuzu hatırlamıyordum. Şu anda bacaklarımız birbirine yapışıktı ve Hunter'ın kaslı kollarından biri benim koluma değiyordu. Üstümdeki uzun kollu tişörtün ince kumaşının üstünden bile teninin sıcaklığını hissedebiliyordum.

"Bu fotoğrafı görsen gerçekten beni becermek ister miydin?" South Beach'te, arkadaşım Amber tarafından çekilen bu fotoğrafta tenimin büyük kısmını gözler önüne seren, kırmızı renkli, ipli bir bikini giymiştim.

"Kesinlikle," dedi Hunter. Ona baktığımda gözlerinin cidden buğulandığını gördüm.

"Bikinin altında ne olduğunu gözünde canlandırmaya mı çalışıyorsun?" diye sordum suçlayıcı bir sesle.

"Evet."

Omzuna hafifçe vurdum. "Hey, sana *rebound* teklifi yaptım ama geri çevirdin. Bu yüzden artık hakkımda fanteziler kurmana izin yok."

"İyi," diye homurdandı.

Sonra birkaç fotoğraf daha seçtik. Hunter bir tane boydan, bir tane direkt objektife baktığım, bir tane de dişlerimi göstererek gülümsediğim fotoğrafım olmasında ısrar etmişti. Söylediğine göre dişleri göstermemek ihtiyar bir İngiliz erkeğinin dişlerine sahip olduğumun göstergesi olurdu. Ayrıca Snapchat filtrelerini ve "açı aldatması" olarak gördüğü, tepeden çekilen fotoğrafları da onaylamıyordu.

"Son olarak arkadaşlarımla birlikte olduğum bu fotoğrafı koyayım mı?" dedim. "Bu sayede ne kadar sosyal biri olduğumu görebilirler."

"O fotoğraf olmaz. Bir sürü erkekle birliktesin. Bu göz korkutucu bir şey."

"Niye ki?"

"Şaka mı yapıyorsun? Devasa basketbol oyuncularına benziyorlar."

"Eh, çünkü öyleler."

Hunter gözlerini devirdi. "Bunu profiline koyarak, sadece bu tip erkeklerle ilgilendiğini göstermiş olursun. Böyle görünmeyen diğer erkekler seni seçmeye korkar."

"Bu işte korkutucu derecede iyisin," dedim.

"Buna mantık denir, Kısmi. Şimdi profil yazını yazalım. Kısa olması gerek. Hatta iki kelime yeter. Sekse hazır."

"Hayatta olmaz!"

"Neden? İstediğin bu değil miydi?"

"Buydu ama kafa kafaya verirsek bunu daha hoş bir şekilde yazıya dökebiliriz bence," dedim kuru bir sesle. "Şuna ne dersin?"

Yazıp ona gösterdim:

Sevgilimden yeni ayrıldım. Bu uygulamada yeniyim ve şu anda ciddi bir ilişki aramıyorum.

"Fena değil," dedi Hunter. "Birkaç tane ilgi alanı eklemeliyiz bence. Ver bakayım bana." Telefonu tekrar elimden çekip kıkırdayarak bir şeyler yazdı.

Bana geri verdiğinde kahkahama engel olamadım.

Çocuk psikopatlara bayılırım. Yiyeceklerle sağlıksız bir ilişkim vardır. Tepemin tasını attırırsanız PlayStation'ınızı kırarım.

"Beni deli gibi gösteriyor bu," dedim.

"Gözlerime bak ve bunların hiçbirinin doğru olmadığını söyle."

"Senden nefret ediyorum ya."

Sonra onun yazdığını silip yerine, "Polisiye programları severim, yemek yemeye bayılırım, harika bir insanım" yazdım.

Hunter bunu da kabul etti. "Sevdim. Pekâlâ, hesabı aktif edelim artık."

Dediğini yapıp ileri tuşuna bastım ve gergince gülümsedim. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi ekranı kaydıracağız."

20

DEMI

Dünyada bu kadar çok erkek olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Yani, tabii ki küresel nüfusun farkındaydım ama bu uygulamayı kullanan ve bana doksan kilometre yakın olan bu kadar çok erkek nasıl olabilirdi? Ekranı kaydırıp profil ardına profil incelerken beynime çok fazla bilgi yüklenmişti.

Mesela Dan diye biri vardı, kick boks seviyordu.

Kyle ise uzun değil, keyifli zaman geçirmek için buradaydı.

Chris ise "sadece sorun" yazmıştı.

Bir diğer Kyle, kendini üç adet patlıcan emojisiyle tanıtmıştı.

Aa, başka bir Kyle daha vardı! Belirttiğine göre ağızla yakınlaşmayı seviyordu.

"Iyyy! Neden adı Kyle olan bütün erkekler bu kadar itici?" dedim.

Hunter bir süre düşündü ve "Tesadüf," diye cevap verdi.

"Tesadüf mü? En iyi tahminin bu mu?" Gülmeye başladım. Asırlardır ilk kez bu kadar eğleniyordum. Ardından bir sonraki profile geçtim ve keskin bir nefes aldım. "Oooo, bu çocuğu beğendim. Hemen seçelim."

Hunter potansiyel adayın fotoğraflarını inceledi ve bir ıslık çaldı. "Of, çok iyi. Şu yan karın kaslarına bak. Bunu net yatağa atardım."

"Hemfikir olmamıza sevindim." Ama Roy'la eşleşmeyince büyük hayal kırıklığına uğradım. Ondan önceki üç çocukla hemen eşleşmiştim halbuki.

"Üzülme," dedi Hunter yardımcı olmak adına. "Böyle vücudu olan bir adamın seçenekleri vardır."

Tam iki saniye sonra ekranda beliren bir baloncuk, Roy'la eşleştiğimi gösterdi.

"İşte bu!" dedim zafer sevinciyle.

Hunter sırıttı. "Kabul edildin, ha?"

"Şu çocuğa ne dersin?" diye sordum, sonraki profile geçerek.

"Her fotoğrafta şapka ve güneş gözlüğü takıyor. Ya kel ve çirkin biri ya da bir katil. Gerçi ikincisi senin için çekici olurdu."

"Ah, kesinlikle. Bir katilin psikanalizini yapabilmek için ilk doğurduğum çocuğu bile satabilirim."

"Bunun şaka mı yoksa gerçek mi olduğunu anlamamak beni geriyor."

Bir süre daha ekranı kaydırmaya devam ettim ama artık tüm yüzler birbirine karışıyordu. Canım da sıkılmaya başlamıştı. Mesajlar gelmeye başlayınca, "Hadi eşleşmelerden birkaçıyla konuşup sevmediklerimizi eleyelim," dedim.

Fakat niceliğin nitelikten önde olduğu bir durumla karşı karşıya olduğumuzu anlamak fazla uzun sürmedi.

"Tanrım, bu mesajlar çok bayat," dedi Hunter.

N'aber güzelim?

Çok seksisinnnn.

Yirmi iki santim hizmetinde.

"Sana elveda," deyip Bay Yirmi İki Santim'le eşleşmemi iptal ettim ve sonraki mesajı açıp şöyle bir göz gezdirdim. Ethan diye bir çocuk, kendisini tanıtan upuzun bir paragraf yazmıştı. "Tanrım. Şuna baksana."

Hunter mesajı okurken ıslık çaldı. "Asla olmaz. Tam bir abazan. Hiç sevmedim."

"Ben de sevmedim." Bu adamlar hakkında düşüncelerimiz genellikle aynıydı nedense.

Sonunda Roy'un mesajına sıra geldi.

Selam Demi! Bu çok klişe olacak biliyorum ama gözlerin çok güzel. Akşamın nasıl geçiyor?

"Sevdim bu çocuğu," dedim.

Hunter kıkırdadı. "Onayımızı almak için tek yapmaları gerekenin malafatları hakkında böbürlenmek yerine temel muhabbet yetenekleri olması ne üzücü, değil mi? Seviye ne kadar da düşük."

"Haklısın, cidden öyle. Ne cevap vereyim?"

"Alet edevatını beğendiğini söyle."

Bu öneriyi duymazdan gelerek, *"Teşekkürler! Senin gözlerin de çok güzel. Tabii geri kalanın da ;)"* yazdım.

Hunter yapmacık bir şaşkınlık ifadesi takındı. "Demi! Seni edepsiz!"

Sırıtıp bir mesaj daha yazdım.

BEN: Akşamım iyi geçiyor. Ödev yapıyorum. Seninki nasıl?

ROY: Şu anda seninle birlikte bira içiyor olsaydık gecem daha iyi olurdu :)

"Ooo, çok iyi gidiyor," dedi Hunter.

ROY: Bu akşam birer içki içmek için buluşalım mı? Ne dersin?

"Malone's'a gitmeyi teklif et," diye önerdi Hunter.

"Ne? Hemen mi? Birbirimize birkaç mesaj yazdık sadece."

"Eee, ne olmuş? Mektup arkadaşı ya da cinsel içerikli mesajlaşma arkadaşı aramıyorsun ki. Amacın biriyle randevu ayarlamak sonuçta. Elektriğiniz uyuşuyor mu diye görmek için onunla buluşman gerek."

"Ama bu akşam olmak zorunda mı?"

"Neden olmasın?"

"TJ'le buluşacaktım."

"O zaman yarın buluşmayı teklif et. Ama inan bana, böyle kıçı olan bir erkeği fazla boş bırakmazlar. Yerinde olsam ona hemen nikâhı basardım."

Alt dudağımı ısırdım. TJ'le buluşmamı başka güne ayarlayabilirdim, onunla her zaman görüşüyorduk sonuçta. Ayrıca yeni biriyle hemen randevuya çıkmak hoş olabilirdi. Lisede Nico'yla ara verdiğimiz zamandan beri bunu hiç yapmamıştım.

"Tamam," dedim. "Bu akşam Roy'la buluşuyorum."

"İşte ruh budur!" Hunter bir elini kaldırdı.

Ona bir beşlik çaktıktan sonra gergin bir şekilde Roy'a mesaj yazdım ve bir saat içinde Malone's'ta buluşmak için sözleştik. Hunter beni oraya kadar götüreceğini söyledi.

Sıra TJ'e mesaj atmaya gelmişti.

BEN: Bu akşamki yemeği iptal etmek zorundayım. Çünkü... biriyle ÇIKACAĞIM. İnanamıyorum! Sen inanabiliyor musun? Yarın akşam buluşsak olur mu?

TJ'in cevap yazmaya başladığını gördüm ama mesajın gelmesi bir dakika sürdü.

TJ: Sorun değil. Yarın olur.

BEN: Tamamdır. Sen harikasın.

TJ: Öptüm.

Midemde bir kelebek sürüsü uçuşmaya başlamıştı. "Tanrım," dedim Hunter'a. "O kadar gerginim ki! Ve duş alıp ne giyeceğime karar vermek için sadece bir saatim var."

"Sen git duş al. Ben kıyafetini seçerim." Hunter çoktan dolabıma gitmişti bile.

"Kıyafet, evet," dedim ona parmağımı sallayarak. "Lütfen gerçek kıyafetler seç, Hunter."

Ben banyoya girip kapısını kapatırken Hunter kıkırdıyordu.

•

Malone's'a vardığımda avuçlarım terlemişti ve kalbim aşırı hızlı atıyordu. Bunu gerçekten yapıyor muydum? Birden kendimi hazır hissetmemeye başlamıştım.

Hunter arabasını barın arkasındaki küçük otoparka çekti ve motoru susturup beni inceledi. "İyi iş çıkardım," dedi ukalaca kafasını sallayarak.

Bu konuda hakkını vermem gerekiyordu. Koyu mavi, dar bir kot, açık gri renkli, omzunun bir tarafı düşük bir kazak ve kısa topuklu, siyah süet botlar seçmişti. Şirin bir kombindi ve ben de içinde şirin görünüyordum.

Ama aksesuvar konusunda sinirimi bozmuştu. "Bu küpelerden nefret ediyorum," diye yakındım, saçlarıma takılmamaları için dev halka küpelerimi düzeltirken. "Sen de biliyorsun. Yine de takmam için bana baskı yaptın."

"Çünkü bu küpelerle seksi görünüyorsun," dedi. "İnan bana, kombininin çekiciliğini dokuzdan on bire yükseltiyorlar. Şikâyet etmeyi bırak da sadece bu akşamlık tak işte."

"Uff, tamam." Araçtan inerken Hunter'ın da indiğini görerek şaşırdım. "Sen de mi benimle geliyorsun?"

Kafasını salladı. "Merak etme, barda oturacağım. Seni öldür-

meyeceğinden emin olana dek etrafta takılacağım. Orada yok muşum gibi davran."

Bu beni çok duygulandırmıştı. "Teşekkür ederim. Sen çok iyi bir arkadaşsın."

Binanın yan tarafından ilerleyip girişe yöneldik. Buraya bir randevu için geldiğime inanamıyordum. Daha doğrusu, bir Tinder randevusuna. Bu, buluşacağın kişiye "bu gece seninle seks yapabilirim" demenin bir yoluydu aslında.

Bir dakika, bu gece mi? Bu gece kimseyle seks yapamazdım çünkü birden bacaklarımı tıraş etmediğimi fark etmiştim.

Kahretsin, neden bacaklarımı tıraş etmemiştim ki?

Sorun değil, sadece bir şeyler içeceğiz, diye teminat verdim kendi kendime.

Mekâna girdiğimizde ana salonu hızlıca taradım. Pazartesi akşamı için ummadığım kadar kalabalıktı. Gerçi üniversite öğrencileri haftanın her günü içki içmek için dışarı çıkabiliyordu. O sırada bar tarafından bana doğru gelen uzun boylu, kaslı bir çocuğu görünce nabzım hızlandı.

Beni görünce çocuğun gözleri beğeniyle açıldı. "Demi?" diye seslendi.

"Roy?"

"Evet, benim." Çocuk gülümseyince gamzeleri ortaya çıktı. Olamaz, gamze mi? Başım beladaydı. "Şurada boş bir masa var," dedi Roy sıcak bir sesle. "Oraya gitsek mi?"

"Gitsek." Off, bu çok gülünç olmuştu. Bu işte hiç iyi değildim.

Ana salonda sandalyesiz, uzun masalar vardı ve iki tanesi boştu. İkisi arasından etrafı daha boş olanı seçtik. Omzumun üstünden baktığımda Hunter göz kırpıp cesaret verir gibi kafasını salladı, sonra bar taburelerine doğru ilerledi.

"Bu kadar açık olduğum için kusura bakma ama söylemeliyim ki gerçekte çok daha seksiymişsin." Roy beni açık açık incelediği için ben de çekinmeden aynı şeyi yapabildim.

Tişörtü aşırı dardı, hatta benim sahip olduğum tüm giysilerden daha dar olduğunu söyleyebilirdim. Kaslarının her kıvrımı görünüyordu. Tabii göğüs uçları da. Normalde erkek göğüs uçlarına pek ilgimi çekmezdi ama Roy'un dar tişörtü tüm dikkati oraya çekiyordu ve gözlerimi asla ayıramıyordum. Kendimi zorlayıp bakışlarımı kafamızın tepesindeki televizyon ekranlarına çevirdim. Bir tanesinde futbol maçı, diğerindeyse buz hokeyi maçı vardı.

"Spor sever misin?" diye sordu Roy.

"Biri futbol maçı açtıysa izlerim. Hokeyle çok ilgili değilim ama bir arkadaşım oynuyor. Eski erkek arkadaşım basketbol oynardı, bu yüzden NBA maçlarını izlemekten başka şansım yoktu." Kahretsin, bir randevudayken başka erkeklerden bahsetmemem gerekiyordu. Bu asla hoş karşılanmazdı.

Pekâlâ, bu işte berbat ötesiydim.

Ama Roy çok önemsemiş gibi görünmüyordu. "Ben hiç sporla ilgili olmadım." İri, kaslı bedenine işaret etti. "Biliyorum, biliyorum, hiç öyle görünmüyorum. Ama bu fiziği, vücut çalışmaya borçluyum."

"Yani spor salonuna gitmeyi seviyorsun, ha?"

Hevesle kafa salladı. "Haftada yedi gün. Sen spor salonuna gider misin?"

"Haftada birkaç kez öğrenci fitness merkezine gidiyorum. Ama sadece koşu bandını kullanıyorum ve arada bir ağırlık kaldırıyorum. Fazla bir şey yapmıyorum."

O sırada bir garson siparişimizi almaya geldi. Roy, Bud Light sipariş etti. Ben birayı pek sevmiyordum ama daha sert bir şey içecek kadar da rahat hissetmiyordum. Gerginlik yüzünden midem bir hoştu ve parmaklarım titriyordu.

"Ben de Bud Light alayım," dedim sonunda.

Garson gidince Roy sohbete kaldığımız yerden devam etti.

"Fitness merkezindeki havuza girdin mi hiç? Bayağı iyi."

"Yok, girmedim. Dediğim gibi, ben basit egzersizler yapıyorum." Omuz silktim. "Metabolizmam harikadır."

"Egzersiz yapmanın metabolizmayla alakası yoktur ki. Fitness, sağlıkla ilişkilidir. Sağlıklı kalp atışları, sağlıklı zihin, sağlıklı kemikler." Birkaç dakika boyunca egzersiz yapmanın faydalarından bahsetti. O kadar ki en sonunda gözlerim dalmaya başlamıştı.

Bu yüzden lafını kestim. "Ne dediğini hiç anlamıyorum aslında, ahbap."

Roy süklüm püklüm gülümsedi. "Pardon. Fitness konusunda çok tutkuluyum."

"Anlaşılıyor."

"Diğer şeylerden bahsedelim hadi." Kolunu masaya dayadı. Sol bileğindeki ağır gümüş saat, tavan lambaları altında ışıldıyordu. "Öylesine bir ilişki arıyorsun, ha?"

Tanrım. Bu konu daha da tuhaftı. Roy'un kol kasları hakkında konuşmayı yeğlerdim. "Şey, evet. Yani, uzun süreli erkek arkadaşımdan yeni ayrıldım ve..."

"Ve *rebound* ilişkisi istedin," dedi.

Kafamı salladım.

"Ben de," diye itiraf etti Roy.

"Gerçekten mi?" Profilinde bu yazmıyordu. "Ne zaman ayrılmıştın?"

"İki gün önce."

İki gün önce mi? Bu kadar kısa sürede Tinder'a mı başvurmuştu yani? En azından benim ayrılığım birkaç hafta önceydi.

"Çok geçmemiş," dedim ihtiyatlı bir şekilde. "Şu anda bunu yapman gerektiğinden emin misin?" İkimizi işaret ettim.

Roy iri saatiyle oynuyordu. "Doğrusunu söylemek gerekirse bilmiyorum. Ama onu unutmam lazım ve bu da en iyi yol gibi görünüyor. Tekrar günlük ilişkilere geri dönmek yani."

Kendimi aşırı rahatsız hissetmeye başlamıştım.

"Eski sevgilinle neden ayrıldığınızı sorabilir miyim?"

Dürüstçe cevap verdim. "Beni aldattı."

"Of, kötü olmuş. Uzun zamandır mı birlikteydiniz?"

"Sekiz yaşından beri tanışıyorduk. On iki yaşımızdayken ilk kez öpüştük, on üç yaşımızda da resmi olarak çıkmaya başladık." Nico'yla geçmişimizi böyle anlatırken hiç duygu hissetmediğimi, kalbimin bile burkulmadığını fark edince ürktüm.

"Vay canına," dedi Roy hayretle. "Bayağı zaman olmuş."

Garson biralarımızı getirdiğinde hemen şişemi kaptım. Randevumun nasıl gittiğine henüz tam karar verememiştim ama kötü olma yönünde ilerliyordu sanki.

Şişelerimizi birbirine vurduk. "Şerefe," dedim.

"Şerefe." Roy uzun bir yudum içti.

Ben de içtim ve öğürmemek için kendimi tuttum. Biranın tadından nefret ediyordum. Neden bunu sipariş etmiştim ki? Ne aptaldım. Acaba garsonu tekrar çağırıp bir bardak su mu isteseydim?

"Demek ikimiz de aşkta şanssızmışız." Roy şişesinin üstünden bana bakıyordu.

"Sanırım. Sen kız arkadaşından niye ayrıldın?"

"Onunla yeterince vakit geçirmediğimi söyledi." Birasından hızlı bir yudum daha aldı. "Onun yerine saçma şeylere odaklandığımı, hayatımdaki ilk önceliği ona vermem gerektiğini düşünüyor."

Bir süre düşündüm. "Eh, bir yönden haklı, bir yönden haksız olabilir. Sevgilinin senin hayatındaki öncelik olmayı istemesi gayet doğal ama şu anda üniversitedeyiz. Derslerimize, ödevlerimize, sosyal hayatlarımıza da zaman ayırmalıyız..."

"Hayır," diye araya girdi çocuk. "O, spor salonunu kastediyor. Spora bağımlı olduğumu düşünüyor."

Kendime engel olamadan bakışlarımı göğüs kaslarına çevirdim. Şişkin göğüsleri adeta tişörtüyle mücadele ediyor, serbest kalmak için uğraşıyorlardı. "Bu tişört bizi esir tutamaz!" diye bağırıyorlardı.

Belki de eski sevgilisi haklıydı.

"Ama boş ver onu," dedi sinirle. "Böyle görünmek için gösterdiğim çabalarla gurur duymalıydı. Diğer adamlar ancak vücutlarına steroid pompalayarak böyle görünebiliyorlar. Benimkiler ise tamamen doğal. Benim bedenim bir tapınak."

Arkamdan alaycı bir gülüş sesi geldi. Kahretsin. Biri bizi mi dinliyordu?

Kafamı çevirdim ve gülenin tanıdık biri olduğunu görerek içimi çektim. Yakınımızdaki bir masada duran bu kişi Hunter'dı. Hani barda olacaktı bu lanet olasıca çocuk?

Arkadaşımın bizi dinliyor oluşu daha da rahatsız hissetmeme neden oldu. Gerçi belki de bu önemli değildi çünkü Roy'la çıkar arkadaşlığına falan başlayamayacağımız ortadaydı.

"Neden seçmek zorundayım bilmiyorum," diye sızlanıyordu hâlâ.

Ona ciddi bir bakış attım. "Onu seviyor muydun?"

"Tüm kalbimle," dedi tutkuyla.

"O zaman ortada seçenekler bile olmamalı. Spor salonuna o kadar sık gitme, seni şapşal."

Alaycı bir gülüş daha.

"Tabii ki de olmalı," diye karşı çıktı Roy. "İsteği imkânsız."

"Ah, hadi ama. Abartıyorsun. Spor salonunu, bir kadını sevdiğinden daha çok sevemezsin. Spor salonuyla evlenemezsin ki Roy. Spor salonuyla çocuk yapamazsın."

Ayaklarımın altındaki zemin titriyordu. Sebebi hoparlörlerden yükselen gürültülü müzik miydi yoksa Hunter'ın durdurulamaz kahkahaları mı bilmiyordum.

"Haklısın aslında," dedi Roy, istemeye istemeye. "Ama tutkumdan neden vazgeçmem gerektiğini anlamıyorum."

"Senden vazgeçmeni istemiyor ki. Sadece dengeyi bulmanı istiyor," diye cevap verdim.

"Denge, ha?"

"Evet. Dinle. Kız arkadaşının adı ne?"

"Kaelin."

"Bence Kaelin haklı. Eğer onu, spor salonuyla aynı kefeye koyuyorsan üzülmeye hakkı var. Kaelin bir insan, Roy. Spor salonu ise makinelerle dolu bir oda sadece."

Arkamdaki Hunter artık ulumaya başlamıştı.

Onu duymazdan geldim. "Önceliklerini gözden geçirmen gerektiğini düşünüyorum," diye tavsiye verdim. "Senin için doğru olan şey *rebound* ilişkisi değil. Gerçi fazlasıyla seksi bir kadınla *rebound* ilişkisine girmiş olacaktın ama..."

Roy, "Dünyadaki en seksi kadın," deyince gururum bayağı okşandı.

"Ama doğru olan bu değil," diye tekrarladım.

"Doğru olan ne peki?" diye sordu birasını yudumlayarak.

"Kaelin'i arayıp onunla konuşmak istediğini söylemelisin. Ve onun sana söyleyeceklerine kulak vermelisin. O kız seni kontrol etmeye çalışmıyor, sadece seninle zaman geçirmek istiyor." Bunları söylerken bir yandan da Kaelin'in onu sırf spor salonuna âşık diye terk etmemiş olmasını umuyordum. Ama Roy'un onu hâlâ unutamadığına bakılırsa bir konuşmaya daha ihtiyaçları vardı.

"Bunun çok kaba bir davranış olacağını biliyorum ama..." Roy arka cebine uzanıp, iki iğrenç bira için çok fazla olsa da bir yirmilik çıkardı. "Seni eksem sorun olur mu?"

"Hiç sorun olmaz. Git kızı geri kazan, Kaplan." Yirmiliği geri çevirmedim. Hunter'la ikimize birer içki daha almak için kullanabilirdim.

Hunter'dan bahsetmişken, kendisi Roy gider gitmez hemen

dibimde bitmişti. "Hayatımda gördüğüm en saçma randevuydu bu," dedi ağzı bir karış açık halde.

"Bir de bana sor. Sahalara geri dönmek diye buna mı deniyor yani? Önüme gelen her eşeğe binerek mi yoluma devam edeceğim?"

"Dostum, ilk olarak şunu söyleyeyim, o adam bir eşek değil, ancak büyüleyici bir aygır olarak nitelendirilebilir."

"İkinci olarak?"

"İkinci olarak söyleyeceğim bir şey yok."

İçimi çektim. "Az önce olanlara cidden inanamıyorum."

"Eh, öyle terapist gibi davranarak kendine bir faydan dokunmadı gerçekten."

"Bu kötü bir şey mi ki?"

"Niyetin birini yatağa atmaksa, evet. Kendini adamın kollarına bırakman gerekiyordu, Kısmi, onu eski sevgilisiyle bir araya gelmeye ikna etmemeliydin."

"Haklısın. Bu işte hiç iyi değilim," diye inledim.

Hunter elimdeki Bud Light'ı alıp masaya koydu. "Şu çöpten kurtulalım. Bu akşam Bud Light içmiyoruz."

"Biz mi?"

"Adam seni ekti. Elinde bir tek ben kaldım, bebeğim. Hemen gerçek bira alıp geliyorum."

Hunter gider gitmez adamın teki bana yanaştı. Kafasını traş etmiş, dev bir kapüşonlu kazak giymişti ve aşırı beyaz dişleri vardı.

"Selam, güzellik. Birinin sana eşlik etmesini ister misin?"

Hayır diyecektim ama çoktan dibime girmişti bile.

"Arkadaşın nereye gitti?" diye sordu.

"İçecek almaya gitti sadece. Bu yüzden lütfen..."

Beyaz Diş daha da yaklaşınca içgüdüsel olarak geriledim. İnsanların kişisel alanımı işgal etmesi hiç hoşuma gitmezdi.

"Sorun ne?" diye sordu Beyaz Diş, kelimeleri uzatarak.

"Kişisel alanımdasın," dedim sertçe. "Çekilirsen sevinirim."

Çocuk kaşlarını çattı. "Niye çekilmemi istiyorsun ki? Birbirimizi tanıyoruz şurada."

Neyse ki tam o anda Hunter içkilerimizle geri döndü ve işgalciye bakar bakmaz hemen tüm ciddiyetiyle karşısına geçti. "Hayır," dedi soğuk bir sesle.

"Neye hayır?" Beyaz Diş sinirlenmiş gibiydi.

Hunter duruşundan taviz vermiyordu. "Niyet ettiğin şey olmayacak. Kaybol."

Hunter'ın bu göz korkutucu halini gülümseyerek izledim. Yeni koruyucum olmuştu birden.

Aşırı yakışıklı koruyucum.

Kahretsin, bu çocuğun ne kadar seksi olduğunu düşünmeyi kesmeliydim. Benimle *rebound* ilişkisine girmek istemediğini açıkça söylemişti.

Kabul etseydi her şey çok daha kolay olurdu aslında. Onu fazlasıyla çekici buluyordum ve daha da önemlisi ona güveniyordum. Ama o bununla ilgilenmiyordu, ben de onu ayartmaya çalışmayacaktım.

Kişisel Alan İşgalcisi oflayıp puflayarak uzaklaşırken Hunter onu gülerek izliyordu. "Kolay oldu," dedi ve abartılı bir nezaket hareketiyle bira tenekesini bana uzattı. Markası Abbey House Lager'dı.

"Teneke bu," dedim.

"Evet. Butik biracılar yeniden tenekeye yöneldi çünkü. Şimdi gerçekten yaşıyorsun bu hayatı, bebeğim."

"Iyy, keşke bana kızılcıklı votka ya da meyveli bir şeyler almanı söyleseydim. Çoğu bira markasını sevmiyorum." Bir an duraksadım. "Aslında beğendiğim tek bir bira markası bile yok diyebilirim. Hepsinin tadı aynı derecede kötü bence."

"İnan bana, bunu seveceksin. Boğazından kayıp geçiyor resmen. Bir dene."

Hunter beklenti içinde beni izlerken büyülü biradan bir yudum aldım.

"Eee?" dedi.

Bakışlarımı süet botlarıma indirdim. "Diğeriyle tıpatıp aynı."

"Ciddi misin sen? Abbey House ve Bud Light'ın tadının aynı olduğunu mu düşünüyorsun? Şu anda senden utanıyorum."

"Sana demiştim, bira sevmiyorum."

"Sen tam bir yüz karasısın."

"Asıl sen yüz karasısın."

Ona dil çıkardığımda Hunter sırıttı ve kendi fiyakalı birasından bir yudum aldı. "Bay Kaslı'yla anlaşamadığın için üzgünüm."

"Sorun değil. Aslında evden çıkmak bile iyi geldi. Ayrıca randevu alıştırması yapmış oldum, değil mi?"

Ardından bardaki insanları izleyip biralarımızı yudumladık. Daha doğrusu, Hunter yudumladı. Ben sadece burnumu tıkayıp hızlıca yuttum. Bar müşterileri hakkında hikâyeler oluşturarak birbirimizi güldürürken Roy tarafından ekildiğimi bile unutmuştum. Zaten Hunter'la daha çok eğleniyordum.

Saat dokuz buçuk civarında mekândan çıkıp otoparka gittik. Parkamın fermuarını çekerken küpelerimden birisi kapüşona takılacak gibi olunca kısık sesle küfür ettim.

"Bu aptal şeylerden nefret ediyorum," diye yakındım, halkayı geriye iterken. "Çok tehlikeliler."

"Asıl sen tehlikelisin."

Evet, şimdi de birbirimize böyle cevap vermeye başlamıştık. Her seferinde de aptal gibi sırıtıyorduk. Sanırım bu, ortak espri anlayışımızın çocukça olduğunu ya da bizim çocuk gibi olduğumuzu gösteriyordu.

Hunter aracı çalıştırıp park yerinden geri geri çıktı. "Seni eve mi götürüyorum?" dedi bana bakarak.

"Evet, iyi olur." Emniyet kemerimi bağlarken telefonumun otomatik olarak arabasına bağlandığını fark ederek güldüm.

"Telefonunun bağlantısını kesmemişsin!" dedi suçlayıcı bir sesle. "Ama söz vermiştin."

"Yalan söylemiştim, Hunter." Kahkaha atarak bir sürü Whitney Houston şarkısı içeren bir çalma listesini açtım çünkü Hunter'ın bu şarkıları sevmediğini biliyordum.

"Çok kötüsün," dedi yolda ilerlemeye başlarken.

"Pardon, seni duyamıyorum. Whitney şarkı söylüyor da."

Ardından sırf gıcıklık olsun diye "Greatest Love of All" şarkısına eşlik etmeye başladım ve Hunter sesimi kesmezsem beni karanlık ve ıssız yolun ortasında terk etmekle tehdit edene kadar susmadım.

"Koltuk ısıtıcımı kapatabilir misin?" dedi sonra. "Kıçım iyice yandı."

"Olur." Elimdeki telefonumu bardak tutucusuna koymak için uzandım ama o anda Rover bir çukura girince telefon kayıp Hunter'ın ayaklarının dibine düştü.

"Tanrı aşkına, Kısmi. Gaz pedalının altına falan sıkışmadan önce al şu telefonu."

"Rahatla. Hemen alıyorum." Ona doğru eğilip kolumu uzattım ama araba hareket halinde olduğu için telefon daha da öne kaydı. "Kahretsin, ulaşamıyorum. Elime doğru tekmelemeyi deneyebilir misin?"

"Hayır. Araba sürüyorum burada."

"Bir kere denesene."

Homurdanarak telefonu sol ayağıyla itmeye çalıştığında SUV hafifçe yana doğru kaydı.

"Yok yok, yapma," dedim. "Sen yola odaklan, telefonu kendim alırım."

Emniyet kemerimi çözüp Hunter'ın tarafına doğru kaydım ve elimi ayaklarının arasında dolaştırmaya başladım. Araba yine sarsıldı.

"Dikkatini yola ver!"

"Deniyorum," dedi Hunter dişlerini sıkarak. "Ama bacağıma çarpıp duruyorsun."

Mümkün olduğu kadar aşağı eğildim. Artık kafam Hunter'ın kucağındaydı. Kolumu iyice uzattım ve... evet! Parmaklarımı hemen telefona sardım.

"Aldım!" diyerek kalkmaya yeltendim ama...

Kalkamadım.

"Demi," dedi Hunter. "Kalk." Araba sağa doğru kaydı.

Kafamı tekrar kaldırmaya çalıştığımda kulağımda büyük bir acı hissettim. "Aman Tanrım," diye inledim. "Sana söylemiştim. Sıçayım ya! Söylemiştim."

"Ne söylemiştin? Yüce İsa. Kalksana artık."

"Kalkamıyorum ki!" Yüzüm pantolonunun fermuarına gömülü olduğu için sesim boğuk çıkıyordu. "Küpem takıldı."

"Neye takıldı?"

"Sana! Pantolonuna! Tam olarak neresine bilmiyorum." Kafam hafif yana dönük olduğu için tek görebildiğim şey Hunter'ın dizleri ve gaz pedalındaki ayağıydı. Kalkmaya çalışmak yerine kafamı bacağına iyice yaslandım.

"Kendini kurtarmaya çalış," dedi yalvaran bir sesle.

Hareket etmeyi reddettim. "Hayır. Kulağım yırtılır, Hunter."

"Yırtılmaz."

"Yırtılır." Tanrım, gözlerim resmen yaşarmaya başlamıştı.

Hunter sinirle homurdandı. "Yırtılmaya... siktir ya. Neyse, bekle de kenara çekeyim."

Tam o anda siren sesleri duyuldu.

21

HUNTER

Bu tam bir felaketti. Demi'nin kafası kucağımda sıkışıp kalmıştı ve polis tarafından sağa çekmem istenmişti. Yüzü kasıklarımdan birkaç santim ötede, bir battaniye gibi bacaklarıma kapanmış olan Demi'yi gördüğünde polis memurunun ne düşüneceğini tahmin edebiliyordum.

Yüce İsa. Onun beni ağzıyla tatmin ettiğini düşünecekti.

"Niye sağa çekmemizi istediler?" diye tısladı Demi.

"Yolda sağa sola savrulduğumuzu görmüş olmalılar." Kahretsin, bir kâbusun içindeydik sanki.

Arabayı durdurup motoru kapattım ve polisin gelmesini beklerken telaşla Demi'yi üstümden çekmeye çalıştım.

"Ay!" diye bağırdı.

"Kusura bakma," diye mırıldandım. "Seni kurtarmaya çalışıyordum." Evet, küpesi takılmıştı ama tam olarak nereye takıldığını bilmiyordum.

Kemer halkalarımdan birine olabilirdi belki. Ama nasıl oraya girmeyi başarmıştı ki? Acaba bir ipliğe mi takılmıştı? Küpeyi kurtarmaya ne kadar uğraşsam da olmuyordu ve her denememde Demi acıyla inliyordu. Bunu düşündüğüme inanamıyordum ama... kulağını kaybedebilirdi.

Buna gülsem mi ağlasam mı bilemiyordum.

"Biri geliyor," diye fısıldadı Demi, asfaltta ayak sesleri duyunca.

"Ehliyet ruhsat lüt..." Polis memuru cümlenin ortasında susuverdi.

İçimi çektim.

"Burada ne oluyor böyle? Kalkın, hanımefendi," diye emir verdi. "Hemen, lütfen."

"Kalkamam!" diye inledi Demi.

Polis gözlerini bana çevirdi. "Sizin de kız arkadaşınızın da arabadan inip ellerinizi kaputa yaslamanızı istiyorum."

"Ben onun kız arkadaşı değilim," dedi Demi, sanki şu anki en büyük endişemiz buymuş gibi.

"Arabadan inemiyoruz," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak.

"Bak evlat, siz üniversite öğrencileri bunu havalı buluyor olabilirsiniz..."

Havalı bulmak mı?

"... ama böyle gayriahlaki davranışlar tutuklanma nedenidir. Yaptığınız şey sadece bununla kalmıyor, ayrıca umarsızca araç sürerek diğer sürücüleri de tehlikeye atıyorsunuz."

Arabamın ön camından karanlık ve tamamen boş olan yola baktım. "Hangi diğer sürücüler? Burada bizden başka kimse yok. Kenara çekmemizi istediğinizden beri yanımızdan tek bir araç bile geçmedi."

"Ayrıca gayriahlaki davranışta bulunmuyoruz," diye karşı geldi Demi. "Buraya sıkıştım!"

"Sıkıştınız," dedi adam şüpheyle.

İçimi çektim. "Telefonunu yere düşürdü ve almaya çalışırken sıkıştı."

"Sıkıştı," dedi adam tekrar. Sonra bize inanmadığını gösterir gibi kafasını iki yana salladı. "Bunu sizden son kez rica ediyorum. Lütfen kalkın."

"Kalkamıyorum."

Polis kemerine uzandı.

"Tanrım!" dedim. "Tabancanızı çıkarmanıza gerek yok!"

"Ne tabancası!?" Demi kendisini kurtarmak için yeni bir enerjiyle kıpırdanmaya başlamıştı.

Eğer yanımızda bir polis memuru olmasaydı ve ikimiz yalnız olsaydık bu yaptığı şey aletimin büyük bir hevesle tepki vermesine neden olurdu. Ama polis buradaydı. Bu yüzden penisim tamamen hareketsizdi ve ben deli gibi kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

Neyse ki adam sadece telsizine uzanıyordu. "Dokuzuncu karayolu ile kırk sekizinci otoban arasındaki yola destek kuvvet istiyorum. Şüpheliler tedbirsiz araç sürme ve hareket halindeki araçta oral seks yapma sebepleriyle kenara çekildiler ve tutuklanmaya direniyorlar." Telsizden cızırtı sesleri geldi.

"Oral seks yapmıyoruz!" diye homurdandı Demi. "İnanın bana, onunla bunu yapmayı çok isterdim ama kendisi şu anda seksten uzak duruyor."

Bir dakika, ne?

Demi az önce benimle oral seks yapmayı çok istediğini mi söylemişti?

"Cidden mi Demi? Gerçekten bana sakso çek... bunu yapmak istediğini mi söylüyorsun şu anda?" Başım dönme dolap gibi dönüyordu. Benimle *rebound* ilişkisi istemesi hakkındaki tüm o yorumlarının şaka olduğunu sanıyordum gerçekten. Bu yüzden hiç... umutlanmamıştım.

"Sana *rebound* istediğimi ve de seninle yapabileceğimi söyledim." Boğuk bir sesle konuşurken bir yandan da kulağıyla oynuyordu.

Fakat Demi'nin arzularını daha sonra tartışabilirdik. Şimdi bu inatçı polisten kurtulmamız gerekiyordu.

"Efendim," dedim sakince. "Lütfen. Manzaranın nasıl göründüğünün farkındayım ama şu anda gayriahlaki bir şey yapmıyoruz. İkimiz de giyiniğiz. Penisim pantolonumun içinde."

"Ehliyet ve ruhsatınız nerede?"

"Torpido gözünde ama oraya ulaşamı..."

Tam o anda arabanın içinde bir bağırış yankılandı ve Demi'nin kafası birden kucağımdan kalktı.

"Çıkardım!" diye bağırdı Demi, sol kulağını ovalayarak.

"Of, çok fena," dedim, elini çektiğinde. Kulak memesi kıpkırmızı olmuş ve şişmişti. Parmak uçlarında da kan vardı.

Halka küpelerin yasaklanması konusunda kesinlikle ona hak veriyordum.

"Gördünüz mü!" Polis memuruna bakarken Demi'nin içi rahatlamış gibiydi. "Pantolonunun fermuarı kapalı. Yanlış bir şey yapmıyorduk. Ayrıca ikimiz de sadece birer bira içtik. Şey, daha doğrusu ben iki tane içtim."

Homurdanmamak için kendimi tuttum.

Lanet olsun. Alkol söz konusu bile değilken Demi yüzünden şimdi polis bundan da haberdar olmuştu.

Ve artık bizden bıkmış gibiydi. "İkinizin de derhal araçtan inmenizi istiyorum."

*

"Alkol alıp toplumun huzurunu bozanlar buraya mı atılıyor yani?" diye sordu Demi, bir saat sonra.

Hastings'deki tek nezarethaneden hiç etkilenmemiş gibiydi. Geniş hücrede şu anda sadece üç kişi vardı; biz ve bankta uyuyan, sakallı, orta yaşlı bir adam. Uykusunda vücudu seğirdiği için adamın ayağı sürekli parmaklıklara çarpıyordu.

Evet, halka küpeler yüzünden şu anda parmaklıkların ardındaydık.

"Gerçekten sarhoş olsan yerinde olurdu belki," dedi Demi.

Sırtımı duvara dayayıp kayarak metal banka otururken bir kahkaha attım. Ayaklarımızın altındaki muşamba zemin pis, tepedeki floresan ışıklar aşırı parlaktı.

"Bunların hepsi senin suçun, biliyorsun değil mi?" dedim neşeli bir sesle.

"Benim suçum mu?" Kahverengi gözleri öfkeyle doluydu.

"Telefonunu arabama bağlarsan neler olabileceğini söylemiştim sana."

"Bu benim telefonumun hatası değil."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Telefonum düştü sadece."

"Yine de senin suçun."

"Of, kes sesini."

"Sen kes sesini." Sonra ona doğru kaydım. "Kulağın nasıl?" diye sordum kısık sesle.

Görebildiğim kadarıyla kulak memesi hâlâ pembe ve şişkindi ama artık kanamıyor gibiydi. Fakat tenindeki kurumuş kan biraz suçluluk hissetmeme neden oluyordu çünkü bu küpeleri takması için ısrar eden bendim.

"Sızlıyor," dedi. "Neyse ki kulağım hâlâ kafama yapışık."

"Neyse ki," dedim. "O halka küpeleri takmanı istediğim için üzgünüm."

"Sorun değil. Artık biliyorsun." Hafifçe iç geçirdi. "Bazen bir şeyleri anlamak için trajediye kendin şahit olman gerekir."

"Doğru," dedim ciddiyetle.

Ama dudaklarım fena seğiriyordu. Sonra kendimi tutamayıp kahkahayı bastım. Demi de gülmeye başladı ve bacaklarını uzatıp süet botlarını yere vurdu.

"Keşke yanımda lolipop olsaydı," dedi.

"Keşke özgürlüğüm elimde olsaydı."

Demi yine kahkaha attı. "Tanrım. Gözaltında olduğumuza inanamıyorum. Hem de gayriahlaki davranış nedeniyle."

"Ve aletim dışarıda bile değildi!"

"Aynen."

Nezarethanenin polis memuru bize doğru bir bakış atınca

onun da gözlerinin güldüğünü fark ettim. Son bir saattir masasında oturmuş, bilgisayara bir şeyler yazıyordu.

Bizi tutuklayan memurun nereye kaybolduğunu bilmiyordum. Gerçi resmi olarak tutuklanmamıştık. En azından kimse bana yasal haklarımı okumamıştı. Aynen, yasal haklar. Law and Order dizisini böyle şeyleri bilecek kadar çok izlemiş biriydim ve mantıklı her yargıcın bu davayı reddedeceğinin farkındaydım. Tabii eğer kötü gününde değilse.

Bizi buraya getiren Memur Huysuz'un kötü gününde olduğundan emindim mesela. Demi de ben de yanlış bir şey yapmamıştık ve o adam da bunun farkındaydı. Alkolmetredeki değer bile sıfıra yakın çıkmıştı.

"Gayriahlaki davranışın cezası ne acaba?" dedi Demi merakla.

"Hiçbir fikrim yok."

"Pardon, bakar mısınız efendim?" Demi kalkıp parmaklıklara gitti. "Gayriahlaki davranışın cezası nedir? Ölüm mü?"

Polis memuru yine gülecekmiş gibi göründü. "İlk kez yakalanan biri için genelde sadece para cezası olur."

Demi, "Mükemmel," diye şakıdı. "Suç ortağım aşırı zengindir. Size hemen bir çek yazabilir."

"Hey, bana bakmayın," dedi memur sırıtarak. "Memur Jenk dönene kadar bekleyin. Konuşmanız gereken kişi o."

"Memur Pislik diyecektiniz herhalde," diye homurdandı Demi.

Sırıttım. "Bu iyiydi."

Sonra Demi yine memura döndü. "Bize telefon etme hakkı verilmesi gerekmiyor muydu?"

"Haklı," dedim kalkıp parmaklıklara giderek. "Telefon etme hakkımı kullanabilir miyim lütfen?"

"Olur. Gel bakalım." Genç polis kalkıp hücrenin kilidini açtı ve dışarı çıkmamı işaret edip kapıyı tekrar kapattı.

"Kimi arayacaksın?" diye sordu Demi.

Ona cevap vermek için döndüğümde hücrenin demir parmaklıklarını kavramış halde bana bakıyordu. Bu manzara çok iyiydi. Eğer elime geçen fırsatı değerlendirmezsem hayatım boyunca pişman olacaktım.

"Fotoğraf çekme iznim var mı?" dedim polise yalvarır gibi.

"Sakın yapma," dedi Demi.

Memur sırıttı. "Tabii, çek." Uzun süredir ilk defa bu kadar eğleniyordu herhalde. Devamlı masada oturmak aşırı sıkıcı olmalıydı.

Cebimdeki telefonumu çıkardım ve beni öldürmek istiyormuş gibi görünen Demi'nin bir fotoğrafını çektim. Sonra üstüne tuz biber olsun diye dönüp bir de selfie çekmeye karar verdim. Demi'nin hiddetli yüzünü ve demir çubukları sıkıca kavrayan parmaklarını ekranda görebiliyordum.

"Noel kartım bu olacak," dedim, parmağımı ona tabancaymış gibi doğrultarak.

"Senden nefret ediyorum."

Hayır, nefret etmiyorsun. Bana sakso çekmek istiyorsun.

Bu düşünceyi kafamdan bir türlü atamıyordum. Ama anlayamıyordum da. Yani Demi başından beri benimle *rebound* ilişkisi yaşama konusunda ciddi miydi? Alaycı biri olduğu için bana takıldığını zannetmiştim.

Belki de şimdiye dek anlamamış olmam iyi olmuştu. Kahretsin, hiç anlamasaydım daha iyiydi hatta. Bu yıl kimseyle birlikte olmayacağıma dair kendi kendime söz vermiştim ama bu sözü Demi'yle bozma fikri aşırı derecede kışkırtıcıydı.

Polis memuru beni masasına götürüp telefonu işaret etti.

"Kendi telefonumu kullanamaz mıyım?" diye sordum telefonu ona göstererek. Yani, daha az önce fotoğraf çekmek için bunu kullanmıştım.

Genç adam kafasını iki yana salladı. "Protokole aykırı."

"İyi, tamam. Bu hiç mantıklı değil ama olsun." Omuz silkip masadaki telefonun ahizesini kaldırdım ve ezbere bildiğim bir kaç numaradan birini tuşladım.

"Selam koç," dedim onun sesini hattın diğer ucunda duyunca.

"Davenport?" diye sordu şüpheli bir sesle.

"Evet, benim. Umarım seni uyandırmamışımdır." Karşı duvardaki dijital saat 22.37'yi gösteriyordu. O kadar da geç değildi ama sabahları altı buçukta kalktığımız için koçun yatağa girmiş olma ihtimali vardı.

"Ne oluyor?" diye kükredi kulağıma.

"O kadar büyük bir şey değil aslında." İçinde bulunduğum durumu ona nasıl açıklayacağımı düşünürken konuyu açmayı erteliyordum.

"Lanet olası yumurtayla mı ilgili?" Koçun sinirleri bozulmuş gibiydi. "Bir şey mi oldu ona?"

"Yok, Pablo iyi, sorduğun için teşekkürler. Yani, en azından ben iyi olduğunu düşünüyorum, bu akşam Conor'da. Şey... neyse..." Bir nefes verdim. "Bunu söylemenin kolay bir yolu yok, bu yüzden hızlıca söyleyeceğim. Şu anda nezarethanedeyim. Buraya gelip memurlarla konuşmanı ve bilirsin işte, her zaman yaptığın şeyi yapmanı rica edecektim."

"Her zaman yaptığım şey mi?"

"İnsanlara bağırmak," diye açıkladım.

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra koç, "Bu bir şaka mı? Böyle boktan şeyler için vaktim yok," dedi.

Gülmemek için kendimi tuttum. "Çok ciddiyim. Bir arkadaşımla Hastings'de gözaltına alındık. Bir yanlış anlaşılma oldu aslında. Sarhoş değildik ve Memur Pislik'in düşüncesinin aksine gayriahlaki bir davranışta bulunmuyorduk."

Masadaki polis memuru hafifçe kıkırdadı. Tanrım, keşke yol-

da kenara çekmemizi isteyen o olsaydı. Muhtemelen bana bir beşlik çakar ve gitmemize izin verirdi.

"Koç?" dedim.

Bir süre daha sessizlik oldu.

"Geliyorum."

22

HUNTER

"Nerede kaldı?" diye sordu Demi sabırsızca. "On dakika ötede oturduğunu söylemiştin."

"Öyle. Ama onu arayalı daha bir dakika oldu." Gözlerimi devirerek rahatsız metal bankta onun yanına oturdum. Hücre arkadaşımız hâlâ düşler ülkesindeydi ve hafifçe horluyordu. Üstündeki içki kokusu bize kadar ulaşıyor, ayağı da sürekli seğirmeye devam ediyordu.

Demi gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu hayatımdaki en iyi randevu," dedi iğneleyici bir ses tonuyla. "Yani, bu romantik ambiyans bile..."

Küçük bir kahkaha attım. "Eksik olan tek şey bir Whitney Houston şarkısı. Ah, tabii bir de randevuya çıktığın esas adam eksik. Hani kız arkadaşı için seni eken şu adam. Ya da spor salonu için. Tam emin değilim. İmkânsız bir seçimdi çünkü."

Demi burnundan alaycı bir nefes verdi. "Tabii. Her neyse. Seninle olan randevu daha iyi..."

Sırıtıp kolumu omzuna atarak onu kendime çektim. O da başını omzuma yasladı. Saçlarının tatlı kokusu burnuma dolarken derin bir nefes çekip ne koktuğunu çözmeye çalıştım. Yasemindi sanırım. Dibimdeki vücudu da çok hoş ve sıcak geliyordu. Acaba o şu anda ne düşünüyordu? Aklından geçenler benimkilerle aynı mıydı?

Kafasını kaldırdığında neredeyse hayal kırıklığıyla homurdanacaktım. "Ciddiyim," dedi birden.

"Hangi konuda?" Kahretsin, sesim fazla çatallanmıştı. Boğazımı temizledim.

"Seninle randevunun eğlenceli olması konusunda."

"Bu bir randevu değil ki."

Demi meydan okur gibi başını kaldırdı. "O zaman neden bana penis gözleriyle bakıyorsun?"

"Bakmıyorum."

"Penis gözlerini nerede görsem tanırım."

Bunu duymak, gülmek istememe neden oldu. Bu kız bambaşka bir şeydi. Beni hep güldürüyordu. Ayrıca aşırı güzeldi. Teni her zaman o kadar yumuşak ve parlak görünüyordu ki parmaklarım okşamak için karıncalanıyordu resmen. Saçları da ipek gibiydi ve ışıltılı bir perde misali çıplak omzuna dökülüyordu. Koyu renkli tutamların birkaçı da sol gözünün üstüne düşmüştü.

Kuruyan dudaklarımı yaladığımda Demi'nin gözlerinden bir alev geçti.

"Saçın gözüne düşmüş," dedim kısık sesle.

Uzanıp nazikçe saçını iyi durumdaki kulağının arkasına ittim. Başparmağım elmacık kemiğinin üzerindeydi.

Demi keskin bir nefes aldı. "Aman Tanrım. Bu mu yani?"

Kaşlarımı çattım. "Ne bu mu?"

"Hamlen bu muydu?" Gözlerinin içi gülüyordu. "Dudaklarını yalamak, saçımı geri itmek ve başparmağınla yanağımı okşamak yani? Bu kesinlikle bir hamleydi. Değil mi?"

Ona ukalaca gülümsedim. "Duruma göre değişir. İşe yaradı mı?"

"Evet," dedi dürüstçe. Ve nefesim anlık olarak kesildi.

Bu dürüstlüğü beni fena tahrik ediyordu. Ve bu gece bir şey yapmaya niyetli olmasam da bu gerçekten bir hamleydi. Ama doğal bir şekilde gelişmişti.

O anda bir ses, "Davenport!" diye gümbürdedi.

Kafamı parmaklıklara doğru çevirdim. Koridordan gürültülü ayak sesleri geldi, ardından koç tüm heybetiyle kapıda belirdi. Memur Jenk de peşindeydi.

"Şu kapının kilidini aç," diye emir verdi koç, masada oturan memura. Memur, onların gelişiyle çoktan ayağa fırlamıştı zaten.

Genç memur hızla anahtarlarına uzandı ama sonra koçun ne bir polis ne de kendi üstü olmadığını hatırladı. "Jeff?" dedi, Memur Jenk'e bakarak.

Adamın adı Jeff miydi? Jeff Jenk?

Zavallı herif. Belki de kötü ruh halinin sebebi adıydı.

"Aç," dedi Jenk kısaca.

Hücreden çıktığımızda koç beni ve Demi'yi hızlıca süzdü. "İyi misiniz?" dedi kabaca. "Sizi tartaklayan oldu mu?"

"Hayır," dedim, bunu sormasından etkilenerek. "Kimse bize dokunmadı. Endişelendiğin için teşekkürler, koç."

"Senin için endişelenmiyorum, budala. Lanet olası ellerin için endişeliyim. Dört gün sonra maçımız var." Suçlayıcı bakışlarını polislere çevirdi. "Eğer atışları normalin onda biri kadar bile yavaşlarsa bundan seni sorumlu tutacağım, Albertson."

"Kusura bakmayın, koç," diye mırıldandı masa başındaki memur.

İkisine baktım. "Birbirinizi tanıyor musunuz?"

"Evet. Bu çocuk eskiden takımımdaydı. Sammy Albertson, 2012 mezunu."

Kahretsin. Şimdi gerçekten de yolda kenara çekmemizi isteyenin Albertson olmasını diliyordum. Sadece koçun adını söylemem bile kurtulmama neden olabilirdi. Öfkesi burnunda bir polis memuruyla karşılaşmış olmak da benim kötü şansımdı işte.

"Ve sen," dedi koç, yüzünü ekşitmiş Jenk'e dönerek. "Eğer çocuğun aleti birisinin ağzında değilse yapılan şey gayriahlaki davranış sayılmaz. Bir dahaki sefere daha mantıklı ol."

"Bunu oyuncuna söyle," dedi Jenk küçümseyici bir şekilde. "Araç hareket halindeyken öyle direksiyonu kırıp duramaz."

"Sıkışmıştım," diye araya girdi Demi. "Hunter sadece..."

Koç onu susturmak için elini kaldırınca Demi de tıpkı takımdan biriymiş gibi anında sessizleşti. "İmzalamamız gereken evrak falan var mı?" diye kükredi koç, Jenk'e. "Ödenecek ceza var mı?"

"Hayır. Bu seferlik bir uyarıyla gönderiyorum, neza..."

"Güzel, hadi gidelim," diye lafını kesti koç. Kafasını bir kez sallamasıyla Demi ve ben, annelerini takip eden bebek kazlar gibi peşine düştük.

Küçük karakoldan çıkınca koç montunun fermuarını çekti. Bu kış henüz kar yağmamıştı ama sonunda dondurucu soğukları görmüştük. Konuşurken koçun nefesi beyaz bulutlar halinde ağzından süzülüyordu. "Land Rover'ın henüz çekilmemiş çünkü çekici iki saat uzaklıkta bir yerdeymiş. Seni dokuzuncu karayoluna kadar götüreceğim."

"Sağ ol, koç."

"Oradan direkt olarak eve gitmeni istiyorum, anlıyor musun?"

"Demi kampüste yaşıyor," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Önce onu bırakmam lazım."

"Ben onu bırakırım," dedi koç sertçe. Sonra Jeep'ini park ettiği kaldırıma doğru ilerledi.

Demi telaşla bana doğru döndü. "Yolda beni öldürür diye endişelenmeli miyim?" Duraksadı. "İzlediğim şu programın Katil Koçlar diye bir bölümü var mıydı hatırlamıyorum."

"Muhtemelen bir şey olmaz."

"Muhtemelen mi?"

Omuz silktim. "Senden çok bana kızgın. Onu yataktan kaldıran benim sonuçta."

"Doğru." Parkasının kürklü kapüşonunu kafasına geçirip elini kalçasına dayadı. "Ayrıca şunu unutma, benimle *rebound* ilişkisine başlamayı kabul etseydin bunların hiçbiri olmayacaktı."

Sırıtarak, "Yine de olabilirdi. Ama o zaman gerçekten oral seks yaparken yakalanmış olurduk," dedim ama anında pişman oldum. Çünkü aletimi onun ağzında düşlemek o kadar kışkırtıcıydı ki neredeyse yüksek sesle inleyecektim.

"Hayır," dedi Demi. "O zaman arabanda olmazdık. Tinder randevuları falan olmadan sıcacık odamda baş başa kalırdık. Sadece sen, ben, rahat yatağım ve aletini kavramış dudaklarım. Bunu bir düşün bence!" dedi, koçun aracına doğru ilerlerken.

Zaten bu saatten sonra bundan başka bir şey düşünebileceğimi sanmıyordum.

*

Gerçekten de yedi gün yirmi dört saat boyunca bu konuyu düşündüm.

Normalde tüm dikkatimi önümüzdeki maça vermiş olurdum fakat cuma günü geldiğinde rakibimizin kim olduğunu bile hatırlayamıyordum. Doğru düzgün konsantre olamıyordum. Gerçi bunun sebebi sadece Demi değil, hafta boyunca başımın etini yemiş olan takım arkadaşlarımdı.

Olayın ertesi günü Brenna babasıyla birlikte kahvaltı ederken Koç Jensen gidip ona her şeyi anlatmıştı. Bu yüzden benim de her şeyi takıma anlatmaktan başka çarem kalmamıştı. Brenna yüzünden şimdi araba sürerken özel muamele gören Hunter Davenport olmuştum. En kötüsü de özel muamele bile görmemiş olmamdı.

Bu konuda Demi de sürekli bana takılıyordu ama o işi takım arkadaşlarımdan daha ileri götürüyordu. Küçük "hamlemi" deneyimlediği için seksten uzak durma sözümü sabote etmeye kararlıydı. Az önce gönderdiği mesaj da bunun kanıtıydı.

DEMI: Bu akşam maçta iyi şanslar! Umarım gol atarsın! Gol atmaktan bahsetmişken, yeminini bozmayı hiç düşündün mü?

Ekrana bakarak içimi çektim. Şu anda deplasmanda... Boston Koleji'nin soyunma odasındaydım. Evet! Bu akşamki rakibimiz onlardı. Ve benim zihinsel olarak maça hazırlanmam gerekiyordu. Demi'yi düşünmemeliydim.

BEN: Sana söyledim, öyle bir şey olmayacak.

DEMI: Biraz düşünsen? Benim için?

O sırada biri kürekkemiklerimin arasına vurdu. "Hey, arabada gördüğün özel muameleyi düşünmeyi kes, kaptan."

Dönüp baktığımda Matt bana sırıtıyordu.

"Ama cidden senin için iyi olmuş," diye devam etti.

"Hafta boyunca her sabah antrenmanından önce bana bunu söyledin."

"Evet çünkü harika bir şey. Ben de her zaman bunu deneyimlemek istemişimdir."

"Ben de," dedim kuru bir sesle. "Ama sana her gün söylediğim gibi, o akşam hiçbir şey olmadı. Sadece Demi'nin küpesi pantolonuma takıldı."

"Ben deneyimledim," dedi Conor, beyaz gömleğinin düğmelerini çözerken.

"Senin deneyimlemediğin yer yoktur zaten," diye cevabı yapıştırdım.

"Bu doğru değil. Şeyde hiç..." Bir kızın onu ağzıyla tatmin etmediği bir yer düşünürmüş gibi duraksadı.

"Bulamadın mı?" dedi Matt.

Gülerek giysilerimi çıkardım ve formamı kuşanmaya başladım. Telefonum tekrar çınlayınca Demi'ye cevap vermediğimi hatırladım.

DEMI: Kusura bakma. Bu konuda konuşmayı keseceğim. Seni rahatsız ettiğini biliyorum.

BEN: Hayır, sen kusura bakma. Formamı giyiyordum, yazamadım. Şimdi gitmem lazım, sonra konuşuruz.

Mesajın sonuna öpücük veren emoji de ekledikten sonra telefonumu, çıkardığım pantolonumun cebine koydum ve formamı giymeyi tamamlayıp banka oturarak patenlerimi bağlamaya giriştim.

Conor yanıma oturdu. "Maçtan sonra ne yapacaksın? Bizim eve birilerini davet ettik. Sen de gelmek ister misin?"

"Olur. Başka bir işim yok zaten."

Kafasını düşünceli bir şekilde yana eğdi. "Şu seksten uzak durma konusunda ciddi misin yoksa hepimizi yiyor musun?"

"Nisan ayından beri ciddiyim."

"Yüce İsa. Çok fena. Benim malzemeler memnun edilmezlerse kafayı yememe neden olurlardı muhtemelen."

"Benimkilerin memnun edilmediğini söylemedim ki." Karamsarca iç geçirdim. "Sadece tek başıma yapıyorum."

"Yine de bence tam bir cehennem senaryosu."

Sırıttım. "O kadar da kötü değil. Aslında buna alışmaya bile başladım."

"Tanrım!" Bucky, bir elinde streç filme sarılı Pablo, diğer elinde ceptelefonuyla yanımıza gelmişti. "Şunu gördünüz mü? Pablo'nun Instagram hesabı on bin takipçiye ulaştı. Ve birileri az önce DM atıp yaşlanma karşıtı krem reklamı yapar mıyız diye sordu."

Ağzım bir karış açık kalmıştı. "Bu bir şaka mı?"

"Şaka falan değil." Bucky inanamıyormuş gibi kafasını sallıyordu.

"Yaşlanma karşıtı krem mi?" dedi Alec de şaşkınlıkla. "Yaşlanmaya nasıl karşıt olunur ki?"

"Ve bu tip bir kremin, bir yumurtayla ne alakası var?" dedi Conor gülerek. "Şu küçük domuz yüzüne nemlendirici sürüp fotoğraf çekimi için poz mu verdireceğiz?"

Bucky sırıttı. "Onlara cevap atıp öğreneyim bakayım."

O sırada koç, maç öncesi moral konuşmasını yapmak için odaya girdi. Normalde bir iki cümle söyler, sonra sözü ve takımı cesaretlendirme işini kaptana ya da yardımcı kaptanlara bırakırdı. Bu akşamki "moral konuşması" da her zamanki ifadeleri içeriyordu. Kıçlarına tekmeyi geçirin, beni utandırmayın, okulunuzun yüzünü kara çıkarmayın vesaire vesaire. Ondan sonra ben de kısa bir konuşma yaptım ve rinke çıkma vakti geldi.

Kalabalığın sesi kulakları sağır edecek kadar yüksekti. Tribünlerin sadece üçte biri Briar taraftarıydı ama bu hiç önemli değildi çünkü çığlıklar ve tezahüratların yanında yuhalamalar bile kanımı kaynatıyordu. Bu sporu çok ama çok seviyordum. Buza, hızla kaymaya, oyunun saldırganlığına, yan duvarlara çarptığımda tüm kemiklerimin sarsılmasına, dişlerimin takırdamasına bayılıyordum. Böyle şeyleri sevmek saçma görünebilirdi ama sonuçta hokey buydu.

Önceki gece evde Fitz'le birlikte izlediğimiz Edmonton-Vancouver maçı hâlâ aklımdaydı. Jake Connelly, hayatımda gördüğüm en güzel gollerden birini atmıştı. Onu izlerken göğsümde oluşan sızıyı ve boğazımın sıkışmasına neden olan arzuyu da unutamıyordum. Çünkü üniversite hokeyi harikaydı fakat profesyonel ligin hızına ve rekabetine asla yetişemezdi.

Eğer profesyonel lig sadece rinke çıkmak demek olsaydı hiç durmadan seçmelere katılırdım. Ama o hayat benim hiç ilgilenmediğim şeyleri de barındırıyordu. Kadınlar, şöhret, basın konferansları, hiç bitmeyen seyahatler ve baştan çıkarıcı şeyler gibi. Davenport erkekleri baştan çıkarıcı şeyler karşısında güçlü durmasıyla bilinmiyordu maalesef.

Bu yüzden elimdekiyle yetinmesini bilecek ve arkadaşlarımla birlikte o rinkin tozunu attıracaktım. Çünkü yapmam gereken buydu.

Otobüs gece on bir civarında bizi kampüse bırakınca birkaç takım arkadaşımla birlikte Rover'ıma atlayıp Hastings'e doğru yola çıktık. Onları Matt ve Con'ın evine bıraktıktan sonra arabamı park etmek için bizim eve gittim. Bu akşam doya doya bira içmek istediğim için yanlarına yürüyerek dönmeyi planlamıştım.

Eve varınca, tüm deplasman maçlarında giymeye zorunlu olduğumuz takım elbisemi çıkarttım. Aslında takım elbiseyle o kadar iyi görünüyordum ki neredeyse hiç çıkarmak istemeyecektim. Bunun için, CEO görünüşünü herkesten daha iyi taşıyan babama teşekkür edebilirdim. Belki de kadınlar arasında o kadar popüler olmasının nedeni buydu.

Tabii bu popülarite gereğinden fazlaydı, o başka.

"Hunter, dışarı mı çıkıyorsun?" dedi Brenna kafasını içeri uzatarak. Her zamanki gibi kapımı tıklatmaya gerek görmemişti.

"Evet, Mattylere gidiyorum. Gelmek ister misin?"

"Daha sonra uğrarım belki. Şimdi Jake'le Skype randevum var."

"Benden de selam söyle. Ayrıca dün attığı golü çok kıskandığımı ilet. Muhteşem ötesiydi."

"Değil mi? Hayatımda hiç o anki kadar tahrik olmamıştım."

"Bu sene Edmonton'ın kupayı kazanma şansı yüksek bence."

"Bence de. Durdurulamaz oldular resmen."

Kapüşonlu hırkamın fermuarını çektim. "Geçen ay Boston'a gittiğimde Garrett, eleme maçlarında onlarla karşılaşmayı hiç istemediğini söyledi." Tanrım, öyle bir karşılaşma olsaydı kimi desteklerdim hiç bilmiyordum. Sanırım Garrett'ı. Yok hayır, Jake'i. Ya da belki Garrett'ı. Kahretsin, seçmek imkânsızdı. Spor salonuyla kız arkadaşınız arasında seçim yapmak gibi bir şeydi.

Brenna gidince ben de aşağı inip montumla botlarımı giydim. Tam telefonumu cebime atıyordum ki elimde bipledi. Ekra-

na baktığımda, geçen sene yattığım kızlardan biri olan Tara'dan mesaj geldiğini gördüm.

TARA: Selam. Böyle durup dururken mesaj atıyorum, kusura bakma. Beklemiyordun, değil mi? Bu akşam maçı kazandığınız için tebrikler. Sana bir şey söylemek istemiştim sadece. Bu akşam çocuğun biri seni sordu.

BEN: Hahah biraz daha detay versen.

TARA: Maçtan sonra birkaç çocuk, kızlarla durduğumuz yere geldi ve senin nerede olduğunu sordu. Muhtemelen takım otobüsünde olduğunu söyledim.

BEN: Bir dakika, şehirde mi oldu bu?

TARA: Evet, Boston Koleji arenasının dışında.

BEN: Hmm, garip. Haber verdiğin için sağ ol.

TARA: Sorun değil, tatlım.

Mesajının sonuna üç tane kalp de eklemişti. Hem de kırmızı kalpler. Gezegendeki tüm erkekler, kırmızı kalplerin işi pişirme anlamına geldiğini bilirdi. Yani istersem bir şeyleri başlatabileceğimi söyleyen bir davetiye almıştım. Ama istemiyordum.

Kapıdan çıkıp kaldırıma varmıştım ki telefonum tekrar bipledi. Bu sefer, takım arkadaşlarımdan birinin kardeşi Grady'den mesaj gelmişti.

GRADY: Selam Hunter. Numaranı Dan'den aldım. Sana bunu anlatmam gerektiğini söyledi de. Bu akşam Boston Koleji'nin orada çocuğun biri seni arıyordu.

BEN: Az önce duydum. Kim olduğunu biliyor musun?

GRADY: Hiçbirini daha önce görmemiştim. Soruları asıl soran çocuk Johnny Depp'in gençliğine benziyordu.

BEN: Birini çağrıştırmadı.

GRADY: Her neyse, birisi onlara senin bu akşam Matt Anderson'ın evinde olabileceğini söyledi. Oraya gelirse diye önceden sana bildireyim dedim.

BEN: Sağ ol. Gerçekten minnettarım, dostum.

Pekâlâ. Bu durum hiç hoşuma gitmemişti. Bir grup yabancının beni aradığıyla ilgili iki ayrı kişiden mesaj almıştım. Bu kişiler onları telaşlandırmış olmalıydı ki Tara da Grady de bana haber vermek istemişti.

İyi ki de haber vermişlerdi çünkü Matt ve Con'ın evine ulaştığımda bahsi geçen grubun kaldırım kenarında beklediğini anında fark ettim. Önceden uyarılmış olmasaydım partiye gelen normal kişiler olduklarını sanarak diplerine gidebilirdim.

Bunun yerine adımlarımı yavaşlatarak grubu inceledim. Beş kişiydiler. Boyları fazla uzun değildi ama hepsi de oldukça iriydi. Kel ve bodur olan bir yerden tanıdık geliyordu sanki. En uzun olanın sırtı dönüktü ama ayak seslerimi duyduğunda bana baktı.

"Nico," dedim temkinli bir şekilde. "Selam."

Demi'nin tüm eşyalarını pencereden attığı akşamdan beri onunla hiç karşılaşmamıştım. Yakından bakınca gerçekten de Johnny Depp'in gençliğine benziyordu, sadece biraz daha esmerdi.

"Ne oluyor?" dedim selamıma karşılık vermeyince.

"Sen daha iyi bilirsin."

Gözlerimi devirme isteğime karşı geldim. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Gerçekten mi? Çünkü duyduğuma göre pazartesi akşamı Demi'yle birlikte dışarıdaymışsın." Yüzü saklamakta zorlandığı öfkesiyle kızarmıştı. Elleri yumruk halindeydi.

Nico'nun arkadaşları öne çıktılar. Fiziksel tehdit oluşturacak kadar yakın değildiler ama yine de omuzlarımın gerilmesine neden olmuşlardı.

"Evet, bir şeyler içmek için Malone's'a gittik." Demi'nin oraya başka bir erkekle buluşmak için gittiği kısmı atlamıştım. Nico zaten yeterince sinirliydi.

"Bir şeyler içmekten fazlasını yaptığınızı duydum." Sesi hiddetle titriyordu. "Birlikte gözaltına alınmışsınız."

Lanet olsun.

Cevap vermek için ağzımı açtım ama Nico zehirli bir yılan gibi usladı. "Aletini onun ağzına verdiğini duydum."

"Öyle bir şey olmadı." Sesim sakin ve dengeliydi.

"Benim kız arkadaşıma öyle saygısızlık ederken kendini koca bir adam gibi mi hissettin, Davenport?"

"Ben kimseye saygısızlık etmedim."

Ama Nico beni duymadan konuşuyordu. "Onu kullandın ve sana sakso çekmesi için zorladın, ha?"

"Onu zorlamadım." Ama sonra bunun ne anlama gelebileceğini fark ederek ifademi değiştirdim. "Hiçbir şey olmadı, dostum. Yanlış anlaşılma olduğu anlaşılınca polis de bizi serbest bıraktı. Ama bir şey olmuş olsaydı bile senin kızmaya falan hakkın yok. Artık birlikte değilsiniz."

"Şu anda birlikte değiliz," dedi çocuk. "Ama tekrar bir araya geleceğiz. Her zaman geliriz."

"Öyle mi diyorsun?" dedim harfleri uzata uzata.

"Bizim geçmişimiz hakkında tek bir lanet şey bile bilmiyorsun sen."

"Bir partide onu aldattığını biliyorum."

Nico'nun gözleri alev aldı. "Sana bunu anlattı mı?"

"Hayır, seni gören bendim."

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Nico yine tısladı. "Bir dakika, sen miydin o? Partideki hatundan Demi'ye bahseden şerefsiz sik kafalı sen miydin?"

"Bunun ne önemi var? Zaten öğrenecekti, Nico. Bir Wi-Fi şifresini bile silmeyi unutacak kadar ahmak olduğun için diğer aldatma olayını da kendisi öğrenecekti."

"Sen kime ahmak diyorsun, puşt?"

Bunu derken üstüme atıldığı için kenara çekilip birkaç adım geriledim. "Ben sadece gerçeği söylüyorum. Bu işi başına kendin açtın. Suçlayacak birini istiyorsan git aynaya bak."

"Beni ele vermişsin." Nico omzunun üstünden arkadaşlarına baktı. Hepsi de kollarını göğüslerinde birleştirmişlerdi. "Bu şerefsiz beni ele vermiş, inanabiliyor musunuz? Sen aşağılık herifin tekisin, Davenport."

"Ben mi aşağılık biriyim? Kız arkadaşını aldatan sensin."

"Kardeşlik kanununu çiğnedin," dedi tükürükler saçarak.

"Sen benim kardeşim falan değilsin." Geriye doğru bir adım daha attım. "Konuşmamız bittiyse ben artık gideyim."

O anda, daha gözümü bile kırpmadan Nico montumun yakasını kavrayarak beni kendisine doğru çekti. Yüzlerimiz arasında sadece birkaç santim vardı ve alkol kokulu soğuk nefesi suratıma çarpıyordu.

"Nico," dedim uyarır gibi.

Öfkeli yüzünde gaddarca bir gülümseme belirdi. Arkasına baktığımda arkadaşlarının da bana yaklaştığını gördüm.

"Ellerini üstümden çek," dedim ölümcül bir sesle.

Nico'nun gülümsemesi genişledi. "Yoksa ne olur?"

23

HUNTER

"Şu anda biz beş kişiyiz, sense bir." Nico kıkırdadı. Siyah gözleri şiddet açlığıyla parlıyordu. "Tabii, sen koca hokeycisin. Eminim çok iyi dövüşüyorsundur. Ama beşimizi birden alt edebilir misin?"

Alt edemeyeceğimi biliyordum. Mattlerin evine doğru baktım. Kapı kapalıydı ve bağırsam bile evin içinde gümbürdeyen müzik sesi yüzünden beni kimse duymazdı. Umudum birinin sigara ya da esrar içmek için soğuğa aldırmadan dışarı çıkması ve bana yardım etmesiydi.

Ama asıl isteğim, patlamadan önce bu bombayı etkisiz hale getirmekti.

"Bak Nico. Sen kötü bir insan değilsin. Bir hata yapmış olabilirsin. Ama şiddete lüzum yok, tamam mı? Ben partide olanları Demi'ye anlatmış olmasam bile arkadaşı aracılığıyla öğrenecekti. Ama haklısın, yaptığım şey kardeşlik kanununa aykırıydı. Ağzımı kapalı tutmalıydım."

"Kesinlikle kapalı tutmalıydın."

"Bu konuda üzgünüm, tamam mı? Artık ellerini gerçekten üstümden çekmelisin." Damarlarımda adrenalin dolaşmaya başlamıştı bile. Nico haklıydı, hokey oyuncuları kavga dövüşe uzak olmazdı. Buzda da dışarıda da pek çok kez kavga ettiğim olmuştu. Böyle kavgalarda kendimi gayet iyi savunabilirdim.

Ama karşımda beş kişi varken maalesef işim zordu.

"Kusura bakma, sporcu çocuk. O kadar kolay kurtulamazsın," dedi Nico kıkırdayarak.

"Tanrı aşkına, ahbap, sen sevgilisini aldatan bir moronsun ama kalkıp beni mi cezalandıracaksın? Hem..."

İlk yumruğu sözümü kesip kafamı geriye doğru uçurdu. Çenemden bir çatırtı sesi gelirken boynumda büyük bir acı belirdi. Tam toparlanıp doğrulurken Nico'nun arkadaşlarından ikisi birden arkamda belirip kollarımı geriye çektiler. Beni öfkeli bir çakala sunuyorlardı sanki.

Nico önce sağ elinin, sonra sol elinin parmaklarını kütletti. "Benim tek söylemek istediğim, biz erkeklerin birbirini kollaması gerektiğiydi. Bunu yapmayan şerefsizlerse şöyle temizce dövülmeyi hak ederler."

İkinci yumruğu ağzımın kenarını buldu.

Dilimde hissettiğim kanı tükürdüm. "Kendini daha iyi hissettirecekse vurmaya devam et," dedim uysal bir sesle. "Ama bu yaptığın Demi'yi geri getirmeyecek. Senin koca bir bok çuvalı olduğun gerçeğini de değiştirmeyecek."

Üçüncü yumruk kaburgalarıma denk geldi.

Siktir.

Böğrüm zaten bu akşamki maçta aldığım bir darbe yüzünden ağrıyordu. Şimdi de kaburgalarımın tamamı zonklamaya başlamıştı ve tepem iyice atmıştı. Öfke yüzünden vücuduma dolan adrenalinin verdiği güçle Nico'nun arkadaşlarından kurtuldum. Birinin boğazına dirseğimi geçirirken diğerinin karnına bir yumruk indirmeyi başardım ama sonra bedenim bir kukla gibi geri çekildi. Hepsi tekrar etrafımı sardılar.

O sırada verandadaki biri, "Ne oluyor be!?" diye bağırdı.

Yardım gelmişti.

Matt, donmuş çimenlikte koşarak yanımıza geldi. Onun peşinden altı hokey oyuncusu daha evden çıkarken öfkeli küfürler

havada yankılanmaya başladı. Birisi beni tutup kenara iterken Nico ile kafadarları hemen geri çekilip hokeycilerle aralarına mesafe koydular. Alt dudağım kanla kaplanmıştı. Nico'nun kesik ve hızlı nefesleri minik beyaz bulutlar halinde ağzından çıkıyordu.

"Evinize gidin," dedim.

"Sen siktir git," diye karşılık verdi sertçe.

"Burada kalmak istemezsin, Nico. Artık siz sayıca azsınız. Ayrıca bu gece yeteri kadar şiddet gösterdiniz." Kolumla ağzımdaki kanı sildim. "Gidin artık."

"Sevgilimden uzak dur."

O senin sevgilin değil, demek isterdim ama onu kışkırtma dürtüme karşı geldim.

Yanımdaki Conor öne doğru yavaşça bir adım atıp, "Defolun," dedi. Sesindeki rahat tona rağmen yüzünde hiç görmediğim bir vahşilik vardı.

Duruşu istediği etkiyi oluşturmuştu. Nico yere tükürdü ve arkasını dönüp arkadaşlarıyla birlikte yakındaki bir kamyonete bindi. Onların gitmesini izlerken bu saçma gösterinin son bulmuş olmasını, bir daha böyle bir şey yaşanmamasını umdum.

*

Kapıdaki gürültüyü duyduğumda koridordaki banyoda yüzümü yıkıyordum. Omuzlarım anında gerildi. Nico geri gelmemiş olsa iyi ederdi.

"Burada mı şu anda? Hunter, içeride misin?!"

Tanıdık sesi duyunca rahatladım. "Buradayım," diye seslendim.

Kapıyı hafif aralık bıraktığım için Demi hemen itip içeri girdi. Elleri kalçasındaydı ve gözlerinden kıvılcımlar saçarak bakıyordu.

"Onu geberteceğim!" diye gürledi, yüzümü gördüğünde. "Sen iyi misin? Bunu yaptığına inanamıyorum!"

"Sen nereden duydun?" Kaşlarımı çattım. "Buraya nasıl geldin?"

"Brenna arar aramaz kampüs taksisini çağırdım."

Lanet olası Brenna. Zamanlaması mükemmeldi. Tam kavga sona erdiğinde biz eve girerken partiye gelmişti. Daha montunu bile çıkarmadan Demi'ye haber verdiğinden emindim.

"Dudağın kanıyor," dedi Demi endişeyle. "Brenna o kadar da kötü yaralanmadığını söylemişti."

"Doğru söylemiş," dedim. "Conor'ın dediği bir şeye güldüğüm için dudağımdaki yara açıldı."

Demi'nin yüzü suçlulukla doluydu. "Çok üzgünüm. Burada olduğunu nereden biliyormuş?"

"Bu akşam Boston Koleji'ne gelmiş ve önüne gelene benim nerede olduğumu sormuş. O da arkadaşları da sarhoşlardı sanırım."

"Engelini kaldırıp ona bir güzel bağıracağım," dedi Demi, tüm bedeni hiddetle sarsılırken.

"Yapma. Onu engellemenin bir sebebi var. Hem ben iyiyim, sorun yok."

"Emin misin?" Yüzüme uzandığında elini itmeye çalıştım ama bana izin vermedi. "Bırak da bakayım yahu!" Parmak uçları nazikçe dudaklarımın kenarına değdi.

Omurgamdan bir ürperti geçti.

Demi'nin dipsiz kuyulara benzeyen kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Bu kadar mı? Sadece dudağın mı patladı?" Elini yüzümde dolaştırarak elmacıkkemiğimi inceledi.

Yüzümü buruşturdum. "Oraya da vurdu ama büyük bir bere olmayacak."

"Bunu yaptığına inanmıyorum," dedi tekrar.

"Aslında onu anlıyorum. Dün geceki olayı duymuş ve hemen yargıda bulunmuş."

Demi'nin ağzı bir karış açık kaldı. "O nasıl öğrenmiş ki?"

"Söylenti yayılmış," dedim. "Koç, Brenna'ya anlatmış. Şimdi bütün takım biliyor ve diğer insanlar da bunu konuşup duruyor. Nico, Hastings'de yaşıyordu, değil mi? Lokantada bile birilerinin konuştuğunu duymuş olabilir."

"Olabilir." Demi bir küfür savurdu. "Uff, dudağın yine kanıyor. Otur hadi şuraya."

Dediğini yapıp kapalı klozetin üstüne oturdum. Üstüme titremek istiyorsa ona izin verecektim.

Biraz tuvalet kâğıdı koparıp lavaboda ıslattıktan sonra kanı emmesi için dudağıma bastırdı.

"Böyle otuz saniye falan dursun," diye mırıldandı. "Umarım kanı tamamen durdurur."

Gülümsememeye çalıştım. "Bunu kendi başıma da yapabilirim, biliyorsun değil mi?"

"İzin ver de ben yapayım, Hunter. Hepsi benim suçum çünkü."

"Senin suçun değil."

Demi yere diz çöktüğünde beynime yüzlerce müstehcen görüntü doldu. Kadınlar önümde diz çöktüğünde genelde pantolonumun önünü açarlardı. Gözlerim Demi'nin pembe dudaklarına kaydı. Bu dudakların aletimi kavrayıp emmesini hayal ettiğimde benim için yutkunmak imkânsız hale geldi.

Bakışlarımı hızla dudaklarından ayırdım.

"Ne oldu?" dedi Demi hemen. "Sen iyi misin?"

"İyiyim," dedim çatallanmış sesimle. Tanrım. Aletim kayadan bile daha sertti.

"Sorun ne? Canın yanıyormuş gibi görünüyorsun! Dudağın mı acıyor?" Tuvalet kâğıdının baskısını biraz azalttı.

"Sorun yok. Endişelenme."

Demi alt dudağını ısırdı. Siktir. Bu muhteşem dudaklara bak-

mayı kesmeliydim. Ama kesemiyordum. Yumuşacık ve sıcacık olduklarından emindim.

Şu anda ikimiz yalnız olmamalıydık. Vücudum, maçın ve kavganın sebep olduğu adrenalini hâlâ atamamıştı.

"Sana inansam mı inanmasam mı bilemiyorum," diye mırıldandı.

"Ben iyiyim. İnan bana, hokey oynarken daha kötü yaralar aldım."

Tuvalet kâğıdını dudağımdan kaldırdı ve kıpkırmızı olmasına yüzünü buruşturarak çöpe attı. "Kan durmuş," dedi.

"Güzel."

Parmak uçları yine yanağıma değdi.

"Demi," dedim boğuk sesle.

"Efendim?"

"Lütfen bana dokunmayı kes."

Ürkmüş gibiydi. "Neden?"

"Çünkü asırlardır kimse bana bu şekilde dokunmadı. Bunun benim için işkence gibi olduğunun farkında değil misin?"

Demi gülmemeye çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı. "Bu seni tahrik mi ediyor?" Parmaklarının arka tarafını bereli olmayan yanağıma sürttü. "Böyle yapınca mı tahrik oluyorsun?"

"Evet," dedim dişlerimi sıkarak. "Bu yüzden lütfen dur."

Ona karşı çıkan sesim kendi kulaklarıma bile zayıf geliyordu. Bu yüzden gözlerinde muzip bir parıltı belirmesine şaşırmadım. "Peki ya durmak istemiyorsam?"

"Eh, şu anda mesele senin ne istediğin değil, doğru mu?" Hızlı bir hareketle bileğini kavrayıp yüzümden uzaklaştırdım.

Ama maalesef ki elini dizimin üstüne koyma hatasına düşmüştüm. Bu yüzden parmak uçları bacağımın üst kısmına fazlasıyla yakındı. Bir yanım avucunu yukarı doğru kaydırmasını

istiyordu ama Demi hareket etmedi. Bakışlarını dudaklarıma dikerken kaşlarının arasında hafif bir kırışıklık belirmişti.

"Yine mi kanıyor?" diye sordum pürüzlü bir sesle.

Kafasını iki yana salladı.

"O zaman neden bana öyle bakıyorsun?"

"Benim yüzümden bu haldesin. Kendimi kötü hissediyorum."

Yüzündeki dalgın ifadeyi inceledim. "Bana bu şekilde bakmanın sebebi cidden bu mu?"

Kahverengi gözleri birden bana odaklandı. "Şey, hayır. Kendimi kötü hissettiğim doğru ama sana bakmamın sebebi seni öpmek istemem."

Keskin bir nefes aldım. "Bunu yapmamalısın."

"Sen istemiyorsan yapmayacağım. Ama bu, aklımdan geçirmediğim anlamına gelmez. Şu anda zihnimde deli gibi öpüşüyoruz." Masumca gözlerini kırpıştırdı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, harika bir his." Gözleri parlıyordu. "Bu yüzden seni tekrar düşünmeye davet ediyorum."

Güzel bir kız onu öpmem için yalvarıyordu. Böyle bir durumda insan nasıl ikilemde kalabilirdi ki? Ama sezon devam ederken hiçbir kızla yakınlaşmayacağıma dair kendime söz vermiştim. Bu, dünyadaki en kayda değer yemin değildi, evet. Başka insanların daha asil sebeplerle pek çok fedakârlık yaptığından emindim. Ama yeminim benim için çok önemliydi.

"Bu hayır anlamına mı geliyor?" dedi sessiz kaldığımda.

"Bu..." Cümlenin devamını getiremedim.

Demi bana doğru eğildi. "Eğer istemiyorsan beni durdur," diye fısıldadı. Ama onu durduracak gücüm yoktu. Çünkü ben de bunu en az onun kadar istiyordum.

"Küçücük bir öpücük sadece," diye mırıldandım. Ve kahretsin, az önceki düşüncelerimde haklı çıktım... dudakları gerçekten yumuşacıktı. Nazikçe benimkilere dokunduklarında kendimi cennette gibi hissettim.

Ağızlarımız buluştuğu anda içimden yakıcı bir ürperti geçti ve bacaklarımın arasına yerleşti. Aletim sertleşmiş, iyice ağırlaşmıştı. Lanet olsun. Bu öpücük muhteşem ötesiydi.

Demi inleyince boğuk sesi vücuduma nabzımı hızlandıran titreşimler gönderdi. Dili temkinli bir şekilde dudaklarımın arasına girmeye çalışınca aptal gibi ona izin verdim ve dillerimizin buluşması ikimizin de çaresizce inlemesine neden oldu. Onunki mutluluk ve şaşkınlık ifade ediyor gibiydi. Benimki ise işkence çektiğimin göstergesiydi. Demi elini yanağıma koydu. Dili ağzımın içini keşfe çıkmıştı. Tadının şeker gibi olduğunu fark edince buraya gelmeden önce lolipop yediğini düşündüm. Bu tatlılığın keyfini çıkarırken parmaklarımı koyu renkli saçlarının arasına gömdüm.

Etrafımda ne var ne yok tamamen unutmuştum. Müziğin sesi hafifçe kulağıma geliyordu ama gümbürdeyen kalbimin sesi daha yüksekti. O kadar tahrik olmuştum ki durum artık komik olmaktan çıkmıştı. Öpücük devam ederken dillerimiz iyice birbirine dolandı ve sıcak nefeslerimiz birbirine karıştı. Sonra birden dilimde bakır tadı hissettim.

"Uff." Bu seferki inlemem mutsuzluktandı. "Demi, dur." Geri çekildiğinde dudaklarının benim kanımla kaplandığını gördüm. "Dudağım yine kanamaya başladı. Sana da bulaşmış."

"Gerçekten mi? Hiç fark etmedim." Soluk soluğa konuşuyordu. "Off, siktir."

"Ne oldu?" Biraz daha tuvalet kâğıdı koparıp dudağıma bastırdım. "Çok mu kötü?"

"Hayır. Öyle dedim çünkü..." Kafasını hayretle iki yana salladı. "Çok iyi bir öpücüktü."

Aksini söyleyemezdim. "Öyleydi."

"Tekrar yapmak istiyorum."

Onu çekip ayağa kaldırdım. "Bence kötü bir fikir."

"Hadi ama keşiş, tekrar yapalım. Senin de hoşuna gittiğini biliyorum." İmalı bakışlarını kasıklarıma çevirdi.

"Tabii ki hoşuma gitti. Sekiz aydır kimseyle beraber olmadım."

Demi hafifçe suratını asar gibi olunca yanlış bir şey söylediğimin farkına vardım. "Herhangi birini öpmekten keyif alacağını mı söylüyorsun yani? Ben senin için bir çift dudaktan mı ibaretim?"

Derin bir nefes alıp verdim. "Hayır. Bundan çok daha fazlasısın. Ama beni *rebound* ilişkisine zorlayamazsın."

"Seni zorlamaya çalışmıyorum ki," diye karşı çıktı.

"Cidden mi? Dilini ağzıma daldırdın ve taş gibi sertleşmeme neden oldun. Bunun beni kışkırtacağını biliyordun."

"Aman Tanrım, bana yeşil ışık yakan sendin. Küçük bir öpücük istediğini kendin söyledin. Beni öpmek seni sertleştiriyorsa ben ne yapayım? Penisinin arada bir sertleşmesi gayet normal bir şeydir."

Kapıdan bir kahkaha sesi geldi. Dönüp baktığımda Conor'ın bizi izlediğini gördüm. "Aynen kaptan. Sertleşen penisin seni öldürmez."

Demi de ukalaca, "Kesinlikle," dedi.

Dikkatimi dağıttığı için Conor'a minnettardım. Ama sonra onun, imzası olan penis gözleriyle Demi'yi süzdüğünü gördüm. "Seni tanımıyorum," dedi yavaşça.

"Böyle görünmemin sebebi olan kişi," diye cevap verdim Demi yerine, parmağımla yüzümü göstererek.

"Ah, şu eski sevgili ve araç kullanırken yapılan oral seksin başrolü."

"Of, kes şunu artık," dedim. "Oral seks falan olmadı. Yanlış anlaşılmaydı sadece."

"Hı hı. Hep öyle derler zaten, kanka."

Demi ona sırıtarak baktı. "Hunter için üzücü bir durum olsa da söylediği doğru. Hiçbir şey olmadı. Ama neredeyse benim kulağım kopacaktı. Ölebilirdim bile."

"Tanrı aşkına, Kısmi. Öyle ölünmez."

"Kulakta önemli arterler bulunur. Ya aşırı kanamam olsaydı?"

"Ben kulakta tek bir lanet arter bile olduğunu sanmıyorum," diye homurdandım.

Con kıkırdarken bir yandan da Demi'ye cilveli bakışlar atıyordu. "Pekâlâ. Eğer kaptanımla birlikte değilsen ve onu döven şu ezikten de ayrıldıysan bekârsın demektir. Öyle mi?"

"Öyle," dedi Demi, bana iğneleyici bir bakış atarak.

"Mükemmel. O halde birlikte bir şeyler içsek?"

"Harika olur." Demi ona doğru bir adım attı, sonra Conor'la gitmesine engel olmamı beklermiş gibi omzunun üstünden bana baktı.

Kayıtsızca tek omzumu kaldırdım.

Demi de banyodan çıkıp gitti.

24

HUNTER

DEMI: Bugünkü maçı aldınız mı?

BEN: İvit.

DEMI: Şöyle konuşma. Güzel, kazandığınıza sevindim.

BEN: Kaybederiz diye endişelendin mi?

DEMI: Nico yüzünden haşat olmuşsundur belki diye düşünmüştüm.

BEN: Kaburgalarım biraz ağrıyordu ama tüm gücümle oynadım.

DEMI: Şu anda evde misin?

BEN: Evet ama birazdan şehre gideceğim. Bir arkadaşım orada bir okulun kızlar hokey takımına antrenörlük yapıyor. Bu hafta sonu maçları var.

DEMI: Bütün gün hokey oynadın. Bütün akşam da hokey mi izleyeceksin yani?

BEN: Bu bir sorun mu?

DEMI: Bir hayatın olması gerek.

BEN: Bir hayatım var. Hokey.

Bir mesaj daha yazdım ama sonra tereddüde düştüm. Parmaklarım GÖNDER tuşunun üstünde asılı kalmıştı. Demi'nin tadını hâlâ dudaklarımda hissedebildiğim için onunla bir araya gelmeye korkuyordum.

Ama onunla arkadaştık. Eğer bir kere öpüştükten sonra onu görmezden gelmeye başlarsam iyi bir arkadaş olabilir miydim?

GÖNDER tuşuna bastım.

BEN: Sen de gelmek ister misin?

Onun da tereddüt içinde olduğu belliydi çünkü cevap vermesi biraz zaman aldı.

DEMI: Emin misin? Başkaları da gelecek mi yoksa sadece ikimiz mi olacağız?

BEN: Sadece biz. Tabii istersen Conor'ı davet edebilirim?

İğneleyici bir şey yazarken kullanılan bir yazı tipi var mıydı acaba? Dün gece ikisi arasında hiçbir şey olmadığının farkındaydım ama Con'ın onunla flörtleşmesi yine de sinirime dokunmuştu. Üstelik Demi de ona karşılık vermişti. Banyoda benimle dudağımı kanatana kadar öpüşmüş, sonra takım arkadaşımın peşinden gidip karın kaslarından tekila içmişti.

Gerçi hiç umursamıyormuş gibi yaparak onu Conor'ın kollarına atan bendim.

DEMI: Kimi davet edersen et. Ben Uber çağırıp sizin oraya gelirim, sen kampüse kadar gelme. Kar yağmaya başladı.

*

Demi kırk beş dakika sonra parkasına ve parlak yeşil atkısına sarınmış, ellerine eldivenlerini geçirmiş halde kapıda belirdi. Her halde en sevdiği renk yeşildi çünkü onu sık sık bu rengi giyerken görüyordum. Ona yakışıyordu da. Koyu kahverengi gözlerindeki ela benekleri ortaya çıkarıyordu.

"Buluşacağımız bu arkadaşın kim?" diye sordu, ben Rover'ımın buz çözücüsünü çalıştırırken.

Kar yağıyordu ama maalesef sadece minik taneler halindeydi. Yerler henüz tutmamıştı. Bu sene New England'a kış mevsiminin uğramayacağını düşünmeye başlamıştım artık. Şimdiye dek sadece bir kere şiddetli kar yağışı olmuştu, o da sabaha kalmadan erimişti zaten. Eğer Noel'de her yer bembeyaz olmazsa büyük hayal kırıklığına uğrayacaktım. Connecticut'ta geçirdiğim bayramları katlanılabilir kılan şey sadece kardı çünkü.

"Dean Di Laurentis," dedim. "Eskiden takım arkadaşımdı. İki yıl önce mezun oldu. Ah, bir de Summer'ın ağabeyi olur kendisi."

"Hadi ya. O da Summer kadar... dramatik mi?" Sesi aşırı kibardı.

"Yok, o çok daha sakindir. Ama görünüş olarak ikiz olabilirlerdi."

Yola çıktığımızda Demi ilk defa kendi çalma listemden müzik seçmeme izin verdi. Onun telefonunun arabama bağlı olduğu son seferde neler yaşandığını ikimiz de unutmamıştık sonuçta. Yine de dinlerken dans edemeyeceği ya da sözlerini bilmediği bütün şarkıları atlıyordu.

İkimiz de öpüşme konusunu açmadık. Ama benim aklımdaydı. O da düşünüyor muydu merak ediyordum. Arada bir ona gizli bakışlar atıyordum ama Demi ya şarkı söylemekle ya da seksi gövdesini tempoya göre hareket ettirmekle meşgul

oluyordu. Dünyadaki en şirin yaratık bu kız olabilirdi ve onu reddettiğim için kendi kendimi tekmelemek istiyordum.

Dean'in kızlarının maça çıkacağı, Chestnut Hill yakınlarındaki şehir kulübünün otoparkı şaşırtıcı şekilde tıklım tıklım doluydu ve girmek için yirmi dolar ödememiz gerekiyordu. Bu parayı ödeyebilirdim tabii ama böyle bir yer için bu miktar gerçekten yüksekti.

"Yirmi dolar, ha?" diye mırıldandım, Rover'dan inerken. "Bu kadarı da saçmalık."

"Sensin saçmalık."

Sırıtarak telefonuma baktım. Dean'den yeni bir mesaj vardı.

DEAN: G ve Logan da geldiler. Benim bankın arkasında oturuyorlar.

Gerçekten mi? Bunu nasıl başarmışlardı ki? Garrett, ülkedeki en tanınmış buz hokeyi oyuncularından biriydi. Onu son gördüğümde artık çok fazla dışarı çıkamadığını çünkü insanların her yerde onu tanımaya başladığını söylemişti. Logan henüz çömez sezonundaydı, bu yüzden onun kadar çok tanınmıyordu ama G, takımının yıldızıydı.

Koltuklarımıza vardığımızda Boston oyuncusu iki arkadaşımın kılık değiştirmede berbat olduklarını gördüm. İkisi de beyzbol şapkası takmışlardı. Garrett'ın burun kemiğinin üzerinde kare şeklinde hippi gözlüğü vardı.

Kahkahayı patlattım. "Gözlük mü? Ciddi misin?"

Garrett sırıttı. "İşe yaramış, değil mi? Beni tanımak için iyice incelemen gerekti."

"Seni tanıyamadığım için değil, aptal gibi göründüğün için inceledim."

Logan pis pis sırıttı.

Sonra onları Demi'yle tanıştırdım. Neyse ki bu sporla hiç il-

gilenmediği için arkadaşlarımı görür görmez havalara uçma gibi bir durumu olmadı.

"Hannah ya da Grace gelecek mi?" diye sordum. Cevabın evet olmasını umuyordum çünkü maç esnasında Demi'nin sohbet edebileceği birileri olması iyi olurdu. Birazdan buzda oynanacak oyuna dikkatini vereceğini hiç sanmıyordum.

"Gracie çalışıyor," dedi Logan. "Bayramda çalışmak zorunda kalmamak için kış tatilinden önce yapması gerekenleri tamamlamak istiyor da."

"Hannah da hâlâ stüdyoda," dedi Garrett. "Maçtan sonra bir yerlere gidersek yanımıza gelmeye çalışacağını söyledi. Sen neler yapıyorsun bakalım?"

"Ah, Hunter bu aralar oldukça yoğun," diye cevap verdi Demi benim yerime. "Tutuklandı, dayak yedi... Bayağı çok olaya karıştı yani."

Logan alaycı bir kahkaha attı. "Dudağını sormak istememiştim ama şimdi konu açıldığına göre..."

"Eski sevgilim dövdü," diye bilgilendirdi Demi. "Sorumluluk tamamen bende."

"Nezarethane konusunda da sorumluluğu tamamen üstlenmelisin bence," dedim suçlayıcı bir sesle.

"Bana halka küpe taktıran sendin!"

"Kafamı karıştırdınız," dedi Garrett.

Ama açıklama yapmaya fırsatımız olmadı. Dean bizi fark etmişti ve selamlamak için avucuyla pleksiglasa vuruyordu.

"Oradaki Dean," dedim, onu tanıdığımdan beri ilk defa nutku tutulmuş gibi görünen Demi'ye.

"Aaah," dedi sonunda. "Vay canına."

Gözlerimi kıstım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Aşırı derecede çekiciymiş anlamına geliyor."

"Aynen öyle. Kendisi de bunun farkında," dedi Garrett içini çekerek.

O sırada ilk devre başladı ve Dean'in on dört yaşındaki kızlardan oluşan ordusu rinke çıktı. Buzla buluşan pakı ele geçirme mücadelesini kazanan orta oyuncusu, iki rakibini atlatıp defanstaki arkadaşlarına pas attı. Bu kızlar iyiydi. Hem de çok iyi. Fakat hakemler pek de iyi sayılmazdı.

"Neydi bu şimdi ya!?" diye bağırdı Logan, ayağa fırlayarak. "Ofsayt oldu!"

Antrenör bankındaki Dean'in yüzü hiddetten kıpkırmızı olmuştu. "Ofsayt!" diye gürledi ama hakem onu duymazdan gelerek yanından kayarak geçti.

"Tanrım, öfkelendiğinde çok daha güzel oluyor," dedi Demi hayranlıkla. "Çocuklar, siz nasıl sürekli bu konuyu konuşmadan durabiliyorsunuz?"

"Dört yıl boyunca onunla birlikte yaşadık," dedi Garrett duygusuz bir şekilde. "Görünüşünü ezberlemiş durumdayız."

"İnsan bu kadar çekici olunca hayatı farklı oluyor mudur acaba?"

Uzanıp karnının yan tarafını hafifçe çimdikledim. "Sana sormalı. Süper model olan sensin."

"Ay, teşekkür ederim, keşiş."

"Keşiş mi?" dedi Garrett.

"Seksten uzak duruyor çünkü," dedi Demi.

G sırıttı. "Hâlâ devam ediyor musun ona?"

"İvit..."

"İvit deme diyorum sana," diye araya girdi Demi.

"... beni bilirsiniz, iradem çelik gibidir."

Maçın geri kalanı hareketli olsa da çekişmeli değildi. Dean'in takımı rakibi 5-1 yendi. Arkadaşımın mükemmel bir koç olduğunu görebiliyordum, yedek kulübesine dönen tüm oyuncularını övgülerle karşılıyordu. Oyuncu değişimi esnasında kızlardan bir tanesinin kulağına eğilip uzunca bir şeyler fısıldamıştı hatta

Onun sayesinde, kız rinke bir daha çıktığında neredeyse takım arkadaşının sopasından seken pakı yakalayıp gol atacak noktaya gelmişti. Ve golü atamasa bile Dean'e bakarken yüzü ışıldıyordu. Kazansanız da kaybetseniz de size yenilmez hissettiren bir koçun mükemmel olmaması ihtimali yoktu.

Rakiplerini buzda ezip geçtikten sonra Dean'le lobide buluştuk. "Kızların otele dönüşü konusunda diğer öğretmenlerle ayarlama yapacağım," dedi. "Onlarla birlikte otobüse binmem gerek ama sonrasında dışarı çıkmak istiyorum. Bir yerlerde buluşabiliriz."

"Kızlarla birlikte kalman gerekmiyor mu?" diye sordu Garrett.

"Tanrım, hayır. Ebeveynleri onlara refakat edecek. Ben işimi bitirdim. Artık özgürlük vakti. Son iki gündür etrafım genç kızlarla çevriliydi zaten." Böyle konuşuyordu ama takımının performansıyla gurur duyduğunu biliyordum. "Siz de gelecek misiniz?"

"Nereye gitmeyi düşünüyorsun?" diye sordu Demi.

"Hmmm. Cumartesi akşamları Exodus Kulüp'te Latin gecesi yapılıyor."

Demi gözlerini devirdi. "Neden bunu söylerken bana baktın? Latin olduğum için mi?"

Dean de gözlerini devirerek karşılık verdi. "Hayır, soruyu sen sorduğun için sana baktım, bebek. Eee, ne diyorsunuz?"

Demi bana, "Gidelim mi?" der gibi baktı.

"Tamam," dedim omuz silkerek. "Neden olmasın?"

•

Hannah Wells bizimle kulübün dışında buluştu. İçeri girmek isteyenler kapıda sıraya girmişti ama Dean hiç beklemeden fedaiye gidip kulağına birinin ismini fısıldadı. Muhtemelen, dos-

tum Garrett Graham'ı kapıda bekletemezsin, demişti. Bir saniye sonra kadife kordonun arkasına geçmiştik bile.

Zifiri karanlık koridorda, gümbürdeyen bas ve İspanyol gitarı seslerine doğru ilerledik ve koridorun sonundaki vestiyer görevlisine montlarımızı teslim ettik.

"Şarkı yazma kariyerinde zirve yapmışsın diye duydum," diye takıldım Hannah'ya gülümseyerek.

"Fena gitmiyor," dedi alçakgönüllülükle.

"Bu akşam Delilah Sparks'la birlikte stüdyodaydın. Buna fena gitmiyor denilmez."

"Değil mi ama? O kadar inanılmaz ki benim bile aklım almıyor."

Mekâna adım attığımızda yanıp sönen ışıklar gözlerimi aldı. Müzik son sesti ve içerisi aşırı sıcaktı. Daha üç saniye geçmişti ama Under Armour tişörtümün altında terlemeye başlamıştım.

Demi kolunu benimkine geçirdi. "Salsa yapar mısın, keşiş?"

"Hayır." Dapdar, askılı bir tişört giymişti ve vücudunun sıcaklığı benimkine işliyordu. Tanrım. Keşke beni hiç öpmeseydi. Onun yüzünden o akşamdan beri arzuyla yanıp tutuşuyordum.

"Hadi gidip içecek bir şeyler alalım," dedi Garrett.

"Şat olsun mu?" diye sordu Logan umutla.

"Sadece birer tane ama."

"Hadi ama G. Dört gün tatilimiz var. Bu fırsattan yararlanalım."

Garrett kaslı kolunu uzun süreli kız arkadaşının omzuna attı. "İnan bana," dedi göz kırparak. "Ben bu fırsattan mutlaka yararlanacağım."

Hannah sırıttı.

Onlar birer şat içtiler ama ben almadım. Bu gece araba kullanacağım için ayık olmam gerekiyordu. Polis yine kenara çekmemizi isteyebilirdi. Ya da Demi bu sefer gerçekten de aletimi ağzına almaya karar verebilirdi.

Sonuçta umut fakirin ekmeğiydi.

Sonraki birkaç dakikayı, müzik sesini bastırmaya çalışarak sohbet etmekle geçirdik. Hoparlörlerden yükselen müzik değişince Demi mutlulukla bağırdı. Şarkı, "Despacito"nun Bieber versiyonuydu ve bütün kulüp şarkıyı duyunca çıldırmıştı.

"Gel hadi, salsa yapalım," diye yalvardı Demi, kolumu çekiştirerek. "Bu benim şarkım!"

"Hayır," dedim ciddiyetle. "Ben salsa yapmam."

"Ben yaparım," dedi Dean, ona elini uzatarak.

Demi ona ağzı açık bir şekilde bakarak, "Salsa mı yapıyorsun?" dedi. Sonra bana döndü. "Hem güzel hem de salsa yapıyor? Ben ne halt yemeye buraya seninle geldim ki?"

Şaka yapıyordu ama yine de ona dik dik baktım. "Onun sevgilisi var."

"Aynen," dedi Dean. "Ama sevgilim sayesinde salsa uzmanı oldum. Allie'yle birlikte salsa dersleri aldık."

Demi'nin onun elini tutmasını ve ikisinin dans pistine doğru süzülmelerini izlerken içimi çekmemek için kendimi zor tuttum.

"Çok hoş bir kız," dedi Logan bana.

"Evet. Onunla iyi arkadaşız."

"Sadece arkadaş mısınız?"

Omuz silktim. "Erkek arkadaşından daha bir ay önce ayrıldı."

"Eee ne olmuş?"

Bu konuyu neden açtığımı bilmiyordum. Su şişemin kapağını açıp aceleyle bir yudum aldım. O sırada gözümü dans pistine çevirdiğimde neredeyse içtiğim suyla boğuluyordum.

Lanet olasıca Dean böyle salsa yapmayı ne zaman öğrenmişti? Dans ederken mükemmel görünüyordu. Beden eğitimi öğretmeni olmak için hukuk fakültesini terk ettiğini biliyordum ama hâlâ bir ton parası olduğu için iyi giyinebiliyordu. Üstünde haki renk pantolonla bembeyaz bir gömlek vardı. Gömleğin en üst iki düğmesini açık bırakmış, kollarını kıvırmıştı. Demi'yi

sanki Dancing with the Stars yarışmasındaymışlar gibi döndü. rürken sarı saçları alnına düşmüştü.

"Şu ayak hareketlerine bak," dedi Garrett hayretle.

Pistteki diğer dansçıların gözleri de bizim ikilinin üzerindeydi. Demi kırmızı renkli, askılı tişört, tayt ve deri çizmeler giymişti ama kalçalarının sallanışına baktığımda onu parlak renkli, yazlık bir elbise ve bilekten bağlamalı, yüksek topuklu ayakkabılar içinde hayal edebiliyordum. Belki saçında bir çiçek, dolgun dudaklarında kırmızı ruj olabilirdi.

Kafamın içinde iki dakikada salsa temalı bir porno senaryosu yazmıştım resmen. O anda Dean, Demi'nin bacaklarından birini kavrayarak kendi kalçasının üstüne yerleştirip seksi bir sürtünme hareketine başlayınca senaryom sahnede gerçekleşmiş gibi oldu. Sonra Dean, onu tekrar kendi etrafında döndürdü. Demi'nin yanakları kızarmıştı ve gözleri coşkuyla parlıyordu. Dean kulağına bir şeyler fısıldayınca da kıkırdamaya başladı.

Boğazımın kıskançlıkla sıkıştığını hissettim. Ama bu çok saçmaydı. İki seksi insan dans ederken aralarında bir kimyanın oluşması kaçınılmaz bir şeydi. Ama Dean'in ellerini Demi'nin vücudunun üzerinde görmek kanımın kaynamasına neden oluyordu.

"Çok saçma. Despacito ne anlama geliyor ki?" diye homurdandım. "Desperado gibi bir şey mi?"

Hannah kahkaha atmaya başladı. "Yavaşça anlamına geliyor."

"Neyse ne. Boktan bir şarkı işte." Aslında böyle düşünmüyordum. Bu şarkı hakkında nötrdüm. Şu anda da bir an önce bitmesini istiyordum. Sert bakışlarımı tekrar dans pistine çevirdim.

"Sadece arkadaşsınız, ha?" dedi Logan ukalaca.

Bu sefer kendimi tutmayıp içimi çektim.

"Ayy, bizimki kızdan hoşlanıyor," diye takıldı Hannah bana.

"Hayır," diye yalan söyledim. "Bu yıl seks yapmayı da birisiyle çıkmayı da rafa kaldırdım. Sadece hokeye odaklanmak istiyorum."

"Anlıyorum," dedi Garrett kafasını sallayarak. "Ama hayatta hokeyden daha fazlası vardır, Davenport." Bunu söylerken kız arkadaşına bakıyordu. Çünkü Hannah onun dünyasıydı. Onun için her şeyden, hatta mükemmel kariyerinden bile vazgeçebileceğinden emindim.

"Öyle olduğunu biliyorum ama kendime bir söz verdim. Amacım büyümek ve olgunlaşmak."

Erkekler kahkaha atarken Hannah bana takdirle gülümsedi. "Aslında bence bu övgüye değer bir şey," dedi. "Sekse ve ilişkilere fazla kaptırıyoruz, bazen sadece kendimize vakit ayırmak güzel olabilir."

"Ama seks harika bir şey," diye karşı çıktı Logan.

Haklıydı. Seks inanılmaz bir şeydi ve şu anda Dean ile Demi dans pistinde bu aktivitenin dikey versiyonunu gerçekleştiriyorlardı. Midem yine düğümlendi.

"Aralarına girsene," diye önerdi Garrett.

Tam salsa bilmediğimi söyleyecektim ki DJ şarkıyı tekrar değiştirdi. Kulüpte daha yavaş ve şehvet uyandırıcı bir ezgi yankılanmaya başladı. Camila Cabello'nun "Havana" şarkısıydı bu. Bu müzikle dans edebileceğimi düşünüyordum.

"Birazdan dönerim," deyip arkadaşlarımı arkamda bırakarak piste doğru ilerledim.

Arkamdan güldüklerini duyabiliyordum ama umurumda değildi. Direkt olarak Demi'nin yanına gittim. "Toz ol," dedim Dean'e.

Bunu şaka amaçlı söylemiştim.

Ama bir yandan da şaka amaçlı değildi.

Dean de bunu biliyordu. Sırıtarak omzuma vurdu ve arkadaşlarımızın yanına döndü.

Demi bana bir kaşını kaldırarak baktı. "Vay canına. Bu bir güç gösterisi miydi?"

"Yoo."

"Cidden mi? Dans partnerimi kovmanın bir sebebi yok mu yani? Ben şimdi ne yapacağım peki?" Elini kalçasına koydu. Etrafımız dansçılarla çevriliydi ama biz hareket etmiyorduk.

"Eh, sanırım benimle dans etmem gerekecek," dedim elimi ona uzatarak.

Demi gülümsedi. "Karar vermen uzun sürdü."

Onu kendime doğru çekip belini kavradım. Demi de bir elini omzuma, diğer elini enseme götürüp parmaklarını hafifçe bastırdı ve ritme göre hareket etmeye başladık.

Neyse ki bedenlerimizin alt kısmı birbirine değmiyordu. Bu sayede onun bana sürtünmesi işkencesine katlanmak zorunda kalmayacaktım. Aksi takdirde aletimin kafası çok fena karışacaktı.

Fakat –maalesef– Demi birden bana sürtünmeye başladı.

Zavallı aletim.

Kalçamı onun seksi bedeninden uzaklaştırmaya çalıştım ama Demi bitkince bir nefes verdi. "Senin de dans etmen gerek, Hunter. Öylece dikilip duramazsın."

"Dans ediyorum ya," dedim.

"Vücudun benden iki metre uzakta! Dans etmeyi nereden öğrendin? Yobazlar kampında mı? Niye buraya gelip Dean'le aramıza girdin ki zaten?"

Omuz silktim.

Demi bir süre düşündü. Sonra zafer kazanmış gibi bir kahkaha attı. "Aman Tanrım! Beni kıskandın! Dean'le dans ettiğimi görmek hoşuna gitmedi!"

Yine omzumu silktim.

"Biliyordum!" Boyu benden çok kısa olduğu için dudaklarını kulağıma dayamak için kafamı kendisine doğru eğdi. "İtiraf et." diye fısıldadı.

Ben de dudaklarımı onun kulağına götürdüm. "İyi," diye fısıldadım. O anda vücudunun ürperdiğini hissetmek beni fazlasıyla hoşnut etti. "Belki biraz. Ama gerçek kıskançlık değildi."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Vücut kıskançlığıydı sadece."

"Öyle bir şey yok ki."

"Var tabii ki. Vücutlar, diğer vücutları öyle yakın görünce kıskanırlar."

"Tabii. Sen kendini öyle avutmaya devam et."

Kendimi avutmaya gerçekten ihtiyacım vardı. Çünkü akıl sağlığımı korumam gerekiyordu. Demi için bir şeyler hissetmeye başlayamazdım. Yani, evet, ondan hoşlanıyordum. Harika biriydi ve birlikte çok eğleniyorduk. Ama arkadaş olarak.

Arkadaşlığımızın mahvolmasını istemiyordum.

Fakat Demi arkadaşlığımızı yakıp kül etmeye dünden hazır gibiydi.

"Benim bir sırrım var," dedi, kafamı tekrar eğmem için parmağıyla işaret ederek.

"Öyle mi?" Aptal sesim boğuk çıkmıştı.

Demi'nin nefesi kulağımı gıdıkladı. "Hoşuna gitmeyecek bir şey yapmak üzereyim."

Ahmak gibi, "Neymiş o?" diye sordum.

Ve Demi cevap vermek yerine kafasını yana eğerek dudaklarını benimkilere bastırdı.

Bu öpücük de geçen seferki kadar enfesti. Demi'nin ağzında tekila ve kiraz tadı vardı. Muhtemelen maçta yediği kırmızı şekerin tadıydı bu. Maç boyunca diliyle şekeri oynatıp durmuş, yanağında minik bir yaratık varmış gibi görünmüştü.

O anı hatırlayarak güldüm.

Demi soluk soluğa geri çekildi. "Ne oldu?"

"Bir şey yok. Senin şeker bağımlılığını düşünüyordum ve... neyse boş ver." Onu tekrar öptüğümde dili büyük bir hevesle ağzıma girdi.

Ve sadece dilinin ucunu kendi dilimde hissetmek, içimde barındığını bile bilmediğim aç mağara adamını ortaya çıkardı. Elimi saçlarının arasına daldırıp onu daha sert öpmeye başladığımda keskin bir nefes aldı. Şu anda dans pistinin ortasında birbirimizin dilini emdiğimizin farkındaydım. Müziğin sesini duyuyor, insanların varlığını hissediyordum. Dans mı ediyorlardı yoksa bizi mi izliyorlardı bilmiyordum. Umurumda da değildi. Umurumda olan tek şey Demi'yi öpmek, ona dokunmaktı.

Elimi onun ince belinde kaydırıp sıkı poposunu kavradım. Tanrım, taytını yırtıp çıkarmak, mükemmel kıçına bir şaplak atmak istiyordum. Parmağımı içine daldırıp benim için nasıl ıslandığını hissetmek istiyordum.

Demi geri çekildi. "Hadi gidelim buradan," dedi yalvaran bir sesle.

Gözlerindeki saf arzuyu görmek beni kendime getirdi. Çatallanmış sesimle, "Hayır," dedim ve onu birden dans pistinden uzağa çektim.

"Neden hayır?" dedi düş kırıklığıyla.

"Çünkü arkadaşlığımızı karmaşık hale getirmek istemiyorum."

"Beş dakikadır öpüşüyoruz, Hunter! Çoktan karmaşık hale geldi zaten!"

"Hayır, gelmedi. Bu... öylesine bir öpücüktü sadece." Hayatımdaki en iyi öpücüktü. Tüm bedenim hâlâ öpüşmemizin etkisiyle zonkluyordu.

Demi suçlayıcı bir ifadeyle bana baktı. "Bence bilerek zoru oynuyorsun."

"Öyle bir şey yok," dedim mutsuzca. "Bak, ben bu kararı seninle tanışmadan önce vermiştim. Ve sözümden dönmek istemiyorum. Koyduğum hedefe ulaşabildiğimi ve seksin yine ha-

yatımı mahvetmesine izin vermediğimi kendime kanıtlamak istiyorum."

"Öyle bir şey olmaz ki," dedi Demi ısrarcı bir şekilde. "Takımın harika. Bütün maçlarınızı kazanıyorsunuz."

"Evet çünkü benim kafam berrak. Hem artık mesele seksten uzak durmaktan fazlası. Senden hoşlanıyorum. Arkadaşlığımız benim için çok şey ifade ediyor ve seksin bunu mahvedeceğini ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden üzgünüm, tamam mı? Yine kendimi kaybedemem." Kafamı iki yana salladım. "Bunu yapamam."

Demi'nin gözlerinden anlık bir mutsuzluk geçti. Sonra yerini kararlılık pırıltısına bıraktı. "İyi. Artık seni baştan çıkarmaya çalışmayacağım. Ama sen de bana bir söz vereceksin."

"Demi..."

"Sezon sona erdiğinde..." Kafasını meydan okur gibi yana eğdi. "... bitiş çizgisini birlikte geçeceğin kişi ben olacağım. Arkadaşlığın canı cehenneme."

25

DEMI

Tatil başlamadan birkaç gün önce programıma TJ'le kahve içmek için buluşmayı sıkıştırmayı başarabildim. Onunla Theta evinin kapısında buluştuk. Dışarısı serindi ama kış havasında kampüste yürüyüş yapmanın hoş olacağında karar kılarak Coffee Hut'a doğru yürümeye başladık.

"Bana kızgın mısın?"

TJ'in acı ses tonu ona şaşkınlıkla bakmama neden oldu. "Tabii ki hayır. Son zamanlarda aşırı yoğundum. Psikoloji projesi üzerinde çalışırken bir yandan da finallere hazırlanıyorum. Ayrıca Josie'yle beraber birlik evinin Noel partisini planlıyorum ve biyoloji özel dersimdekiler için hediyeleşme etkinliği organize ediyorum. Hayatım çok çılgın diyebilirim."

"Biliyorum, biliyorum. Sadece seni özlüyorum."

"Ah, ben de seni özlüyorum." Kolumu onunkine geçirdim.

"Bu akşam boş musun? Hastings'deki rinkte buz pateni etkinliği var."

"Nasıl bir etkinlikmiş bu?"

"Kış panayırı gibi bir şey. Kasabada ilk kez yapılacak. Eğlenceli olur diye düşündüm. Sıcak çikolata içer, biraz buz pateni yaparız, Noel Baba'yla fotoğraf çektiririz."

"Gerçekten eğlenceli olur. Panayırlara bayılırım. Aaa... Ama bu akşam Hunter'ın maçı var."

"Hunter'ın maçı mı?"

Kafamı salladım. "Briar şeyle maç yapacak... şeyle... aslında kiminle maç yapacaklarını bile sormadım. Ama maç kendi sahalarında olacak. Ona gideceğime dair söz verdim. Akşam dokuz buçuk on gibi biter herhalde. Panayır kaça kadar açıkmış?"

TJ telefonundan tarayıcıyı açıp Hastings Kasabası internet sitesine girdi. "Gece yarısına kadar devam edeceği yazıyor."

Yüzüm aydınlandı. "Tamam, o halde gidebiliriz. Saat on gibi maçtan çıkarım. Panayırda iki saat geçirebiliriz böylece. Olur mu?"

"Harika olur." TJ bana nadir tebessümlerinden birini attı.

TJ'i tanımanın çok kolay olduğunu söyleyemezdim. Duygularını hep gizli tutardı ama karşısındaki kişiye ısınınca gerçekten tatlı birine dönüşürdü. Fakat ara sıra karamsarlaşıyordu ve bu da onunla uzun uzun vakit geçirmemi zorlaştırıyordu. Tabii bu onu sevmediğim anlamına gelmiyordu. Pax'le de haddinden fazla zaman geçiremiyordum mesela. Onun da melodramatik doğası sabrımı taşırıyordu.

TJ'le birlikte dönemeçli yolda ilerlerken ayaklarımızın altındaki karlar kütür kütür ses çıkarıyordu. Karın altı buzlandığı için yolun en riskli kısmında TJ koluma girip sıkı sıkı tuttu.

"Buraya tuz dökmeleri gerek," dedi.

"Aynen. Neredeyse yere yapışacaktım az önce."

Coffee Hut'a varmamıza elli metre kadar kalmıştı ki TJ, Hunter konusunu açtı. "İkiniz çok sık takılıyorsunuz."

Ses tonundan ne hissettiğini anlayamıyordum. Sanki sesinde biraz kınama var gibiydi ama emin değildim. TJ'i anlamak bazen çok zor olabiliyordu. "Evet. Onunla arkadaşız."

Öpüşen arkadaşlar.

Tabii bu detayı kendime sakladım. Zaten bu konuyu neden hâlâ düşündüğümü de bilmiyordum. Hunter'ı iki kere öpmüştüm ve fırsatım olsa yüz kere daha öperdim. Ama o beni iki kere reddetmiş, daha fazla öpücük istemediğini söylemişti.

Hokey sezonu bittiğinde öpüşmeye devam edeceğimiz konusunda bana söz bile vermemişti. Sadece arkadaşlığımızın çok önemli olduğunu tekrar etmişti. Sonrasında Dean ve diğerleriyle geceye devam etmiş, dans pistinde birbirimizi yiyecek gibi öptüğümüzü unutmuş gibi davranmıştık.

Bu çok sinir bozucu bir şeydi. Kafamı da karıştırıyordu. Egomla alakalı bir sorun yoktu çünkü benimle yatağa girecek birini bulma konusunda kendime güveniyordum. Tinder'daki erkeklerin yarısı daha tanışmadan kendilerini bana sunabilirlerdi.

Ama ben o erkekleri istemiyordum.

Hunter Davenport'u istiyordum.

Gerçi ondan tam olarak ne istediğimi ayrıntılı olarak düşünmemeye çalışıyordum. Evet, onu öpmek istiyordum. Ve kesinlikle seks yapmak da. Çıplak bedenlerimizin birbirine dolanması düşüncesi bile tenimin yanmasına neden oluyordu.

Bunun daha ötesini düşünmüyordum. Ama Hunter'ın yanıldığına inanıyordum, bence bir şeyleri karmaşıklaştırmadan çıkar arkadaşlığı yapabilirdik.

Yapamaz mıydık?

"Biraz tuhaf bence," dedi TJ, beni düşüncelerimden uyandırarak.

"Neden tuhaf?"

"Bilmem. O, kadın düşkününün teki."

"Pek sayılmaz."

"Öyle. Sana geçen yıl onu kütüphanede bastığımı anlatmıştım ya. Halka açık yerlerde düzüşenler adi insanlardır."

"İlk olarak, bence adilik bununla ölçülmez. Pek çok saygıdeğer insanın teşhircilik eğilimi vardır. Andrews'un cinsel dürtüler hakkındaki dersini dinlemedin mi? İkincisi, o olay geçen yıl olmuş. Hunter artık değişti. Şu anda biriyle çıkmıyor bile."

"Herpes virüsü yüzündendir kesin."

Ona sert bir bakış attım. "Bu çok kabaydı."

TJ omuz silkti. "Gerçekler her zaman güzel olmaz."

Gözlerimi devirdim. "Ne gerçeği? Hunter Davenport'ta genital herpes olduğunu mu söylüyorsun?"

"Öyle bir şeydi herhalde. Tam olarak hatırlamıyorum ama yurtta arkadaş olduğum bir kız, geçen bahar Davenport'tan cinsel yolla bulaşan hastalık kaptığını söyledi. Kız lezyon sözcüğünü kullanınca ben de herpes olduğunu düşündüm. Başka hangi enfeksiyonda ciltte lezyon oluşur? Klamidya ve bel soğukluğunda olur mu?"

"Bilmiyorum." Kaşlarımı çattım. "Şu anda ciddi misin sen?"

"Tanrı'ya yemin ederim."

Midem küçük bir takla attı sanki. TJ dürüst bir çocuktu ve dedikodu yaymazdı. Bu yüzden onun gerçekten bir şeyler duyduğuna inanıyordum. Ama bunun doğru olması ihtimali sıfırdı. Hunter'ın cinsel yolla bulaşan bir hastalığı olamazdı.

Yani... aslında olabilirdi de.

O anda aklıma başka bir şey geldi. Acaba bu yüzden mi seksten uzak duruyordu? Bir hastalığı olduğu için utanıyor ve birilerine bulaştırmak istemiyor olabilir miydi?

Bu mümkün olabilirdi. Öyle olsa bile Hunter'ın özelini, ondan hiç hoşlanmayan TJ'le konuşmak beni rahatsız etmişti.

"Her neyse. Bunu konuşmak bize düşmez," dedi TJ benden önce. "Bizi ilgilendiren bir şey değil."

"Haklısın," dedim.

"Aslında konuyu hiç açmamalıydım. Ama her ihtimale karşı bilgin olsun istedim. Onunla çok zaman geçiriyorsun çünkü."

*

O akşam Brenna'yla birlikte hokey maçına giderken Pippa'yı da yanımda sürükledim. Brenna'nın kendini maça kaptıracağını

düşündüğüm için yanımda konuşacak birisi olsun istemiştim. Pippa da benim gibi hokey sevmeyen biriydi. İkimiz de buzda neler döndüğünü bilmiyorduk. Sadece koca koca adamların ellerinde sopalarıyla hızla kaydıklarını görebiliyordum.

Hunter bana forma numarasının 12 olduğunu söylemişti. Onu bulmak için rinkte bu sayıyı takip edip duruyordum. Herhalde iyi oynuyordu. Ama hiç gol atmamıştı. Belki de iyi oynamıyordu.

Hokeycilerin başarısı nasıl ölçülür hiç bilmiyordum. Nico lisede basketbol oynuyor ve her maçta tonlarca sayı yapıyordu. Brenna'ya neden kimsenin sayı yapmadığını sorduğumda hokeyin öyle bir spor olmadığını söyledi. Anlattığına göre bazı maçlar tek bir golle de bitebiliyor, hatta 0-0 bitenler bile oluyordu.

Maçın ilk periyotu esnasında Pippa bana dönüp Nico'yu sordu. "Hokeyci Çocuk'a saldırdığından beri Nico'dan haber aldın mı?"

"Hayır."

"Sana ulaşmaya çalıştı mı?" diye sordu Brenna merakla.

"Hiçbir fikrim yok. Söylemiştim ya, onu her yerden engelledim. E-posta adresine bile engeli bastım. Şimdiye anlamıştır herhalde."

"Ah, anlamış," diye doğruladı Pippa.

Hızla ona döndüm. "Onunla konuştun mu?"

"Şahsen konuşmadım. Ama Darius yine konuşmaya başladı."

Dudaklarımı büzdüm. Geçen gün D'yle mesajlaşmıştım ama bana eski sevgilimle tekrar görüşmeye başladığından bahsetmemişti.

"Darius'un dediğine göre Nico kafayı yemiş. Çocuklar, evine gelmesin diye onu birkaç sefer zor kullanarak tutmak zorunda kalmışlar. D, ona bela aramamasını söylemiş."

Daha sonra detaylar için Darius'u aramayı kafama yazdım.

"Ama Nico seni hâlâ unutamamış ve ayrılığınızı kabullenememiş." Pippa, buz parlatıcı aracın gezindiği rinke baktı. Sonra konuyu eski sevgilimden, beni aldattığı kıza getirdi. "Corinne seninle tekrar mesajlaşmaya başladığını söyledi."

Kafamı salladım. "Geçen gün bana komik bir fotoğraf göndermiş. Sonrasında kısa bir sohbet ettik."

"Bu bilgi işine yarar mı bilmiyorum ama Corinne hâlâ kendisini berbat hissediyor."

"Hissetmeli," diye mırıldandım. Ama ortak arkadaşımıza karşı öfkem eskisi kadar güçlü değildi artık. Nico'ya olan öfkem bile hafiflemişti.

"Umarım ikiniz bir gün yeniden arkadaş olursunuz. Böylece eskiden olduğu gibi birlikte takılabiliriz. Belki de Noel tatilinde üçümüz birlikte kızlar gecesi yapabiliriz, ne dersin?"

İçimi çektim. "Olabilir belki."

"Bir dakika. Erkek arkadaşınla yatan kızla mesajlaşıyor ve birlikte takılmak için plan mı yapıyorsun sen?" diye sordu Brenna. Ağzı inanmazlıkla açılmış, dikkatimi imzası olan kırmızı rujuna çekmişti. Tamamen siyahlara bürünmüş –siyah boğazlı kazak, siyah tayt ve siyah çizmeler– bedenindeki tek renk dudaklarının kırmızısıydı.

Pippa da kafasını alaycı bir şekilde salladı. "Cidden Demi, lanet bir hoşgörüye ve affediciliğe sahipsin. Suratının ortasına bir yumruk geçirmek istememe neden oluyorsun."

"Gerçekten mi? Bu iki harika özelliğim, beni yumruklamak istemene mi neden oluyor? Az önce kızlar gecesi yapmayı teklif eden sen değil miydin acaba? Corinne'le tekrar arkadaş olmam için beni cesaretlendirmedin mi?"

"Evet ama sen de kabul ederek biz kindarlara kötü örnek oluyorsun."

Brenna sırıttı. "Ben fena kin tutarım, söyleyeyim."

Onlara gözlerimi devirerek baktım. "Ben bir psikolog olmak istiyorum. İnsanlara öğüt vereceksem bunları önce kendim uygulamalıyım, değil mi?"

Hakem kayarak rinke girip pakı yere attığında ikinci periyot başladı.

"Bu adam nasıl hiç yaralanmıyor?" diye sordu Pippa.

"Kim? Hakem mi?" dedi Brenna.

"Evet! Adam minnacık baksana! Hem de aksiyonun tam ortasında. O devasa canavarlardan biri her an üstüne düşüp tüm kemiklerini kırabilir."

"Tehlikeli görünüyor, evet. Ama hakemler onlardan nasıl kaçacaklarını biliyorlar," dedi Brenna.

O sırada arenada çılgınca tezahüratlar başlayınca gözlerimi kısarak neler olduğunu anlamaya çalıştım. 12 numara, rinkin ortasındaki mavi çizgiyi uçar gibi geçmişti. "Aa, bu Hunter! Ve tek başına."

Brenna bunu hokey terimiyle açıkladı. "Hızlı hücuma geçti."

Tanrım. Hunter rakip kaleye doğru öyle hızlı kayıyordu ki... Atış yapmaya hazırlanırken sopasını sertçe geriye doğru savurdu. Onu izlerken yüreğim ağzıma geldi ve yerimde duramayıp ayağa fırladım.

"Vay canına! Hokey artık ilgini mi çekiyor!?" dedi Pippa suçlayıcı bir sesle. Bana şoke olmuş şekilde bakıyordu.

"Hokeyle ilgilenmiyorum, hayır. Ama şu vuruşu görmedin mi?" Hunter golü kaçırmıştı ama yine de onu böyle hareket halinde izlemek heyecan vericiydi.

Pippa gözlerini kıstı. "Aaaaa," dedi sonunda. "Şimdi anladım. Hokeyle değil, hokey oyuncusuyla ilgileniyorsun."

"Hayır," diye yalan söyledim. Sonra homurdandım. "Şey, belki biraz."

Brenna kurt gibi uludu. "Yani çok demek istiyorsun. Bekâret kemerini çözmeyi başarabildin mi peki?"

Bir kahkaha attım. "Hayır maalesef. Kemer hâlâ sıkı sıkıya bağlı." Bir an tereddüt ettim. Hunter'ı öptüğümden kimseye bahsetmemiştim ama sanırım artık konuşmanın vakti gelmişti. Tavsiyeye ihtiyacım vardı ve şu an doğru andı.

Bu yüzden, Brenna ile Pippa beni sırıtarak dinlerken onlara Banyo Öpücüğü ile Salsa Öpücüğü'nü anlattım. "Salsa Öpücüğü esnasında popomu sıktı," diye itiraf ettim. "Ama daha ileri gidemeden durdu. Sanırım benimle ilgilenmediğini kabul etmeliyim artık."

"Saçmalık," dedi Brenna.

Pippa da onu doğrularcasına kafa salladı. "İlgilenmiyor olsaydı her seferinde öpücüğüne karşılık vermezdi."

"Ama her seferinde beni durdurdu," diye vurguladım. "İyi bir takım lideri olma ve hokeyi önceliği yapma konusunda çok kararlı."

"Seninle sevişmesi takımını yıkıma götürmez ki," dedi Brenna gözlerini devirerek. "Bu saçmalığın daniskası."

"Öyle ama onu benimle sevişmeye zorlayamam. Rıza denen bir şey var."

"Kimse sana onu zorla demiyor," dedi Pippa. "Ama birazcık dürtüklemekten zarar gelmez."

"Dürtüklemekten fazlasını yaptım zaten. Onu iki kez öptüm. O da beni iki kez reddetti. Ben de Salsa Öpücüğü'nden sonra, sezon sonuna kadar ona bir daha asılmayacağımı söyledim."

"O zaman ona asılma." Brenna'nın gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. "Taktik değiştirmelisin, tatlım. Peşinden koşmayı bırak. Onun sana gelmesini sağla."

"Nasıl?"

"Onu kıskandır. Kankalarından biriyle flört et."

"Oooo, Kıskançlık Operasyonu!" diye şakıdı Pippa. "Kesinlikle yapman gereken bu."

Hunter'ı kıskandırmak... Bunu Dean'le dans ederek yapmıştım zaten. Ve işe yaramıştı. Tabii Dean'le açıkça flört etmemiştim ama bir başka erkekle dans etmem bile Hunter'ın sahiplenme dürtüsünü açığa çıkarmıştı.

"Bu maçlardan sonra oyuncular hep parti yapmaz mı?" diye sordu Pippa. "Bu akşam operasyonu gerçekleştirmelisin."

"Yapamam. TJ'le planımız var. Ah, kahretsin! Ona mesaj atıp yanına gideceğim saati söylemem lazımdı. Maç ne zaman biter?" diye sordum Brenna'ya. Geç kalacağımdan korkuyordum çünkü buraya yedi buçukta gelmemize rağmen maç sekizde başlamıştı. İlk önce açılış konuşmaları yapılmış ve zamanında rekor kırmış olan orta yaşlı eski oyunculara onur madalyası verilmişti.

"İkinci periyot daha yeni başladı. Bir ya da bir buçuk saat daha sürer sanıyorum. Çocukların duş alıp giyinmesi de bir yarım saatlerini alır."

Kahretsin. O zaman saat on bire yaklaşırdı. Soyunma odasından çıktığında Hunter'a merhaba demek istiyorsam o zaman Hastings'e zamanında ulaşmam imkânsız olurdu. Lanet olsun.

Telefonumun kilidini açıp TJ'e mesaj yazdım.

BEN: Selam. Maçın saatini yanlış hesaplamışım. Görünüşe göre on bire kadar buradan çıkamayacağım. Panayır on ikide kapanıyorsa oraya on birde gitmenin bir manası olmaz. Yarın da açık olacak mıymış?

TJ: Emin değilim. Maçtan erken çıkamaz mısın?

BEN: Çıkardım ama yanımda Pippa ve Brenna var. Ve Hunter'a maçtan sonra onu göreceğime söz verdim.

TJ uzun bir süre bir şey demedi.

BEN: Çok üzgünüm, lütfen kızma. Zaten buluşmamızı son anda ayarlamıştık. Maç planımı daha önceden yapmıştım.

TJ: Biliyorum. Sorun yok, D. Maçta iyi eğlenceler.

Sinirlendiği belliydi. Bunda haksız olduğunu düşünmüyordum ama ona bir şeyler hakkında sürekli güvence vermekten yorulmuştum. TJ onunla neredeyse her gün zaman geçirmemi istiyordu. Evet, onunla arkadaştık ama ben en iyi arkadaşım olarak gördüğüm Pippa'yla da her gün görüşmüyordum. Nico'yla bir çiftken onunla bile her gün buluşmuyordum.

Ama bunları bir kenara bırakırsam panayıra gidemediğim için kendimi gerçekten kötü hissediyordum. Bir akşam için iki plan yapmamalıydım. Çünkü böyle zamanlarda her nasılsa zaman hızla geçiyordu ve iki planın saati birbirine uyuşmuyordu. Bu akşam da bu yüzden iyi arkadaşlarımdan birini hayal kırıklığına uğratmıştım.

BEN: Gerçekten özür dilerim, canım. Tüm suç bende. Plan üstüne plan yapmamalıydım. Aptallık ettim, çifte rezervasyon gibi bir şey oldu, cidden üzgünüm. Yarın seni ararım ve ikimizin de programına uyan bir buluşma ayarlarız, tamam mı? Öptüm.

TJ de "öptüm" dedi, sonra "tamam" diye ekledi.

Neyse, bu meseleyi hallettiğime seviniyordum. Şimdi daha acil olan meseleye dönme vaktiydi.

"TJ'le buluşmayacağım," dedim kızlara. "Sanırım maçtan sonra partiye gidebilirim. Planım ne olacak?"

"Cilveleş ve kışkırt," diye önerdi Brenna. "Hunter'ın en seksi arkadaşını seç, ya Conor ya da Matty olabilir. Ve Hunter sizi izlerken onunla flört etmeye başla."

"Sonra?"

Omuz silkti. "Yemi yutarsa bu akşam yatak odanın zemininde bir bekâret kemeri olur. Yutmazsa da... eh, o zaman Conor'la ya da Matty'yle yat."

Bundan pek emin değildim. "Ama onları tanımıyorum ki."

Pippa burnundan alaycı bir nefes verdi. "Sen bu gezegende bu tür ilişkilerden uzak kalmış tek üniversiteli kız olabilirsin. Sekiz yaşına bastığın günden itibaren tanımadığın erkeklerle takılmak sorun olmaktan çıkar, D."

Ona dil çıkardım.

"Ciddiyim. Yeni şeyler deneyimleyebilirsin. Nico'yla seks hayatın berbattı ama daha iyisini hiç tatmadığın için baş döndürücü olduğunu sanıyordun. Daha iyilerini tatma vakti geldi artık."

"Nico'yla seks hayatımız iyiydi." Duraksadım. "Eh, ortalamanın altındaki oral seks performansı dışında." Kimi kandırıyordum ki? Nico'nun oral seks performansı ortalamaya yakın bile değildi. "Ama bunun insanlara neden bu kadar çekici geldiğini hiç anlamıyorum. Bence oral seks olmasa da olur."

"Ama bu seksin en önemli kısmıdır!" dedi Brenna hiddetle.

"Bu akşam kendimi Hunter'la yatakta bulursam şey hakkında... şey... cinsel yolla bulaşan bir hastalık hakkında endişelenmeli miyim?" TJ'in uyarıcı sesi kafamın içinde hâlâ yankılanıyordu.

"Hunter'ın hastalığı var mı diye mi soruyorsun?" Brenna bir süre düşündü. "Bana kimse öyle bir şeyden bahsetmedi. Ama tam da emin olamam tabii." Kaşlarını kaldırdı. "İşte bu yüzden giysilerini çıkarmadan önce karşındakiyle bir konuşma yapman lazım."

"Ne konuşması?"

"Aydınlatma konuşması," diye açıkladı. "Herhangi bir hastalığın var mı, doğum kontrol ilacı kullanıyor musun, herhangi

tuhaf bir fetişin var mı gibisinden şeyler. Mesela bir erkeğin ayak fetişi varsa bunu önceden bilmeliyim ki bir şey yaptığında üstüne kusmayayım."

Pippa kahkahalara boğuldu. "Tanrım, mükemmel bir noktaya değindin. Ayak fetişleri cinsel ilişkiden önce mutlaka belirtilmeli. İkinci sınıftayken çıktığım, üstüne işememi isteyen çocuktan bahsetmeyeceğim bile."

Yüzümü avuçlarıma gömüp çaresizce inlememek için kendimi tuttum. Bu şeyler bana çok uzaktı. Hayatım boyunca sadece tek bir erkekle yatmış, bekâretimi onunla kaybetmiş, senelerce onunla sevgili olmuştum. Böyle bir konuşma yapma ihtiyacı duymamıştık bile.

Ve Nico'nun, onun üstüne işememi isteyip istemeyeceğini aklımdan bile geçirmemiştim.

Kendimi saf ya da deneyimsiz biri olarak görmemiştim hiç. Miamili, yürekli ve akıllı bir kız olduğumu, vücudumu ve cinselliğimi çok iyi taşıdığımı düşünmüştüm. Ama belki de artık biraz büyümenin vakti gelmişti. Cinsel yolla bulaşan hastalıklar ve yeni partnerler hakkında gerçekten düşünmeliydim.

Ve eğer bu akşam her şey istediğim gibi giderse yeni partnerim Hunter Davenport olacaktı.

26

DEMI

Maç sonrası parti Conor'ın evindeydi. Burayı son ziyaretimde, hepsi de hokey oyuncusu olan dört ev arkadaşı olduğunu öğrenmiştim. Bu akşam da evdeki erkeklerin çoğunluğunu hokey oyuncuları oluşturuyordu ve onca kastan dolayı evde dolanacak yer kalmamıştı.

Hoparlörlerden yükselen çirkin elektronik dans şarkısı şakaklarımı zonklatıyordu. Bu tarz müziği hiç sevememiştim. Miami'deyken Nico'yla birkaç konsere gitmiştik ama yine de alışamamıştım. Konserdeyken Nico beni ekstazi kullanmam için ikna etmeye çalışmıştı ve ona hayatta olmaz diyerek arkadaşlarını şaşırtmıştım.

Ne komikti ki insanlar beni olduğumdan çok daha pervasız sanıyorlardı. Yani, nerede olursam olayım fırsat çıktı mı mutlaka dans ederdim. Marketteki kasa sırasında yabancılarla muhabbet başlatırdım. Ya da birileri paraşütle atlamamı veya bungee jumping yapmamı söylese belki yapabilirdim. Ama Miami'deki arkadaşlarımızın hoşuna giden uyuşturucuyla alakalı şeylere ya da tehlikeli aktivitelere hiç sıcak bakmıyordum. Oraya ne zaman dönsek Nico sürekli araba yarışı yapmaya giderdi. Tabii bu yarışlar yasadışıydı ve her seferinde polis geliyor mu diye sağı solu kontrol etmek zorunda kalırdım.

Kısacası pervasızlık benim kalemim değildi. Fakat bu akşam pervasız olacaktım. Arkadaşımı kışkırtacak, yeminini bozması için onu ikna etmeye çalışacaktım. Bu beni düşüncesiz biri yapı-

yordu, evet. Ama bir yanım Hunter'ın nedeni belirsiz bir zayıflığını telafi etmeye çalıştığını hissediyordu. Geçen sene önüne gelenle yatıp eline geçen içkiyi içerek hayatını mahvedecek noktaya gelmişti. Ancak bunun gerçek doğası olduğunu sanmıyordum. Bence sadece Summer tarafından reddedilmenin ve arkadaşının ona ihanet etmesinin darbesi yüzünden dengesini kaybetmişti.

Benim düşünceme göre geçen sene hokeyde başarılı olamamalarının sebebi seks değildi. Bu seneki başarılarının sebebi de Hunter'ın seksten uzak durması olamazdı.

Bunun güven meselesi olduğuna inanmaya başlamıştım. Yani Hunter doğru seçimler yapabileceği konusunda kendisine güvenmiyordu. Fakat zor bir karar vermeyi gerektiren durumlardan kaçınmak bir şeylere çare olamazdı.

Bakışlarımı Hunter'ın yönüne çevirdim. Oturma odasının öbür ucunda, Matt Anderson'la derin bir sohbete dalmıştı. Bense ezik gibi bir köşede durmuş, çantamda her daim hazır bulundurduğum sayısız lolipoptan birini yiyordum. Buraya geldiğimizde Hunter beni kendi halime bırakmıştı ama buradaki kimseyi tanımıyordum ve hokey oyuncularına hayran kızların, sanki bölgelerine girmişim gibi bana pis pis attıkları bakışlar gözümden kaçmıyordu.

Sporcu peşindeki bu tip kızları pek anlamıyordum doğrusu. Onlardan bir şey çalıyormuşum gibi davranmaları, hayran oldukları erkekleri değil, onların statülerini umursadıklarını gösteriyordu. Ben Hunter'a baktığımda Hunter'ı görüyordum. Onlarsa bir HOKEY OYUNCUSU görüyorlardı.

O sırada Conor eşikte durduğum yere gelip, "Sorun ne? Eğlenmiyor musun?" diye sordu.

Conor'a bakıp da inanılmaz cazibesini fark etmemek imkânsızdı. Hunter'ın arkadaşı Dean'i andırıyordu aslında. Fakat Conor'da sörfçü çocuk cazibesi varken Dean parfüm ve iç çamaşırı reklamlarında oynayacak güzellikteydi.

"Burada kimseyi tanımıyorum," dedim omuz silkip lolipopumun çubuğunu dalgınca parmaklarımın arasında döndürerek.

"Beni tanıyorsun ya," dedi yamuk bir tebessüm atarak.

"Doğru."

Kafasıyla Hunter'ı işaret etti. "Davenport'u da tanıyorsun."

"Bu da doğru. Ama o şu anda meşgul."

"Eh, ben değilim." Conor kafasını yana eğdi. "Gel dans edelim. Birlikte eğlenelim."

Normalde dans teklifini asla geri çevirmezdim ama maçta içtiğim iki kola ve Conor'ın ev arkadaşlarının benim için hazırladığı kızılcıklı votkadan sonra idrar torbam dolmuştu.

"Gelirdim ama çok fena tuvaletim var," diye itiraf ettim. "Eğer dans edersek üstüne işeyebilirim." Gerçi belki de böyle tuhaf şeyler Conor'ın da hoşuna gidiyor olabilirdi. Bu akşam öğrendiğime göre insanlar cidden böyle şeyler yapıyordu.

Conor bir kahkaha attı. "Tamam o halde. Önce bu minik problemi çözelim, sonra dans etme fikrini yeniden gözden geçiririz."

Arkama dönüp banyonun önündeki sıraya baktım. "Sırada beklerken bana eşlik etmeye ne dersin?"

"Sana daha iyi bir teklifim var." Göz kırpıp elini uzattı.

Ben de tuttum.

Tam odadan çıkıyorduk ki Hunter'ın bize kaşlarını çatarak baktığını gördüm ve kendimi tutamayıp kibirle gülümsedim. Görünüşe bakılırsa daha ben niyet bile etmeden Kıskançlık Operasyonu başlamıştı.

Yukarı çıkınca Conor bir kapıyı açıp girmem için eliyle işaret etti. "Evdeki ana yatak odası bana ait. Özel banyom sizindir, leydim."

Sırıttım. "Teşekkür ederim, lordum."

Banyoya girince lolipopumu çöpe atıp elbisemi kaldırdım ve tuvalete oturdum. Kışın ortasında bu kadar kısa bir elbise giy-

diğim için kendimi aptal gibi hissediyordum ama maçtan sonra Hunterların evine gittiğimizde Brenna, taytımla kazağımı çıkarıp onun elbiselerinden birini giymem için ısrar etmişti. Uzun kollu, fitilli elbisenin boyu dizlerime kadar bile gelmiyordu ve rengi tabii ki siyahtı.

Ellerimi yıkarken banyo kapısının arkasından birtakım sesler geldi. Bir kızla iki erkek konuşuyordu sanki. Banyodan çıktığımda Matt ile siyah örgülü bir kızın yatağa yayılmış olduklarını gördüm. Kız beni görünce, "Selam!" dedi. "Ben Andrea."

"Demi."

"Gel, otur," diye seslendi Conor, küçük koltuktan. Ana yatak odası, çift kişilik bir yatak, bir şifonyer, bir koltuk ve dev ekran televizyonu alabilecek kadar genişti. Conor koltuğun bir köşesine oturmuş, elindeki oyun kumandasıyla oynuyordu. Hunter ise diğer köşesindeydi ve içinde kehribar renkli bir sıvının bulunduğu bir şişeyi açıyordu.

"Viski mi?" dedim burnumu kırıştırarak. "Şimdi de viski mi içiyoruz? Kıymetli birana ne oldu?" Hunter buraya geldiğimizde, bir kasa Dampf Punk marka bira aldığı için Matt'i öve öve bitirememişti. Tabii ki ben duramayıp bir biraya neden böyle aptalca bir isim verdiklerini sormuş, karşılık olaraksa Hunter'ın ortaparmağını görmüştüm.

"Bira bitti. Sadece fıçıdaki sulanmış şey kaldı." Hunter yüzünü buruşturdu. "Gel birer şat içelim, Kısmi."

Tereddüt ettim. Eğer şat içmeye başlarsam zihnim bulanabilirdi. Bir yandan da alkolün vereceği cesaret faydalı olabilirdi. Doğrusunu söylemek gerekirse birilerini nasıl baştan çıkaracağım konusunda fazla bilgili değildim.

"Bu akşam sizin koltukta yatabilirim, değil mi?" diye sordum ona.

Hunter başını salladı. Sonra beyzbol şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarından geçirdi ve şapkayı tekrar taktı.

Koltukta yanına oturdum. "Peki o halde. İçelim bakalım."

Conor oyun konsolunda bir kaykay oyunu açarken Hunter kendine bir şat doldurup kafasına dikti.

Viskiyi yutarken âdemelmasının inip kalkmasını izledim. Boynunun tam o noktasına bir öpücük kondurmak istiyordum. Acaba dudaklarımda nabzını hisseder miydim?

Hunter şat bardağını bana uzatınca ona şüpheyle baktım. "Nasıl yani? Ayrı bardakta içmeyecek miyim?"

"Burada tek bu bardak var. Kendine özel bardak istiyorsan aşağı inip al." Hunter bir kaşını kaldırdı. "Yoksa hastalık kapmaktan mı korkuyorsun?"

"Birkaç gün önce dilim boğazındaydı. Hastalığın varsa bana çoktan geçmiştir zaten."

Conor kıkırdadı. "Bana da verin."

"Önce ben," dedim bardağı ağzıma götürürken.

İçkiyi içer içmez gözlerim sulandı. Iyyy. Viskiye pek alışkın değildim. Tekilayı profesyoneller gibi içebilirdim ama nedense viski beni daha fena ve daha hızlı çarpıyordu.

Hunter bardağı tekrar doldurunca Conor'a uzattım. O da içkiyi içip oyununu başlattı. Ekrandaki kaykaycısının kıvrımlı platformda numaralar yaparak kaymasını izledim.

"Hey, orası Jacksonville'de!" diye bağırdım, ekrandaki mekânı birden tanıyınca.

"Kona Kaykay Parkı," dedi Conor. "Oraya gittin mi?"

"Birkaç kez. Eski sevgilimin..." Tanrım, bunu söylemek hâlâ tuhaf geliyordu. "... bir sürü kaykaycı arkadaşı vardı. Sen hiç Florida'ya gittin mi?"

"Yok, ben Batı Yakası çocuğuyum."

"Kaliforniya mı?"

Conor kafa salladı. "Huntington Beach'liyim."

"Orada hiç bulunmadım," dedim.

"Bu yaz ziyaretime gelmelisin. Seni gezdiririm."

Hunter gözlerini devirdi. "Dikkatli ol, Kısmi. Şu anda hamle yapıyor."

"Hamle falan yapmıyorum," diye karşı çıktı Conor. "Uslu bir çocuk gibi oturmuş, oyunumu oynuyorum." Kumandasındaki birkaç tuşa bastı, sonra bana kendini beğenmiş bir tebessüm attı. "Tabii sen hamle yapmamı istersen o başka."

Bir süre düşündüm. "Olabilir."

Hunter homurdandı. "Demi. İçkini kesmek zorundayım maalesef."

"Daha bir şat içtim ama!"

"Bu budalayla açıkça flört ettiğine göre bir şat bile zihnini bulandırmış gibi görünüyor."

Yataktaki Andrea onu duyup kıkırdadı. "Şey, Conor Edwards'ın karşısında olunca onunla flört etmeden durmak zor. Kadınların cilveli yönünü ortaya çıkarıyor."

"Ben ne oluyorum burada?" diye yakındı Matt. O sırada onlara bakınca neredeyse kucak kucağa olduklarını gördüm. "Ben hangi yönünü ortaya çıkarıyorum?"

Andrea onun kulağına bir şey fısıldayınca Matt kıkırdadı. Gözlerimi onlardan ayırdım.

O sırada Conor'ın uzattığı kumandayı alan Hunter kollarını bacaklarına dayadı ve kaşlarını çatarak ekrandaki kaykaycısına konsantre oldu. Bu seferki mekânı tanımıyordum. Ama zaten video oyunu izleme sabrımın da sonuna gelmiştim.

Conor bana daha da yaklaştı. Etrafa yaydığı sandal ağacı ve narenciyeli şampuan kokusu çok hoştu. Maçtan sonra duş aldığı için saçları hâlâ hafifçe nemliydi. Üstünde kargo şortla tişört vardı ve ayakları çıplaktı.

Her daim yüksek vücut ısısı hokey oyuncularına has bir şeydi herhalde. Hunter da partiye gelir gelmez kapüşonlu kazağını çıkarmış ve alametifarikası olan beyaz, kolsuz tişörtüyle kalmıştı.

"Eee," dedi Conor düşünceli bir şekilde. "Hamle yapmamı istediğinde karar kıldık, değil mi?"

"Olabilir demiştim sadece," diye hatırlattım cilveli bir sesle.

"Pekâlâ... Bu olabilir yanıtını, Tanrım, evet yapmak için nasıl ilerlemeli?"

"Bilmem. Teklifini sun bakalım. Durum değerlendirmesi yapalım."

"Hmmm." Uzun parmaklarını kolumda kaydırıp saçımın bir tutamıyla oynadı. "Hayatının en iyi seksine ne dersin?"

Hunter burnundan alaycı bir nefes verdi ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

"Başka neyin var?" Elimi Conor'ın dizine koyduğumda Hunter'ın bakışları bu sefer bize doğru kaydı.

"Hayatının en iyi masajı olur mu?"

"Dostum, öyle ifadeler kullanmak seni sadece başarısızlığa götürür." Hunter kumandayı Conor'ın kucağına fırlattı. "Sıra sende. Benim tuvalete gitmem lazım." Ayağa kalkıp banyoya girdi.

Conor yeni oyun başlatmadı. Kumandayı yere bırakıp gövdesini iyice bana doğru döndürdü. Gümüşi gözleri bilmiş bilmiş parlıyordu. "Kaptanla aranızda bir şey var sanki, ha?"

"İki kez öpüştük," diye itiraf ettim. Viski yüzünden dilimin bağı çözülmüştü. "Ama o daha fazlasını istemiyor."

"Doğru. Şu yemin meselesi."

"Aynen."

"Bu yüzden mi bana yazılıyorsun?" Kafasını yana eğmişti ve dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Yeminini bozacak kadar kıskanmasını mı istiyorsun?"

"Sana yazılmıyorum."

"Böyle yapmayalım ama..."

"Ne?"

"Birbirimize yalan söylemeyelim." Conor kıkırdayarak çenemi tuttu ve beni gözlerine bakmaya zorladı. "Yardımımı istiyor musun istemiyor musun?"

Boğazım kurudu. Birkaç kez yutkunsam da işe yaramadı. "Onun canını sıkabilir miyiz dersin?"

"Bebeğim," dedi Conor harfleri uzatarak. "Ben herkesin canını sıkabilirim."

27

HUNTER

Banyodan çıktığımda Matt ile Andrea gitmişlerdi ama Demi ile Conor hâlâ koltuktaydı. İkisinin yakınlığının hoşuma gittiğini söyleyemezdim. Demi neredeyse Con'ın kucağında gibiydi.

Ama geçen hafta konuştuğumuzda sadece arkadaş olmak istediğimi açıkça dillendirdiğim için bir şey diyemezdim. Yani eğer takım arkadaşımla flört etmek istiyorsa onu durdurmak beni adi herifin teki yapardı. Oyuncularımdan birinin beğendiği kıza hamle yapmasını engellersem de bencil bir kaptan olurdum.

Kaptanlık elkitabındaki beş bininci kural buydu: Takım arkadaşının aleti önce gelir.

Demi ve Con birbirleriyle açıkça cilveleşiyor olsalar da odadan çıkmamı istemediler. Ben de koca bir ezik gibi oturdum.

Conor, Demi'yi kıkırdatan bir şeyler mırıldanınca hiddetlendim. "Orada ne fısıldaşıyorsunuz siz?"

"Hiçbir şey. Şişeyi verir misin?" Con elini uzattı.

Demi'ye baktım. Yanakları kızarmıştı ama sebebi fazla alkol tüketmesi miydi bilemiyordum.

"Ben içeceğim," dedi Con, ne düşündüğümü anlamış gibi.

Uzanıp viskiyi ona verdiğimde direkt olarak şişeyi kafasına dikti.

Sonra şişeyi ondan alıp kendim de bir yudum içtim. Belki de yapmam gereken zil zurna sarhoş olmaktı. Ama Demi'nin

bu akşam *rebound* ilişkisi için birini bulacağından emindim. Bu kişinin Con olacağından daha da emindim. Hem neden olmasındı ki? Ne kadar çapkın olursa olsun tek bir kadının bile onun tarafından kullanıldığından ya da onunla beraberken kötü vakit geçirdiğinden yakındığını duymamıştım.

"Eee, demek ikiniz öpüştünüz," dedi Con birden, gözlerini bana dikerek. "Nasıldı?"

Olağanüstü. "Fena değildi," dedim.

Demi'nin öfkeli nefes alışı beni gülümsetti. "Fena değildi mi? Siktir git, keşiş. Benimle öpüşmeyi fena değil olarak tanımlayamazsın. Ben mükemmel öpüşürüm." Gözleri ona karşı gelmem için meydan okumayla bakıyordu.

"Mükemmel öpüşüyor," diye itiraf ettim.

Demi'nin yüzü aydınlandı. "Bir daha yapmak istiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

Conor güldü. "Kanka, bir kadının egosunu nasıl zedeleyeceğini iyi biliyorsun."

"Onun egosuna bir şey olmaz, inan bana."

"Doğru," dedi Demi. "Harika bir insan olduğum konusunda kendime güvenim tam."

"Öyle mi?" Conor kolunu onun omzuna atmıştı. Diğer elinin parmakları da çıplak bacağını okşuyordu.

Demi'nin siyah elbisesinin kolları uzun olsa da boyu aşırı kısaydı. Maçta üstünde bunun olduğunu hatırlamıyordum. Ne ara giysi değiştirecek vakit bulmuştu ki?

Nefes almakta zorlanmaya başlıyordum. Bunun için yeterince sarhoş değildim. Con'ın elinin yukarı doğru kaymasını ve Demi'nin boynuna giden yolda göğsüne sürtünmesini izleyebilecek kadar da kafayı bulmamıştım.

Demi'nin nefesi kesildi. "Sen çaktırmadan bana dokunmaya mı çalışıyorsun?"

"Yoo." Con ona sapıkça sırıtırken dilini dişlerinin arasına sıkıştırmıştı.

"Elini göğsüme sürttün."

"Evet, sürttüm. Buna dokunmak denmez."

"İkisi aynı şey. Değil mi Hunter?"

Cevap vermedim. Ağzımın içi zımpara gibi olmuştu. Boston'daki kulüpte onunla öpüşmemi, o esnada göğüslerini avuçlamayı ve göğüs uçları sertleşene kadar onları okşamayı ne kadar çok istediğimi hatırladım. Ama insan içinde olduğumuzdan bunu yapamamıştım. Gerçi yalnız olsak da yapamazdım.

Belki Conor'ın yapmasını izlemek beni dolaylı yoldan tatmin ederdi. Böyle bir şey mümkün müydü?

Ama Con'ın dikkati artık Demi'nin mükemmel göğüslerinde değildi. Dudaklarını ona iyice yaklaştırmıştı. Demi şaşkınlığını gösteren bir ses çıkardı.

Takım arkadaşımın sarı kafasının Demi'nin omzuna gömülmesini izlerken tüm vücudum gerildi. Demi ise tereyağı gibi erimişti. Kendini Con'a bırakıp boynunu daha rahat emsin diye kafasını geriye bile atmıştı.

Artık nefes almam zor değildi çünkü hiç nefes almıyordum. Kıskançlık damarlarımda dolaşıyordu ve kafamda gümbür gümbür davullar çalıyordu. Bir yandan da aşırı tahrik olmuştum. Hemen kalkıp odadan çıkabilirdim aslında. Bunu yapmamak kendime işkence etmek olurdu.

Ama kıçım sanki koltuğa yapışmış gibiydi.

Conor kafasını kaldırdı. Göz kapakları şehvetle yarı aralıktı. "Seni öpmek istiyorum," diye mırıldandı Demi'ye. O da derin bir nefes aldı.

Elimi yumruk yapmamak için dizimi sıktım.

Con bana kısa bir bakış attı, göz kırptı ve dudaklarını Demi'ninkilere yaklaştırdı.

Göt herif.

Demi öpücüğü memnuniyetle karşılayıp dudaklarını onun için araladığında ve Con'ın dili onun ağzına girdiğinde neredeyse yüksek sesle küfür edecektim.

Dişlerimi sıktım. Sonra sesimi bulup konuştum. "Ben gidip..."

Demi dudaklarını Conor'dan ayırıp elini bacağıma koydu. "Gitme."

Yüce İsa aşkına. Bu odada tek gram oksijen kalmamıştı artık. "Yok," dedim zorla. "Siz ikiniz biraz yalnız kalmak istiyor gibisiniz."

Conor alt dudağını yaladı. "Sen tuvalete gittiğinde Demi'ye geçen günkü partide kızın biriyle beni nasıl bastığını anlattım. Hayatında duyduğu en seksi şey olduğunu söyledi."

Bakışlarımı hızla ona çevirince Demi dudaklarını kışkırtıcı bir şekilde büzdü. "Kesinlikle öyle," dedi boğuk bir sesle. "Neden onlara katılmadın?"

"Ben de aynı şeyi söylemiştim!" Con burnunu yine onun boynuna sürttü. Sonra onu hafifçe ısırmış olmalıydı ki Demi keyifle keskin bir nefes aldı.

Conor bana bakıp bir kaşını kaldırdı. "Ben her şeye varım. Ya sen?" der gibiydi.

Ne hissettiğimi hiç bilmiyordum. Öyle sertleşmiştim ki bacaklarımın arasına bir kaya oturmuştu sanki.

Demi, parmaklarını Conor'ın omuz hizasındaki saçlarına daldırdı ve onu kendisine doğru çekti.

Dillerinin birbirine değdiğini gördüğümde Conor'ın dilini kökünden koparmak ve boynuma savaş ganimeti gibi asıp onun gözlerinin önünde Demi'yi becermek istedim.

O anda kendimi kaybettim. Kanımı kaynatan kıskançlık, benimi saran ilkel dürtüyle savaşıyordu. Bölgesini koruyan bir köpek gibi hırlayıp ayağa fırladım ve Demi'yi de kendimle birlikte çektim.

"Hayır. Hayır hayır hayır hayır hayır."

Demi gözlerini kocaman açtı. "Ne yapıyorsun acaba?!"

Conor kıkırdadı.

"Gidiyoruz," diye kükredim, nabzım son hızda atar, nefesim kesilecek gibi olurken.

"Ama..."

Tekrar hırlayarak onu susturdum. "*Rebound* mu istiyorsun? Sana lanet *rebound*'unu vereceğim. Gidelim."

28

DEMI

Hunter'ın evine nasıl geldiğimizi hatırlamıyordum. Sebebi sarhoş olmam değil, içime dolan beklenti yüzünden düzgün düşünme ve görme yetimi kaybetmiş olmamdı. Kahretsin, doğru düzgün duyamıyordum bile. Duyabildiğim tek şey kalbimin kesintisiz gümbürtüsüydü.

Hunter'ı ikna etmek kolay olmuştu. Gerçi yalan söylemeyecektim, bir an için kıskandırma konusunda fazla ileri gittiğimi, onu kendimden tamamen uzaklaştırdığımı sanarak endişelenmiştim. Conor'ı öpmenin çok iyi hissettirdiğini inkâr etmeyecektim ama Hunter'la birlikte paldır küldür odasına dalarken yüzündeki aç ifadeyi görmek hiçbir şeyle kıyaslanamazdı.

Hunter kapıyı tekmesiyle kapatıp kilitledi ve tıpkı bir avcı gibi üstüme atıldı. Ancak bir metre kala durdu. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" Sesi kısık ve boğuktu.

"Evet." Yutkundum. "Sen?"

Pürüzlü bir nefes verdi. "Maalesef evet."

Ona şaşkınlıkla baktım. "Ciddi misin, Hunter? Benimle seks yapma düşüncesi o kadar mı kötü yani?"

O anda dudaklarıma yapışarak hangi konuda yakındığını unutturdu.

Bu çocuğun öpücüklerine hastaydım. Çok seksi ve tutkuluydu. Dilini çok iyi kullanıyor, asla vıcık vıcık hissettirmiyordu. Beni nasıl inleteceğini, yetenekli dudaklarıyla beni nasıl kışkırtacağını iyi biliyordu. Dili şehvetle benimkine dolanırken

iri elleri kalçama doğru kayıp Brenna'nın elbisesinin bittiği yerdeki tenimi okşadı.

"Bu elbise çok kısa," diye tısladı kulağıma, ellerini elbisenin altına kaydırıp popomu sıkarken. Tanga giydiğim için popom tamamen çıplak sayılırdı.

"Kısa olması kötü mü?" diye sordum soluk soluğa.

"Conor Edwards'ın eli bacağındaysa, evet."

"Kıskandın mı?"

"Kıskandım." Hiç inkâr etmemişti. Gözlerinde sadece saf bir açlıkla elbiseyi üstümden çıkarıp bir kenara fırlattı ve geriye çekilip ufacık bir sutyen ve tanga içindeki vücuduma beğeniyle baktı.

"Sutyeni çıkar," dedi çatallanmış sesiyle. "Göğüslerini göster bana."

Ellerim titreyerek ön kısmındaki kopçasını çıkardığım sutyeni yere attım. Şimdi karşısında neredeyse çıplak duruyordum ve kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Hunter bir süre hayranlıkla beni izledi. Sonra dudaklarını yalayıp bana tekrar yaklaştı ve sızlayan göğüslerimi avuçladı. Başparmakları, canımı acıtacak derecede sertleşmiş olan göğüs uçlarıma değdiğinde inledim.

"Göğüslerin mükemmel, Demi."

Konuşamıyordum. O göğüslerimle oynarken ben de Hunter'ın yüzünü inceliyordum. Her okşayışı kalbimi daha da hızlandırıyordu. Avuçlarının altında kalbimin gümbürtülerini hissedebildiğinden emindim. Durduğunda neredeyse ağlayacaktım ama sonra sert ellerini aşağı kaydırıp tangamın ince iplerini aşağı çekiştirdi. Artık tamamen çıplaktım. O ise tamamen giyinikti.

Bana öylece bakıyordu. Gözlerinde yanan arzuyu bacaklarımın arasında hissediyordum. "Bir şey yap," diye fısıldadım.

"Yapmamalıyım," diye homurdandı ama yine de tişörtünü kafasından çekip çıkardı.

Çıplak gövdesi fazlasıyla kışkırtıcıydı. Teni bronzdu ve kocaman göğüs kaslarının arasında birkaç tüy vardı. Karın kasları oldukça belirgin, beli inceydi. Siyah kargo pantolonunun belinden aşağı doğru dilimi gezdirmek ve orada ne olduğunu keşfetmek için yanıp tutuşuyordum.

Göğsüne öpücükler kondurmak, dilimi tüm kaslarında dolaştırmak istiyordum. Ancak şu anda hareket edemeyecek kadar korkuyordum. Anın büyüsünü bozarsam Hunter bunu sona erdirir diye endişeliydim.

Ama Hunter tek kelime etmeden pantolonunu çıkarıp yere bıraktı. Kemeri ahşap zemine çarpınca bir takırtı çıkarmıştı. Sonra beyaz boxer şortunu kaslı bacaklarından aşağı sıyırarak uzun ve kalın aletini gözlerimin önüne serdi.

Birden Pavlov'un köpeklerine benzedim. Ağzımdan salyalar akıyordu. "Aman Tanrım... Bunca zamandır orada mı saklanıyordu bu?"

Hunter boğuk bir sesle güldü. "Evet. Erkeklerin penisleri genelde vücutlarına bağlı olur."

Gözlerimi ondan ayıramıyordum. Nico'nunkinden çok daha büyüktü.

Hunter bana doğru bir iki adım attı. Vücutlarımız birbirine iyice yaklaşınca aleti karnıma değip göbek deliğimin üzerinde bir ıslaklık bıraktı.

"Bir şey fark ettim," dedi Hunter bana süklüm püklüm bakarak.

"Ne?"

"Bana dokunduğun anda boşalacağım sanırım."

Gözlerimi kıstım. "Abartıyorsun."

"İnan bana, abartmıyorum. Nisandan beri kimseyle birlikte olmadım."

Dudaklarımı alaycı bir şekilde büzdüm. "Yani bu akşam benim keyif alamayacağımı mı kastediyorsun?"

"Hiç de öyle bir şey kastetmiyorum," dedi ve gözlerimi bile kırpamadan beni kucağına aldı.

Bacaklarımı içgüdüsel olarak kalçasına, kollarımı da boynuna sardım. Yatağa doğru ilerleyip beni yatırırken dudaklarını dudaklarımdan hiç ayırmadı. Başım yastığa değer değmez nasırlı elleri vücudumda dolaşmaya başladı. Bacaklarımın arasını avuçladığında içimden bir zevk dalgası geçti.

"Siktir." Hunter boynuma doğru inledi. Dünyada bir erkeğin inlemesinden daha seksi bir ses yoktu herhalde. Varsa bile ben bilmiyordum.

Çatallı sesi öyle şehvet uyandırıcıydı ki şu anda yaşadığım şeyi Nico'yla yaptığımız sayısız seksle karşılaştırmadan edemedim. Nico bazı zamanlar o kadar sessiz olurdu ki eğer oda kapkaranlıksa kendimi yatakta yalnızmış gibi hissederdim.

Ama Hunter sessiz değildi. Ne kadar seksi olduğumu fısıldayıp duruyor, avucunu bacaklarımın arasında kaydırırken inliyor, parmağının ucunu içime daldırıp oradaki ıslaklığı hissederken tıslıyordu. Bu seslere bayılmıştım. Dirseklerine dayanarak doğrulduğunda gözlerinde gördüğüm arzuya da bayılmıştım.

"Çok güzelsin." Dudakları tekrar göğüslerimi buldu ve göğüs uçlarımdan birini ağzına alıp emmeye başladı.

Tüylerim ürperdi. "Bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandım.

Hunter, "Amacımız bu," dedi ve beni zevkle inletene kadar göğüs uçlarımla oynadı.

Hissettiğim şeyler muhteşemdi ve imkânsız olduğunu düşündüğüm kadar ıslanmıştım. Kaslı vücudunu yatakta kaydırıp kafasını bacaklarımın arasına götürdüğünde neredeyse bu ıslaklığım için özür dileyecektim. Çarşafını sırılsıklam ettiğimden emindim. Çok utanç verici bir durumdu ama Hunter hiç umursamıyormuş gibiydi.

Klitorisimi dalgınca okşarken şaşırtıcı derecede kalın kirpiklerinin ardından beni izliyordu. "Sana zevk verene dek buradan ayrılmayacağım," dedi. "Her santimini yalayacağım." Dudakları

seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ve bunu doğru şekilde yapmak istiyorum. Bu yüzden sevdiğin şeyleri bana söylemelisin."

"Sana geçen de söylemiştim," dedim. "Oral seks benim için o kadar da önemli de..."

Bacaklarımın arasına bir öpücük kondurduğunda yataktan sıçradım.

"Bu..." dedim soluk soluğa, "bu hoşuma gitti."

O sırada yumuşak bir öpücük daha hissettim. Ardından dili de işin içine girdi. Üzerimde dolanan dudakları ve dili aynı anda hem işkence hem de çok büyük bir zevk hissettiriyordu. "Yavaş başla," diye fısıldadım. Sonra kendimi olacaklara hazırladım. Çünkü normalde bu an, aşırı hevesli bir dilin tüm sertliği ve hızıyla klitorisimde dolaşmaya başladığı, benim de bir an önce bitsin diye kıvrım kıvrım kıvrandığım andı.

Ama Hunter zevkle karıncalanmış vajinama dünyadaki en tatlı, en yavaş öpücüğü kondurdu. Beni öpüyor, kışkırtıyor, keşfediyordu. Avuçlarını titreyen bacaklarımda yavaşça dolaştırdıktan sonra altıma kaydırıp popomu sıktı ve beni hafifçe kaldırıp ağzına yaklaştırdı. Aman Tanrım. Sanırım oral seksi seviyordum. Eskiden sevmeyen kız ben değildim.

Hunter'ın kısık inlemesi içimde yankılandı. "Siktir. Tadın öyle enfes ki bunu saatlerce yapabilirim." Dilini hızlandırmaya başladığında kalçamı hafifçe geri çektim. "İyi değil mi?" diye mırıldandı.

"Henüz bitmesin," diye fısıldadım. "Daha yavaş."

Hunter az önceki yavaş okşamalarına geri dönerken tenime doğru müstehcen sözcükler mırıldanıyordu. "Anlaşıldı. Biraz da şurayı emsem nasıl olur?" Başparmağını klitorisimin üzerinde yavaşça gezdiriyordu. "Bence sana çok, çok iyi hissettirecektir bebeğim. Sence?"

"Bilmem," dedim karga gibi bir sesle. "Neden denemiyorsun?"

Klitorisimi nazikçe dudaklarının arasına alıp yavaşça emmeye başladı. Tanrım, dünyadaki en güzel his olabilirdi bu.

Hunter diliyle beni kışkırtmaya devam ederken bir yandan üzerime öpücükler konduruyor, her öpücüğün sonunda da kalçamı çaresizlikle sarsan bir emme seansı başlatıyordu.

"Hmmm," diyerek kıkırdadı. "Böyle yapacağız demek."

"Ne?" O kadar tahrik olmuştum ki düşünemiyordum.

"Sana nasıl zevk vereceğimi buldum. Yavaş ve düzenli bir şekilde başlayıp daha fazla dayanamayacağını hissedince bu seksi klitorisi emdiğimde vücudun resmen şarkı söylemeye başlıyor." Kafasını kaldırıp bana sırıttı. Dudakları şişmişti ve parlıyordu. "Çözdüm seni."

Beni çözmenin o kadar zor olmadığını söylemek isterdim ama bunun aksi olduğunu önceki deneyimlerimden biliyordum.

Hunter tatmin olmuş şekilde mırıldanarak beni delirtme işine geri döndü. O dilini üzerimde gezdirirken ben de parmaklarımı saçlarına daldırdım. Üç saniyede boşalabilen bir kız değildim. Doruğa ulaşmam zaman alıyordu ama Hunter şikâyetçiymiş gibi görünmüyordu. Hatta parmağını içime daldırırken çıkardığı sesler gittikçe daha da tahrik olduğunu gösteriyordu.

Karşımda uzanan vücudunu, kaslı bacaklarını, sıkı kalçasını inceledim. Bacaklarının arasında bir hareket fark edince boş eliyle aletini tuttuğunu anladım. Fazlasıyla sertleşmesine rağmen aletini okşamıyor, sadece boşalmamaya çalışıyormuş gibi sıkıca tutuyordu. Onun bu kadar tahrik olduğunu görmek, içimde bir arzu patlaması oluşmasına neden oldu ve kalçam daha hızlı hareket etmeye başladı.

"Siktir. Evet bebeğim. Boşaldığını dilimle hissetmek istiyorum. Hadi, bırak kendini."

Emir veren sesi boğuk ve şehvetliydi. "Parmağın," dedim zorla. Parmaklarından birini içime tekrar daldırırken dudaklarını da klitorisime bastırdı.

Orgazm yakıcı bir zevk dalgası halinde her yerimi sardı. Nico'dan başka biriyle birlikteyken ilk defa orgazm oluyordum. Bu hem korkutucu hem de heyecan verici bir şeydi. Vücudum titrerken Hunter'ın saçlarını kavradım. İnlemeyi kesemiyordum.

Sakinleşip kendime geldiğimde Hunter bacaklarımın arasına yumuşacık bir öpücük kondurup, "Çok seksiydin," diye fısıldadı. Sonra bedenimin her yerine öpücükler kondurarak boynuma kadar ulaştı.

Kalçamdaki aleti acayip ağırdı ve sıcaklığı resmen tenimi damgalıyordu. Onu tutmak için elimi uzattığımda Hunter'ın acı dolu inlemesiyle bir kahkaha attım. "Önünde sonunda dokunmama izin vereceksin," dedim.

"Biliyorum. Olacaklar için şimdiden utanıyorum."

"Başarabilirsin," diye yüreklendirdim onu. "Sana inanıyorum."

Hunter güldü. Sonra üstümden çekilip döndü. Bir an hiçbir koruma olmadan içime gireceğini sandım ama o, dizlerinin üstünde kalkıp komodinden prezervatif almak için üzerimden uzandı.

Kare paket, birbirimizin giysilerini üstümüzden söküp atmadan önce yapmamız gereken önemli konuşmayı hatırlattı.

"Şey," dedim yutkunarak. "Bu tuhaf gelebilir ama... bir hastalığın olduğundan falan endişelenmeme gerek yok, değil mi?"

Hunter'ın güvence veren bir sesle cevapladı: "Ben yüzde yüz temizim. Takımca sık sık test yaptırıyoruz. İstersen sana son test sonuçlarımı gösterebilirim ama onlar da bir aylık."

"Birlikte test yaptırabiliriz," diye önerdim. "Aslında ben..." Birden dehşete kapılarak sustum. "Aman Tanrım! Nico'nun neler yaptığını öğrendiğim anda test yaptırmalıydım. Kahretsin, Hunter! O kaç tane kızla yatmış. Ya bende bir hastalık varsa?"

Hunter kıkırdadı. "Eh, artık yapabileceğimiz bir şey kalmadı.

Yarım saattir ağzım senin üzerinde çünkü. Ama şöyle yapalım, şimdi prezervatif kullanalım, sonra bir daha yapmak istersek birlikte sağlık merkezine gideriz."

"Ne eğlenceli! Cinsel hastalık testi yaptırmaya giden çift!"

Hunter bir kahkaha attı. Bunu komik bulduğu ve çift kelimesine takılmadığı için sevinmiştim. Zaten ben de sadece lafın gelişi söylemiştim. Neyin ne olduğunu biliyordum.

Hunter prezervatifi takmak için aletini kavradığında onu alkışladım. "Bak, boşalmadın işte!"

"Aynen. Hastalık konuşmaları genelde modu düşürür."

"Artık seks modunda olmadığını mı söylüyorsun?"

Prezervatifi iyice yerleştirip ereksiyonunu bana gösterdi. "Modumda değilmiş gibi mi görünüyorum?"

Kıkırdadım.

"Bir süre daha dayanabilirim diyorum sadece."

"Güzel. O zaman içime gir artık." Sonra yine öpüşmeye başladık ve üstüme çıktı. Hâlâ sırılsıklamdım ve onun için hazırdım.

Aleti tamamen içime girdiğinde Hunter dudaklarıma doğru ardı ardına küfürler savurdu. "Off, siktir. Çok iyi hissettiriyorsun."

Ardından geri çekilip tekrar içime daldı.

"Siktir siktir siktir siktir siktir. Seks neden bu kadar güzel?" Şehvet dolu sesi aramızdaki havayı ısıtıyordu.

"Sadece seks mi yoksa benimle seks mi?" Görünüşe göre cinsel birleşme esnasında bile derdim iltifat duymaktı.

"Seninle seks," dedi boğuk sesle.

"Başka biriyle olsan bu kadar iyi hissettirmez miydi yani?"

Kafasını iki yana salladığında koyu renkli saçları yanağımı gıdıkladı. "Hayatımda hiç bu kadar iyi hissettiğimi hatırlamıyorum."

Böyle söylemesine sebep olanın sekiz aylık yokluk olduğundan emindim ama yine de doğru olduğunu düşünmek hoşuma gitmişti.

Hunter hareket etmeye başlayınca ben de kalçamı kaldırarak ona katıldım. O içime tempolu hareketlerle girip çıkarken deliler gibi öpüşüyor, birbirimizin dudaklarına doğru çaresizce inliyorduk. Harika hissediyordum. Bir kez daha boşalacağımı sanmıyordum. Ben çoktan tatmin olduğum için Hunter'ın doyuma ulaşmasını rahatça izleyebilirdim.

Alnı acı çekiyormuş gibi kırışan Hunter alt dudağını ısırdı. Sonra bir küfür savurarak inledi. Gözleri tutkuyla yanıyordu.

İçimde beklediğimden daha uzun kalmıştı. Göğsünün titremeye başladığını ve yüzünün gerildiğini gördüğümde kontrolü kaybetmemek için kendini tutmaya çalıştığını fark ettim. Bu yüzden tırnaklarımı sırtına sürtüp aletini saran iç kaslarını sıktım. "Bırak kendini," dedim.

İnledi. "Emin misin?"

"Hı hı. Şu anda öyle seksi görünüyorsun ki seni izlemek harika. Hadi bırak kendini."

Gözlerinde birden kıvılcımlar belirdi ve kalçası sertçe bana çarptı. Tempoyu hızlandırmıştı. Kesik kesik nefes alıyordu. Ardından son bir itişle içimi doldurdu ve orgazmın tüm vücudunu sarstığını ben bile hissettim. Bana baktığında uykulu ve tatmin olmuş görünüyordu. Çok seksiydi.

"İyi geçti," diye mırıldandım.

"Çok iyi." Kafasını tekrar eğip dudaklarını çeneme bastırdı, sonra yüzünü boynuma gömdü.

"Yeminini bozdurduğum için üzgünüm," diye mırıldandım, kollarımı ona sıkı sıkı sararken.

"Ben üzgün değilim," diye fısıldadı.

29

HUNTER

"Matty burada mı?" diye sordum Conor evlerinin kapısını açınca. Saat bir buçuktu ve Demi yarım saat önce kendi evine gitmişti. Ben de tavsiyeye ihtiyacım olduğu için buraya gelmiştim.

Con başını iki yana salladı. "Dün gece Andrea'yla gitti ve henüz gelmedi. Diğerleri hâlâ baygın gibi yatıyor. Ben de ağırlık çalışmak üzereydim. Gel hadi, bana yardım edersin."

"Tamam, hadi gidelim." İçeri girip montumla botlarımı çıkardım.

"Dün gece nasıldı?" diye sordu Conor bilmiş bir şekilde.

İnanılmazdı, demek istedim. Olağanüstü. Şahane. Akıllara durgunluk verici. Harikulade. Dün gecenin nasıl geçtiğini anlatmak için yeterli sıfat yoktu. Hayatımdaki en iyi seks deneyimiydi.

Bu sabah uyandığımda Demi'yi yanımda çırılçıplak bulmak da harikaydı. Öyle tatlı ve dayanılmazdı ki kendimi tutamamış, onu yine dilimle doyuma ulaştırmıştım. Ardından o da beni eliyle tatmin etmiş ve gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmasına neden olmuştu. Eline boşaldığımda bana göz kırpmış ve parmaklarından birini ağzına götürüp yalamıştı. Bu sahne neredeyse tekrar boşalmama neden olacaktı.

Bu kız... inanılmazdı. Büyüleyiciydi. Olağanüstüy... pekâlâ, yine sıfatları sıralamaya başlamıştım. O kadar seksiydi ki hak-

kındaki her şey bana çekici geliyordu. Ama onunla tekrar sevişmek istememe rağmen kendime çok kızgın olduğumu inkâr edemezdim. Buraya da bu konuyu Matt'le konuşmak için gelmiştim ama görünüşe göre Conor'a kalmıştım.

Toplama makinelerle spor salonu haline getirdikleri bodrum katına indik. Çok fazla alet yoktu gerçi; bir koşu bandı, bir bench pres, bir kürek makinesi ve birkaç ağırlıkla direnç bandı vardı. Con, pres makinesine gidip tişörtünü çıkardı.

Homurdanarak taş gibi karnına vurup, "Sence bende bira göbeği var mı? Kendimi çok şişkin hissediyorum," dedi.

"İltifat duymak için mi soruyorsun? Çünkü karın kasların bir jimnastikçinin kıçından daha sert görünüyor," dedim, ağırlığı ona verirken. Sonra kaldırdığı ağırlığı fark edip bir kaşımı kaldırdım. "Kırk beş kilo mu? Tembel seni," diye takıldım ona.

"Akşamdan kalmayım," dedi hareketlerinin arasında. "Yavaş başlıyorum."

Sırıttım. "Nasıl akşamdan kalma oluyorsun? Bütün viskini biz içtik."

"Siz gittikten sonra bir şişe daha açtım," dedi sırıtarak. "Aşırı seksi bir kızılla sabaha karşı üçe kadar içtik."

"Hı hı, eminim sadece içmişsinizdir."

"Yani tabii ki onu yatağa attım."

Gözlerimi devirdim. "Tabii ki."

Conor'ın akşam bir kızı öptükten sonra gece bir başka kızı yatağa atmış olması beni hiç şaşırtmamıştı. Ama bunu yaralı egosunu rahatlatmak için yaptığını hiç sanmıyordum, Con'ın egosu bomba atışlarına bile dayanıklıydı. Eğer başka bir kızla yattıysa sebebi Demi'yi öyle öptükten sonra sekse ihtiyaç duymasıydı, onun benim yatağıma girmek için evime gelmesi değil.

"Senden ne haber, kaptan?"

Aptalı oynadım. "Ne haberi?"

"Dün ne yaptığını sordum, cevap vermedin. Gecesini bir kızla geçiren tek ben miyim?" Banka uzanıp avuçlarını bana uzatınca barı ona verdim.

Ben cevap vermeyince Conor bir kahkaha attı. "Hadi ama dostum. Zor bir soru sormadım."

"İyi. Onunla yattım," diye itiraf ettim.

"Şoke edici! Bunu hiç beklemiyordum!"

"Siktir git ya," dedim içimi çekerek.

Bir kaşını kaldırdı. "O zaman niye suratın asık? Uzun süredir seksten uzak olduğun için fazla mı erken boşaldın? Yoksa kötü bir deneyim miydi?" Kaşlarını çattı. "Çok şaşırtıcı. Demi bayağı eğlenceli birine benziyordu." Barı kaldırıp indirirken kollarındaki kaslar şişip iniyordu.

"Eğlenceli biri. Seks de harikaydı," dedim kısaca.

"O zaman neden bu kadar kızgın görünüyorsun?"

Ona mutsuzca baktım. "Çünkü yeminimi bozdum."

"Yemini siktir et ya!"

"Ama sözüme sadık kalmak istemiştim," dedim bitkin bir sesle. "Sen geçen sene burada değildin. Benim hovardalıklarım yüzünden Harvard'ı yenemedik."

Conor gözlerini devirdi. "Eğer buna gerçekten inanıyorsan kibirli pisliğin tekisin demektir. Takımlar tek oyuncudan oluşmaz."

"Tek oyuncu değil, iki oyuncu birden maçtan atıldı. Ben ve kaptanımız Nate. İkimiz takımın yıldız oyuncularıydık."

"Eh, hayatta böyle şeyler olur. Bazı takımlar, yaralanmalar yüzünden üç, dört, hatta beş yıldız oyuncusunu bile kaybedebilir. Bu sadece kötü şanstır."

"Öyle herhalde," dedim ama yine de ikna olmamıştım. Tekrar içimi çektim. "Bu sene iyi bir kaptan olmak istemiştim sadece."

"Dostum, sen iyi bir kaptansın. Yani anlayışla karşıladığın

şeylere baksana... Bucky ve Jesse takım için bir domuz istediler ve onlar için koçun karşısında kendini aptal durumuna düşürdün. Takımdakilere hep müsamaha gösteriyorsun."

"Bunu söylüyorsun çünkü asıl sen herkese müsamaha gösteriyorsun. Sende sörfçü gevşekliği var."

Con bir kahkaha atınca bir saniyeliğine nefes dengesi bozuldu. Sonra derin bir nefes alıp ağırlığı kaldırmaya devam etti. Seti bitirdiğinde barı elinden alıp yerine koydum ve soluklanırken onu bekledim.

"Performansımızı mahvetmekten korkuyorum," diye itiraf ettim. "Şimdiden sonra mağlubiyet serisine başlarız diye endişeliyim."

"Bence biraz rahat olmalısın, dostum." Con'ın sesi ciddileşmişti. "Bak, Demi çok hoş bir kız. Onu sevdim."

Gözlerimi kıstım.

Con yine gülmeye başladı. "O anlamda değil. Gerçi, beni yanlış anlama ama arada sen olmasaydın şimdiye ona kancayı takmıştım. Ama hem arada sen varsın hem de ben şu anda ilişki istemiyorum."

"Dün gece yanınızdaydım," dedim kaşlarımı çatarak.

Con gözlerini devirmemeye çalışıyormuş gibiydi. "Cidden senin hoşlandığın kıza sarkacağımı mı düşündün?"

"Ona sarktın ama."

"Seni harekete geçirmek için yaptım, dangalak."

Afalladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Daha ileri gitmeyecektim. Demi de gitmeyecekti." Conor kıkırdayarak tekrar banka uzandı ve barı vermem için bana işaret etti. "Bizi uzunca bir süre durdurmaman beni bayağı şaşırttı aslında. Demi'yle konuşup biraz cilveleşmeye karar verdik. Harekete geçmen için dilimi onun boğazına daldırmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim."

"Bunu ikiniz mi planladınız yani?" Birden hiddetlenmiştim ama aynı zamanda... biraz duygulanmıştım. Evet, gerçekten

duygulanmıştım. Sanırım Summer ve Fitzy'yle olanlardan sonra böyle hissetmem doğaldı. Fitz'e, Summer'dan hoşlandığımı söylememe rağmen yine de onunla yakınlaşmıştı. Conor'ın da bana aynı şeyi yapmayacağını bilmek içimi rahatlatmıştı.

"Dediğim gibi, Demi hoş biri," dedi Conor. "Ve onun gibi kızlar karşına sık çıkmaz. Bu yüzden güven bana, bir an önce ona çıkma teklif etmelisin. Eğer çaba göstermezsen onu kaybedersin. Kısa süre içinde yeni bir sevgili yapar, sen de arkasından bakarken aptallığına yanarsın."

*

Conor'la konuşmamdan altı saat sonra daha fazla duramayıp Demi'ye mesaj attım.

BEN: Bu akşam birlikte takılalım mı?

Neyse ki hemen cevap verdi.

DEMI: Bizim eve gelmek ister misin?

BEN: 20 dakikaya oradayım.

Kampüse giderken trafik kurallarını çiğnememek için elimden geleni yaptım. Ama yol boyunca hız limitine uymaya çalıştığımdan dolayı Theta evine vardığımda sabırsızlık içindeydim. Birlik evi başkanı Josie kapıyı açtığında beni gördüğüne şaşırmadı. Demi'yle birlikte yaptığımız psikoloji projesi sayesinde kızlar beni burada sık sık görmeye alışkındı.

Demi'nin odasına girdiğimde onu yatakta buldum. Etrafı dağ gibi ödevlerle çevriliydi. Kâğıtlar, kitaplar, notlar, dosyalar ve keçeli kalemler her yerdeydi.

"Kırtasiye mi soydun sen?" diye sordum keyifle.

"Biyoloji sınavıma çalışıyorum," diye inledi. Sonra kocaman kahverengi gözlerini bana çevirdi. "Fen bilimi derslerinden nefret ediyorum, Hunter. Nefret ediyorum."

Onu anlayabiliyordum. "Hadi ya, çok kötü." Ne kadar stresli olduğu yüzünden belliydi. Halbuki psikoloji projemiz üzerinde çalışırken yüzü nasıl da ışıl ışıl oluyordu.

"Biyoloji ve matematikte fena değilim aslında ama organik kimya beni korkutuyor. Sınav, kış tatilinden hemen önce ve ben hiç hazır değilim."

"Hepsinde başarılı olacaksın," dedim ona. "Sana inanıyorum." Çalışma etiğine de inanıyordum. Bu kız canını dişine takarak çalışıyordu. Psikoloji dersine kendisini nasıl verdiğini görmüştüm ve diğer derslere de aynı şekilde çalıştığını biliyordum.

"Bugün ders dışında bir şeyler yapabileceğinden emin misin?" diye sordum sonra. Yatağın ayakucunda tuhaf bir şekilde dikiliyordum çünkü yatakta oturacak yer kalmamıştı.

Demi bana dik dik baktı. "Gidersen seni gebertirim."

Şaka mı yapıyordu emin değildim. Katillerle ilgilenen bir kızdan hoşlanmanın kötü yanı da buydu.

Demi kalkıp çalışma malzemelerini sırayla topladı ve önce kitapları, sonra dosyaları ve not kâğıtlarını düzenli bir şekilde küçük masasına koydu. Düzen yeteneği de diğer her özelliği kadar şirindi.

Yatak örtüsünün üstü tertemiz kalınca bir süre oraya baktı, sonra yanakları kızarmış şekilde bana döndü. "Bu sabah gözlerimi açtığım andan beri seni düşünüyorum," dedi.

"Ee yani." Kibirle sırıttım. "Bu sabah gözlerini açtığında dilim bacaklarının arasındaydı."

"Hmm evet." Mutlulukla ürperdi. "Şöyle diyeyim o zaman: Sizin evden ayrıldığım andan beri seni düşünüyorum." Bir an tereddüt etti. "Sen beni düşündün mü?"

"Tanrım, evet." Bende hiç tereddüt yoktu.

Yüzü birden aydınlandı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Peki. Güzel. Dün gecenin tek seferlik bir şey olmasını isteyip istemeyeceğinden emin değildim de..."

Gözlerimiz buluştu.

"Bir gecenin yeterli olacağını sanmıyorum," diye itiraf ettim.

Demi, "Ben de," dedi ciddiyetle. Ve o anda dudaklarımız birleşti.

Öpüşürken başımın dönmeye başladığını hissettim. Kahretsin, bu kızı öpmeye bayılıyordum. Hevesli dilini ve sıcacık dudaklarını hissetmeye, onu belinden tutup kendime çektiğimde inlemesini duymaya bayılıyordum.

Dudaklarımı yalamak için kafamı geriye çektim. "Kirazlı şeker mi yiyordun yine? Yoksa çilekli mi?"

"Kirazlı jelibon," dedi. "Ama... şimdi başka bir şey yemeyi tercih ederim."

Ardından sırıtarak beni yatağa itti ve kıyafetlerimi çıkarmaya başladı. Bir saniye sonra çırılçıplak halde sırtüstü uzanmıştım ve Demi üzerime tırmanıyordu.

Göğsümde içimi ürperten öpücüklerden bir yol çizerek güneye doğru ilerlemeye başladığında aletim onun dikkatini üzerine çekmek için tamamen dikildi ve Demi onu kavradığında ucunda bir ıslaklık belirdi.

Demi şeytani bir gülüşle bana bakarak bu inci tanesini dilinin ucuyla yaladı.

Çıkardığım inleme sesi öyle yüksekti ki Theta kızlarından oluşan bir ordunun her an kapıya dayanıp içeride her şeyin yolunda olup olmadığını sormasından korktum.

Demi kafasını kaldırdı. "Yatakta çıkardığın sesler aşırı seksi."

"Çünkü senin yatakta yaptığın şeyler aşırı seksi." Sonra hafif kapalı göz kapaklarımın ardından onun, aletimin ucunu emmesini ve üzerine öpücükler kondurmasını izledim.

Ama sonunda gözlerim tamamen kapandı ve kendimi, sıcak dudaklarıyla tatlı dilinin dokunuşlarının oluşturduğu hislerin kucağına bıraktım. Demi nelerden hoşlandığımı anlamaya çalışırken oldukça yavaş ve temkinli gidiyordu.

Boğuk sesimle, "Daha sert severim," diye komut verdim ona. Sonra elinin üstüne elimi sarıp tutuşunu sertleştirdim.

"Gerçekten mi? Böyle mi?" dedi şaşkınlıkla. "Bunun canını acıtacağını düşünüyorum!"

"Acıtmaz," diye teminat verdim.

Demi tutuşunu tekrar ayarlayıp aletimi sıkınca zevkle titredim. "Ya penisini koparırsam?"

Boğuk bir kahkaha attım. "Penisimi koparmazsın, inan bana."

Bunun üzerine elini daha da sıkarak aletimde kaydırdı ve ucunu tekrar emdi. Dünyadaki en güzel his bu olmalıydı. Elimi saçlarının arasına daldırıp kalçamı yukarı doğru itmeye başladım. Harika hissediyordum. Hayalarım gerilmiş, görüşüm bulanıklaşmıştı. Gerçekten harikaydı.

"İçine girmeye ihtiyacım var," dedim sıkılı dişlerimin arasından.

Demi doğrulup komodine doğru emekledi. Onu elleri ve dizleri üstünde görmek fazlasıyla kışkırtıcıydı. Dizlerimin üzerinde doğrulup arkasına geçtim ve elimi bacaklarının arasına kaydırdım. Sırılsıklamdı. Parmağımı içine daldırdığımda kasları gerildi.

Dudaklarından bir inleme yükselirken Demi kendini elime doğru bastırdı. Bir parmağımı daha işin içine katıp hareket ettirmeye başladığımdaysa soluk soluğa kaldı. "Aman Tanrım. Muhteşem bir his bu."

Parmaklarımı bir süre daha yavaşça içinde dolandırdım ama daha fazla dayanamayacaktım. "Prezervatif," diye mırıldandım. Demi elindeki paketi avucuma koydu.

Prezervatifi takarken aletim resmen zonkluyordu. Bir saniyeliğine durup Demi'nin mükemmel kıçını hayranlıkla inceledim.

Havaya dikilmiş, sanki ona bir şeyler yapmam için yalvarıyordu.

"Ay!" diye bağırdı Demi, avucum bir şaplakla yumuşacık teniyle buluşunca.

"Kusura bakma," dedim acıyan yerini hızlıca okşayarak. "Kıçın adeta, şaplak at bana, diye yalvarıyor, bebeğim."

"Tekrar yap."

Ağzım bir sırıtışla kıvrıldı. "Şaplak seviyorsun, ha?"

"Sanırım." Seksi kıçını kıvırınca sert bir şaplak daha attım.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Demi. "Tekrar yap. Ama önce içime gir."

Bu kız inanılmazdı.

Aletimi tutup içine daldırırken çelikten daha serttim. Bir yandan da kıçına bir şaplak atarak Demi'yi ölüleri uyandıracak bir sesle inlettim.

Onu becermeye başlarken kalbim deli gibi çarpıyordu. Bir elimle kıçının sağ tarafını kavrarken diğer elimle sol tarafını yoğurmaya başladım. Her yalvarışında bir şaplak daha atıyordum. Kalçam aşağı yukarı hareket ediyor, aletim gittikçe daha derinlere ulaşıyordu. Bitiş çizgisine yaklaşırken ikimiz de inliyorduk.

Orgazm dalgaları onu vurduğunda Demi hâlâ elleriyle dizleri üstündeydi ama titremeleri bitince mutlulukla inleyerek yüzüstü yattı. Ben de onun terli sırtının üzerine uzanıp kalçamın durusunu ayarladım ve kendimi yavaşça itmeye devam ettim. Kalbim daha fazla dayanamayacak duruma gelince ve hayalarım gerilmeye başlayınca itişlerimi hızlandırdım, "Boşalıyorum," diye homurdandım.

Zevk patlaması ciğerlerimdeki tüm oksijeni alıp götürdü sanki. Kendimi onun üstüne bıraktım, bir süre sonra nefes alamadığını söyleyince de kalktım.

Onu kendime doğru çekerken tek kelime etmedim. Demi bana iyice sokulup çenesini omzuma dayadı. O da hiç konuşmadı. Zaten söyleyecek bir şey yoktu.

İkimiz de harika bir şey yaşadığımızı biliyorduk.
İkimiz de bunu tekrar yapacağımızı biliyorduk.
Ve bu ikimiz için de sorun değildi.

30

DEMI

Annemle babam bana ihanet etti. Hem de Benedict Arnold'ın Amerika'ya ihanet etmesi kadar büyük bir ihanetti bu.

Hatta daha da kötüsü... Brad Pitt'in Jennifer Aniston'ı aldatması kadar büyüktü.

Evet, o kadar derin bir ihanetti işte.

Ben bayramı Nico'nun ailesiyle geçirmeyeceğiz zannediyordum. Babam bunu hiç dillendirmemişti ve o gece, Noel'i Nico'nun ailesiyle geçirmenin benim canımı acıtacağını söylediğimden beri bu konu hiç açılmamıştı.

Ama görünüşe göre duygularım hiç önemli değildi çünkü kiralık aracımızla havalimanından ayrılırken babam, Delgadoların bu akşam bize katılacağını açıkladı.

Evet, bu bomba haberi vermek için Miami'ye ulaşmamızı beklemişlerdi çünkü daha önce söyleselerdi o uçağa asla binmeyeceğimi biliyorlardı.

Benimki gibi kocaman bir aileniz varsa bayramlarda her zaman devasa etkinlikleriniz olurdu. Noel Günü'nde annemin sürüsüyle buluşurduk ama Noel arifesini Nico'nun ailesiyle daha sessiz sakin bir şekilde geçirirdik. Sekiz yaşımdan beri bu bir gelenekti.

Fakat bu yıl tuhaf bir komedi senaryosu sahneleyecektik. Delgadolarla Noel adlı bu filmin başrolünde beni aldatan erkek arkadaşım ve hain ailem vardı.

Ben arkada öfkeden köpürerek otururken babam, geleneğimizi bozsaydım gelecekte bundan pişman olacağımı düşündüğünü söyledi. Ne harika. Artık pişmanlıklarıma bile benim adıma karar veriliyordu ama kahretsin, daha bir şey yaşanmamıştı bile.

Korkunç bir şeydi bu. Onların aile dostumuz olması umurumda falan değildi. Annemle babam planlarını farklı bir şekilde yapabilir, Nico'nun anne babasıyla kendileri yemeğe gidebilirlerdi. Böylece ben Nico'ya katlanmak zorunda kalmazdım. Ama hayıııır, Tanrı saklasın, geleneği bozarsak ne olurdu sonra? Dünyanın sonu gelirdi mutlaka!

Öğlenin erken saatlerinde teyzemin evine vardık. Annemin, henüz evlenmemiş kardeşlerinden biri olan Paula'nın büyüleyici bir kumsal evi vardı. Bazı insanlar Noel'i gerçekten hissetmek için yerlerin karla kaplı olmasını isterdi ama Florida'da büyüdüğümden dolayı benim için bayram, palmiye ağaçları, güneş ve okyanusun tuzlu esintisi demekti.

Nicoların evine gitme vakti geldiğinde hâlâ sinirliydim. Babam arabanın anahtarlarını bulmaya çalışırken annem yüzümü fark edip beni kenara çekti. "*Mami*, bu durumdan hoşlanmadığını biliyorum ama..."

"Haklısın, bu durumdan nefret ediyorum," diye hırladım.

"Ama baban kararını verdi, sen de elinden geleni yapmalısın. Sen Nico'yla birlikte olsan da olmasan da Dora ve Joaquín hayatımızda olacaklar. Dora benim kız kardeşim gibi. Baban da Joaquín'i kardeşi gibi görüyor." Sonra sesini yumuşatarak devam etti. "Senin için kolay değil, biliyorum. Ama aileler birbirine bu kadar bağlı olunca böyle oluyor maalesef. Bu yüzden lütfen bunu ilk sınavın olarak gör. Düşmanlık ve kin olmadan Nico'yla aynı ortamda bulunabilecek misin bir bak. Nico denemeye hazır. Dora'ya onun için sorun olmadığını söylemiş."

Tabii ki onun için sorun olmayacaktı. Muhtemelen tekrar sevgili olacağımızı sanıyordu çünkü. Ayrıldığımızdan beri Dariuus'a söylediği buydu.

Ama annem haklıydı. Delgadolar onların en yakın arkadaşlarıydı. Bizim için aile gibiydiler. Bu durumu kabullenmekten başka seçeneğim yoktu.

Bir an bu akşam seksi giyinmeyi düşündüm ama Nico'nun bazı fikirlere kapılmasını istemiyordum. Bu yüzden bunun tam tersini yapıp yakası oldukça kapalı, boyu diz hizasında, sade, beyaz bir elbise ve topuksuz kahverengi sandaletler seçtim. Saçımı da atkuyruğu yapıp kırmızı fiyonkla bağladım. Akşam yemeğinden sonra yetişkinlere şarkı söylemek için hazırlanan bir çocuğa benziyordum.

Mükemmel.

On beş dakika sonra, küçükken zamanımın pek çok kısmını geçirdiğim tanıdık eve girdik. Aslında bayramları Nico'yla geçirmeyeceğim aklımdan bile geçmezdi.

Başka biriyle yatacağım da.

Hunter'la *rebound* ilişkimiz, Conor'ın partisinden sonra sona ermemişti. Ertesi gün yine birlikte olmuştuk. Sonraki gün de ondan sonraki gün de... Dün gece de sabah havalimanında ailemle buluşmak için erken kalkacak olsam da hiç uyumadan seks yapmıştık.

Vücudum şimdiden onu özlüyordu. Onunla sekse bağımlı olmuştum resmen. Dünyası spor etrafında dönen bir çocukla yatacağımı hiç düşünmezdim ama pek çok kadının neden atletleri sevdiğini sonunda anlamaya başlamıştım. Sebep o taş gibi kaslar, güçlü vücutlardı. Dün Hunter beni kucağına almış ve sırtımı odamın duvarına yaslayarak içime girmişti. Evdeki herkes duvardan gelen sesleri duymuştu çünkü bu sabah birlik kardeşlerim benimle bayağı dalga geçmişlerdi. Ama benim için mutluydular. Ben de kendim için mutluydum. Başkalarıyla yatmaya meraklı olmayan bir erkekle birlikte olmak benim de hakkımdı. Bu her kadının hakkıydı.

Nico'nun ailesi beni sıcak bir şekilde karşıladı. Kız kardeşi Alicia kollarını boynuma sarıp, "Aman Tanrım, ne zamandır görüşmüyoruz!" diye bağırdı. On üç yaşındaydı ve beni hep rol model olarak görmüştü. Geçen sene ilk defa regl olduğunda aradığı ilk kişi bendim.

Dora da yanaklarıma öpücükler kondurarak beni kollarına aldı. Arından Joaquín öne çıkıp bana sarıldı.

"Lanet olası ahmak," diye mırıldandı.

Hafifçe kaşlarımı çattım. "Ne?"

Joaquín'in yüzünde buruk bir ifade belirdi. "Oğlum lanet olası bir ahmak." Bunu sadece benim duyabileceğim bir sesle söylemişti.

Hafifçe gülümsedim. "Doğru."

Çok şükür ki Nico henüz alt kata inmemişti. Odasında saklanıyor olmasını umdum. Sonra oturma odasına götürüldük ve Joaquín, annemle babama içki hazırlarken Dora ile Alicia benimle ilgilenmeye başladılar.

Ardından onun sesini duydum. "Demi."

Yavaşça döndüm. Benim aksime Nico iyi görünmek için uğraşmış gibi görünüyordu. Siyah bir pantolon ve en üst düğmesini açık bıraktığı beyaz bir gömlek giymişti. Saçlarını geriye doğru taramış, düzgünce tıraş olmuştu. Gerçekten hoş görünüyordu ama beni hiç etkilememişti. Ayrıldığımız geceden beri onu ne görmüş ne de sesini duymuştum. Sonunda yüz yüze gelmenin korkunç olacağını, kalp atışlarımın hızlanacağını ve içimde bir hasret hissi belireceğini sanmıştım.

Ama öyle olmadı. Sadece ona acıdığımı hissediyordum. Öne doğru adım atarken küçük bir oğlan çocuğu gibiydi. Kollarını iki yana açtı ama hemen kafamı hayır anlamında salladım.

"Bunu yapmayalım bence," dedim.

Gözleri hayal kırıklığıyla bulutlandı. "Hadi ama Demi..."

O anda biri elime bir bardak tutuşturdu. Ama içinde sadece kola vardı. Halbuki ben ağzına kadar tekilayla dolu bir bardak tercih ederdim. Yine de annem beni kurtarmıştı.

"Gel Dora'nın sofrayı hazırlamasına yardım edelim," dedi, beni mutfağa doğru çekerek.

Nico'ya bir kez bile bakmadan annemin peşinden gittim.

*

Akşam yemeği çok tuhaftı. En azından bana öyle geliyordu. Ailelerimiz için öyleyse bile bunu belli etmiyorlardı.

Nico benimle her konuştuğunda ona nazikçe cevap veriyordum ama konuşmayı devam ettirmiyor ya da detaylara girmiyordum. Nakliye şirketinden ayrıldığını söyledi ama tepki vermedim çünkü bu umurumda bile değildi. Sonra Della'nın Yeri adlı lokantadaki yeni işinden bahsetmeye başladı. Bu da umurumda değildi, sadece bir daha oraya yemeğe gitmemeyi kafamın bir köşesine yazdım. Çünkü Nico muhtemelen ya yemeğimin içine tükürür ya da aşk iksiri katardı.

Yemekten sonra erkekler Küba purolarını içmek için verandaya çıkarken biz kadınlar sofrayı topladık. Bu eski kafalılık olabilirdi ama benim küçüklüğümden beri böyle süregelmişti. Birlikte bulaşık makinesini yerleştirirken ve büyük bulaşıkları elimizde yıkayıp kurularken Alicia sekizinci sınıfın nasıl geçtiğini, nasıl arkadaşları olduğunu anlattı.

"Artık Nico'yla birlikte olmadığınıza inanamıyorum," diye yakındı sonra. "Çok üzgünüm."

"Bazen işler istediğin gibi gitmeyebilir, tatlım," dedim. "Şimdi masadaki büyük salata kâsesini getirir misin? Onu da yıkadığımızda işimiz bitecek."

Alicia gidince Dora yanıma geldi. "Nicolás ne yaptığını bana

anlattı," dedi yumuşak bir sesle. "Duyunca nasıl hayal kırıklığına uğradım bilemezsin, Demi. Ben onu iyi yetiştirmiştim."

Onun hüzünlü gözlerine baktım. "Size gerçeği anlattığına, kendisini kurban olarak göstermediğine şaşırdım açıkçası."

Dora burnundan alaycı bir nefes verdi. "O çocuk annesine asla yalan söyleyemez, biliyorsun."

Doğru. Nico tam bir ana kuzusuydu. Ayrıca Kübalı kadınlarda korkunç bir akıl okuma yeteneği vardı. Yani yalan söylemeye çalışsa bile Dora anlardı.

"Bu onun kaybı, Demi. Annesi olsam da bunu ciddiyetle söyleyebilirim. Ve biliyorsun ki ne olursa olsun sen bizim kızımız olarak kalacaksın."

"Biliyorum." Ona sıkıca sarıldım ve akşamın başından beri ilk kez kalbimde bir özlem hissinin belirdiğini fark ettim.

Nico'nun ailesini seviyordum ve artık onunla birlikte olmadığımız için hiçbir şeyin eskisi gibi olamayacağı düşüncesi çok üzücüydü.

Ama insanların yaşamları da ilişkileri de değişirdi. Yıllardır tanıdığınız insanlar hayatınızda kalabilirdi ama rolleri farklı olurdu.

Musluğu kapatıp ellerimi bulaşık beziyle kurularken gözlerime gelen yaşlarla savaştım.

Oturma odasında tatlılarımızı yerken Alicia bir masa oyunu oynamamız için ısrar etti. "Zombies! diye yeni bir oyun aldım!" Ben de kendimi tutamayıp kahkahayı patlattım.

"Aa, o oyunu iyi biliyorum," dedim ona. "Bir arkadaşımın evinde pek çok kez oynadım. Son seferinde beni öldürdü."

Alicia keskin bir nefes aldı. "Seni kurban mı etti!?"

"Aynen."

"Hangi arkadaş bu?" diye sordu Nico şüpheyle.

Ona kendi işine bakmasını söylemek istedim ama ailesinin

karşısında kabalık edemezdim. "Hiç kimse," dedim bunun yerine.

Bir kaşını kaldırdı. "Gerçekten mi? Hiç kimse mi?"

Her nedense babam da ona katılıp sorgu işine girişti. "Hangi arkadaşın bu?"

Ciddi ses tonuna karşı gözlerimi devirdim. "Hunter diye bir arkadaşım."

"Şu hokey oyuncusu mu?" diye sordu Nico, gözleri alevlenirken.

"Evet, o hokey oyuncusu. Hani senin ve küçük arkadaşlarının gidip..."

"Ne demek istediğini biliyorum," diye araya girdi, uyarıcı bir sesle.

Ah, onu anne babasına şikâyet etmemi istemiyordu. Tabii ki istemezdi. Dora, sevgili oğlunun durduk yere insanları dövdüğünü duymaktan hiç hoşlanmazdı.

Gözlerimiz bir saniyeliğine buluştu. Nico bir şeyler söylememden korkuyordu. Ben şikâyete başlamayınca rahatladı.

"Hunter ve ev arkadaşları çok eğlenceli insanlar," dedim, Alicia'ya dönerek. "Ayda birkaç kez oyun gecesi yapıyorlar. Şu sıralar hep bu oyunu oynuyorlar. Ama bence Noel arifesi için uygun bir oyun değil bu, tatlım. Sessiz sinema oynasak daha iyi olabilir."

Annem ellerini çırptı. "Eveeet! Hadi oynayalım!"

Dora kızına gülümsedi. "Geçen sene hazırladığımız sessiz sinema kartlarını getir hadi, *mami*. Diğer odadaki oyun çekmecesinde olacaktı."

Alicia heyecanla koşup gitti.

Deri koltuktaki yerimden kalktım. "Ben yemek odasındaki kâseden biraz şeker alacağım. İsteyen var mı?"

"Şimdiye kadar dişlerin nasıl çürüyüp gitmedi bilmiyorum," dedi Nico'nun annesi içini çekerek.

"Genlerim sayesinde," dedim, inci gibi dişlerimi gösteren bir gülümsemeyle. Şeker delisiydim ama tek bir çürüğüm bile yoktu.

Yemek odasına gidip kirazlı şeker bulmak için kâseyi karıştırmaya başlamıştım ki kapıdan Nico'nun boğuk sesi geldi.

"Konuşabilir miyiz?"

Ben de bu anın gelmesinden korkuyordum. "Söylenecek bir şey yok."

Odaya girdi. "Bak, seni geri kazanmaya falan çalışmıyorum, endişe etme. Ayrıldığımızın farkındayım."

"Teşekkür ederim. Anladığına sevindim."

"Ama üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Sadece aramızda olanlar için değil, hokeyci arkadaşına yaptıklarım için de. O akşam çok sarhoştum." Ağırlığını bir ayağından diğerine verirken mahcup görünüyordu.

"Özrünü Hunter'dan dile. Bana gelince, yaptığın şeyi özürle telafi edemezsin." İçim öfkeyle dolarken yanaklarımın iç kısımlarını ısırdım. "Senelerdir birlikte olmamıza rağmen arkamdan iş çevirdin sen!"

"Biliyorum. Üzgünüm, D. Aptallık ettim."

"Azgın bir aptalsın."

Nico kafasını iki yana salladı. "Hayır. Mesele sadece seks değildi. Ben..."

"Ne?"

Hüsran dolu bir ses çıkardı. "Neden yaptığımı açıklayamam. Sadece... bazen senin beklentilerini karşılamak çok zor oluyor, tamam mı?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Beklentilerim mi? Nico, senden tek beklentim aletini başkalarından uzak tutmandı. Bunun karşılanması imkânsız bir standart olduğunun farkında değildim," dedim alaycı bir şekilde.

Elini siyah saçlarından geçirdi. "Anlamıyorsun. Sen çok zekisin ve hayattan ne beklediğini her zaman iyi biliyorsun. Bense Miamili eziğin tekiyim."

"Bu doğru değil."

"Sen fazla mükemmelsin, Demi. Sadece arkadaş olduğumuz zamanlarda bile hep seni etkileme ihtiyacı hissediyordum. Çıkmaya başladığımızda baskı daha da arttı. Her zaman bir standarda ulaşmak zorunda hissettim. Diğer hatunlar sadece kendilerini kollarıma atıyor, kendimi koca bir adam gibi hissetmemi sağlıyorlardı. Bu da benim hoşuma gidiyordu, tamam mı?" Gözlerime bakmaktan kaçınıyordu. "Her neyse. Bir zavallı gibiyim ama gerçekler bunlar."

"Aynen öylesin," dedim ama psikolog beynim harekete geçmişti bile. En çılgın düşüncelerimde bile ona kendisini güçsüz hissettirdiğimi sanmamıştım. "Sana öyle hissettirdiğim için üzgünüm, Nico. Ben sadece senin iyiliğini istemiştim."

"Biliyorum. Ben de hep senin istediğin kişi olmaya çabaladım. Bir Ivy League okuluna girmek için kıçım çıkana kadar çalıştım..."

"Bunu senden hiç istemedim," dedim.

"Ben yapmam gerektiğini hissettim. Farklı üniversitelere gidersek seni kaybedeceğimi biliyordum. Ama..." Bitap düşmüş gibi konuşuyordu. "Ama lanet olsun, bu çok zor, D. Çok fazla çalışıyorum. Ailem seninki kadar iyi durumda olmadığı için kendimi daha da fazla çalışmaya zorluyorum hatta."

"Ben senden bunların hiçbirini istemedim Nico," diye tekrar ettim. Ama vicdanımı az da olsa etkilemeyi başarmıştı. "Sen kendini zorladın. Bunu yapmana sebep olan şeyleri de zihninde kendi kendine oluşturdun. Ama senden mükemmel olmanı bekliyormuşum gibi göründüysem özür dilerim. Niyetim bu değildi. Ben hep seni olduğun gibi sevmiştim."

"Sevmiştim mi?" dedi hüzünle.

"Evet. Başka kızlarla yattığında geçmişe dönüştün."

"Özür dilerim, tamam mı? Ben iğrenç biriyim. Bunun bahanesi yok."

"Doğru. Ama bir sonraki sevgilin için sana bir tüyo vereyim: Sahip olduğun güvensizlikler hakkında onunla konuşmayı dene. Egonu şişirmek için başka kız arayışına çıkma."

"Öyle söylediğinde daha da zavallı biri gibi görünüyorum."

Sessizce iç geçirdim. "Nasıl hissettiğin hakkında benimle konuşamamış olman, ilişkimizin zaten asla yürüyemeyeceğini gösteriyor. Çıkmaya başladığımızda daha çocuktuk. Sonsuza kadar süreceğini düşünmek saflıktı."

"Ben işleri batırmasaydım sürebilirdi."

"Ama batırdın. Şimdi öyle olmasaydı neler olabileceğini asla bilemeyeceğiz." Onun yanından geçip kapıya gittim. "Noel'deyiz, Nico. Ailemizle vakit geçirelim."

"Demi."

Omzumun üstünden baktığımda kara gözlerinde pişmanlık gördüm. "Ne oldu?"

"Gerçekten hiç şansım yok, değil mi?"

"Hayır, yok."

*

Eve dönüş yolunda TJ, Pax ve diğer Kayıp Çocuklar'a "Mutlu Noeller!" mesajlarımı attım. En sonunda da sıra, tatili Connecticut'ta geçiren Hunter'a geldi. Daha önce söylediğine göre bu akşam babası bir parti veriyordu ve onun kuklaları olarak Hunter'la annesi de partiye katılmak zorundaydı.

BEN: Akşamın nasıl geçti?

HUNTER: Berbat değildi. Açık büfe vardı, yemekler çok lezzetliydi. *Baby It's Cold Outside* şarkısında annemle dans ettim ama çok tuhaftı.

BEN: Tuhaf mı? Bence aşırı seksi!

HUNTER: Saçmalama! Annemden bahsediyoruz burada.

BEN: Baban kibar mıydı?

HUNTER: Tabii ki. Hayranları için nezaket gösterisi yapması gerekiyordu.

"Demi," dedi babam şoför koltuğundan. "Camını kapatabilir misin lütfen? Annen üşüdü."

"Hı hı." Dalgınca düğmeye bastım ama yanlış tarafına bastığım için cam tamamen açıldı. "Ay, pardon anne." Telefonu koltukta yanıma bırakıp bu sefer doğru tarafa bastım.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" diye sordu annem merakla.

"Bir arkadaşımla."

Babam hemen araya girdi. "Bu akşam bahsettiğin şu Hunter'la mı yoksa?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Evet. Bir sorun mu var?"

Babam bir süre cevap vermedi. Verdiğindeyse sesinde kuşku vardı. "Nico onu pek beğenmiyor."

İlginç. Demek verandaya puro içmeye çıktıklarında Nico ona bir şeyler anlatmıştı.

"Anlıyorum." Nazikçe kafamı salladım. "Zaten her daim Nico'nun tamamen saf ve bilgece fikirleri ışığında hareket etmeliyiz."

"Demi," diye azarladı annem.

"Ne? Doğru değil mi? Nico'nun ahlaki değerleriyle herkese örnek olabileceğini söyleyebilir miyiz sizce?" Dikiz aynasından babamın gözlerine baktım. "Dışarıda arkadaşım hakkında konuştuğunuz zaman Nico onu nasıl dövdüğünden de bahsetti mi?"

Annem keskin bir nefes aldı. "Bunu yapmamıştır! Yaptı mı yoksa?"

"Kesinlikle. Hunter, aldatıldığım haberini bana veren kişiydi. Nico bundan hoşlanmadı ve onun peşine düşüp dört arkadaşıyla birlikte dövmeye kalktı. Beşe karşı bir, baba. Olgun yetişkinler sorunlarıyla böyle yüzleşirler, değil mi?"

Babam dişlerini sıkıyormuş gibiydi. "Eh, bunu bir kenara bırakırsak bence bu Hunter denen çocukla arana mesafe koymalısın."

"Neden? Durup dururken neden yapayım bunu? Onu tanımıyorsun bile. Ve hiçbir konuda Nico'nun sözüne güvenmemelisin, o bir yalancı."

"Sana yalan söylemiş olabilir ama bu onu yalancı yapmaz."

"Baba, eğer seni katletseydim ben bir katil olurdum. Nico da bana yalan söylediğine göre bir yalancı demektir."

"Bu sadece semantik."

İçimi çektim. "Bak, Hunter'ı seviyorum, tamam mı? O harika biri."

"Onunla çıkıyor musun?" diye sordu babam.

"Sayılmaz."

Merakı yüzünden her işe burnunu sokma içgüdüsü devreye giren annem hızla arkasına döndü. "Sayılmaz mı? *Dios mío!* Onunla çıkıyorsun! Ne zamandır?!"

"Çıkmıyoruz." Sadece seks yapıyoruz. Neredeyse her gün. "Ama çıksaydık bile ikinizden de adil davranmanızı istemem gerekirdi. Nico artık benim erkek arkadaşım değil ve bu rolü elbet biri dolduracak. Sizin de açık fikirli olup bunu kabullenmeniz gerek." Omuz silktim. "Hunter'a gelince, o iyi bir çocuk ve ben ondan hoşlanıyorum." Tekrar babamın gözlerine baktım. "Onunla tanışsaydın sen de severdin."

31

DEMI

Yılbaşı Arifesi

Hunter merhaba bile demeden beni yatağa attı. Aç dudakları benimkilere yapışarak nefesimi kesti.

"Bunu özlemişim," dediğimde çıkardığı inleme sesi vücudumda yankılanırken bacaklarımı kalçasına sarıp önündeki şişkinliğe utanmazca sürtündüm.

"Ben de seni özledim," diye mırıldandı. Dudakları şimdi boynumda dolanmaya başlamıştı. Boynumun yan tarafını emdi, sonra yatakta dönerek beni üstüne oturttu.

Ellerini tişörtümün altına kaydırıp göğüslerimi avuçladı. Sutyen takmadığım için nasırlı parmaklarının hassas tenimde dolanması harikaydı. Göğüs uçlarım anında sertleşip gerildi.

"Siktir," diye homurdandı. "Şu sinir bozucu şeyi çıkar." Tişörtü kafamdan çekip çıkararak odanın diğer ucuna fırlattı.

Bir kahkaha attım. "Hey, tişörtümün ne suçu var?"

"Bu mükemmel memeleri kapatıyordu. Sinirlerimi bozdu." Sıcak nefesi göğüs ucuma vuruyordu ve ağzına alıp emdiğinde beni inletti. Tanrım. Onu görmeyeli iki hafta olduğuna inanamıyordum. İki hafta boyunca nasıl dayanabilmiştim ki?

Kalçamı ereksiyonunun üzerinde hareket ettirdiğimde göğüslerimi sıkıca kavrayıp sıktı, sonra bir elini enseme götürüp beni öpmek için kendine doğru çekti. Dili benimkine değdiğinde bacaklarımın arasında adeta şimşek çakmış gibi hissettim.

Sonra planlanmamış bir şekilde ikimiz de birbirimizin beline uzandık. Hunter pijamamı aşağı indirdi. Ben de onun kotunu indirmeye çalıştım ama bacaklarında sıkışıp kaldı. Hunter sırıtarak bana yardımcı olmak için poposunu kaldırdı. Tişörtü hâlâ üstündeydi ama artık belden aşağısı çıplaktı ve aleti ağzımı sulandırıyordu.

"Siktir," dedi Hunter boğuk bir sesle. Bakışları çıplak vücudumda geziyordu.

Bakışlarımız buluştu. İki, üç, dört saniye geçti.

Ardından yine birbirimize saldırdık. Bir prezervatif buldum ama ona vermeyip kendim taktım. Sonra beni kucağına geri çekti ve maceraya başladık.

Ne kadar süre üstünde hareket ettiğimin farkında değildim. Saniyeler de geçmiş olabilirdi, dakikalar veya saatler de. Tek bildiğim, bacaklarımın arasındaki, açılmayı bekleyen zevk düğümü acı verici ve katlanılmaz hale gelmişti. Nefesim titrekti. Ellerim de öyle. Hunter'ın kaslı göğsünde dolaştırdığım parmaklarım karıncalanmıştı. Tanrım, çok az kalmıştı.

Pippa'nın, seks hayatımın berbat olduğunu söylerken haklı olduğunu şimdi anlıyordum. Belki de yıllarca aynı kişiyle birlikte olunca seks de tahmin edilebilir bir şey haline dönüşüyordu. Fakat Hunter'la her şey öngörülemezdi ve ben de onunla ilklerimizin hissettirdiği yeni duyguların tadını çıkarıyordum.

İlk öpücük.

İlk seks.

Benim üstte olduğum ilk sevişme.

Doruğa ilk ulaşan ben olunca kendimi onun üstüne bıraktım. Hunter da parmaklarını kıçıma bastırıp kalçasını yukarı doğru ittirmeye başladı. Boşalırken omzumu ısırınca ıslak göğsüne doğru güldüm. Sonrasında bir süre öylece yattık. Hunter hâlâ içimdeydi ve kollarını sıkıca belime sarmıştı.

"Aman Tanrım," dedim hülyalı bir sesle. "Harikaydı."

"Çok iyiydi," diye mırıldandı o da.

Neredeyse bir dakika boyunca bu pozisyonda kaldık, sonra Hunter gönülsüzce kalktı. Ben de doğrulup prezervatifi çıkarmasına yardım ettim. "Ben atarım bunu. Zaten tuvalete gideceğim."

Bir dakika sonra yatağa döndüm ve çıplak halde sarılıp uzandık. Hunter yatağın ucundaki battaniyeyi köşesinden tutup üstümüze çekti.

"Yılbaşı arifesindeyiz," dedi.

"Bunu şimdi mi fark ediyorsun? Kızların aşağıda astıkları süsleri görmedin mi?" Bu akşam Yunan Evleri'nin pek çoğunda parti veriliyordu, bunlardan biri de Theta Beta Nu, yani bizim evdi. Ve ev sahibi olarak benim de aşağıda bulunmam gerekiyordu.

Hunter'ın bu akşam, Hastings'de parti veren arkadaşlarıyla takılmak yerine burayı seçmesi beni duygulandırmıştı.

"Conorlara gitmek istemediğinden emin misin?" diye sordum.

"Hayır," dedi Hunter, kafamın tepesini öperek. "Bu odadan asla çıkmayacağım."

"Ama aşağıda görünmemiz gerek. Bu yüzden mecbur çıkacağız."

"İyi. Saat başı aşağı inip yirmi dakika dururuz, sonra buraya gelip sevişiriz. Ama gece yarısından sonra hiçbir yere gidemezsin. Sonsuza dek burada kalacağız."

"Sen doyumsuzsun."

"Bebeğim, dokuz aydır seksten yoksunum. Mümkün olsa en az üç hafta boyunca aletimi içinde tutarım."

"Üç hafta mı?" diye bağırdım. Bu yorucu olurdu. Eğlenceli ama yorucu.

"Haklısın. Bu mantık dışı. Aletimin normale dönmesi için en

az üç ay içinde kalmalıyım. Sperm üretiminin düzene girmesi zaman alır çünkü."

Bir kahkaha attım. "İğrençsin."

Birlik kardeşlerimden birkaçı odamın önünden geçerken sesler geldi.

"Eğer arkadaşlarının yanına gidip onlarla zaman geçirmek istersen sana kızmam," dedim, sert karnını dalgınca okşayarak.

"Bir yere gitmiyorum, Kısmi," dedi inatla kollarını bana sararak.

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Güldü. "Hayır desem de soracaksın zaten."

"Doğru." İlk gecemizden beri sormaktan kaçındığım soruyu dillendirmeden önce gülümsemem soldu. "Bekâret yeminini bozdurduğum için bana kızgın mısın?"

"Hayır." Gayet dürüst görünüyordu.

"Kendine kızgın mısın?"

"İlk gecenin sabahında kızgındım," dedi.

"Gerçekten mi?" dedim şaşkınlıkla. Şüphesi ve pişmanlığı olduğunu ilk defa itiraf ediyordu.

"Evet ama beş dakikalığına." Nasırlı parmakları omzumu okşuyordu. "Sonra senin çıplak halde yanımda uzandığını gördüm ve yeminimi tekrar tekrar bozmak istedim."

"Ama yeminin senin için önemliydi," dedim suçluluk duygusuyla.

"Öyleydi ama..." Eli hâlâ çıplak tenimdeydi. "Bu çok daha önemli bence."

Detaya girmedi. Ben de girsin diye baskı yapmadım. Bir süre öylece uzandık. Gelen gümbür gümbür müzik sesine bakılırsa parti başlamıştı ama ikimiz de aşağı inmek için acele etmedik.

"New York'ta iyi vakit geçirdin mi?" diye sordum. Hunter, Noel'den sonra birkaç gününü Dean ve kız arkadaşıyla birlikte Manhattan'da geçirmişti.

"Eğlenceliydi. Bruins-Islanders maçı vardı. Garrett bizi locaya aldı. Muhteşem ötesi bir maçtı."

Uzanıp parmaklarımı saçlarından geçirdim. "Saçların hiç eksilmemiş gibi görünüyor," diye takıldım.

"Jöle sağ olsun. Onu sürünce saçıma dokunamıyorum."

"Sence hokey izlemek mi oynamak mı daha güzel?"

"Oynamak tabii ki." Tereddüt bile etmemişti.

"TD Garden kadar büyük bir arenada oynadın mı hiç?"

Hunter kıkırdadı. "Üniversite arenalarının hiçbiri orasıyla yarışamaz. Öyle bir yerde oynamak aşırı heyecan verici olurdu, değil mi?"

Kaşlarımı çattım. "Neden bunu yapmadığını hâlâ anlamıyorum. Brenna'nın söylediğine göre istediğin takıma girebilirmişsin. Eğer ilgilendiğini ilan edersen ligdeki takımların yarısı peşine düşermiş. Ama sen ilgilenmediğini söyleyip duruyorsun ve bu bana hiç mantıklı gelmiyor. Meşhur olmak istemediğini söyledin ancak buna inanmıyorum. Yani, bu da sebeplerden biri olabilir ama gerçek sebep ne?"

"Hayat tarzı, Demi. Zamparalığa bir başladım mı duramıyorum."

"Hayır, bence sen öyle zannediyorsun," dedim. "Benim gördüğüm kadarıyla fazla içmiyorsun, günlük hayatını etkileyecek bir seks düşkünlüğün yok, uyuşturucu kullanmıyorsun. Çekici birisin ve basına röportaj vermekte sıkıntı yaşamazsın." Son cümlemi, sesime biraz meydan okuma katarak dillendirdim: "Gerçekten korktuğun şey ne?"

Hunter uzunca bir süre sessiz kaldı. Bir yandan da omzumu dalgınca okşamaya devam ediyordu. Sonunda konuştuğunda sesi boğuktu. "Sana söylersem benimle dalga geçmeyeceğine söz verir misin? Ya da beni yargılamayacağına?"

Neredeyse gülecektim ama sonra onun ciddi olduğunu fark ettim. Bu yüzden ifadesiz bir ses tonu takındım. "Söz, dalga geçmeyeceğim. Ve seni asla yargılamayacağım, Hunter."

"Peki." Derin bir nefes alırken göğsü inip kalktı. "İhanet etmekten korkuyorum," diye itiraf etti.

"İhanet mi? Takımına falan mı?"

"Hayır, ilişkide ihanet." Nefesini yavaşça verdi. "Maçlar için çıkılacak yollar, kalınacak oteller, bir şeyler içilecek otel barları, kendilerini kucağıma atmak isteyecek kadınlar olacak. Seks bağımlılığım olmadığını biliyorum ama bende babamın genleri var ve pek de harika oldukları söylenemez."

"Baban bir narsist. Sen değilsin." Omzuna güvence veren bir öpücük kondurdum. "Sen ona hiç benzemiyorsun, bebeğim."

"Babam bu konuda sana katılmazdı. Birkaç yıl önce birbirimize tıpatıp benzediğimizi söylemişti."

Gözlerimi kıstım. "Ne diye böyle bir şey söyledi ki?"

Hunter süklüm püklüm nefes verdi. "Üniversiteye başlamamdan önceki yaz beni mutfak tezgâhımızda bir kızı becerirken yakalamıştı. Annem o hafta sonu kendi annesiyle babasını ziyarete gitmişti ve babamın da iş gezisinde olması gerekiyordu. Ama eve erken dönmüştü." Konuşurken sesi sertleşmişti. "Beni çırılçıplak halde, çıkmadığım bir kızla birlikte yakalamış olmaktan dolayı nasıl gururlu görünüyordu görmeliydin. Kızla önceki gece bir partide tanışmıştım ve bizde kalmıştı."

Kendi babamın beni mutfakta seks yaparken yakaladığını gözümde canlandırmaya çalıştım. Kesin elini kana bulardı.

"Oğlunun ahlaksız, şerefsiz biri olmasıyla cidden gurur duymuş gibiydi. Ama sanırım buna şaşırmamak gerek. Babamın, asistanlarından en az üçüyle yattığını biliyorum. Birine kendim şahit oldum. Ve yıllar içinde çıktığı tüm o iş gezilerini düşünüyorum da... Kesin her şehirde birlikte olduğu ayrı bir kadın vardı. Annemle benim hayal edemeyeceğimiz kadar yasak ilişki yaşadığından eminim."

"Sen de ileride bir kız arkadaşın ya da karın olursa maçlar yüzünden sık sık şehir dışına çıktığında onu aldatırsın diye mi korkuyorsun?"

"Evet."

"Yani daha yapmadığın bir şey için kendini suçluyorsun."

Çıplak göğsü gerildi. "Durum öyle değil."

"Tam olarak öyle. Gelecekte nefret edeceğin bir şey yaparsın diye, yani sırf bir ihtimal yüzünden kendini sevdiğin bir şeyden yoksun bırakarak cezalandırıyorsun. Bu hiç de sağlıklı bir bakış açısı değil."

"Hayır. Yani... olabilir. Belki öyledir, belki de değildir. Tek bildiğim şu ki liseden sonra seçmelere adımı yazdırmamaya karar verdiğimde omzumdan bir yük kalkmış gibi hissettim."

"Ama Garrett ile Logan'ın oynamalarını izlerken gözlerinde hep imrenme görüyorum."

Hunter'ın pürüzlü nefesi kafamı gıdıklıyordu. Göğsü tekrar kalkıp indi. "Bu meseleyi şimdilik rafa kaldıralım. Beynim acıdı resmen. Bana tatilinden bahset."

"Bahsettim ya. Her gün mesajlaştık," dedim.

Gülümsedim. Sonra Miami ziyaretimin detaylarına girip ona yeni doğan yeğenimi, çılgın teyzelerimi ve heyecanlı kuzenlerimi anlattım. Miami halkının çoğu koyu Katolik olduğu için orada Noel büyük bir coşkuyla kutlanıyordu. Ailemin en sevdiği geleneklerden biri de Noel Baba'nın Büyülü Orman'ını ziyaret etmekti. Küçük kuzenlerimi oraya götürmüştüm ve beş yaşındaki Maria, oyuncaklardan birine bindiğimizde altına kaçırmıştı. Hem de kucağımdayken. Çok eğlenceliydi gerçekten.

"İspanyolca biliyor musun?" diye sordu Hunter merakla. "Şimdi fark ettim de sana bunu hiç sormamışım."

"Anlıyorum ama akıcı konuşamıyorum. Babamın hiç dil yeteneği yoktur, bu yüzden evde sadece İngilizce konuşur. Annem İspanyolcayı unutmamam için eskiden benimle iki dilde birden konuşurdu ama yine de unuttum gibi," dedim somurtarak. "Ama tamamen değil. Yani devamlı İspanyolca konuşan insanların yanında bir hafta geçirsem tekrar akıcı konuşmaya başlarım."

"Ben yeni bir dil öğrenmeyi çok isterim. Bana İspanyolca öğretmelisin. O zaman birlikte pratik yaparız."

"Anlaştık." Ona daha da sokuldum. "Aa bu arada, uçakla eve dönerken tıp fakültesi konusunu tekrar babama açmaya çalıştım. Annem bir hafta daha Miami'de kalacağı için sadece ikimiz vardık. Ama beni dinlemedi bile," dedim.

Hunter saçlarımı okşadı. "Fakülte konusunda hâlâ şüphelerin mi var?"

"Şüphe değil." Yavaşça nefes verdim. "Tıp okumak istemiyorum."

Bunu ilk defa yüksek sesle söylemiştim.

"O zaman okuma," dedi Hunter. "Tıp fakültesine baban için gitmemelisin. Kendin istiyorsan gitmelisin. Hayatta kendi yolunda yürümeli, babanın hayallerini değil kendi hayallerini gerçekleştirmelisin. İlk önceliğin kendini memnun etmek olmalı."

İçimden bir gülme isteği geldi. Tutmaya çalıştım ama yapamadım.

"Ne oldu?"

"Nasıl acınası bir ikili olduğumuzu fark ettim de..." Kıkırdamayı kesemiyordum. "Ben babam gibi olmak için kendi hayallerimi feda ediyorum, sen baban gibi olmamak için hayallerini feda ediyorsun. Cidden tuhaf."

"Tanrım. Tam bir psikolog gibisin. Bu hep böyle mi olacak? Yatakta çırılçıplak halde yatarken psiko-analizimizi mi yapacaksın?"

Dirseğime dayanarak doğruldum ve dudağımı ısırdım. "Bu seni rahatsız mı etti yoksa?"

"Yoo." Bana gülümsediğinde eğilip şirin gamzelerini öptüm. "Ama çok komik," diye devam etti. "Çoğu zaman analiz yapıyor, mantığa yatkın açıklamalar buluyor ve çözüm üretiyorsun. Bunların dışındaki zamanlardaysa tam bir kaçıksın."

"Kaçık değilim!"

"Ama çılgınca ilgi alanların var, manyağın tekisin. İnsanların oyun konsollarını paramparça ediyorsun." Bana sırıtarak baktı. "Sen bir ikilemsin, Demi Davis."

"Hem deli hem akıllı," diye kabullendim. "Nadir bulunan biriyim hakikaten."

"Her neyse." Hunter parmaklarının arka kısımlarını yanağımda gezdirdi. "Babanın onayını almak için uğraşıp durmamalısın. Zaten seni onaylıyordur. Ve bence tıp fakültesi yerine lisansüstü eğitim almayı tercih ettiğinde seni evlatlıktan reddetmeyecektir."

"Onun doktora dereceleri hakkında ne düşündüğünü bilmiyorsun, Hunter. Hayatım boyunca benim gerçek bir doktor olmamamla ilgili iğneleyici konuşmalar yapacaktır." O sırada telefonum titredi. "Kahretsin, kesin Josie aşağı inip biraz daha süs asmam için emir veriyordur."

Hunter'ın kaslı göğsünün üstünden uzanıp komodindeki telefonumu aldım. Hunter da fırsattan istifade elini aramıza kaydırıp göğsümü avuçladı.

Zevkle ürperdim ama ekranda babamın adını görünce keyfim kaçtı. Tam da lafının üstüne yazmıştı.

Mesajını açtığımda kaşlarımı şaşkınlıkla kaldırdım. "Ooo, çok ilginç."

"Ne oldu?" Hunter tembelce göğsümü okşuyordu.

"Babam yarın bizi brunch'a davet ediyor."

Hunter'ın eli donakaldı. "Bizi mi?"

"Evet." Yatakta doğrulup panik dolu yüzüne baktım. "Seninle tanışmak istiyor."

32

DEMI

Yılbaşı gecesinden birkaç gün sonra Hunter'la birlikte, kampüsteki Psikoloji bölümünün binasına doğru ilerliyorduk. Dönemin son dersiydi ve proje notlarımızı öğrenecektik. Ben uçar gibi yürüyordum ama Hunter'ın uzun adımları yavaş, yüzü asıktı. Babamla buluştuğumuzdan beri sürekli böyle asık suratlı geziyordu.

"Tanrım, biraz gülümsemeyi deneyemez misin?" dedim. "Ne kadar güzel bir gün baksana."

"Lanet hava eksi yirmi derece ve baban benden nefret ediyor. Hiç de güzel bir gün değil."

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. "Senden nefret etmiyor. Seni sevdi."

"Sevdi derken iğrendi demek istediysen evet, doğru söylüyorsun."

"Şimdi de iğrendiğini mi düşünmeye başladın? Birileri dramatikliğin dozunu kaçırıyor sanki."

"Birileri de gerçeklerle yüzleşmeyi reddediyor sanki," diye homurdandı Hunter. "Baban beni sevmedi."

Yine karşı çıkmak istedim ama babamın davranışlarına mantıklı bahane bulamıyordum artık.

Hunter'ın gururu daha fazla incinmesin diye bunu dillendirmek istemiyordum ama brunch cidden... berbat geçmişti.

Kötü bir sabahtı.

Ebeveyn dengesinin sağlanması için annemin de orada olmasını isterdim ama o hâlâ Florida'da olduğu için yemeğin başından

itibaren babama karşı Hunter'la ikimizdik. Geçmişi hakkında iki soru sorduktan sonra babam, Hunter'ın Greenwich'li zengin, şımarık bir züppe olduğuna kanaat getirmişti. Ama bu kesinlikle doğru değildi çünkü Hunter benim tanıdığım en aklı başında insandı ve çalışma etiği muhteşemdi.

Maalesef ki babam inanılmaz derecede önyargılı ve memnun edilmesi imkânsız biriydi. Yoksul bir hayata doğduğu için, ağzında gümüş kaşıkla doğan herkes ona göre hayata bir sıfır önde başlamış demekti.

Hunter'ın spor alanındaki başarılarından da hiç etkilenmemişti. Bununla onun kalbini kazanacağımızdan emin olduğum için sporda başarılı olmak için ne kadar çabalamak gerektiğinden falan bahsetmiştim ama babam sırf zoru oynamak için beni duymazdan gelmişti. Bunu bilerek yaptığını biliyordum çünkü futbolu çok severdi ve futbol oyuncularının çalışma etiklerinin mükemmel olduğunu söylediğini pek çok kez duymuştum.

Onun hâlâ Nico'yu desteklediği belliydi. Ama bir gün taraf değiştirmesini umuyordum çünkü ben sonuna kadar Hunter'ı destekliyordum.

"Sana zamanla ısınacaktır," dedim, Hunter'ın elini sıkarak.

Hunter kafasını yana eğdi. "Zamanla mı? Bu onu sık sık göreceğim anlamına geliyor."

Tereddüt ettim. Henüz resmi olarak çıkmıyorduk, bu yüzden babamla bir daha görüşüp görüşmeyeceğinden emin değildim. Bunun yanı sıra, ilişkimize bir isim koyana kadar bir şeyleri aleni bir şekilde yaşamak istemediğim için binaya yaklaşırken Hunter'ın elini bıraktım. Çünkü Pax ile TJ merdivende bizi bekliyorlardı.

"Vay, yeni çizmeler!" diye bağırdı Pax beni gördüğünde. İmrenen bakışları ayaklarımdaydı. Montumla uyumlu kahverengi kürkten çizgileri olan siyah çizmelerim gerçekten de yeniydi. "Bayıldım!" dedi Pax.

"Sağ ol! Ben de senin saçların için aynı şeyi söylemek isterdim ama... Kafana ne oldu öyle?"

Hunter da alaycı bir şekilde güldü. "Cidden Jax. Beğenmedim."

Gözlerimi devirdim. Pax'in gerçek adının ne olduğunu bilse de espri olsun diye hâlâ ona Jax diyordu. Pax de Hunter'ın seksi olduğunu düşündüğü için sesini çıkarmıyordu.

"Ne zaman yaptırdın?" diye sordum.

"Ve neden?" dedi TJ, gülmemeye çalışırken.

Pax dramatik bir şekilde iç geçirerek elini siyah saçındaki yeşil tutamların arasından geçirdi. "Geçen hafta. Nedenine gelince, kozmetoloji okuyan kız kardeşimin sınavları yaklaşıyor. Saçlarımda boya pratiği yaptı."

"Yalan söylemeyeceğim," dedim. "Berbat olmuş."

"Tanrım, sağ ol dostum." Göz kırptı. "Dün geceyi birlikte geçirdiğim çocuk beğenmemiş gibi değildi."

"Güzel." Hunter onunla beşlik çakmak için elini kaldırdı.

Jax... of, kahretsin, ben de bu ismi kullanmaya başlamıştım. Pax ona beşlik çaktıktan sonra ocak ayının soğuğundan kaçmak için hemen binaya girdik. TJ'in merakla Hunter ve bana baktığını fark ettim ama hiçbir şey söylemedi.

Amfinin ortasında bulunan her zamanki yerimize geçtik ama bu sefer Hunter, Pax'in benim yanımdaki yerini kaptı. Bunun üzerine TJ yine bize doğru bir bakış attı.

Profesör Andrews, peşinde iki asistanla birlikte amfiye girince içim kıpır kıpır oldu. Evet! Ya benim gözlerim görmek istedikleri şeyi görüyordu ya da asistanlar gerçekten not verilmiş ödevlerimizi taşıyordu.

"Günaydın, hanımlar ve beyler. Pekâlâ... Bu dersi verdiğim daha önceki yıllarda, sırf öğrencilerime eziyet olsun diye notları dersin sonunda açıklardım. Eh... bu, benim psikolojik duru-

mum hakkında ne söylüyor emin değilim tabii..." Andrews bize sırıtarak bakıyordu. "Ancak bugün sağımdan kalktım."

Profesör bugün belki de son dersimiz diye hiç de tipik olmayan şekilde espritüeldi. Sonra, ödevlerimizi taşıyan asistanlar sıraların arasına gelip isimlerimizi okumaya başlayınca öğrenciler tek tek kalkıp ödevlerini aldılar.

Herkes projeler üzerinde ikili olarak çalışmış olmasına rağmen hepimizin ödevine ayrı ayrı not verilmişti. Adım söylendiğinde sıramdan fırladım ve ödevimin bulunduğu zarf dosyayı alır almaz hemen açtım. Yanımdaki Hunter da aynı şeyi yapıyordu.

Kapak sayfasına zımbalanmış kâğıdı gördüğümde neredeyse çığlık atacaktım.

A artı almıştım.

Muhteşem!

Merakla Hunter'ın kâğıdına baktım. "Kaç almışsın?"

"B eksi." Notundan gayet memnun görünüyordu. Ödevinin son okumasını ben yapmıştım ve mükemmel olduğunu söylemiştim. Belki de bazı konularda daha fazla detaya girmemiz gerekiyordu. Bu yüzden not yerindeydi.

Kendi ödevimin sayfalarını karıştırmaya başladığımda Andrews'un kenar boşluklarına notlar yazdığını gördüm. Okuduğum şeylerin hepsi övgüydü ve egomu okşamışlardı.

Olağanüstü bir anlayış kabiliyeti!

Çok akıllıca!

Etkileyici...

Narsistlerin, davranışlarının farkında olmasını sağlamak için kullanılabilecek muhtemel danışmanlık taktiklerinden bahsettiğim kısmın yanına "HARİKA bakış açısı!" yazmıştı. İltifatları okudukça gururum daha da okşanıyordu. Ve bunlar, organik kimya dersinden aldığım A artı notundan çok daha tatmin ediciydi. Benim için doğru olan buydu.

Hunter kulağıma fısıldamak için eğildi. "Şu anda o kadar sexi görünüyorsun ki..."

Kaşlarımı çattım. "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle," derken nefesi yanağımı gıdıkladı. "Sebebi, yüzündeki kendini beğenmiş ifade. Akademik bir şey yüzünden tahrik olacağımı asla düşünmezdim ama... Şu anda kısmi olarak sertleşmiş durumdayım, Kısmi."

Kısık sesle güldüm. Ama dönüp ona bakınca gözlerindeki şehveti gördüm ve şaka yapmadığını fark ettim.

Birden boğazım kuruyunca yutkunmaya çalışıp dikkatimi dağıtmak için TJ'e döndüm. "Senin notun nasıl?"

"A aldım," dedi. Pax de B almıştı. Anormal Psikoloji dersi hepimiz için başarılı geçmişti.

Son ders olduğu için yirmi dört saat kesintisiz dinleyebileceğim bir konuyla ödüllendirildik: Seri katiller. Suçla ilgili programlar izleyerek geçirdiğim saatleri sayarsak hayatımın oldukça büyük bir kısmını oluşturduklarını söyleyebilirdik.

Andrews, beni fazlasıyla heyecanlandıran, dehşet verici bir davayla başladı. On dakika kadar anlattı ama katilin adını söylemedi. Hunter'ın kolunu kavradım. "Harold Howarth'tan bahsediyor!" dedim.

"Kimden?"

"Katil Beyin Cerrahları'nın bir bölümünde bu adam konu alınmıştı." Bu bölümü izledikten hemen sonra babamı aradığımı hatırlıyordum. Hastalarının frontal lobuna asla zehir enjekte etmemesini söylediğimde kafamın iyi olup olmadığını sormuştu.

Oturduğum yere iyice yerleşirken neredeyse elimi Hunter'ın dizine koyacaktım. Onun koltuğunda birlikte otururken hep bunu yaptığım için artık alışkanlık olmuştu ama bu sefer kendimi tutmak zorunda kaldım. Aramızdaki şeyin ne olduğunu çözene dek insanların içinde birbirimize dokunmak yoktu. Ama

bakışlarımın ona kayıp durmasına engel olamıyordum. Keşke bacağına dokunabilseydim. Ya da daha iyisi, elimi pantolonunun içine kaydırıp aletini kavrayabilseydim. Cidden bu çocuğa sürekli dokunmak istiyordum.

Bazen onu o kadar çok istiyordum ki odasına girdiğimde kapıyı bile kapatmasını beklemeden üstüne atlıyordum. Bugün de o günlerden biriydi ama maalesef yatak odasında değildik ve bedenim hiddetle zonkluyordu.

Andrews dersi bitirdiğinde bacaklarımın arası resmen sızlıyordu. Derse katılımımız için bize teşekkür ettiğini ve şans dilediğini bile zar zor duydum. Başka bir gün olsa amfiden hemen çıkmaz, ona minnettar olduğumu belirtmek için yanına giderdim ama sanırım bu seferlik uzunca bir e-posta göndermekle yetinecektim.

Amfiden çıkarken o kadar tahrik olmuş durumdaydım ki aklım başımda değildi sanki. Sabırsız bakışlarımı geniş koridorda gezdirdim. Okula arabayla gelmemiştik ve birlik evine yürüyecek kadar sabrım yoktu. Bu yüzden Pax ile TJ önümüzde ilerlerken Hunter'ın elini tuttum ve onu çekiştirerek köşeden döndürdüm.

33

HUNTER

Demi beni en yakındaki kapıdan içeri itti. Neyse ki masaları ve sandalyeleri yarım daire şeklinde dizilmiş odanın ışıkları açık değildi ve perdeleri kapalı olsa da içerisi sadece gölgeliydi. Jaluzilerin arasından içeri birkaç güneş ışığı huzmesi süzülmüştü.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum gülerek.

Demi hızla kapıyı kapattı. "Amfide sana dokunamadığım için kafayı yiyecektim. Oracıkta pantolonunu aşağı çekip üstüne tırmanmama az kalmıştı."

Kasıklarım gerildi. Bu çok seksiydi. Demi ve ben her an birbirimizin üzerindeydik. Neredeyse bağımlılık haline gelmişti. Ayrıca bunu dillendirmeye utanıyordum ama bu durum hokey performansımı hiçbir şekilde etkilememişti... Bu da demek oluyordu ki şu bekâret yemini tamamen saçmalıktı. Hatta son günlerde daha iyi oynamaya başlamıştım.

Bu konuyu Demi'yle konuşmaktan kaçınıyordum çünkü benimle dalga geçeceğinden, bu zamana dek Oz Büyücüsü hikâyesindeymiş gibi davrandığımı söyleyeceğinden korkuyordum. "Başından beri iyi bir kaptan ve takım arkadaşı olma gücüne sahiptin, Hunter! Suçluluk duygusu ve baban gibi bencil bir pislik olma korkusu yüzünden bunu göremedin," falan diyebilirdi.

Durumumu böyle açıklayacağından emindim.

Sanırım benim de almam gereken bir ders vardı. Geçen sezonki hovardalıklarım beni yaralamıştı. Bu sezona başlarken aletime değil, takımıma öncelik vermeye karar vermiştim. İyi

bir kaptan olmak istemiştim. Bir diğer isteğim de sadece kendi ihtiyaçlarına önem veren narsist herifin teki olmadığımı kendime kanıtlamaktı. Geçen sene takımım için her şey mahvolunca adeta bir uykudan uyanmıştım. O maçı kaybettiğimizde düşündüğüm ilk şey, babamla gerçekten de tıpatıp benziyor olabileceğimiz olmuştu.

Yıllar önce babam bana bunu ilk söylediğinde betim benzim atmıştı. Kendimi aşırı pis hissetmiştim ve onun gibi bir pislik torbası, bir egomanyak olabileceğim düşüncesi beni çok korkutmuştu.

Ama Demi'yle birlikte olmak, her gece yatağa mutlu girmemi ve her sabah antrenmana kendimi tamamen verebilmemi sağlamaktan başka bir şeye neden olmamıştı. Şimdiye kadarki maçlarda da tüm rakiplerimizi ezip geçmiştik.

Demi kollarını boynuma sarıp beni öpmek için başımı aşağı çekti. Tanrım! Onu öpmeye bayılıyordum. Onunla sevişmeye bayılıyordum. Onunla her şeyi yapmayı seviyordum.

Aramızdaki bu şeyin bir *rebound* ilişkisinden ve seksten fazlası olduğunu ikimiz de biliyorduk. Ama ne olduğundan tam emin değildim ve her şeyi mahvetmemek için ona bir şey sormak istemiyordum.

Beni kapıya dayadığında bir kahkaha attım. Sonra daha gözümü bile kırpmadan kapıyı kilitledi, kemerimi çözdü ve pantolonumla boxer şortumu indirip ağırlaşmış aletimi ortaya çıkardı.

"Aman Tanrım, son iki saattir bunu öyle fena istiyorum ki," diye mırıldandı Demi, acı çekiyor gibiydi. "Hatta sürekli istiyorum."

"Al, senin olsun o zaman," dedim boğuk sesle.

Önümde dizüstü çöktüğünde tüm vücudum beklentiyle gerildi. Islak dudakları aletimi sardığındaysa zevkle tısladım. O da inledi ve kahverengi gözlerinde bir ışıltıyla bana baktı. "Bunu ağzımda hissetmeye bayılıyorum."

"Şu oral takıntını ne yapacağız?" diye sataştım. Bir yandan da aletimi onun seksi ağzına doğru itmemek için kendimi tutuyordum.

Demi bunu fark ederek güldü. "Geçen gün yine şeker yemeye ihtiyaç duyduğumda bana ne demiştin? Bu ciddi bir problem. Ama canım aletini çektiğinde oral takıntım hiç sorun değil, öyle mi?"

Sırıttım. "Tam üstüne bastın."

Demi bana dilini çıkardığında hemen fırsattan istifade edip aletimi ağzına daldırdım.

"Of, harika." İki elimi de kafasının arkasına götürüp ona rehberlik etmeye başladım.

Koridordan sesler geliyordu ama bu umurumda değildi. Demi, dünyada bizden başka insanların da yaşadığını unutturuyordu bana. Bu odadaki, bu binadaki, bu gezegendeki tek insanlar bizdik sanki. Onun içindeyken yalnızca ikimiz var oluyorduk. Aletimi emdiğinde, okşadığında ve yaladığındaysa benim için sadece o vardı.

Demi yutkunup hevesli dilini aletimin ucunda dolandırdı. Parmakları da üzerimde aşağı yukarı kayıyor, hafifçe sıkıyordu.

Kendimi tutamayıp kalçamı ona doğru ittirdim. Hayalarım karıncalanmaya başlamıştı. Beni bu odaya çektiğinde aklımdan onu duvara yaslayıp becermeyi geçirmiştim. Ama bu yaptığı o kadar iyi hissettiriyordu ki böyle devam ederse daha onun içine giremeden boşalacaktım.

"Bebeğim," diye mırıldandım, onu durdurmaya çalışarak.

Demi kocaman gözlerini bana dikti. Dudakları hâlâ aletimin ucundaydı. Bu, hayatımda gördüğüm en seksi manzara olabilirdi. Başparmağımı, O şeklini almış ağzının kenarında gezdirdim.

"Boşalmak üzereyim," dedim. "Buraya seks yapmak için geldiysen bunu yapmayı kesmelisin."

Ağzını üzerimden çektiğinde ıslak bir ses çıktı. "Hayır, şu anda seni tatmin etmek istiyorum. Ağzıma boşalırken inleyerek adımı söylediğini duymak istiyorum."

Tanrım. Bu kız beni öldürecekti.

Tatlı işkencesine geri döndüğünde otuz saniye içinde ona istediği şeyi verdim.

"Demi," diye inledim, orgazmın doruklarına ulaşırken. Dudaklarını sıkıca aletime sarıp ona sunduğum şeyi son damlasına kadar yuttu. Ölmüştüm. Beni öldürmüştü. O kadar mükemmeldi işte.

Ben yükseklerden aşağı süzülürken Demi hâlâ sert olan aletime öpücükler konduruyordu. Sonra onu pantolonumun içine geri koyup elinin tersiyle ağzını silerek ayağa kalktı. Fermuarımı çekerken de parmak uçlarında yükselerek beni öptü.

Öpücüğü derinleştirdim. Dilinde kendi tadımı aldığımda neredeyse tekrardan başlamak isteyecektim. İçim ürperdi.

"Sen iyi misin?" diye takıldı.

"Şahaneyim," dedim çatallanan sesimle.

Demi sırıtıp bir süre beni inceledi, sonra kapının kilidini açtı. Koridora çıktığımızda parlak floresan ışıklar anlık körlük yaşamama neden oldu.

"Bu akşam bize gelecek misin?" diye sordu Demi, koridorda ilerlemeye başlarken.

"Gelemem. Hollis'le bir şeyler içmeye çıkacağız. Ama şimdi gelip onunla buluşma vakti gelene kadar seninle takılabilirim."

"Yuuuuh!"

"Beni yuhalama."

"Nedenmiş? Sen beni sürekli yuhalıyorsun ya."

"Çünkü ben daha çocuğum, Kısmi. Sen böyle şeyler yapmak için fazla olgunsun. Kendine biraz saygın olsun."

Demi kahkaha atmaya başlayınca gülümsedim. Onu güldürmeyi seviyordum.

"Aslında buluşmayı iptal ederdim ama Hollis önemli olduğuna vurgu yaptı."

Demi yürümeyi kesti. "Pardon? Mike Hollis, bir şeyin önemli olduğunu mu ima etti?"

"İma etmedi, açıkça söyledi. Bu sabah beni kenara çekti ve akşam bir şey konuşabilir miyiz diye sordu."

"Ama bugün pazartesi. Neden evde ki?"

Kaşlarımı çattım. "İş yerini arayıp hasta olduğunu söyledi ama bana hiç hasta görünmedi."

"Umarım her şey yolundadır."

"Yolundadır büyük ihtimalle. Hollis fazlasıyla dayanıklıdır. Eminim konuşmak istediği şey öyle ciddi bir mesele değildir. Rupi'ye doğum gününde ne alacağını falan soracaktır."

"Doğum günü yaklaşıyor mu?"

"Evet ve buna bayılacaksın. Kızın doğum günü... sıkı dur... 14 Şubat."

Demi keskin bir nefes aldı. "Sevgililer Günü! Aman Tanrım! Zavallı Mike. Kendini aşması gerekecek. Ona bir midilli alsa ancak yeter."

Alaycı bir kahkaha attım.

Lobiye vardığımızda TJ'in birkaç metre ötede, asistanlardan biriyle konuştuğunu gördüm. Bizi gördüğünde dudaklarını büzdü. Durup dururken böyle bir tepki vermesi saçma geldi ama sonra, bakışlarının kasıklarımda olduğunu fark ettim.

Kafamı eğdiğimde dilimin ucuna gelen küfrü yuttum. Demi fermuarımı yukarı kadar çekmemiş olmalıydı çünkü fermuar açılmıştı. Kimseye belli etmeden hemen çektim ama TJ'in yüzündeki güvensiz bakışı silemedim.

•

Benden önce bara gelip bir masaya yerleşmiş olan Hollis'in karşısına oturdum ve garsonu çağırdım. Hollis on dakikadır burada olmasına rağmen henüz sipariş vermemişti. Ben geç kalmıştım çünkü Demi'nin evinden çıktığımda ön camım bir metre buz tutmuş haldeydi. Tüm buzu kazıyacağım derken kıçım donmuştu.

"Kusura bakma, buz kazımakla meşguldüm," diye homurdandım.

"Lanet olası buz bence yasaklanmalı."

"İklime bu hislerini iletirim, Michael."

Garson kız biramı getirdiğinde ona teşekkür mahiyetinde gülümsedim. Mike da sırf adı yüzünden sevdiğine inandığım Boom Sauce'unu aldı ve bira tenekelerimizi birbirine vurduk.

"Eee, neler oluyor?" diye sordum. "Aynı evde yaşamamıza rağmen ne diye kışın ortasında beni Malone's'a sürükledin?"

Hollis birasının ağzıyla oynuyordu. "Dışarı çıkmak istedim." Omuz silkti. "Senin hayatın nasıl gidiyor? Hâlâ Demi'yle görüşüyor musun? Koç, domuz almanızı kabul etti mi?"

Konuşmayı ertelediğini fark etsem de bu seferlik bir şey demedim. Hollis o kadar dramatik biriydi ki ona baskı yapmak hiddetlenerek çıkıp gitmesine neden olabilirdi. Bu yüzden henüz bir şey demeyip huzurla biramı içmek istiyordum.

"İyi gidiyor. Notlarım iyi. Hâlâ Demi'yle görüşüyorum. Ve hayır, koç hâlâ domuz için yeşil ışık yakmadı." Bir süre düşündüm. "Şimdi fark ettim de, domuz gelirse Pablo gidecek demektir." Kahretsin, ona veda etmeye hazır olduğumu sanmıyordum.

"Dostum, artık vakti geldi bence. O küçük şey ne kadar pis kokuyor farkında mısın? Yumurtaların yabanda olmaması gerekir."

Güldüm. "Ben artık kokuyu fark etmiyorum bile."

"Eve evcil hayvan almalıyız," dedi Hollis.

"Hı hı, tabii. Sanki Rupi izin verir de... Evcil hayvanın olursa ona göstereceğin ilgi azalır."

"Doğru. Zaten sadece hafta sonları bile ona ilgi göstermek yeterince zor." Hollis gözlerini ovaladığında aşırı bitkin olduğunu fark ettim. Sürekli New Hampshire'a gidip gelmenin onu yorduğunu biliyordum ama şimdi durum daha da kötüleşmiş görünüyordu. Sanki yıllardır doğru düzgün uyumuyormuş gibi gözleri şişmişti.

"Yarın ailenin yanına gidecek misin yoksa yine hasta olduğunu mu söyleyeceksin?" diye sordum.

"Gideceğim." Birasından hızlı bir yudum aldı. "Dürüst olmak gerekirse artık sigorta satmak istemiyorum, Davenport. Oradan nefret ediyorum. Tekrar memlekete dönmüş olmak berbat bir şey. Babamla çalışmak daha da berbat. O adam tam bir kaçık."

"Tabii, tek kaçık o."

"Öyle! Bütün gün saçma sapan espriler yapıp duruyor."

Ona öylece baktım. "Çektiğin işkenceyi hayal bile edemiyorum doğrusu."

"Değil mi ama?"

Yaptığım imayı hiç anlamamıştı. "Neden Hastings'de iş bulmaya çalışmıyorsun?" diye önerdim.

"Çalıştım ama kimse eleman aramıyor. Ya da en azından benim istediğim türde iş yok. Benzincide mezarlık bekçiliği için ilan vardı ama bu işin mantığı ne? Bütün gün uyuyup bütün gece işte olacağım. Maaşı da bok gibi."

"Eleman arayan olduğunu duyarsam sana haber veririm."

"Sağ ol."

"Şimdilik hafta içi tam zamanlı sigorta satma işine, hafta sonu da tam zamanlı Rupi işine devam etmelisin sanırım."

"Dostum, o kız cidden tam zamanlı iş gibi," dedi ama bunu söylerken sırıtıyordu.

"İlişkinize akıl sır ermiyor gerçekten."

"Tabii ki ermez. Bizim ilişkimiz insan aklını aşıyor."

"Bu da ne demek?"

"Tam olarak o demek," dedi kibirle. Ama sonra mavi gözleri tekrar ciddileşti. Mike Hollis'in yüzünde sık sık görülebilecek bir ifade değildi bu. "Ama o daha ikinci sınıfta, dostum."

"Rupi mi? Eee, n'olmuş?"

"Mezun olmasına iki buçuk yıl var. Yani iki buçuk korkunç yıl boyunca memlekete gidip gelmem ve kaçık babamla sigorta satmam gerekecek."

Biramı masaya koydum. "Rupi'den ayrılmayı mı düşünüyorsun yoksa?"

Hollis bana dehşetle baktı. "Ne? Delirdin herhalde! Tabii ki hayır. Az önce onunla ilişkimizin insan aklını aştığını söyledim ya."

"Doğru. Pardon, unutmuşum." Tekrar yüzünü inceledim. "Peki buraya tam olarak ne konuşmaya geldik? İşinden nefret ediyorsun. Eve dönmüş olmaktan ve sürekli yollarda olmaktan nefret ediyorsun. Rupi'nin iki yıl daha okuyacak olmasından da nefret ediyorsun. Ama Rupi'yi seviyorsun."

"Hepsine evet."

Dudaklarımı büzdüm. "Pekâlâ, sana bir şey sorayım. Eğer bu nefret ettiğin şeylerin hiçbiri olmasaydı şu anda ne yapıyor olurdun?"

"Anlamadım."

"Farz et ki ne iş, ne sürekli işe gidip gelmek ne de diğer şeyler için endişe etmek zorunda değilsin. O zaman ne yapıyor olurdun?"

"Ben..." Duraksadı. "Şey... Aptalca bir şey, boş ver."

"Söyle," dedim. "Şu meseleyi çözelim."

Hollis içkisinden bir yudum daha aldı. "Seyahat ederdim," diye itiraf etti sonunda. "Dünyada ne kadar çok ülke var, farkında mısın? Düzinelerce resmen!"

"Yüzlerce," diye düzelttim.

"Delirme şimdi. Sadece yedi kıta var, nasıl yüzlerce ülke olsun? Hesabın yanlış. Ama evet, istediğim bu. Kahrolası dünyanın her yerini dolaşmayı, yeni insanlarla tanışıp yeni kültürleri görmeyi, tuhaf tuhaf yemekler yemeyi isterdim. Ah, Rupi de var tabii. Onunla trenlerde, uçaklarda ve develerin olduğu bir yere gidersek de devenin üstünde sevişirdim."

"Bir dakika, gezi hayallerinde Rupi de mi var?"

Başını hızla salladı. "Başka nerede olacaktı?"

Ben de düşünceli bir şekilde kafamı salladım. "Sana bir tavsiye vereyim. Bu konuyu Rupi'yle konuş. Ne kadar yorulduğun konusunda dürüst ol ve onunla birlikte seyahate çıkmak istediğini söyle. Belki de önümüzdeki yaz için bir şeyler planlayabilirsiniz. Böylece gelecekten bir beklentin olur, New Hampshire'a gidip gelirken de bununla motive olursun."

Hollis gözlerini kısmış halde bana bakıyordu.

"Ne?" dedim.

"Sen her zaman bu kadar akıllı mıydın yoksa ben hep bu kadar aptal mıydım?"

Sırıttım. "Bu soruya cevap vermemeyi seçiyorum."

34

DEMI

Ocak ayının sonunda Hunter'la ilişkimize hâlâ bir isim koymamıştık. Kendimizi akışa bırakmış gibiydik aslında. Düzenli bir şekilde seks yapıyor, sarılıp yatıyor, mesajlaşıyor, birbirimize tavsiyeler veriyorduk. Hokeyi hâlâ sevmesem de onun maçlarına gidiyordum. O da suç programlarını rahatsız edici bulsa da benimle birlikte izliyordu.

Brenna'nın tabiriyle durum ilişkimiz vardı. Ama Pippa'ya göre birbirlerine kız arkadaş ve erkek arkadaş olarak isim koymamış evli bir çifttik.

Bence Pippa haklıydı. Hunter benim erkek arkadaşımdı, ben de onun kız arkadaşıydım. İletişim konusunda fazlasıyla yetenekli iki insan olmamıza rağmen ikimizin de bu konuyu henüz açmamış olması çok komikti. Benim onunla konuşmama nedenim belliydi ama Hunter'ı neyin engellediğini bilmiyordum.

Ben ilişkiler bir taahhüt meselesi olduğu için korkuyordum. Ya Hunter'ı erkek arkadaşım olarak kabul ettiğimde her şey değişirse ne yapardım? Ya Hunter birden onu bağladığımı ya da kısıtladığımı hissedip başka yerlere bakmaya başlarsa? Bu mantıksız bir korkuydu, evet. Ama Nico'nun beni aldattığını düşündüğümde korkum daha da artıyordu.

Hunter'la ilişkimizin belirsizliği benim için kaygı vericiydi. Tüm insanlarda var olan bir şeyleri tanımlama ihtiyacı bende de vardı doğal olarak. Çünkü tanımlar bizi rahatlatırdı. Ama ben hangisini daha çok istediğimden emin değildim. Hunter'la ilişki-

mize isim koymayı mı yoksa reddedilmekten kaçınmayı mı? Bu yüzden şimdilik bu konuyu açmıyordum. Hunter da öyle.

Bir üst lige geçmek için son maçlara kalmışlardı ve son bir haftadır çok çalışıyorlardı. Antrenmanları fazlasıyla zorlu olduğu için onu ne zaman görsem her yeri yara bere kaplı oluyordu. Bu akşam ağrısı biraz fazla olduğundan dolayı ona biraz dinlenmesi için zaman tanımaya karar verip arkadaşlarımla dışarı çıkmıştım. Çünkü onunla buluşup da kendimi kucağına atmamam gibi bir şey söz konusu değildi.

Fakat Hunter bütün gece yalnız olmak istemiyordu. Vücudunun, bereli ve beresiz çeşitli kısımlarının fotoğraflarını gönderip duruyor ve yanına gidip oraları öpmemi istiyordu. En sonunda Pippa'nın sözünü kesmek ve "Bir saniye bekler misin? Şuna defolup gitmesini söyleyeyim," demek zorunda kaldım.

BEN: Arkadaşlarımla birlikteyim, keşiş. Dünya senin etrafında dönmüyor.

HUNTER: Tabii ki dönüyor.

BEN: Anlıyorum. Babanı mı örnek alıyorsun?

HUNTER: Aman Tanrım, haklısın. Özür dilerim. Dünya benim deniz kabuğum değil. Ben sadece inci denizinde yüzen yalnız bir inciyim.

BEN: Mantıksız bir örnek. Şimdi beni rahat bırak. Arkadaşlarımla zaman geçiriyorum.

HUNTER: İyi!

Telefonu masaya bıraktım. "Kusura bakmayın, bunu yapmam gerekiyordu," dedim arkadaşlarıma.

Pippa ve TJ ile birlikte kampüs barlarından birinde dar bir kabin masaya sığışmıştık. Corinne de birazdan gelecekti ve bu, kasım ayındaki olaydan sonra onunla üçüncü buluşmamız olacaktı.

İlk buluşmamız aşırı tuhaf geçmişti. Pippa'nın evinde film gecesi yapmıştık ama içimden, Corinne'le tek kelime konuşmak gelmemişti. Ona her baktığımda eski sevgilimle çıplak olduğu bir resim canlanıyordu gözümde. İkinci buluşma daha iyi geçmişti çünkü işin içinde alkol vardı. Ama o zaman da birkaç bardak fazladan tekila içince aldatılan kadın öfkesine tutulmuş ve ona birkaç iğneleyici yorum yapmıştım. Bu akşam öyle bir şey yapmayı düşünmüyordum.

Telefonumun ekranı yine yanınca onu ters çevirdim. "Bu çocuk..." diye mırıldandım.

"Hokeyci çocuk mu?" dedi Pippa gülerek.

"Evet. Her yeri yara bere kaplı olduğu için bu akşam evde dinleniyor. Tabii canı sıkılmış. Canı sıkılınca sinir bozucu oluyor."

"Hepsi aynı değil mi zaten?"

"Hey, ben sıkıldığımda kimsenin sinirini bozmam," diye karşı çıktı TJ. Bir yandan da onu içmeye zorladığımız daiquiri kokteylinin içindeki pipeti döndürüp duruyordu.

Aslında bu akşam kız kıza çıkacaktık ama TJ gelemeyeceğini duyduğunda bayağı üzülünce ben de gelebileceğini, ama Kızlar Gecesi kurallarına uyması gerektiğini söylemiştim. Kural, bir sürü parlak renkli içecek sipariş etmekti.

"Sizin aranızda ne var?" diye sordu merakla. "Sanki arkadaşça takılmalar başka bir şeye dönüştü gibi."

"Şey, evet," diye cevap verdi Pippa benim yerime. "İkisi evliler."

TJ şoke olmuş gibiydi. "Gerçekten mi?"

Güldüm. "Hayır, gerçekten değil. Ama birlikte çok vakit geçiriyoruz." İçinde şatafatlı, mor bir şemsiye olan parlak pembe

içkimi elime aldım. "Sanırım bu, çıkıyoruz demek oluyor ama tam olarak emin değilim. Henüz o konuşmayı yapmadık."

"Yapmadınız mı?" Pippa bir kaşını kaldırdı. "Aylar oldu, D. Ya başkalarıyla da yatıyorsa?"

"Yatmıyor."

"Tabii ki de yatıyor," dedi TJ gözlerini devirerek.

İkisine de kaşlarımı çatarak baktım.

Pippa, "Hey, bana öyle bakma. Ben yatıyor demedim ki. Bu dedi," diye karşı çıktı, TJ'in kolunu dürterek.

TJ düşmana teslim olur gibi ellerini havaya kaldırdı. "Elçiye zeval olmaz. Tabii ki başkalarıyla yatıyor ve bunu sana, üniversiteli erkeklerle dolu bir yurtta kalan üniversiteli bir erkek olarak söylüyorum. Eğer bir erkek üzerinde hak iddia etmezsen, sana garanti verebilirim ki başka kadınlarla da görüşecektir."

"Yani... TJ haklı olabilir," dedi Pippa yavaşça.

"Ayrıca bir hafta kadar önce kızlarla dışarıdaydı," diye devam etti TJ. "Başkalarıyla birlikte olduğu belli."

Omurgamdan buz gibi bir ürperti geçti. "Ne kızı? Sen nereden biliyorsun?"

"Instagram'da gördüm."

"Instagram'da gördün," diye tekrar ettim kuşkulu bir sesle.

TJ kafa salladı. "Briar'da okuyan pek çok insanı takip ediyorum. Birisi, hokey takımının katıldığı bir partide çekilmiş bir fotoğraf paylaşmış. Tam olarak neresi bilmiyorum ama Davenport fotoğrafta bir kızı öpüyor."

Saçmalık, diye cevap vermek istedim.

Ama şüphe sarmaşığı, dallarını kalbimden boynuma doğru uzatıp boğazımı sıkmaya başlamıştı. Hunter geçen hafta gerçekten de benim katılmadığım bir partiye gitmişti ama bu illa ki orada bir şeyler oldu demek değildi. Dahası, onunla resmi olarak çift değildik bile.

Yanağımın içini sertçe ısırdım. Dişlerimin neden olduğu acı, kalbimin acısının yanında hiç kalırdı gerçi. Midem düğüm düğüm olmuştu. Titrek parmaklarla telefonumu çevirip ekrana baktım. Hunter'ın son mesajı öpücük atan emojiydi.

Mesajı açmadım. Birden, başka kimlere böyle öpücük attığını merak eder olmuştum.

"Senin için bir ekran görüntüsü aldım," dedi TJ. "Ama sildim."

"Ne? Neden?" diye gürledi Pippa.

Bana bakarken TJ'in gözlerinde hüzün vardı. "Çünkü sorun çıkarmak istediğimi düşünmeni istemedim. Geçenlerde Hunter'ın arkasından konuştuğumuzda nasıl rahatsız olduğunu unutmadım."

"Thomas Joseph," dedi Pippa sertçe. "Telefonunu çıkar ve o fotoğrafı silinenler dosyasından kurtar. Eminim hâlâ oradadır."

TJ telefonunu karıştırırken kalbim deli gibi atıyordu. Neredeyse fotoğrafı bulamamasını umacaktım. Öyle bir fotoğrafın var olmasını istemiyordum. TJ'in hayal gücünün eseri olmasını istiyordum.

"İşte burada!" dediğinde karnımdan kurşun yemiş gibi oldum.

TJ telefonu bana doğru itti. Pippa da bakabilmek için masanın üstünden uzandı.

Fotoğrafta beş erkek, birkaç tane de kız vardı. Tanıdığım birkaç kişiyi görebiliyordum: Matt Anderson ve Jesse vardı. Şu köşedeki Mike Hollis gibiydi ama emin değildim. Matt, kolunu gülümseyen, kızıl saçlı bir kızın omzuna atmıştı. Jesse'nin yanındaysa sevgilisi Katie olduğunu düşündüğüm bir kız vardı. Ama Hunter'ı göremiyordum.

Ah. İşte oradaydı.

TJ haklıydı. Hunter gerçekten de fotoğrafta vardı.

Ve gerçekten de başka bir kızı öpüyordu.

35

DEMI

Kalbim dehşetle dolmuş, nefes borum sıkışmıştı. Sarışının dudakları, Hunter'ın ağzını hapsetmişti ve bu an, sanki benim görmem için bu fotoğrafla ölümsüzleştirilmişti.

Kıskançlık ve öfke bir araya gelip midemi sıkıştırmaya başladı. Ama bu duyguların ikincisini hissediyor olmamalıydım.

"D?" dedi Pippa.

Yüzüme kayıtsız bir ifade yerleştirdim. "Zaten ilişkimizi resmileştirmedik."

Pippa ne düşündüğümü hemen anladı. "Ah, tatlım. Bu fotoğrafın ne zaman çekildiğini bilmiyoruz ki."

TJ araya girdi. "Altı gün önce paylaşıldı."

"Bu, altı gün önce çekildiği anlamına gelmez," diye karşı çıktı Pippa.

"Niye eski bir fotoğrafı paylaşsınlar ki?"

"Sen ciddi misin şu anda? İnsanlar bunu sürekli yapıyorlar! TBT, FBF etiketleri var ya!"

"Ama bu fotoğrafta o etiketlerin hiçbiri yok," dedi TJ.

"Belki de yazmayı unutmuşlardır. Bilmiyorum."

"Neyi bilmiyorsun?" diye sordu o sırada üçüncü bir ses.

Kafamı kaldırınca Corinne'in geldiğini gördüm. Bol bir kazakla dar kot pantolon giymiş, kıvırcık saçlarını sarı tokayla toplamıştı. Masada yanıma oturunca daha da sıkıştık.

"Demi'nin çıktığı çocuğun olduğu bir fotoğraf hakkında konuşuyoruz," diye açıkladı Pippa.

Corinne, "Hokeyci çocuk mu?" diye sordu.

"Evet." O korkunç soğukluk yine içimde dolanmaya başladı.

"Hangisi?" dedi Corinne telefonu alarak.

Hunter'la sarışına işaret ettim. Fotoğrafta hâlâ öpüşüyorlardı.

Kahretsin. Fotoğrafa tekrar baktığımda ikisini birbirlerinden uzak görmeyi ummuştum halbuki.

Corinne fotoğrafı inceledi. "Görüştüğün çocuk bu mu?"

"Evet."

"Hadi ya." Benim için gerçekten üzgün gibiydi. Belki de sadece acıyordu. Zavallı Demi, sürekli aldatılıyor.

Pippa telefonu geri alıp ekranı uzun uzun incelemeye başladı. "Yok yok, bu kesin eski bir fotoğraf," dedi sonunda. "Bu kızı tanıyorum." Matt Anderson'ın yanındaki kızıl saçlı kızın yüzüne parmağıyla vurdu. "Jenny bu."

"Jenny kim?" diye sordu Corinne.

"Birinci sınıfta birlikte oyunculuk dersi almıştık." Pippa hem rahatlamış hem de zafer kazanmış gibi görünüyordu. "Bu fotoğraf çok önce çekilmiş, D. Emin olabilirsin."

"Nasıl bu kadar emin oluyorsun?" Neredeyse göğsümde yeşeren umut yüzünden utanacaktım.

"Çünkü bu kız artık bizim okulda değil. Bir yıldan uzun süre önce Kaliforniya Üniversitesi'ndeki oyunculuk bölümüne geçiş yaptı."

"Gerçekten mi?"

"O olduğunu nereden biliyorsun?" diye sordu TJ. "Net bir fotoğraf değil. Ya da belki de arkadaşlarını ziyaret etmek için buraya gelmiştir, bilemezsin."

"Bir dakika. Jenny'nin Instagram hesabını bulayım da fotoğrafları karşılaştıralım. Sizi biraz bekleteceğim, hanımlar ve beyler." Önemli bir göreve çıkmış edasıyla telefonuna doğru eğildi.

Yeni dönemdeki dersleriyle alakalı konuşmaya başlayan Corinne'i dinlemeye çalıştım ama Pippa tatmin olmuş gibi bağırınca dikkatim anında ona döndü.

"Bakın!" Telefonunu TJ'inkinin yanına koydu. "Jenny işte."

Fotoğrafları karşılaştırdım. Gerçekten de aynı kızdı.

"Ve buraya gelmemiş," diye ekledi Pippa. "Paylaşımlarına bakılırsa son birkaç haftadır ailesiyle birlikte Hawaii'deymiş."

Kalbime bir ferahlık doldu. O kadar yoğundu ki bayılacakmış gibi hissettim. Midem de bulanıyordu ve korkuyordum.

Bir ilişkiye isim koymamak insanı gerçekten berbat bir çelişkiye düşürüyordu. Daha da berbat olan, kalbimin ve zihnimin şu anki durumuydu. Bir nanosaniye içinde aklıma ihanetle ilgili düşünceler doluvermişti. Hemen Hunter'dan şüphelenmiş ve partide başka birisiyle öpüştüğünü varsaymıştım.

Kendimi kokteylimin kalanını içmeye, Pippa ile Corinne'i dinlemeye ve bu yaz İngiltere'deki ağabeyini ziyaret edeceğinden bahseden TJ'le ilgileniyormuş gibi yapmaya zorladım. Ama konsantre olamıyordum. Yanlış bir alarm yüzünden fazlasıyla ürkmüş durumdaydım. Kendimi aptal ve güvensiz hissediyordum.

Hunter'la konuşmam gerekiyordu.

"Ben kalkacağım," dedim, Pippa yeni içki sipariş etmeyi önerdiğinde. "Kafam başka yerde."

TJ hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Saat daha dokuz buçuk."

"Biliyorum. Kusura bakmayın. Ama duygusal olarak yorgun hissediyorum."

"Sorun değil," dedi Pippa elini sallayarak. "Yarın görüşeceğiz zaten. Darius'la yemek yiyeceğiz, unutmadın değil mi?"

"Unutmadım." Onlara veda edip parkamı giydim ve bardan çıktım.

Yunan Evleri mahallesi bara üç dakikalık uzaklıktaydı ama eve gitmeyecektim. Bir Uber çağırdım ve on beş dakika sonra Hastings'de, Hunter'ın evinin zilini çalıyordum.

Kapıyı Summer açtı. "Aa, geleceğini bilmiyordum." Beni büyüleyici gülümsemesiyle karşılamıştı. Zaten yüzünün varsayılan modu buydu: Büyüleyici.

"Son dakikada fikir değiştirdim," dedim detaya girmeden.

Onun arkasından sevgilisi Fitz'in mutfağa geçtiğini gördüm. Gri bir eşofman altı giymişti ama üstü çıplaktı. Beni gördüğünde birkaç adım gerileyip dövmeli kolunu kaldırıp el salladı. "Selam Demi. İstersen birkaç dilim pizza kaldı."

"Yok, sağ ol. Tokum. Yukarı çıkıp Hunter'ı göreceğim." Basamakları çıkarken kalp atışlarım hızlandı.

Kapıyı tıkladığımda Hunter'ın homurdanması duyuldu. "Git şuradan, Rupi. Riverdale'i izlemek istemiyorum. Saçma sapan bir dizi."

"Benim," dedim gülerek.

"Kısmi? Neden kapıyı çalıyorsun ki? Hemen tatlı kızını getir buraya."

Odaya girdiğimde Hunter'ın yatağa yayılmış olduğunu gördüm. Televizyonda bir hokey maçı vardı ama takımları bilmiyordum. Hunter, saçları karmakarışık olmuş başını bir yastığa dayamıştı ve yüzünde hafif kirli sakal vardı.

Bana gülümsediğinde güzel gamzeleri ortaya çıktı. "Gelmek istemediğini sanıyordum."

"Gelmeyecektim ama sonra..."

"... ama sonra aletimi özlediğini fark ettin. Akıllıca bir seçim."

Gülümsedim. "Hayır. Sadece..." Cümleyi yarıda kestim.

Buraya böyle geldiğim için birden kendimi gülünç hissettim. Ne diyecektim ki? Arkadaşlarımla otururken kızın biriyle öpüştüğün bir fotoğraf görüp yeni olduğunu sanarak kendimi kötü hissettim ama sonradan eskiden çekilmiş olduğunu öğrendim. Ama yine de sakinleşemedim ve mantıksız da olsa buraya geldim.

"Ne oldu?" diye sordu Hunter, kaşlarını çatarak. "Sorun ne?"

Dehşet verici bir şekilde gözlerim yaşlarla doldu.

"Demi." Hunter yatakta doğruldu. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Sadece... of, ben tam bir aptalım."

"Hayır, aptal falan değilsin. Ama neden böyle düşünüyorsun?"

Hızlıca nefes aldım ve tüm hikâyeyi bir solukta anlattım. Hunter lafımı bir kez bile bölmeden beni dinledi ama şaşkın olduğu belliydi.

"Özür dilerim," diye geveledim. "Yanlış bir şey yaptığını söylemiyorum. Yapmadın. Eski bir fotoğraftı sadece. Ama eski olmadığını sandığım ilk anda beynim direkt olarak beni aldattığın düşüncesine odaklandı. Bu yüzden aptalım işte. Çünkü resmi olarak birlikte değilken beni nasıl aldatmış olabilirsin ki?"

"Biz birlikteyiz."

Duraksadım. "Öyle mi?"

"Tabii ki. Aramızdaki şeyi isimlendirmemiş olmamız, birlikte olmadığımız anlamına gelmez. Birileri sorduğunda senin kız arkadaşım olduğunu söylüyorum."

"Öyle mi?" Islak gözlerimi öfkeyle sildim. "O zaman ne diye yanımdayken benden kız arkadaşın olarak söz etmiyorsun?"

Hunter bir kahkaha attı. "Bilmem. Sen neden erkek arkadaşın olduğumu söylemiyorsun?"

"Çünkü bir şeyleri aceleye getirmek istemiyorum." Derin bir nefes alıp vererek içimde çalkalanan duyguları bastırmaya çalıştım. "Çok utanıyorum," diye itiraf ettim sonunda. "Kendimi aklı başında ve olgun biri olarak görürdüm ama yine de meseleye önyargıyla yaklaşıp senden şüphelendim. Nico psikolojimi gerçekten etkilemiş, bunu fark ettim. Unuttuğumu sanmıştım ama görünüşe göre unutamamışım. Bundan sonra kuşku uyandırıcı minicik bir olayda bile hemen birlikte olduğum kişiden şüpheleneceğim herhalde."

Sinirle homurdandım.

"Gel buraya," dedi Hunter, yatağın ucuna kayıp beni kucağına çekerek.

"Önyargıda bulunmadın, Demi. Başka bir kadını öptüğüm bir fotoğraf görmüşsün. Evet, o fotoğraf geçen sene çekilmişti ama sen bunu bilmiyordun. İnan bana, eğer ben senin başka bir adamı öptüğün bir fotoğraf görseydim delirirdim."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Bak, biz bu işe tersten başladık aslında. Şu büyük ilişki konuşmalarından birini yapmadık ya da kural falan koymadık ama..." Hunter gözlerime bakmak için çenemi tutup yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Sana yemin ediyorum, başka kimseyle görüşmüyorum. Seninle birlikteyim ve tamamen seninim." Sesi çatlamıştı. "Seni seviyorum."

36

HUNTER

Yalan söyleyen ve aldatan bir erkekle çıkmış olan bir kadının yeni sevgilisi olan adamın işi cidden zordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse Demi'nin böyle patlamasının bu kadar uzun sürmesine şaşırmıştım. Evet, ilk ayrıldığında öfke nöbeti geçirip Nico'nun eşyalarını camdan atmış ve onun suratına bir yumruk geçirmişti. Ama duygusal olarak olayı henüz aşabildiğini sanmıyordum.

İhanetin sonuçlarını birinci elden biliyordum ben. Babamın yeni ilişkileri her ortaya çıktığında annemin nasıl davrandığını hatırlıyordum. Haftalar, hatta aylarca gergin ve şüpheci olurdu. Babam ne zaman telefonuna baksa annemin omuzları gerilirdi. Kiminle mesajlaşıyor acaba? diye merak ederdi. Babamın ofise gitme vakti geldiğinde annemin gözleri kaygıyla dolardı. Bugün masasının üstünde kimi becerecek?

Eskiden anneme karşı çok fazla şefkat beslerdim ama yıllar içinde bu duygu kaybolmuştu. İnsanlar kendi hayatlarını ve kararlarını kontrol etme gücüne sahiptiler. Zalim bir hükümdar tarafından tutsak edilmiş kuvvetsiz kurbanlar değildiler ki... Annem, babamla birlikte kalma kararını vermişti. Önünde pek çok seçenek varken bunu yapmayı seçtiği için ona artık anlayış gösteremezdim. Acınası, korkak ya da güvensiz bir insan olmak zorunda değildi. Çantada keklik olmak zorunda değildi. Böyle olmayı kendisi seçiyordu.

Annemin aksine Demi böyle bir durumda sıkışıp kalmak istememişti. Konuşmak ve güvence almak için direkt bana gelmişti. Ben de ona istediğini verecektim.

"Beni seviyorsun," dedi.

Yüzünü incelerken nabzım hızlanmıştı. Ne düşündüğünü, ne hissettiğini anlamak imkânsızdı. Kahretsin, daha kendim bile bu konuda ne hissettiğimi bilmiyordum ki...

Bu sözcükleri daha önce sadece bir kişiye, lisedeki bir kız arkadaşıma söylemiştim. Daha doğrusu önce o söylemişti, ben de aynı karşılığı vermezsem tuhaf olacağını düşünmüştüm. Ergen erkekler bazen budala ve korkak olabiliyorlardı. Aslında o kızı gerçekten sevmiyordum.

Ama bu kıza, kucağımda oturan bu muhteşem genç kadına gerçekten âşıktım. Zekâsını, küstahlığını, kaçıklığını, kısacası hakkındaki her şeyi seviyordum. Dinamik bir kişiliği vardı. Demi Davis o kadar çok farklı yöne sahipti ki onu tanıdıkça daha çok seviyordum.

Yani evet, bu meydan okumayı kabul edecek ve Nico'nun sebep olduğu hasarın sonuçlarıyla yüzleşecektim. Sabırlı olacak ve Demi'nin, Nico ve babam gibiler yüzünden kötü bilinen erkeklere tekrar güvenmesini sağlayacaktım. Hep yanında duracak, ne yaptığıma ya da kimlerle vakit geçirdiğime kafasını takmadığı güne dek sürekli onu sevdiğimin teminatını verecektim. Çünkü benim için önemli olan tek kişi oydu.

Bunları düşünürken içimde birden tuhaf, beklenmedik bir his belirdi ve bir şeyin farkına vardım. Annemin kendi mutluluğunu kontrol edebileceğini söylüyordum ama aslında ben de kendi dürtülerimi kontrol edebilirdim. Genetiğin kölesi değildim ki. Daha da önemlisi, ben babam değildim.

"Siktir," dedim hayretle.

"Ne oldu?" Demi hâlâ onu sevdiğimi söylediğim için sersemlemiş görünüyordu.

Şaşkın bakışlarımı ona çevirdim. "Ben seni asla aldatmam."

Demi burnundan alaycı bir nefes verdi. "Bu kadar şaşkın olmana gerek yoktu."

"Ama şaşkınım. Seninle bir süre önce hokey kariyerim hakkında yaptığımız konuşmayı hatırladım. Babam gibi olmak istemediğimi, maçlar için yolda olduğum zamanlarda seksten uzak ve yalnız kalacağım için şeytana uymaktan korktuğumu söylemiştim ya hani. Ama başka bir kadının beni baştan çıkarmasına izin vereceğimi hayal bile edemiyorum. Belki bu benim saflığımdır ama şu anda bu odada çırılçıplak on kadın olsa bile ben yine sana bakardım. Şu şişkin suratına rağmen hem de."

"Sen kime şişkin diyorsun?" diye karşı çıktı Demi.

"Sana. Ağlamak sana hiç yakışmıyor, Kısmi. Hiç iyi görünmüyorsun."

Omzuma bir yumruk geçirdi. "Şu anda romantik olman gerekiyor."

"Az önce seni sevdiğimi söyledim! İnan baba, ben fazlasıyla romantik biriyim."

"Doğru." Alt dudağını yaladı, sonra ısırdı. "Ben aynı şeyi söylemeye hazır mıyım bilmiyorum," diye itiraf etti. Dudağını endişeyle çiğneyişi o kadar tatlıydı ki kıkırdamadan edemedim.

"Sen de söyle diye söylemedim ki... Hissettiklerimi dile getirdim. Sana âşığım. Senden başkasını öpmek istemiyorum." Dudaklarımı onunkilere yaklaştırdığımda kollarını boynuma sardı.

Hararetle öpüşerek yatağa uzandık ve ancak nefessiz kalınca birbirimizi bıraktık. Ama tüm bedenim sızlıyordu ve dirseklerime dayanarak geriye yattığım için şimdi kaburgama çok fena bir sancı girmişti.

"Bu pozisyonda daha fazla duramam," dedim. "Böğrüm zonkluyor resmen. Özür dilerim, bebeğim."

"Benden özür dileme. Hiçbir konuda."

Sırıttım. "Hiçbir konuda mı?"

"Hayır, bir dakika. Sözümü geri alıyorum. Özür dilemeni gerektirecek pek çok konu çıkacağından ve özür dileyeceğinden eminim. Ama bu konu onlardan biri değil. Hadi uzan. Sana kendini daha iyi hissettireyim."

"Bu akşam onu benim yapmam gerekirdi."

"O zaman neden bana yara berelerinin fotoğraflarını atıp durdun?"

"Arkadaşlarınla birlikteyken seni uyuz etmek için."

"Gıcık. Yani şimdi o bereleri tek tek öpmemi istemiyor musun?" Tişörtümün eteğini kaldırıp belime kışkırtıcı bir öpücük kondurdu.

Omurgamdan bir elektrik akıntısı geçmişti sanki. "Bedava öpücüğü ancak bir ahmak geri çevirir."

Bunun üzerine Demi, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi ve tişörtümü dikkatlice çıkardı. Kaburgamı renklendiren bereleri gördüğünde yüzünü buruşturdu. "Of, bunlar çok kötü görünüyor. Belki de bir şey yapmasam daha iyi olur." Avucunu temkinli bir şekilde karnımda dolaştırdı. Parmakları eşofmanımın beline fazla yakındı.

"Bence bunu sürekli yapmalısın," dedim.

"Vücudunun kaldırabileceğinden emin misin? Çünkü benim... benim buna ihtiyacım var." Süklüm püklüm bir halde yere baktı.

"Benim de," dedim.

Demi hemen kazağını çıkarıp kot pantolonunun düğmesini açmak için kalktı. Sonra gidip bir prezervatif alarak yanıma döndü ve eşofmanımın belini çekiştirdi. Altımda iç çamaşırı olmadığını görünce de memnuniyetle içini çekerek aletimi kavrayıp yavaşça okşadı.

Tamamen sertleşmiştim ve onun için hazırdım. Elimi bacaklarının arasına götürdüğümde Demi'nin de hazır olduğunu gördüm. Islaklığına dokunduğumda içime sersemletici bir zevk dalgası yayıldı. Bu kıza doyamıyordum. Beni delirtiyordu.

"Buraya gel de becer beni," diye mırıldandım.

Sabırsızlığım karşısında kahkaha atarak kucağıma tırmandı ve aletimi kavrayıp ikimizin de arzuladığı yere yönlendirdi.

"Siktir," diye tısladım, üzerime iyice yerleştiğinde. "O kadar iyi hissettiriyorsun ki..." Sonra hareket etmeye başladı ve hisler daha da mükemmelleşti.

Üzerimde hareket ederken beni fazla sarsmamaya çalışıyordu. "Böyle iyi mi?" diye mırıldandı.

Zevk dalgaları daha da şiddetlenirken gözlerimin önünde siyah noktalar belirdi. "İyiden de iyi."

Kalçası kışkırtıcı bir şekilde daireler çiziyordu. Nefes alıp verişlerim hızlandı. Kıçını kavradım, sonra avuçlarımı narin belinde kaydırıp göğüslerini avuçladım. Ona dokunmaya bayılıyordum. Sırtı gerilirken dudaklarından yükselen soluk seslerine bayılıyordum.

Parmaklarımı koyu renkli saçlarına daldırıp kafasını kendime doğru eğdim. "Öp beni," dedim.

Dudaklarıma yapıştı ve dillerimiz dokunduğunda hafifçe inledi. Ve bu pozisyonda sonsuza dek kaldık. Ağzı benimkini keşfe çıkarken göğsü göğsümde kayıyor, beni yavaşça bilinmezliğin kıyısına götürüyordu. Hazzın doruklarına ulaşırken ve tüm bedenim titrerken biliyordum ki bu kıza gerçekten âşıktım.

37

DEMI

TJ: Hokeyci çocukla işleri yoluna koydun mu?

TJ'in mesajı, otobüsle Boston'a giderken telefonumun ekranında belirdi. Aslında trenle gitmek istemiştim ama bugünkü seferlerin hiçbiri benim programımla uyuşmuyordu. Haftanın başından beri Boston'a gitmeyi planlıyordum ancak babamın neredeyse her gün ameliyatı vardı. Cuma günü boşluğu olduğunu öğrenince hemen bilet ayarlamıştım, akşama Hunter'ın maçı olduğu için hızlıca şehre gidip geri dönecektim.

Bu maçı kaçıramazdım çünkü söylediklerine göre finale giden yolda oldukça önemli bir maçtı. Anladığım kadarıyla kazanırlarsa yarı finale çıkacaklardı. Tabii hokeyi pek bilmediğim için emin değildim ama Hunter'ın, onu desteklemek için arenada bulunmamdan memnun olacağını biliyordum.

Otobüsün ön tarafında, cam kenarındaki koltuklardan birinde oturuyordum. Neyse ki yanımda dağ gelinciği fotoğrafı gösterecek birisi yoktu. Hatta yanımdaki koltuk boştu ve el çantam tarafından sahiplenilmişti.

BEN: Evet, koydum. Hafta başında konuştuk.

TJ: Aa? Haberim yoktu.

BEN: Sormadın ki :)

TJ: O fotoğrafı gördüğünde yaşadıkların için üzgünüm. Keşke sana hiç göstermeseydim.

BEN: Yok, bence görmem iyi oldu. Bu sayede sonunda şu önemli ilişki konuşmasını yapabildik. Her neyse, sen neler yapıyorsun? Edebiyat profesörünüz hâlâ mallık peşinde mi?

TJ: Sayılır. Ama o kadar kötü değil. Ben asıl sizin şu önemli konuşmayı merak ettim. Nasıl gitti?

BEN: Eh, artık resmi olarak birlikteyiz. Yani gayet iyi gitti diyebilirim. Tahmin et bakalım kimin yeni bir erkek arkadaşı var? Haha. Şu anda konuyu annemlere açmak için Boston'a gidiyorum.

TJ: Cidden mi? Biriyle çıktığını ailene anlatmak için kalkıp Boston'a mı gidiyorsun?

BEN: Evet.

Dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. Evet, onlara durumu telefonla, hatta mesajla da anlatabilirdim ama ailem, hayatımın önemli bir parçasıydı. Şimdiye dek üçümüz her zaman bir arada olmuştuk ve her meselemizi yüz yüze konuşmuştuk. Nico'yla ayrılığımdan sonra aile birliğimiz biraz hasar almıştı ama babam artık onu affetmem için baskı yapmıyordu. Tabii Hunter'la görüşmeyi kesmem konusunda iğneleyici şeyler söyleyip duruyordu, o ayrı.

Hunter'ın zengin olması dışında onunla ne sorunu olduğunu bilmiyordum açıkçası. Sadece fazla korumacı davranıyordu ve bu meselenin özüne inmeyi çok istiyordum.

Ayrıca, hazır böyle gaza gelmişken babama tıp fakültesine başvurmayacağımı da söyleyecektim.

Yani bu konuşmanın sonunda akşam ya Hunter'ın maçında olacaktım ya da cenaze evinde bir tabutta.

TJ: Sana iyi şanslar o zaman. Baban ondan nefret etmiyor muydu?

BEN: Nefret ediyor mu bilmiyorum ama onaylamadığı kesin.

TJ: Aynı şey.

BEN: Hayır, değil. Ama bu önemli değil. Hunter benim erkek arkadaşım ve babam bunu kabul etmek zorunda. Neyse, artık gitmem lazım! Terminale vardık. Öptüm.

Telefonumu kaldırdım ve otobüsün sıcaklığını terk edeceğim için parkamı giydim. Taksi bulmak için ilerlerken hava dondurucuydu. Soğuk havada Uber bekleyemeyeceğimden dolayı ilk gördüğüm taksiye atlayıp adresi verdim.

Annem, babamın bütün gece hastanede kaldığını ve sabah on buçukta eve geldiğini söylemişti. Yani bugün Huysuz Baba'yla karşı karşıya olacaktım. Bunu yeğlemezdim tabii ama hayatımı babamın ruh haline göre planlayacak değildim.

Taksi bizim eve vardığında derin bir nefes alıp indim. Tüm cesaretimi toplamam gerekiyordu çünkü babam bugün söyleyeceklerimden hiç hoşlanmayacaktı. Ama Hunter haklıydı, babam beni evlatlıktan reddetmezdi. Kalbim bundan emindi. Esip gürleyebilirdi ama evi başımıza yıkmazdı.

Benim yapmam gereken, savunduğum şeyden asla vazgeçmemek ve babamın beni ezmesine izin vermemekti. Özellikle tıp okumam konusunda... Babasının küçük kızı olmaktan çıkıp yetişkin bir kadın olma vaktim gelmişti. Hatta geçiyordu bile.

Eve adım attığımda burnuma her zamanki gibi aynı anda pek çok aroma doldu. "Anne?" diye seslendim.

"Buradayım," dedi mutfaktan. Başka nerede olacaktı ki zaten? Mutfağa girdiğimde neredeyse salyalarım ayaklarıma kadar akacaktı. Tavadaki biberli ve fasulyeli tavuğun kokusu beni direkt olarak ocağın başına çekti.

"Aman Tanrım, anne, lütfen benimle birlikte Theta evine taşın," diye yalvardım. "Böylece her gün bize yemek pişirebilirsin. Kahvaltı, öğle yemeği, akşam yemeği..." Keyifle titredim. "Hayalimi yaşıyor olurum."

Annem alaycı bir şekilde güldü.

Kollarımı arkadan beline sarıp yanağını öptüm. Sonra tavadan bir parça tavuk çalmaya çalıştım ama annem spatulayla elime vurdu.

"Çekil bakayım! Kış kış!" Sinir bozucu bir sineği kovalarmış gibi kollarını savuruyordu.

"Çok kötüsün," dedim.

Gözlerini devirip yemeğiyle ilgilenmeye döndü.

Yemek çok güzel görünüyor ve kokuyordu. Bu yüzden bomba haberlerimi vermek için akşam yemeğinin bitmesini beklemeye karar verdim. Babam yemek odasında bize katıldığında fazlasıyla bitkin görünüyordu. Etraflarında yorgunluk halkaları beliren siyah gözlerini yemek boyunca ovalayıp durdu.

"Ameliyat çok mu zor geçti?" diye sordum anlayışla.

"Ameliyatlar desek daha doğru. Arka arkaya iki kafatası açtım. Biri biyopsi için, diğeri tümör çıkarmak için. Tam işim bitti derken beyin kanaması geçiren bir hasta uçakla acil olarak getirildi." Sonra üç vakayı da bir sürü teknik detay katarak anlatmaya girişti. Söylediği şeylerin yarısını anlamıyordum ama sırf benimle bu konuda muhabbet etmek bile babamın hoşuna gidiyormuş gibiydi.

"O kadar uzun süre ameliyathanede kalabileceğimi hiç sanmıyorum," diye itiraf ettim. "Muhtemelen hastanın üstünde uyuyakalırdım."

"Ciddi disiplin gerektiren bir iş," dedi babam gülerek. "Gerçekten uzun ve yorucu bir gece geçirdim ama tıp fakültesinde okuduğum ya da uzmanlık eğitiminde olduğum zamanlar daha fenaydı."

İşte beklediğim an gelmişti.

Aç konuyu Demi, aç hemen!

Ama çok korkak olduğum için bir şey söyleyemedim.

Bunun yerine, eve gelmemin diğer nedenini anlatmaya karar verdim. Küçük meselelerden başlamak en iyisi olurdu, değil mi? Yeni bir erkek arkadaşım olduğunu açıklamak, farklı bir kariyer yolu seçeceğimi açıklamaktan daha kolaydı.

Boğazımı temizledim. "Sizinle konuşmak istediğim bir konu var."

Annem sandalyesini geri itip kalkmaya yeltendi. "Önce şunları kaldırayım."

"Hayır anne. Gel, otur. Sonra toplarız."

"Sonra mı?" Annem dehşete düşmüş gibiydi çünkü bizim evimizde yemek yendiği zaman hemen sofra toplanırdı. Ama sonra yüzümdeki ciddi ifadeyi görüp bal rengi gözlerinde endişeyle yerine oturdu. "Her şey yolunda mı?"

"Her şey gayet yolunda," dedim.

Masanın başındaki babamın gözlerinde bulutlar belirdi sanki. Kahretsin. Ne diyeceğimi biliyor gibiydi.

"Size söylemek istediğim şu ki..." Hızlıca bir nefes alıp verdim. "Hunter'la çıkmaya başladık."

Sessizlik.

"Şey, bu iyi bir haber," dedim bir anneme, bir babama bakarak.

İlk konuşan annem oldu. "Pekâlâ. Marcus, bu konudaki düşüncen nedir?"

"Düşüncemi biliyorsun. O çocuğun Demi için iyi olduğunu düşünmüyorum."

Annem ona katılırmış gibi kafasını sallayıp bana döndü.

"Bu mu yani?" diye bağırdım inanmazlıkla. "Babam düşüncesini söylüyor, sen de kukla gibi kafanı mı sallıyorsun?"

Annem kaşlarını çattı. "Demi."

"Doğruyu söylüyorum. Sen Hunter'la tanışmadın bile!"

"Baban senin için iyi olmadığını söylüyorsa ona katılıyorum."

"Sen daha onunla tanışmadın diyorum!" Kelimeleri dişlerimi sıkarak, tek tek söylemiştim. Sonra sakinleşmek için birkaç kez nefes alıp verdim. "Cidden anne, şu anda beni büyük hayal kırıklığına uğrattın."

Annemin yüzü hiddetle karardı. Ağzını açtığında Latin öfkesini boşaltacağını bildiğim için ondan önce harekete geçerek kendi Latin öfkemi kustum.

"Babamın sürekli düşüncelerini yönetmesine izin veriyorsun! Kendi meselen olunca çok güzel bağırıp çağırıyor, öfke nöbeti geçiriyorsun ama! Senin mutfağın, senin dolabın, senin isteklerin! Ama konu önemli şeylere gelince dizginler babamın elinde. Görünüşe göre beyninin dizginleri de buna dahil."

"Demi," diye gürledi babam.

"Yanlış bir şey söylemiyorum," dedim kafamı iki yana sallayarak anneme bakarken. "Hunter'a bir şans bile vermedin. Senden daha iyi bir yaklaşım beklerdim. Ve sen..." Babama döndüm. "Onunla tanıştın ve çocuk sana tüm nezaketiyle yaklaştı. Kabalık yapmadı, konuştuğunda seni dinledi, yemeğin parasını ödemek istedi..."

"Çünkü zengin çocuğu," dedi babam iğneleyici bir dille.

"Hayır, çünkü kibar bir insan. Ondan gerçekten ama gerçekten hoşlanıyorum." Boğazım kavruluyordu. "İstemiyorsanız onu sevmeyin, tamam. Ama siz sevmeseniz de o benim hayatımda. Şu anda çıkıyoruz ve ilişkimiz ciddi. Bahar tatilinde birlikte bir yerlere gideceğiz. Yazın da Avrupa'ya gitmeyi düşünüyoruz. Siz

isteseniz de istemeseniz de Hunter benim hayatımın bir parçası olacak."

Babam kaşlarını çatmıştı. "Bu yaz moleküler biyoloji dersi alacaktın," diye hatırlattı.

Vücudumdaki tüm kaslar hiddetle kasıldı. Bir an için hareket edemeyecek, hatta konuşamayacak kadar gergin hissettim. Sonra tekrar nefes alıp vererek kendimi gevşemeye zorladım. Öfke krizlerinin babamın üzerinde işlemediğini tecrübelerimden biliyordum. Bağırıp çağırmalara bağışıklığı vardı. Eğer ona ulaşmak istiyorsam mantığımı kullanmalıydım.

"O dersi almayacağım," dedim. "Daha fazla fen bilimi dersi almak istemiyorum."

Kaşları iyice çatıldı. "Ne demeye çalışıyorsun?"

"Beynim patlamak üzere diyorum. Biyolojiyi, kimyayı ya da son iki yıldır aldığım hiçbir tıpa hazırlık dersini sevmiyorum." Birden kurumuş olan dudaklarımı yaladım. "Mezun olduktan sonra tıp fakültesine gitmeyeceğim."

Konuşmamı takip eden sessizlik oldukça yoğundu. Kimse bir şey söylemiyordu ama deli gibi atan nabzım yüzünden kafamın içinde bir kakafoni yankılanıyordu. Babamın şoke olduğu aşikârdı ama kızgın mıydı anlaşılmıyordu.

"Tıp okumayacağım," diye tekrar ettim. "Bunu Briar'a başladığımdan beri düşünüyorum. Yüksek lisans ve doktora yapmak istiyorum ama psikoloji alanında. Psikolog olup hastalarla..."

"Danışanlarla," diye düzeltti babam gergince. "Arada fark var."

"İyi, neyse ne. Hasta değil, danışan olsun, tamam. Yine de insan olacaklar, değil mi? İnsanlara yardım ediyor olacağım. İstediğim bu," diye bitirdim ve omuzlarımın yenilgiye uğramışım gibi çöktüğünü görünce hemen sırtımı dikleştirdim. Bunu neden yenilgi olarak görecektim ki? Kararımla gurur duyuyordum.

Babam gür kaşlarından birini kaldırdı. "Yeni erkek arkadaşın bu konuda ne düşünüyor?"

"Beni yüzde yüz destekliyor."

"Tabii ki destekler," dedi babam küçümseyici bir şekilde.

"Marcus," dedi annem keskin bir sesle. Ona minnettarlıkla baktım. Belki de az önce söylediklerim kafasına işlemişti.

"Seni tıp fakültesine gitmekten vazgeçiren o mu?" diye sordu babam sertçe.

"Hayır. Az önce dediğim gibi, okul başladığından beri bunu istiyordum. Ben kararlarımı kendi başıma veriyorum, Hunter sadece beni destekliyor. Senin aksine." Göğsüm hayal kırıklığıyla sıkışmıştı. "Her neyse. Bugün eve gelmemin nedeni buydu. Size hayatımdaki iki büyük değişiklikten bahsetmek istemiştim. Yeni biriyle çıkıyorum ve farklı bir mesleğe yöneliyorum. Psikiyatri alanında da pek çok ilgi çekici uzmanlık konusu vardır, eminim. Ama ben o yolu seçmek istemiyorum." Duraksadım. "Ah, bugün fazlasıyla dürüst günümde olduğum için şunu da söyleyeyim, halka küpeleri hiç sevmiyorum ve doğum günü hediyenizi Pippa'ya verdim çünkü o küpeleri asla takmayacağım."

Yemek odasına bir sessizlik daha çöktü.

Annem kalkıp tabakları toplamaya başladı. Ben de tek kelime daha etmeden ona yardım etmek için kalktım. Sessizce mutfağa giderken gözlerinin ıslak olduğunu fark ettim.

"Ağlıyor musun?" diye sordum endişeyle.

Annem gözlerini hızlıca kırpıştırdı. Uzun kirpiklerinde gözyaşları parlıyordu. "Özür dilerim, *mami*. Ben hiç fark etmedim... Ben..." Duraksadı, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Babanı tanıyorsun, Demi. Tam bir alfa erkeğidir. Ve haklısın, ona pek çok konuda boyun eğiyorum. Bunun için üzgünüm. Yeni erkek arkadaşını önce kendim tanımalıydım."

"Aynen öyle," dedim.

Annem parmaklarının arkasıyla nemli gözlerini sildi. "Bir daha şehre gelirken onu da getir de birlikte dışarıda öğle ya da akşam yemeği yiyelim," dedi yumuşak bir sesle. "Nasıl olur?"

"Harika olur. Teşekkür ederim," dedim minnettarlıkla.

"Diğer konuya gelince, hangi kariyeri seçersen seç seni destekleyeceğim." Bana göz kırptı. "Striptizci olsan bile sahneye çıktığın mekânda en ön sırada otururdum. Ama lütfen striptizci olma çünkü baban o zaman seni gerçekten gebertebilir."

Titrek bir kahkaha attım. "Tıp okumadığım için beni öldürür mü sence?"

"Elbet kabul edecektir."

"Buna gerçekten inanıyor musun?"

"Kesinlikle." İçini çekti. "Ama doğum günü hediyeni başkasına verdiğin için seni affeder mi bilmiyorum. O küpeleri kendisi seçmişti, Demi."

*

Hastings'e tam vaktinde girdik. Hunter'ın maçı sekizde başlayacaktı ve saat henüz yediydi. Yani eve gidip duş alabilir, sonra arenada Hunter'ın ev arkadaşları ve Pippa'yla buluşabilirdim. Gerçi hafta sonu için tatile çıkmış olan Hollis ile Rupi gelmeyecekti. Buna şükrediyordum çünkü arena, Rupi Miller'ın tiz sesi olmadan da yeterince gürültülüydü.

Fakat maçtan önce bir işim vardı. Günlerdir, daha doğrusu Hunter bana âşık olduğunu söylediğinden beri bunu düşünüyordum.

Ona aynı şekilde karşılık vermediğim için kendimi kötü hissetmiştim ama bunu dillendirmemin tek sebebinin üzgün olmam ya da beni aldatmadığı için minnettarlık duymam olmasını düşünmesini istememiştim. Onu sevdiğimi söylerken sakin olmak istiyordum. Gözlerime bakmasını, içlerindeki samimiyeti görmesini istiyordum. Çünkü onu gerçekten seviyordum.

Birini sevdiğimde ilk hissetmeye başladığım şey onu koruma, destekleme ve gücünü kucaklayıp zayıflıklarıyla savaşması için yüreklendirme arzusu oluyordu. Beni asla aldatmayacağını

söylerken Hunter'ın sesindeki özgüveni duymuştum ve bu, bana bir şeyi kanıtlamıştı.

Artık kendine güvenmeye başlıyordu.

Ne kadar korksa da seks yapmaya başladığımızda hokey rinkindeki performansı olumsuz etkilenmemişti. Ama etkilenseydi bile bundan, her zaman inançlı olması gerektiğiyle ilgili ders çıkaracağından emindim. Aynı anda hem hokey oynayabilir, hem birisiyle çıkabilir hem de seks yapabilirdi.

Sporcu hayat tarzının onu mahvetmesine izin vermeden profesyonel ligde oynayabileceğinden de emindim. Evet, bundan çok korkuyor olabilirdi. Garrett Graham artık kılık değiştirmeden evinden dışarı adım atamıyordu mesela. Geçen akşam gece kulübüne gittiğimizde Garrett'ın kız arkadaşı, onu görebilmek için şehirdeki evlerinin önünde sürekli bekleyen bir kadın olduğunu söylemişti.

Evet, bu hayat tarzı göz korkutucu olabilirdi. Sevdiklerinden sık sık ayrı kalacaktı, kadınlar kendilerini ona gümüş tepsi üzerinde sunacaktı. Fakat ben Hunter'a inanıyordum. O da artık kendine güvenmeye başlamıştı ama son bir kez daha dürtülmeye ihtiyacı varmış gibiydi.

Brenna'yı arayıp cevap vermesini beklerken camdan dışarıyı izlemeye başladım. On dakika sonra terminalde olacaktık.

"Alo," dedi Brenna. "Bu akşam buluşuyoruz, değil mi?"

"Evet. Şimdi bir Uber çağırıp duş almak için eve gideceğim. Ama önce sana bir şey sormak istedim."

"Nedir?"

"Sende Garrett Graham'ın numarası var mı?"

Bir saniye geçti. "Şey, bulabilirim. Neden ki?"

"Hunter'a bir sürpriz yapmak istiyorum," dedim kısaca. "Garrett'ın yardımını isteyeceğim."

"Tamamdır. Numarasını kaydettim mi hatırlamıyorum ama Fitzy'de kesin vardır. Ya da Summer'ın ağabeyinde. Onlara bir sorayım."

"Teşekkürler, *chica*. Bir saat sonra görüşürüz."

Eve varır varmaz hemen soyunup kemiklerimi ısıtmak için sıcak bir duş aldım. Kışın en soğuk dönemindeydik, yani hiçbir şekilde ısınamıyorduk. New England'da şubat ayı buzul cehennemi gibiydi ve annemle bu mevsim hakkında hemfikir olduğumuz tek aydı. Annem kışı hiç sevmezdi, bense sadece şubat ayını. İkimiz, yalnızca yılın bu zamanında bir araya gelebilen iki küme parçası gibiydik.

Bornozuma sarınıp dolabıma giderek ne giyeceğimi düşündüm. Maçtan sonra Hunter'la bir yerlere gidersek diye güzel görünmek istiyordum ama arena aşırı soğuk olacaktı. Evet, içeride ısıtıcılar ve bir sürü insan vardı ama bu etkenler soğuğu tamamen yok etmiyordu.

Sonunda kalın bir tayt, kalın çoraplar ve kırmızı renkli, kalın bir kazak seçtim. Anahtar kelimem "kalın" olmuştu. Tam bir marşmelova benzemiştim ama sıcak kalma isteği şık olma isteğini yenmişti.

Tam makyajımı yapmaya başlarken telefonumun ekranı yandı. Boston'da her şeyin nasıl gittiğini sormak için Hunter'ın arıyor olmamasını umdum. Bu akşam maça odaklanmalıydı. Babamla tartıştığımı duymak ihtiyacı olan cesareti vermezdi. Bunu daha sonra konuşabilirdik.

Ama arayan Hunter değil, TJ'di. "Selam," dedim. "Maça geliyor musun? Mesajıma cevap yazmadın."

"Hayır, gelmiyorum."

"Ah, tamam. Kötü oldu." Makyaj çantamı açtım. "Seni görmek güzel olurdu."

"Gerçekten mi? Güzel mi olurdu?" Sesi fazlasıyla alaycıydı.

Kaşlarımı çattım. "Sen iyi misin? Sesin sarhoşmuşsun gibi geliyor."

TJ sadece güldü.

"Peki o halde," dedim kaşlarımı daha da çatarak. "Ben şimdi hazırlanıyorum. Söylemek istediğin bir şey varsa söyle, yoksa yarın seni ararım."

"Hı hı." TJ hâlâ isterik bir şekilde gülüyordu.

"TJ." Midemde tuhaf bir his belirdi. "Ne oluyor ya?"

Sessizlik. Üç saniye sonra tam telefon mu kapandı diye kontrol edecektim ki TJ bir şeyler gevelemeye başladı. O kadar hızlı konuşuyordu ki tam onu anlayamıyor, sürekli, "Bir dakika, ne?", "Ne diyorsun?", "Ne demek istiyorsun?" diyordum. Ama sorularım onu daha da germişti. Konuşmayı bitirdiğinde kusmak üzereydim.

Korku dolu bir nefes aldım. "Olduğun yerde kal. Hemen geliyorum."

38

HUNTER

Takım arkadaşlarımla formalarımızı giyerken soyunma odasına büyük bir heyecan hâkimdi. Bu akşam kazanan takım konferans finaline çıkacağı için hepimizin üstünde baskı vardı. Geçen sezon finale çıkmıştık ama yatağa attığım bir kızın öfkeli erkek arkadaşı bileğimi kırmıştı. Bu sene bileğim iyiydi, aletim de başımı belaya sokmamıştı.

Yanımdaki Bucky, şortunu çekiştirirken bir yandan da Matt ile Alec'e, son günlerde atletlere uygulanan yeni radikal terapilerden bahsediyordu.

"James Bond filmlerinde işkence odası olarak bile kullanılabilecek tipte bir oda var, tamam mı? Sen içerideyken odaya eksi yüz elli derecelik sıvı nitrojen boşaltıyorlar."

"Sonra ne oluyor?" diye sordu Alec şaşkınlıkla.

"Eh, teoride iyileşmeyi hızlandırıyor. Bence gerçekte sadece kıçını donduruyordur."

Gülerek onlara baktım. "Bu tedavinin adı neymiş?"

"Kriyoterapi," dedi Bucky.

"Çılgınca bir şeye benziyor," dedi bankta yanımda oturan Conor, sarı saçlarını kulaklarının arkasına atarken.

"Ahbap," dedim. "Bunu daha önce söyleyen oldu mu bilmiyorum ama saçların giderek aslan yelesi modeline benziyor."

Dolabının önündeki Matt uludu. "Önden ciddi görünüyorsun ama arkadan bakınca tam bir parti çocuğusun!"

Conor sadece omzunu silkmekle yetindi. Saçlarının aslan yelesi modeline benzediğini söylemek bile onu etkilemiyordu. Keşke özgüveninin bir kısmını şişelere doldurup sivilceli ergen oğlanlara satabilseydik. Kesin parayı kırardık.

"O saçları kestirmelisin," diye tavsiye verdi Jesse. "Kızları böyle tahrik edemezsin."

Con gözlerini devirdi. "Öncelikle, benim karşımda tahrik olmayacak kız yoktur."

Muhtemelen bu konuda haklıydı.

"İkinci olarak, saçlarımı kestiremem. Kestirirsem maçı kaybederiz."

"Kahretsin," dedi rengi atan Jesse. "Haklısın."

Hokeyciler ve batıl inançları... Görünüşe göre Con, nisan ayına kadar saçlarını kestiremeyecekti.

O sırada eşiğe gelmiş olan koç, "Yüce İsa, bu iğrenç koku da nedir?" diye sordu. İçeri girerken burnu tiksintiyle kırışmıştı.

Çocuklarla bakıştık. Benim burnuma bir koku gelmiyordu. Diğerlerinin yüzlerine bakılırsa onlar da kötü koku almıyorlardı.

"Sülfür fabrikası patlamış gibi kokuyor," diye homurdandı koç.

"Ah," dedi Bucky. "Tamam, Pablo'nun kokusu."

"Yumurtanın mı?"

Sırıtmadan edemedim. "İvit."

"Şu lanet kelimeyi kullanmayı kes, Davenport."

Onu duymazdan geldim. "Beş ay boyunca bir yumurtaya bakılması istendiğinde böyle oluyor işte. Hayvan çürüdü. Biz artık kokuya alıştık." Pablo Eggscobar'ı dolabından çıkaran Bucky'ye baktım. "Kokuyu bastırmak için onu şu fermuarlı küçük çantada tutuyorsun sanıyordum."

Pablo şu anda kat kat streç filme sarılmış durumdaydı. Pembe kılıfı da üstündeydi. Artık minik domuz yüzü görünmüyordu

çünkü kokuyu bastırmak için sardığımız naylonlar fazlasıyla kalın bir tabaka oluşturmuştu.

"Onu çantadan çıkardım çünkü sürekli öyle kilitli kalmasına üzüldüm. Bir suç işlemedi ki!"

Soyunma odasında kahkahalar çınladı. Fakat koç gülmüyordu.

"Bana ver şunu," dedi etli elini uzatarak.

Bucky alarma geçmiş gibiydi. Bana, "Vereyim mi?" diye sorarcasına baktı.

Omuz silktim. "Patron o."

Koç, takım maskotunu eline geçirir geçirmez kapının yanındaki çöp kovasına gitti ve Pablo'yu içine atıverdi.

Bucky'den boğuk bir haykırış yükseldi. Sonra odayı tüyler ürpertici bir sessizlik kapladı.

Ciğerlerimdeki oksijen çekilmiş gibi hissediyordum. Pablo o kadar uzun zamandır bir parçamızdı ki şu anda ne diyeceğimi bile bilemiyordum. Takım arkadaşlarımın şaşkın ifadelerine bakılırsa onlar da aynı şekilde hissediyorlardı.

Koç Jensen, kollarını göğsünde birleştirdi. "Tebrikler, size vermek bile istemediğim, versem de başaramayacağınızı düşündüğüm absürt görevi tamamladınız. Ve..." Sesi sertleşmişti. "... hepiniz bu yumurtaya bakarken gerçek takım çalışması ve sorumluluk nedir gösterdiniz. Ben sözünün eri biriyimdir. Dekanla konuştum ve domuz işini ayarlayabileceğimizi söyledi."

Bucky aşırı sevinçliydi. "Gerçekten mi? Domuzumuz olacak mı yani? Çocuklar, başardık!"

"Domuz Pablo," dedi Jesse yavaşça. "Aynı havayı vermiyor. Yeni bir isme ihtiyacımız var."

"Pablo Pigscobar,"[7] dedik Conor'la aynı anda. Sonra birbirimize dönüp sırıttık.

İngilizcede domuz anlamına gelen "pig" sözcüğüyle Escobar soyadı arasında kelime oyunu yapmaya devam ediliyor.

"Tanrım," dedi Matt gülerek. "Budur. Millet, konuşmayı kesin. Bulacağınız hiçbir isim bunu geçemez."

Takımın geri kalanı da kahkahalara boğulmuştu. Koçun bile dudakları seğiriyordu. Ama sonra ellerini çırparak mutluluk vaktini sona erdirdi. Biz de hazırlıklara devam ettik.

Tam göğüslüğümü kafamdan geçiriyordum ki telefonum titremeye başladı. Dolabıma baktığımda Garrett'ın aradığını gördüm.

"Koç," diye seslendim. "En sevdiğin çocuğun Garrett Graham arıyor. Açabilir miyim?"

Koç saate baktı. Maçın başlamasına otuz dakika vardı. "Evet ama konuşmayı uzatma, Davenport. Ve ona dünkü Nashville maçında muhteşem oynadığını söylediğimi ilet."

"İletirim." Soyunma odası aşırı gürültülü olduğu için koridora çıktım ve güvenlik görevlisine başımla selam verdim. Briar, sporcularının korunması konusunu çok ciddiye alırdı.

"G," dedim telefonu kulağıma götürerek. "N'aber?"

"Selam, seni yakaladığıma sevindim. Telefonunu kapatmışsındır diye endişelenmiştim."

"Ay bana şans mı dilemek istemiştin?"

Garrett alaycı bir şekilde güldü. "Hayır, senin şansa ihtiyacın yok. Rakibinizi ezeceğiniz kesin."

Bu kesinlikle doğruydu. Boston Üniversitesi bu yılki en zorlu rakibimizdi ama onları yenebileceğimize olan inancım tamdı. Gerçi daha kolay bir takımla karşılaşmayı yeğlediğimi inkâr edemezdim. Mesela, harika kalecilerine rağmen rinkte iyi performans sergileyememiş olan Eastwood Koleji olabilirdi. Kriska binlerce golün önünü kesebilirdi ama takımının forvetleri rakibin kalesine yaklaşamazken bunun hiçbir yararı olmazdı.

"Neyse, şu anda Landon'la birlikte ofisinde oturuyoruz. Bu akşam Los Angeles'a gidecek ve orada iki hafta kalacak. Ama gitmeden önce seninle bir konuşmak istedi."

"Landon mı?" G'nin kimden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

"Landon McEllis. Benim menajerim. Ama şu anda bu kelimeyi kullanmamıza izin yok. Benden duymadın. Hatta bu konuşmayı hiç yapmadık, tamam mı?"

"Tamam ama tam olarak ne için aradın ki?"

"Çünkü Demi'yle konuştum ve bana, mezuniyetten sonra profesyonel lige çıkmak istediğini söyledi."

Neredeyse telefonumu düşürecektim. "Ne?" Demi'yle ne ara konuşmuşlardı?

"Onunla uzun uzadıya konuştuk. Profesyonel lige çıkmak için bir menajere ihtiyacın olup olmadığını sordu, ben de üniversite liginde oynarken teknik olarak bir menajerin olamayacağını açıkladım. Ama o aradığında Landon'la birlikteydim. Landon da seninle bu konuda biraz konuşmak istedi. Ama aklından çıkarma, şu anda bu konuşmayı yapmıyorsun."

Gizliliğe neden ihtiyaç duyulduğunun farkındaydım. Üniversiteler arası buz hokeyi liginde oynayan hiçbir hokey oyuncusunun menajeri olamazdı. Bir profesyonel lig takımı tarafından çoktan seçilmiş olsalar bile üniversitede okumaya devam ederken menajerleriyle ilişkilerini rafa kaldırırlardı.

En azından resmiyette böyleydi. Fakat her spor dalının perde arkasında gizli işler dönerdi. Önemli olan her an temkinli davranmaktı.

"Şimdi hoparlörü açıyorum," dedi Garrett. "Tamam mı?"

"Olur." Hâlâ biraz sersemlemiş durumdaydım.

"Hunter, selam. Ben Landon McEllis."

"Merhaba efendim."

"Efendim demene gerek yok. Landon desen yeter." Kıkırdadı. "Dinle. G, önümüzdeki yıl senin menajer arayışına çıkabileceğinden bahsettiğinde neredeyse yerimden fırlayıp telefonu ondan kapacaktım."

Kahretsin. Bu sözler göğsümü bayağı kabartmıştı doğrusu.

"Sana kendimi tanıtmak istedim," diye devam etti. "Resmi olarak değil elbette."

Gülmemeye çalıştım. "Elbette."

"Lafı dolandırmayacağım, şu anda ülkedeki en iyi üniversite oyuncularından biri sensin. Eğer profesyonel olmakla ilgileniyorsan senin için bir takım ayarlamam bir saniyemi bile almaz."

"Gerçekten mi?" On sekiz-on dokuz yaşındaki hokey oyuncularının büyük takımlara seçilmesinin kolay olduğunu biliyordum. Ama ben mezun olduğumda yirmi iki yaşında olacaktım. Evet, evet, yirmi bir yaşımda kendimi yaşlı bir dede gibi görüyor olabilirdim ama spor dünyasında yaş oldukça önemliydi.

"Kesinlikle. Bak, şu anda seninle sözleşme imzalayamam. Bu akşamdan sonra da bir daha konuşamayız. Sadece ne istediğini öğrenmek, aklında hangi menajer olduğunu sormak istedim."

"Aklımda hiç kimse yok," diye itiraf ettim. Kahretsin, onunla konuşmayı hayal bile etmemiştim. Ayrıca Demi bu işe burnunu soktu diye ona kızsam mı yoksa minnettar mı olsam bilemiyordum. Eğer birileri Landon'la konuştuğumu öğrenirse üniversiteyle sorun yaşayabilirdim.

"O halde beni seçebilirsin," dedi Landon.

"Kesinlikle." Şu anda kapımda menajerler sıra olmuş olsalar bile Landon McEllis seçeceğim kişi olurdu. Tüm müşterileri başarılı sporculardı ve Garrett, onun hakkında hep iyi şeyler söylüyordu.

"Mükemmel. O halde düşüncelerimiz aynı." Tekrar kıkırdadı. "Seninle önümüzdeki sene irtibata geçeceğim."

"Harika olur. Teşekkür ederim efen... Landon."

"Bu akşam süper oynayacaksın," dedi Garrett. "Sonra konuşuruz."

"Görüşürüz, G." Telefonu kapattım. Ekrana bakarak öylece dikilirken bir kez daha soluksuz kalmıştım. Vay canına. Demi bu dünyada başıma gelen en güzel şey olabilirdi.

O sırada koridorda bir ses gürledi. "Davenport!"

Evrenin şaka anlayışı da harikaydı gerçekten. Tam Demi'yi düşünürken babası bir korku filminden çıkmış gibi karşımda belirivermişti.

Ona şaşkın gözlerle bakıyordum çünkü halüsinasyon mu görüyordum yoksa koridorun diğer ucundaki kişi gerçekten de Marcus Davis miydi bilmiyordum.

İkinci koruma görevlisi, onun içeri girmesini engelledi. Bela çıkarmak isteyen pek çok insan olunca üniversite yönetimi önlemleri artırmıştı. Benim zamanımda pek kötü olay çıkmamıştı ama Dean'in anlattığına göre o birinci sınıftayken rakip takımlardan biri bir çanta dolusu çikolata sosuyla içeri girip soyunma odasını kahverengiye bulamıştı. Briar oyuncuları maç için hazırlanmaya geldiklerinde duvarlardan akan şeyin dışkı olduğunu sanmışlardı.

"Hey, sorun yok," diye seslendim korumaya. "Onu tanıyorum."

Görevli kenara çekilince Doktor Davis tüm azametiyle bana doğru ilerlemeye başladı. Tanrım, adam dev gibiydi. Benden sadece birkaç santim uzun olmasına rağmen Dwayne Johnson gibi yapılı olduğu için iki katımmış gibi görünüyordu. Bu devasa adamın gündüzleri ameliyathanede narin işler yaptığına inanmak güçtü. Ama hiçbir zaman kitabı kapağına göre yargılamamak gerekirdi, değil mi?

"Merhaba, efendim." Kendimi onun cevabına hazırladım. Nahoş bir şey olacağından emindim. Onu ocak ayındaki fazlasıyla kısa ve tuhaf brunch'ımızdan beri görmemiştim. O zaman benden hoşlanmadığını açıkça belli etmişti.

"Konuşma vaktimiz geldi," dedi Dr. Davis. "Erkek erkeğe."

İçimi çekmemek için kendimi tuttum. "Çok isterdim, efendim. Ama yirmi dakika sonra maçım başlayacak. Konuşmayı yarına ertelesek?"

"Hayır, erteleyemeyiz. Kızımla ilgili meseleleri oldukça ciddiye alırım."

"Ben de," dedim hemen. "Demi benim için çok önemli."

"Öyle mi? Bu yüzden mi geleceğini bir kenara fırlatması için onu yüreklendiriyorsun?" Sesi buz gibiydi. Yüz hatları, öfkelendiğinde daha da sertleşiyordu.

Demek Demi'nin Boston ziyareti umduğu kadar iyi gitmemişti.

"Demi geleceğini bir kenara fırlatmıyor," dedim dikkatlice. "Aynı alanda kalacak, sadece farklı bir yol seçecek."

"Bir psikiyatristin ortalama ne kadar maaş aldığını biliyor musun? Yıllık iki yüz bin dolardan daha fazla. İki yüz yetmiş beş bin dolar. Peki bir klinik psikolog ne kazanıyor? Ya da her köşe başında görebileceğin, sıradan bir terapist?"

"Demi parayı önemsemiyor. Tıp okumak istemiyor, doktora yapmak istiyor."

"Evlat, sen benim kızıma hayat seçimlerini dikte edecek hakkı nereden buldun?"

"Ben onun seçimlerini dikte etmiyorum. Hatta ilişkimizdeki asıl diktatörün o olduğunu söyleyebilirim." Burnumdan alaycı bir nefes verdim. "Kızınızla tanıştınız mı acaba? Bu dünyada patronluk taslamayı en çok seven kişi olabilir."

Adamın gözlerinde saniyelik bir tebessüm belirdi. Sanki biraz olsun yumuşuyordu. Ama tebessüm geldiği gibi gitti ve Dr. Davis'in yüzü yeniden taşa dönüştü.

"Sana güvenmiyorum," dedi gergince.

Bitkin bir nefes verdim. "Kusura bakmayın efendim ama beni tanımıyorsunuz bile."

"Sen ve kızım birbirinizden çok farklısınız. Demi..."

O sırada arkamdaki kapı birden açıldı. Koçun hiddetli yüzünü görmeyi beklediğim için hemen, "Özür dilerim, ben..." diye başladım ama sonra kapıdakinin Matt olduğunu gördüm.

Matty tepemde dikilen iri yapılı, kel adamı görünce irkilir gibi oldu ama kendini hemen toparladı. "Dostum, derhal içeri gelmelisin." Telefonunu yüzüme doğru salladı. "Lanet olsun, bir kaos yaşanıyor."

Kaşlarımı çattım. "Ne oluyor?"

"Bristol Binası'nda olay var. İki kişi çatıya çıkmış ve aşağı atlamak üzereymiş gibi görünüyorlar. Başka biri Twitter'da olayı saniye saniye anlatıyor. Hartford Binası'nın en üst katındaki bir kız fotoğraf çekmeyi başarmış." Matt telefonunu elime tutuşturdu. "Çatıdan atlayacakmış gibi görünen kişilerden biri de kız arkadaşın."

39

DEMI

Kampüsteki yurtların hiçbirinde öğrencilerin çatıya çıkmasına izin verilmiyordu. Yasak olduğu da her daim açık bir şekilde dile getiriliyordu ve bu gayet anlaşılabilir bir şeydi. Yönetim, çatıda gürültülü partilerin verilmesini ve sarhoş öğrencilerin aşağı düşmelerini istemiyordu.

Tabii nadir olsa da kazara olmayan düşmeler de olabilirdi.

Çoğu okulda böyle şeyler için sıkı güvenlik tedbirleri alınıyor, kapı anahtarları sadece temizlik görevlilerinde oluyordu. Yeni yurtların bazılarındaysa çatıya sadece kartla giriş yapılabiliyordu. Fakat Bristol Binası'nda güvenliğin sıkı olmadığı bilinen bir şeydi. Çatı kapısı eskiydi ve kilidi kolaylıkla açılabiliyordu. Ben de birinci sınıfta yurtta kaldığım için Bristol'ın çatısına gizlice çıkmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Öğrencilerin çoğu bu fırsattan istifade ederek yukarı esrar çekmeye ya da seks yapmaya çıkıyordu. Ama eğer Bristol'ın çatısına çıkıyorsanız bunu millete ilan etmemeliydiniz.

Görünüşe göre TJ'in bundan haberi yoktu.

Ve ben hayatım boyunca, çatının kenarında dikilen, ince vücudu karanlık gecede bir siluet gibi görünen arkadaşıma bakarken korktuğum kadar korkmamıştım.

"TJ, lütfen." Konuşurken sesim çatladı. Buraya geldiğimden beri doğru düzgün konuşamıyordum. Hatta daha öncesinden beri desem daha doğru olurdu çünkü TJ tam yirmi dakika önce beni aramış ve kendini öldüreceğini söylemişti.

Lanet olsun! İşaretleri nasıl görememiştim?

Psikolog olmayı planlıyordum ama daha kendi arkadaşımda intihar düşünceleri olduğunu bile anlayamıyor muydum?

Ağlamak istiyordum. TJ'in acı çektiğini gerçekten fark etmemiştim. Evet, arada bir karamsarlaşırdı ama onunla tanıştığımızdan beri bir kez bile çaresiz hissettiğinden bahsetmemiş ya da intihar konusunu açmamıştı. Kaygı bozukluğu eğilimi vardı ama intihar edeceğine dair hiçbir işaret göstermemişti.

Buraya geldiğimden beri onu çatının kenarındaki duvardan aşağı indirme çabalarım karşılıksız kalmıştı. Ona nasıl ulaşacağımı bilemiyordum.

"TJ," dedim yalvaran bir sesle. "İn oradan aşağı."

"Niye umurunda ki?" dedi tükürükler saçarak. "Sen kendinden başka kimseyi umursamazsın."

Sert sözleri canımı acıtıyordu ama şu anda kendi duygularımı düşünemezdim. Mesele ben değildim. TJ'in durumunun kötü olduğu besbelliydi.

Durumunun kötü olduğu mu? diye haykırdı kafamın içindeki ses. Kahretsin, nasıl da hafife alıyorsun!

Kalbim sanki boğazımda atıyor, nefes almamı engelliyordu. Zemin buzla kaplıydı çünkü kimse buraya çıkıp tuz dökmüyordu. Daha da kötüsü, kar yağmaya başlamıştı ve rüzgâr da artıyordu. Eğer TJ yanlış bir adım atarsa...

SAKIN bunu düşünme!

"TJ, lütfen inip yanıma gelir misin?" diye yakardım. "Gel de benimle konuş."

"Hayır, konuşmak istemiyorum. Kahretsin, konuşmaktan nefret ediyorum, Demi."

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Bir yandan da ona yavaşça yaklaşıyordum. Beynim panik modundaydı ve şimdiye dek gözden kaçırdığım kırmızı bayrakları kataloglamaya çalışıyordu.

TJ her zaman antisosyal biri olmuştu ama benimle birlikte dışarı çıkar, arkadaşlarımla zaman geçirirdi. Kendini herkesten izole etmezdi, yani bu bir kırmızı bayrak değildi. Sık sık içmez, uyuşturucu kullanmazdı. Burada da kırmızı bayrak yoktu. İnsanlara açılmakta, duygularını göstermekte zorlanırdı ama bu sıra dışı bir şey değildi. Corinne de içe kapanık biriydi ve ben onda da intihar düşünceleri olduğunu sanmıyordum.

Tanrım. Ne yapacağımı bilmiyordum.

Hiç bilmiyordum.

Bu bir okul projesi ya da lanet olası bir suç programı değildi. Gerçek hayattaydık ve ben tamamen çaresiz kalmıştım.

Tekrar denedim. "Dinle, içki içtiğin belli..."

"Hayır, içmedim." Sesi rahatsız edici derecede dengeliydi.

Dudağımı ısırdım. Sıçayım. Yani bir de ayık mıydı? Kafası tamamen yerindeyken mi dört katlı bir binanın çatısından atlamaya karar vermişti?

Birden siren sesleri duyuldu ve kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. Bizim için mi geliyorlardı? Birisi bizi görüp polisi mi aramıştı? Tanrım, keşke polis gelse ve yanlarında, intihar etmek isteyen kişileri bundan vazgeçmeleri için ikna eden şu uzmanlardan getirse ne iyi olurdu.

Ben bu meseleyle başa çıkabilecek kadar uzman değildim.

Hızla esen rüzgâr saçlarımı endişeli bir kuşun kanatları gibi savurdu. Evden çıkarken montumu bile almamıştım. Üstümde sadece kırmızı kazağım, taytım ve botlarım vardı. Hava o kadar soğuktu ki akciğerlerim bile donmuştu. Buraya incecik bir tişörtle çıkmış olan TJ'in ne kadar üşüdüğünü tahmin demiyordum. Şiddetli bir rüzgâr esse ince bedeni aşağı düşüverirdi. Havada uçuşan kar tanelerine bakılırsa bu şiddetli rüzgârın gelmesi yakındı.

"Tamam," dedim zayıf bir sesle. "Tamam. Sen oradan inmiyorsan ben yanına geliyorum o zaman."

"Uzak dur, Demi." TJ'in omuzları gerildi. "Ciddiyim. Atlarım."

Dişlerimi korkuyla sıkarak ona biraz daha yanaştım. "Atlamanı istemiyorum," dedim, kalbim korkunç bir ritimle kaburgalarıma vururken. "Seninle konuşmak istiyorum. Sonrasında ne yapacağını tartışırız."

"Konuşacak bir şey yok. Sen yeni sevgiline dön."

Duvara yaklaştım ve betonun üzerindeki incecik kırağı katmanını gördüğümde kusacak gibi oldum. Neyse ki henüz buzlanma olmamıştı.

"Mesele bu mu?" diye sordum kısık sesle. "Ben ve Hunter mı?"

"Evet, sırf sen ve Hunter yüzünden ölüme atlamaya hazırlanıyorum. Tanrı aşkına, Demi! Lanet olsun! O kadar bencilsin ki..."

İrkildim. Sonra dondurucu havadan bir nefes alıp bir ayağımı duvara doğru kaldırdım. İlk denememde ayağım kaydı. Kahretsin, buzlanma olmuştu! Tanrım, ne yapacaktım şimdi ben?

Arkadaşını kurtaracaksın. Yardıma ihtiyacı var.

Evet, TJ'in yardıma ihtiyacı vardı.

Bir nefes daha aldım.

Ve bir kez daha duvara çıkmaya çalıştım. TJ'in yanında durunca aşağı bakma hatasını yaptım. Siktir, berbat bir fikirdi bu.

Başımın dönmesini geçirmek için içime derin birkaç nefes çektim ve kendimi soluk almaya zorladım. Bir daha aşağı bakmadım. Ama manzara çoktan zihnime kazınmıştı. Çok yüksekti. Aşağıda çimen ya da çalı da yoktu. Zemin asfalttan ibaretti.

Nefesim minik kaygı bulutları halinde çıkıyordu. Hayatımda gördüğüm en korkutucu manzaraydı bu.

Daha da korkutucu olansa TJ'i kaybetme düşüncesiydi. Yardım çağrılarını daha önce duymamış olabilirdim ama şu anda kesinlikle duyuyordum.

"Aşağı in," dedi TJ bana sertçe. Ama sesindeki öfke kaybolmuş, yerini endişe ve çaresizliğe bırakmıştı. "Sana bir şey olabilir."

"Sana da olabilir. Sen inene kadar inmeyeceğim."

"Öyle mi? Birden beni umursar mı oldun?"

"Ben seni her zaman umursadım, TJ. En iyi arkadaşlarımdan birisin." Tekrar aşağı bakma, Demi. Sakın bakma...

Tekrar aşağı baktım ve tabii ki midem ağzıma geldi. Dört katlı bir bina kaç metre olurdu? On beş mi? Peki neden şu anda durduğumuz yerden bakınca çok daha yüksekmiş gibi geliyordu? On beş metrenin bu kadar uzun olduğunu hiç düşünmemiştim.

"En iyi arkadaşlar," dedi TJ huysuzca. "Bunun ne kadar dayatmacı bir ifade olduğunun farkında mısın?"

"Ne? Senin arkadaşım olduğunu söylemek mi? Ama seninle üniversite birinci sınıftan beri tanışıyoruz, TJ."

"Kesinlikle! Birinci sınıftan beri! Yani tam üç yıldır senin gözlerini açıp o Nico denen herifin nasıl bir şerefsiz olduğunu görmeni bekliyordum."

Rüzgâr saçlarımızı havalandırdı. Bu sefer aşağı bakma dürtüsüne yenilmedim.

"O pislikten ayrıldığında iyileşmen için sana zaman tanıdım. Sabırlı ol, dedim kendi kendime. Onunla aranızda bir bağ var sonuçta. Üç yıl boyunca lanet olasıca gözlerinin önünde olan şeyi sonunda görecek." Yüzü acı doluydu. "Nico'dan ayrıldıktan sonra bana geleceğini sanmıştım ama sen o hokeyci yavşağa gittin!"

Hunter'ı savunmadım çünkü bunun TJ'i kışkırtacağını düşünüyordum. Ama bu konudaki gözlemimi yumuşak bir sesle dile getirdim. "Bunun benimle ilgili olmadığını söyledin sanıyordum."

"İyi, tamam. Seninle ilgili olabilir. Tamamen değil ama kısmen. Sadece artık görünmez olmaktan bıktım. Senin için, ailem için görünmez biriyim. Annemle babam, ağabeyime ve Londra'daki o süslü işine bayılıyorlar. Ben herkesin aklına sonradan geliyorum. Hatta belki de hiç düşünülmüyorum."

"Bu doğru değil." Ailesiyle bir kez görüşmüştüm ve bana, oğullarını gerçekten seviyormuş gibi görünmüşlerdi. Evet, dış görünüş yanıltıcı olabilirdi ama içimden bir ses, şu anda TJ'in ne yapmak üzere olduğunu öğrenseler annesinin de babasının da paniğe kapılacağını söylüyordu.

"Bence sen kendini fazla değersiz görüyorsun," dedim.

Siren sesleri yükseldi.

TJ gerildi. Hafifçe kıpırdandığında kendimi en kötüsüne hazırladım. Ama sonra dengesini koruduğunu gördüm. Hissettiğim rahatlıkla neredeyse idrar kesemin kontrolünü kaybedecektim.

Bu duvara tırmandığımdan beri bir santim bile kıpırdamamış, heykel gibi kalmıştım. Duvar geniş olduğu için ayaklarım rahatlıkla sığıyordu ama yine de kendimi incecik bir kâğıdın üzerinde dengede durmaya çalışıyormuş gibi hissediyordum.

"Bu konuyu neden hiç benimle konuşmadın? Anne baban tarafından görmezden gelindiğini hissettiğini, ağabeyinden değersiz olduğunu düşündüğünü ve de bunu... bunu istediğini neden söylemedin?" Ölmek istediğini, diyememiştim. Yanağımın iç kısmını sertçe ısırdım. "Biliyorsun, seni desteklerdim. Neden yardım istemedin?"

"Neden onu seçtin?" diye sordu TJ, sorularıma cevap vermek yerine.

"Seçim meselesi değil ki bu." Bitkince iç geçirdim. "Hunter'la senin aranda bir seçim yapmam gerekmedi hiçbir zaman. Onunla arkadaştık, sonra bu farklı bir şeye dönüştü."

"Benimle de arkadaşsın. Neden aramızdaki ilişki farklı bir şeye dönüşmedi?" Gözleri acı ve ihanete uğramışlık duygusuyla kararmıştı.

Kahretsin, yanlış şeyi söylemiştim. "Bilmiyorum," dedim kısaca. "Elektrik meselesi sanırım. Onunla aramızda bir uyum var."

"Benimle yok mu?"

Şimdi ne yapacaktım? Yalan mı söyleyecektim? Sırf aşağı insin diye onu umutlandıracak mıydım?

Bunu yapmak samimiyetsizlik ve zalimlik olurdu. Ayrıca yalan söylersem anlayacağını düşünüyordum. TJ'e karşı romantik duygular beslemiyordum. Hiç beslememiştim.

Dürüst olmaya karar verdim. "Seninle aramızda cinsel çekim olduğunu hissetmiyorum," diye itiraf ettim. "Bence çekici birisin ve..."

"Zırva," dedi sertçe.

"Öylesin," diye ısrar ettim. "Yumuşacık bakan gözlerin ve mükemmel bir popon var."

TJ yalan söyleyip söylemediğimi anlamak istermiş gibi tereddütlü görünüyordu.

"Fakat aynı şekilde Liam Hemsworth'ün de muhteşem olduğunu düşünüyorum ama onunla yatmak gibi bir arzum yok. Bu uyum meselesini açıklamak güç. Bazı insanların arasında vardır, bazılarının yoktur."

"Uyum," diye tekrar etti, yüzü acıyla buruşurken. "Neden benim kimseyle aramda uyum yok?"

"Bir tahminde bulunabilir miyim?"

Bana keskin bir bakış attı.

"Az önce, Nico'dan ayrılmam için üç yıl beklediğini söyledin. O halde şüphesiz ki başkasını aramıyordun. Üç yıl içinde, bildiğim kadarıyla sadece tek bir kişiyle çıktın, o da benim ayarladığım birlik kardeşimdi. Kendini başkalarına kapatırsan kimseyi bulamazsın ki..."

"Kendimi kapatmadım ben," dedi ama sesi pek de emin çıkmıyordu.

Rüzgâr saçlarımı uçuştururken ensemdeki tüyler diken diken olmuş, omurgam buz kesmişti. O kadar soğuktu ki buradan kaçabilmek istiyordum. Ama TJ'i almadan bir yere gitmeyecektim. Gerekirse sabaha kadar beklerdim.

"Evet, kapattın," dedim. "Ama seni anlıyorum. Erkek arkadaşı olan bir kızı beklemek korkunç bir şey olmalı. Daha da kötüsü etrafına yayman gereken enerjiyi yayamamış olman. Üç seneni boşa harcamışsın, TJ. Neyse ki daha bir buçuk yıl üniversitede olacaksın. Kendini açman için yeterince vaktin olacak."

"Ben artık bu işleri bıraktım," diye karşı çıktı. "Senden sonra."

Öfkemi yutmaya çalıştım. Kendini bana hiç ama hiç açmadığının, duygularını itiraf etmediğinin farkında değildi herhalde. Yıllarca sadece benim onu fark etmemi beklemişti. Bunu yapmak onun için daha kolaydı tabii.

Ama ben neden fark etmemiştim ki, kahretsin. Nico'nun, hatta Hunter'ın bana bu meseleden bahsettiklerini, TJ'in benden hoşlandığını söylediklerini hatırladığımda kalbimde bir sızı belirdi. Ben bir şey görememiştim.

Ya da belki de görmek istememiştim.

Belki de TJ gibi, diğer insanlar gibi ben de kolay yolu seçmiştim. Tabii bilinçsizce. Belki de TJ'in gerçek hislerini görmemek ve onu arkadaşım olarak kabul etmek, onun hislerinin arkadaşlığımızı bozabileceği ihtimalini düşünmekten daha kolay gelmişti.

"TJ," dedim yumuşak bir sesle. Ve beş dakikadan beri ilk kez hareket edip elimi ona uzattım. Parmaklarım aşırı titriyordu. Çok korkuyordum ve önünde sonunda altıma yapacağımdan emindim.

TJ titreyen elime baktı. Yüzüne düşen kar tanelerini silerken gözlerinde hüzün vardı. "Korkuyorsun," diye mırıldandı. "Korkmanı istemiyorum."

"O zaman benimle birlikte bu duvardan aşağı in," diye yalvardım.

Cevap vermedi.

O sırada kulağımıza bazı sesler gelmeye başladı. Aşağıda bir kalabalık toplanmıştı. Üniformalı polisleri gördüğümde, Hunter'la beni tutuklayan memurun da orada olup olmadığını merak

ettim. Memur Jenk. Yani Memur Pislik. Yurdun önündeki küçük otoparka bir ambulans ve birkaç devriye arabası park edilmişti.

"Bu dünyada benim için hiçbir şey kalmadı," diye mırıldandı TJ. "Bu aptal, boktan hayatı yaşamaktansa ölmeyi yeğlerim."

"Ama ölmeyebilirsin," diye belirttim.

"Dört katlı bir binadayız. On beş metre yukarıda."

"Dört beş katlı binaların çatısından düşüşlerin sadece yüzde ellisi ölümle sonuçlanıyor. Otuz metre olsa muhtemelen ölürdün, evet." Bir kaşımı kaldırdım. "Ama bu yükseklikten düşmek çoğunlukla ölümcül değil."

Gözleri parladı. "Senin saçma istatistiklerini dinleyecek halde değilim, Demi."

"Bu, saçmalık değil. Daha bu akşam babamla bu konuyu konuştuk."

"Ne diye bu konuyu konuştunuz ki?"

"Çünkü babam, yirmi metre yükseklikten düşen bir adamı ameliyat etmiş. Adam, karısına görünmeden camda sigara içmeye çalışırken pencereden sarkıp dengesini kaybetmiş. Asfalta kafasını çarpmış." Yutkundum. "Gerisini anlatmamı ister misin?"

"Bu büyük maceradan sonra hayatta kalmış, karısı gizlice sigara içtiği için onu boşamış, adam da onu süngerle yıkayan seksi hemşireyle mutlu mesut yaşamış," dedi TJ alaycı bir şekilde. "Hikâyenin özeti şu: Hayat her zaman yaşamaya değerdir. İyi denemeydi, Demi."

Acı acı güldüm. "Hayır. Adam ölmemiş ama kafatası kırılmış, bu da beyin kanamasına yok açmış. Babam ameliyat etmiş ama durum kötüymüş. Adam yaşıyor fakat beyni hasar görmüş. Bir daha asla normal bir hayatı olmayacak. Ayrıca bir gözü kör olmuş çünkü düştüğünde göz merceğindeki sinirler de hasar almış. Zihinsel hasarı anlamak için henüz çok erken ama babam pek umutlu değil."

TJ şoke olmuş gibiydi. Aşağı bakarken korkunç bir sessizliğe gömülmüştü.

Yanıp sönen kırmızı-mavi ışıklar karanlığı deliyordu. Yoğun bulutlar ayı kapatmıştı ve düşen kar taneleri kör ediciydi. Bristol Binası'nın önünde toplanan kalabalığa rağmen şu anda dünyada sadece TJ ve ben varmışız gibi hissediyordum.

Söyleyecek başka şeyler düşünürken midem düğüm düğüm olmuştu. Ona nasıl yardım edebilirdim? "Evet," dedim yumuşak bir sesle. "Durum bu."

TJ'in yüzünde hâlâ acı vardı. "Durum bu."

40

HUNTER

Hışımla soyunma odasına girerken neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Takım arkadaşlarım giyinmişlerdi ve maça tamamen hazırdılar. Yarı giyinik olan tek bendim ve şu anda bu umurumda bile değildi. Demi'nin babası da tüm heybetiyle peşimden içeri girip arkadaşlarımı korkuttu.

Koç kaşlarını kaldırdı. "Bu kim?"

"Demi'nin babası," dedim. "Doktor Marcus Davis."

"Vay canına," dedi Bucky, ağzı bir karış açılarak. "Ne hızlı gelmişsiniz! Haber daha yeni duyuldu."

"Tam olarak ne oluyor?" diye sordu Dr. Davis, odadaki tek yetişkinden başka herkesi görmezden gelerek.

Koç Jensen ona elini uzattı. "Chad Jensen. Korkarım ki size istediğiniz cevabı veremem. Elimizde bir tek bulanık bir fotoğraf var."

"Demi bu," dedim dişlerimi sıkarak.

Dr. Davis de ciddiyetle kafa salladı. "Evet, bu benim kızım. Şu Bristol Binası tam olarak nerede?"

"Kampüsün batısındaki bir yurt orası," dedi Matt. "Yürüyerek on dakika, arabayla iki dakika."

Dr. Davis anında kapıya yöneldi. "Davenport," diye gürledi. "Bana yolu göstermeni istiyorum."

Hareket edemedim. Çünkü... rinke çıkma saati yaklaşıyordu.

Bu maç sonrasında kimin konferans finaline çıkacağı belli olacaktı. Sonrasında da ulusal turnuva olan Frozen Four vardı.

Ama şu anda hokey oynayacak durumda değildim. Kız arkadaşım, şubat soğuğunda lanet olası bir çatıya çıkmış, intihar etmek isteyen birini durdurmaya çalışıyordu. Matt'in gösterdiği tweet'lerden bazılarını okumuştum ve görünüşe göre çatıdakiler oraya öylesine çıkmamışlardı. TJ'in aşağı atlamak üzere olduğu belliydi.

Ellerimi saçlarımdan geçirirken parmaklarım deli gibi titriyordu. Bacak korumalıklarımı, hokey şortumu ve çoraplarımı giymiştim ama üstümde sadece beyaz atletim vardı. Omuz ve dirsek korumalıklarım dolabımdan sarkıyordu. Göğüslüğüm banktaydı.

Güçlükle yutkunarak etrafıma baktım. Kaptanlık elkitabındaki tüm kuralları yıkmak üzereydim.

İyi bir kaptan olmak istemiştim. Takımıma öncelik vermek, oyuncularımı desteklemek, onlara sabırla yaklaşmak ve sezonun başından beri oluşturduğum kurallara uymak istemiştim. Bir kızın, hokeyle arama girmesine izin vermeyeceğime dair kendime söz vermiştim ama şimdi kural kitabını bir kenara fırlatmaya hazırlanıyordum. Hem de bir kız için.

Ama başka bir seçeneğim yoktu. Garrett, Dean, Logan... onlar beni anlarlardı. Onlar asla sporu, kız arkadaşlarından önemli görmemişlerdi. Bu yüzden takım arkadaşlarım benden nefret edecek olsa da yapmam gerekeni yapacaktım. Demi'nin başı dertteydi ve benim için önce o geliyordu.

"Çocuklar," dedim pürüzlü bir sesle. "Üzgünüm, bu akşam oynayamayacağım."

Kimse bir şey demedi.

Suçluluk duygusu daha da büyüyerek midemi kapladı. "İnanın bana," diye devam ettim çaresizce. "Bu maçı kaçırmak iste-

mezdim ama şu anda oraya çıkıp oynasam bile aklım maçta değil, Demi'de olacak. Onun güvende olduğundan emin olana dek konsantre olamam ve..."

"Demi de duvara tırmandı," dedi Matt birden, gözlerini ekrana dikerek.

Kapıdaki Dr. Davis donakaldı. Gözlerimizdeki saf dehşet tıpatıp aynıydı.

"Ne yaptı ne?" dedim. "Ne oluyor?"

"Bilmiyorum. Burada yazdığına göre duvarın üstünde iki kişi varmış. Başka ayrıntı yok."

Kalbim öyle hızlı atıyordu ki bayılacak gibiydim. Titrek bir nefes alıp parmaklarımı tekrar saçlarımdan geçirdim. Saçlarımı koparacak raddeye gelmiştim. "Özür dilerim," dedim takıma. "Gitmem gerek."

"Dostum, ne demeye özür diliyorsun?" dedi Matt.

"Ve neden hâlâ buradasın?" dedi Conor, harfleri uzatarak. Tembel bir sesle konuşuyor olabilirdi ama bakışları ciddiydi.

Koça bir bakış attığımda kısaca kafasını salladı. Ben de yerdeki spor ayakkabılarımı kaptığım gibi soyunma odasının kapısına koştum.

•

"Burası," dedim beş dakika sonra, kalbim endişe ve sabırsızlıkla sıkışırken. "Otopark girişi sağ tarafta."

Sağa döndük ama otoparka giriş yapmak istediğimizde polis tarafından kapatıldığını gördük. Karşıda bir ambulans ve üç devriye arabası vardı. Bunların yanında da kampüse ait iki güvenlik aracı duruyordu.

Sinirle bir küfür savurdum. "Burada, yol kenarında durun. Arabanızı çekerlerse size benimkini veririm, olur mu?"

Birlikte BMW'den inerken Dr. Davis de en az benim kadar sabırsız durumdaydı. Kış soğuğu, buz patenlerimizle rinke çıktığımız anlardaki gibi yüzüme çarpıyordu. Hava dondurucuydu. Ama kemiklerimi sızlatan şey soğuk değil, korkuydu. Saf, felç edici bir korku.

Bristol Binası'nın çatısına baktığımda, hissettiğim korkuyu dışarı salıverdim. "Yüce İsa!"

"Aman Tanrım," dedi Dr. Davis de aynı anda. Acı çekiyormuş gibi inlediğinde ona baktım ve tekrar yukarı bakmaya katlanamayacakmış gibi elinin tersiyle gözlerini kapadığını gördüm. Sonra kolunu indirip kararlı bir şekilde başını salladı. "Gidelim."

Hızlıca ilerledik ama polis olay yerini kordonla çevirmişti. Olay yeri. Tanrım, daha şimdiden burayı olay yeri olarak görmeye başlamıştım. Ya da belki de acı bir kaza yeri.

Tekrar yukarı baktığımda boğazım öyle sıkıştı ki nefes alamayacak noktaya geldim. Demi'nin bedeni heykel gibi hareketsizdi, sadece koyu renkli saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Kırmızı bir kazakla siyah tayt giymişti ve baktığım yerden çok küçük ve kırılgan görünüyordu. Keşke sesini duyabilseydim ya da gözlerini görebilseydim.

Yanındaki TJ'in üstünde yalnızca bir tişört ve eşofman altı vardı. Sıska kollarını beline dayamıştı.

İkisi konuşuyorlardı. Ne dediklerini bilmiyordum. Umurumda da değildi. Derhal yukarı çıkıp o salak herifi duvardan indirmeyi ve Demi'nin hayatını tehlikeye attığı için onu kendi ellerimle aşağı atmayı istiyordum.

Kendimi derin bir nefes almaya zorladım. Sonra Demi'nin babasının, onu durdurmaya çalışan genç polisin karşı çıkmasına rağmen kordonu geçmeye çalıştığını fark ettim.

"Bu noktadan ileri gidemezsiniz, efendim!"

Polisin yüzüne baktım. Onu tanıyordum. Soyadı neydi? Alberts mı? Hayır, Albertson!

"Yukarıdaki onun kızı," diye açıkladım, iki erkeğin arasına girerek. Beni tanıyınca Albertson'ın gözleri açıldı. "Benim de kız arkadaşım. Onu tanıyorsun, Albertson. Nezarethanede birlikteydik hani..."

Dr. Davis bana sertçe baktı. "Ne nezarethanesi?"

Soruyu geçiştirdim. "Lütfen Albertson." Sesim her nasılsa sakin çıkıyordu.

Üniformalı adam omzunun üstünden gizli bir bakış attı, sonra kafasını hafifçe sallayarak geçmemize izin verdi.

Yurdun girişine birkaç metre kala kayarak durduk. Ön kapıların yakınında birkaç polis memuru, takım elbiseli bir adamla konuşuyordu. Bu dekan olmalıydı. Başka yöneticiler de vardı. Tabii polislerin bölgeye yaklaştırmamak için uğraştırdığı seyirciler de.

Dr. Davis birden kolumu kavradı. İrkildim çünkü çelik kadar sert eli kesin tenimde iz bırakacaktı. "Yukarı nasıl çıkılır biliyor musun?"

Tereddüt ettim. Evet, biliyordum. Gizlice içki ve esrar içmek isteyenlerin Bristol'a gittiği, öğrenciler tarafından sıkıca saklanan bir sırdı. Fakat doktorun gözlerindeki vahşi bakışlar, şu anda Demi'nin yakınlarında olmasının akıllıca olmayacağını gösteriyordu. Kahretsin, ben bile sakin kalmakta zorlanıyordum. Yukarıdaki benim kızım olsaydı ne yapardım hayal bile edemiyordum.

Korku ve çaresizlik, içimde ölümcül bir kokteyl oluşturmuştu sanki. Ellerim titriyordu. Doğru düzgün ayakta duramıyordum ve çıplak kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

"Biliyor olsam bile polisler bizi binaya asla sokmaz. Bence burada kalmalıyız."

Dr. Davis'in gözleri öfkeyle kararadı. "Bir de kızımı önemsediğini söylüyorsun."

"Önemsiyorum." İçimi çektim. "Dr. Davis. Marcus. Ona bir bak. Onlara bir bak."

Kafasını kaldırdığında doktorun öfkesi acıya dönüştü. Kafası, sokak lambasının ışığı altında parlıyordu.

"Kızına güven," dedim.

Gözlerini kırpıştırdı. "Ne?"

"Sadece güven. Şu anda oraya koşmayı istediğini biliyorum ama bunu yaparsan sadece TJ'i korkutursun. İnan bana, onun yerinde ben olsaydım ve sen karşıma çıksaydın..." Kafamı iki yana salladım. "Gidersen her şeyi daha da berbat edersin, emin ol. Kızını ne kadar çok sevdiğini biliyorum. Yani, bana ondan uzak durmamı emretmek için ta Boston'dan kalkıp gelmişsin. Bunu hiç anlamıyorum bu arada, çünkü ben yanlış bir şey yapmadım ve o kızı tüm kalbimle seviyorum. Ve onu sevdiğim için ona inanıyorum."

Dr. Davis güçlükle yutkunduğunda âdemelması, sanki boğazına gerçek bir elma takılmış gibi göründü.

"O çok akıllı bir kız," diye devam ettim. "Ve ne yaptığını biliyor. Dönem boyunca onunla ortak bir proje üzerinde çalıştık. Ödev için benim terapistimmiş gibi davranması gerekti. TJ'i ikna edebilecek biri varsa o da Demi'dir. Ona güven."

Doktor artık karşı koyacak gibi görünmüyordu. Omuzları çökmüştü.

Bir anlık tereddütten sonra uzanıp güvence verir gibi koluna dokundum.

İlk başta gözleri kısıldı ama sonra yüzü yumuşadı. "Onu gerçekten seviyorsun," dedi boğuk bir sesle.

"Evet."

Sonra ikimiz de dikkatimizi Demi'ye verdik. Zaman kavramı yok olmuştu sanki. Gökyüzü gibi donmuştu. Ayaklarımın altındaki zemin gibi, kalbimdeki korku gibi donmuştu. Dakikalar, belki saatler geçti. Hatta belki de günler. Bilmiyordum.

Bildiğim tek bir şey vardı, o da Demi'nin sonunda TJ'in elini tutup onu duvardan indirdiği ana kadar rahat nefes alamadığımdı.

41

DEMI

Şoktaydım. Tüm bedenim buz kesmişti ve fırtınada kalmış bir yaprak gibi titriyordu. Gözlerimi kırpıyordum ama hiçbir şey görmüyordum. Kulaklarım çalışıyordu ama sesleri almıyordu. Bristol Binası'nın kapısından çıkıp da Hunter'la babamı gördüğümde gerçek olmadıklarını düşündüm. Hayal gücümün şok yüzünden ürettiği görüntüler olmalıydılar. Bu yüzden kolumu TJ'in belinden ayırmadan yürümeye devam ettim.

"Demi."

Durdum. Çünkü bu ses gerçek gibiydi. Babamın sesine benziyordu.

Ama etrafımızı saran polisler dikkatimi babama vermemi engelledi. TJ de en az benim kadar şoke olmuş görünüyordu. Memurlardan biri onu ambulansa doğru çekiştirmeye çalışınca gözlerinde panik belirdi.

"Hastaneye gitmeme gerek yok," diye karşı çıktı. "Demi."

Kısık sesle, "Gerek var," dedim belini sıkarak. "Bu akşam olanlarla ilgili biriyle konuşmalısın."

"Seninle konuştum ya."

Konuşmuştu ama ben ancak elimden geldiği kadar yardımcı olabilmiştim. Onun gerçekten intihar etmeyi düşünmesi ve bunu gerçekleştirmeye kalkması karşısında ne yapılabileceğini tam olarak bilmiyordum. Ayrıca hastaneye gitmekten başka şansı yoktu. Muhtemelen onu psikiyatri bölümüne yatırıp kendisine ve başkalarına zarar vermemesi için yetmiş iki saat gözetim altında tutacaklardı.

"Ben hemen gelip seni göreceğim," dedim. "Söz veriyorum."

TJ hafifçe kafasını salladı. Polisin peşinden ambulansa doğru ilerlerken tamamen sersemlemiş haldeydi.

Arkamı döndüğüm anda babamın devasa kolları beni sardı. Zaten nefes almakta zorlanıyordum, şimdi boğulacak gibi olmuştum.

"Baba lütfen," dedim çaresizce. "Nefes alamıyorum."

Babam gönülsüz de olsa beni yere bıraktı. Gözümü kırptım ve kendimi tekrar iki kolun arasında buldum. Bu seferkiler fazla sıkmıyordu ama duygu yoğunluğu aynıydı.

"Ne kadar endişelendiğimizi bilemezsin," dedi Hunter boğuk sesle.

Babam da ciddiyetle başını sallayarak gırtlağından bir ses çıkardı.

"Anlamıyorum," dedim yavaşça. "Neden buradasın?"

"Birisi çatıdayken fotoğrafınızı çekmiş. Ayrıca olay Twitter'da saniye saniye anlatıldı," diye açıkladı Hunter.

"Sana demedim." Babama döndüm. "Sen neden buradasın? Neden Boston'da değilsin?"

"Buraya geldim çünkü..." O bir saniyeliğine duraksayınca Hunter hemen onun yerine cümleyi bitirdi.

"Seni görmek istemiş."

Babam alaycı bir şekilde gülümsedi. "Hayır, evlat. Benim için bahane üretmek zorunda değilsin." Omuz silkti. "Buraya geldim çünkü ondan seninle görüşmeyi kesmesini isteyecektim."

"Baba." Ağzım bir karış açık kalmıştı.

"Biliyorum, hayatım. Üzgünüm. Ben sadece..." Elini kel kafasında kaydırdı. "Sen benim küçük bebeğimsin. Kalbin daha yeni kırıldı. Aynı şeyin bir kez daha başına gelmesini istemedim. Nico seni incitince hemen gidip bulduğun yeni çocuğun kim olduğunu öğrendiğimde..." Kafasını Hunter'a doğru eğdi. "... yani, zengin, seksi bir sporcu olduğunu gördüğümde endişelendim çünkü

deneyimlerimden biliyorum ki bu iki özelliği aynı anda taşıyan erkekler genelde çapkın olurlar. Kalbinin yeniden kırılacağını düşündüm," dedi korumacı bir edayla. "Ve bunun olmasına izin vermek istemedim."

"Niyetinin iyi olduğundan eminim ama Hunter çapkın bir erkek değil. Sana daha önce de söylediğim gibi artık onunla birlikteyim ve sen de bunu kabullenmek zorundasın. Ya bu işi herkes için zorlaştırırsın ya da karşındaki bu çocuğun, benim yeni erkek arkadaşım olduğunu kolayca kabul edersin. Evet, Hunter zengin bir hokey oyuncusu ama... Aman Tanrım, siktir!" diye bağırdım birden.

"Demi, diline dikkat et."

Üzgün bakışlarımı Hunter'a doğru çevirince hokey formasının sadece alt kısmını giymiş olduğunu fark ettim. "Sen burada ne arıyorsun? Saat kaç?" Cebimden telaşla telefonumu çıkardım. "Sekiz buçuk olmuş! Maçın sekizde başlayacaktı!"

"Evet, biliyorum."

Hunter'ın kayıtsız omuz silkişi içimi panikle doldurdu. "O zaman neden rinkte değilsin? Siktir, burada ne arıyorsun?"

"Diline dikkat dedim."

"Baba, başlatma dilinden!"

Dudakları seğiren Hunter elime uzandı. "Bebeğim. Sen otuz metre yükseklikteki bir binanın çatısındayken hokey oynamaya çıkabileceğimi gerçekten düşündün mü?"

"Aslında on beş metre."

"Üç yüz metre yükseklikteydin ve yanındaki herif aşağı atlamak üzereydi. Durum buyken maça mı çıkacaktım? Birincisi, bu beni bayağı düşüncesiz biriymiş gibi gördüğünü gösteriyor. İkincisi de... aslında, ikincisi yok çünkü birincisi yeterince kötü zaten. Lanet olsun, sana inanamıyorum, Demi."

"Dile dikkat edelim."

Hunter mahcubiyetle gülümsedi. "Özür dilerim, efendim."

"Hemen arenaya gitmen lazım," diye emir verdim Hunter'a. "Onu arenaya götürmeliyiz." Yanlarından hızla geçtim. "Araban nerede baba?"

Babam öne geçip gümüş rengi BMW'sine doğru ilerledi. Arabanın yanına vardığımızda motorun hâlâ çalıştığını, hem sürücü hem de ön yolcu kapısının açık kaldığını, arka tamponun yolun neredeyse ortasında olduğunu fark ettim. Vay canına, benim için cidden endişelenmiş olmalıydılar.

Babam direksiyonun arkasına geçti, Hunter da onun yanına oturdu. Bense arka koltuğun ortasına yerleştim.

"Şu anda rinkte olmadığına inanamıyorum," dedim üzüntüyle.

"Sen benim için hokeyden daha önemlisin," dedi Hunter. Kahretsin, bunu duyunca kalbim patlayacak gibi olmuştu. "Bunu o inatçı kafana sok."

Öne uzanıp elini tuttum. O da benim buz gibi parmaklarımı sıktı.

"Ne kadar korktum bir bilsen," dedi boğuk bir sesle.

"Benim kadar korkmuş olamazsın," diye itiraf ettim.

Babam bakışlarını bana çevirdi. "Hastaneye gidip bir doktora görünmek istemediğinden emin misin?"

"Ben iyiyim. Sadece bir şok yaşadım." Alt dudağımı sertçe ısırdım. "TJ'in gerçekten atlayacağını düşünüp çok korktum."

Briar'ın hokey tesisine vardığımızda babam otoparkın yanından hızla geçip direkt ön kapıda durdu. Ama Hunter hemen arabadan inmedi.

Dönüp gözlerime baktı. "Ona yardım edebileceğini biliyordum."

"Yardım etmek mi?" Boğazım acıyla düğümlendi. "Yardıma ihtiyacı olduğunu görememişim bile, Hunter. Tüm işaretleri nasıl kaçırdım bilmiyorum. Kendi arkadaşlarımın sorunlarını göremiyorsam ileride nasıl ruh doktoru olacağım ki?"

"Muhteşem bir ruh doktoru olacaksın," dedi babam ciddi bir sesle. "Hiç kimse hatasız değildir, bir tanem. Herkes zaman zaman yanlış yapar veya başarısız olur. Ben, vicdanımın kaldıramayacağı kadar çok sayıda hastamı masada kaybettim. Ama sen bu akşam arkadaşını kaybetmedin. Onu kurtardın." Kafasıyla Hunter'ı işaret etti. "O haklı, senin başaracağını biliyordu. Ben seni kurtarmak için neredeyse Örümcek Adam gibi binaya tırmanacak raddeye gelmiştim ama erkek arkadaşın, inanmam için beni ikna etti."

"Neye inanman için?"

"Sana," diye cevapladı Hunter. Sonra babamla bakışıp tuhaf bir şekilde birbirlerine gülümsediler.

Bu beni duygulandırmıştı. "Annem, bir daha şehre geldiğimizde Hunter ve benimle yemek yemek istediğini söyledi," dedim bir anlık tereddütten sonra. "Belki sen de bize katılırsın, şu brunch'ı tekrar ederiz."

Babam kafa salladı. "Katılırım."

"Teşekkür ederim," dedim. Sonra Hunter'a döndüm. "Sana da beni kurtarmaya geldiğin için teşekkür ederim. Ama artık şu arabadan in, keşiş. Hemen. Acele edersen ikinci devrede oyuna girebilirsin." Yine dudağımı ısırdım. "Bu akşam maçını izlemesem kızar mısın? Olanları düşünmek ve... kafamdaki basıncı azaltmak için biraz zamana ihtiyacım var."

Hunter yanağımı kavradı. "Tabii ki kızmam. Belki ısınmak için babanla birer kahve içersiniz. Ellerin donmuş." Umutlu bakışlarını babama çevirdi.

"Ben onunla ilgilenirim. Sen git oyununu oyna, evlat," dedi babam başını sallayarak.

"Maçtan sonra yanına gelirim," dedim Hunter'a.

Bana uzanıp dudaklarıma minik bir öpücük kondurdu ve arabadan indi. Onun arena girişine doğru koşmasını izlerken gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Sorun yok," dedi babam. "Eminim onun olmaması takımını kötü etkilememi..."

"Onun için ağlamıyorum," diye lafını kestim burnumu çekerek. "Neden ağladığımı bilmiyorum. Gözyaşları sebepsiz yere akmaya başladı."

"Sebepsiz yere değil. Şokun etkisi bu. Bu akşam yaşananların ağırlığı birden üstüne çökmüş olmalı." Babamın gülümsemesi hüzünlüydü. "Gel, ön koltuğa otur, bir tanem. Bir yerlere gidip konuşalım. Olur mu?"

Gözyaşlarımla ıslanmış yanaklarımı silip başımı salladım ve kapı koluna uzandım. "Burada olduğun için teşekkürler, babacığım."

"Her zaman."

42

DEMI

Birkaç saat sonra Hunter'ın evinin ön kapısından içeri girerken bir gecede iki maraton koşmuş ve bunların üstüne bir de muharebede savaşmış gibi hissediyordum. Briar maçı kazanınca kutlama için hep birlikte bir yere gidilmeye karar verilmişti. Ama Hunter ve ben, Summer ve Fitz'le birlikte eve dönmek istemiştik. Brenna da "bütün gece üzerine çullanmak isteyecek sarhoş ve azgın üniversite öğrencileriyle uğraşmaktansa" erkek arkadaşıyla Skype'ta konuşmayı tercih edeceğini söyleyerek bizimle eve gelmişti.

Kapıyı açtığımızda ev kapkaranlık ve aşırı sessizdi.

"Şu anda tüylerim diken diken olmuş durumda," dedi Brenna.

Summer da, "İkisi burada değilken bir şeyler yanlış gibi geliyor," dedi.

"Kim?" diye sordum. "Hollis ile Rupi mi?"

"Evet." Summer elini hafifçe sallayarak gölgeli koridoru işaret etti. "Dinleyin."

Burnumu kırıştırdım. "Neyi dinleyeceğiz?"

"Sessizliği!"

Oturma odasına girerken Brenna'nın telefonundan tanıdık bir şarkının notaları yükseldi. Simon & Garfunkel'ın "The Sound of Silence"[8] şarkısıydı bu. Brenna herkes duysun diye telefonu tüm ciddiyetiyle havaya kaldırırken kahkahalara boğuldum.

[8] (İng.) Sessizliğin sesi. (ç.n.)

Ama haklıydı. Bu evi ilk defa bu kadar sessiz görüyordum. "Nereye gittiler ki?" diye sordum.

"Bilmiyoruz," dedi Hunter. "Hollis sürpriz olduğunu söyledi."

"Kimin için sürpriz?"

"Rupi için."

"O zaman neden size söylemedi ki?"

"Sürpriz olduğu için."

Bir iç geçirdim. "O çocuğu hiç anlamıyorum."

"Kimse anlamıyor," dedi Brenna dürüstçe. "Onu anlamaya çalışarak beyin hücrelerini ziyan etme."

"Neyse, bize müsaade," dedi Hunter. "Kısmi zor bir akşam geçirdi. Direkt yatacağız."

"Öyle bir şey yaşadığın için çok üzüldüm," dedi Summer anlayışla. Onunla fazla yakın değildik ama bana nefesimi kesecek kadar sıkı sarılarak şaşırmama neden oldu.

"Teşekkür ederim. Gerçekten dehşet verici bir andı, yalan söylemeyeceğim."

"Umarım arkadaşın iyi olur," dedi Fitz.

"Ben de öyle umarım."

Hastanedeki psikiyatrların TJ'in zihinsel durumu hakkında ne diyeceklerini merak ediyordum. Ben depresyonda olduğunu ve kendini diğer insanlardan aşağı gördüğünü düşünüyor ve konuştuğu kişilerin ona ihtiyaç duyduğu şekilde yardımcı olabilmesini ümit ediyordum.

Okulun ya da polisin çoktan ailesine haber verdiğinden emindim. Ben de ziyaretçi kabul edildiği anda onu görmeye gidecektim. Konuşmaya ihtiyaç duyduğum zamanlarda TJ hep yanımda olmuştu, şimdi ben de aynısını onun için yapacaktım.

Fakat şimdilik, o çatıda olanları daha fazla düşünmek istemiyordum. Olaydan sonra babamla bizim eve geçmiş ve mutfakta birer fincan kahve içerken olanları yeterince konuşmuştuk. Ona,

kalbim düğüm düğüm olmuş gibi hissetsem de TJ'i aşağı inmeye nasıl ikna ettiğimi anlattığımda gözleri gururla dolmuştu. Tıp yerine psikoloji okuma kararımı er ya da geç desteklemesini umuyordum. Belki bir gün bu kararımla da gurur duyardı.

Hunter'ın odasına girerken telefonumu kontrol ettiğimde milyonlarca mesajın beni beklediğini gördüm. Pippa, Corinne, Darius, Pax, annem ve hatta Noel'den sonra engelini kaldırdığım Nico bile mesaj atmıştı. TJ meselesini öğrendiğini, ikimizin de iyi olduğunu duyduğu için sevindiğini ve benim çok iyi bir arkadaş olduğumu yazmıştı. Onun bu hoş mesajına da diğerlerine de yarın cevap atmayı kafamın bir köşesine not aldım.

"Maçı aldığınız için tebrikler," dedim Hunter'a dönerken.

"Birinin hayatını kurtardığın için tebrikler."

"Onun için çok kötü hissediyorum," diye itiraf ettim. "Her zaman çok utangaç ve içine kapanık biriydi. Ama intihar düşünceleri olduğunu hiç sanmazdım, Hunter. Hiç."

"Biliyorum, bebeğim."

"Keşke kendini öldürmek isteyecek noktaya gelene kadar benimle konuşup duygularını anlatsaydı." Boğazımdaki yumruyu yutmaya çalıştım. "Sadece... neyse, bu gece bu konuyu daha fazla konuşmak istemiyorum. Dikkatimi dağıtır mısın? Lütfen?"

"Tabii." Bir kaşını kaldırdı. "Sana bu akşam Garrett'ın menajerinden aldığım aramayı anlatayım mı?"

İçim panikle doldu. "Aman Tanrım! Hayır!"

"Ne demek hayır?"

"Garrett, senin şu anda menajerin olamayacağını söyledi. Üniversiteler arası buz hokeyi liginde oynayanlar için yasakmış ve..."

"Endişelenme, sorun yok," diye lafımı kesti Hunter. "Sadece merhaba demek için aramış. Resmi olarak değil. Ayrıca aramanın sonunda, birlikte çalışmakla ilgilendiğimizi konuşmuş olabiliriz. Tabii yine resmi olarak değil..."

"Birlikte mi? Sen de istiyor musun?" Tatmin olmuş bir şekilde gülümsememek için kendimi tuttum. Garrett'ı aramanın, Hunter'ı sonunda ikna etmeye yarayacağını biliyordum.

Başını salladı. "Yani, mezun olduktan sonra beni isteyecek takım olur mu henüz bilmiyoruz ama..."

"Olacak tabii."

"... ama olursa ve iyi bir anlaşma önerirlerse..." Cümlenin devamını getirmedi.

"İmzalayacak mısın?" diye sordum.

"İmzalayacağım. Ama..." Kolunu belime sararak beni kendine çekti. "Hangi şehre gidersem sen de oradaki okullara başvuracaksın. Ya da..." Biraz düşündü. "Sanırım senin hangi okula kabul edildiğini gördükten sonra G'nin menajeriyle konuşup beni o şehrin takımına aldırmasını da sağlayabilirim."

"Bir şekilde çözeriz." Gelecek için şimdiden plan yapmaya başlamamız çok hoşuma gitmişti. Hem neden yapmayacaktık ki? Çok heyecan verici bir şeydi bu. Yüksek lisans yapıp kendi psikolojik danışmanlık kliniğimi açmaktan çok istediğim bir şey yoktu. Bu esnada sevdiğim adam da istediği işi yapıyor olacaktı ve...

"Aa, siktir," dedim birden. "Sana, seni sevdiğimi söylemeyi unuttum!"

Hunter şaşkın bakışlarını bana çevirdi. Sonra gülmeye başladı. "Pardon, ne dedin?"

"Seni sevdiğimi söylemeyi unuttum. Senin söylediğin gece söylemek istemiştim ama..."

"Hazır değildin, anlıyorum." Sesi boğuktu.

"Şartlar göz önünde tutulduğunda o an doğru an değildi. Ama seni gerçekten seviyorum." Yanaklarımın yandığını hissettim. Kibirli bir gülümsemesi ve tuhaf bir espri anlayışı olan Bay Hokeyci'ye âşık olacağımı hiç düşünmezdim ama hayat sürprizlerle doluydu. "Seni seviyorum, Hunter Davenport."

"Ben de seni seviyorum, Demi Davis." Eğilip beni öptü. Sonra ellerini tişörtümün arkasından içeri daldırıp sırtıma dokundu ve dehşetle bağırdı. "Sıçayım, buz kesmişsin, bebeğim. Gel buraya."

Hunter giysilerimi bir uzman edasıyla çıkarırken sırıttım. "Beni ısıtmak istiyorsan üstüme bir şeyler daha giydirmen gerekirdi."

"Hayır, üstünde ben olacağım." Kaşlarını oynatarak beni yatağa doğru itti. Ucunu kaldırdığı battaniyenin altına girip çıplak bedenlerimizi birbirine doladık.

Hunter bir elini bacaklarımın arasına götürüp beni yavaşça okşamaya başladı. "Şimdiden nasıl bu kadar ıslandın?"

"Sen yanımdayken hep böyle oluyor," diye mırıldanıp parmaklarımı iri ve sıcak aletinin etrafına sardım.

Ama Hunter anında geri çekilip elimi üstünden itti. "Aman Tanrım, Demi! Sakın bir daha aletime dokunma."

Yüksek sesle güldüm. "Elim çok mu soğuk?"

"Çok soğuk demek hafif kalır. Hayır. Hayır hayır hayır hayır. Bu gece bana dokunmaya iznin yok." Hunter beni sırtüstü yatağa itip sol eliyle iki bileğimi kavradı ve ellerimi kafamın üstüne götürüp mıhladı. "Kımıldama," dedi uyarıcı bir sesle.

"Yoksa?"

"Yoksa seninle sevişmem."

Dudaklarımı büzdüm. "Çok kötüsün."

"Hayır, senin az önce penisime karşı işlediğin suç daha kötüydü."

Bedenimi sarsan kahkahalar atmaya başladım. Bu çocuğu çok seviyordum. Ne durumda olursak olalım birlikteyken aşırı eğleniyorduk. Ders çalışırken, nezarethanedeyken, yatakta çırılçıplak yatarken beni güldürmeyi hep başarıyordu.

Bileklerimi daha sıkı tuttu. "Seni uyarıyorum..."

"Aman ya tamam... İstediğini yap."

Sırıtarak beni öpmek için eğildi. Dudaklarıyla, diliyle, nasırlı parmaklarıyla beni kışkırtmasına izin verdim. Sonunda ellerimi

bıraktı ama yine de kımıldamayıp dizginleri tamamen ona teslim ettim. Göğüs ucumu bulan ağzı sıcacık ve ıslaktı. Dilini sızlayan göğsümde dolaştırmaya başladığında kalçam büyük bir arzuyla yukarı doğru yay çizdi.

Hunter elini aramıza uzatıp klitorisimi okşadıktan sonra bir parmağını içime daldırdı. "Of, siktir," diye inledi, ağzını göğsümden ayırmadan. "Bebeğim, hemen içinde olmam lazım." Kendini utanmazca çıplak bacağıma sürtüyor, tenimde ıslaklık bırakıyordu.

Prezervatif almak için yataktan çıktığında sabırsızca homurdandım. "İlk önce onu alman gerekirdi!" diye azarladım onu.

Hunter neşeyle cevap verdi. "Sana mükemmel bir orgazm yaşatmak üzereyken bana böyle nutuk çekmeye kalkma lütfen."

"Bana mükemmel bir orgazm yaşatacağını kim söyledi?"

Aletini kavrayıp bana doğru salladı. "Bu bey söyledi."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha daha attım ama o anda Hunter üstüme tırmanıp tek bir çevik hamleyle içime girdiğinde kahkaham boğuk bir iniltiye dönüştü. Beni tamamen dolduruyordu. Bedenim ona yer açmak için gerilirken parmaklarımı kaslı sırtına doğru kaydırdım.

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum." Kalçasını hafifçe geri çekip tekrar hızlıca derinliklerime daldığında gözlerimin önünde yıldızlar belirdi.

Karnımın alt kısmında beliren haz duygusu, alevden kurdelelerini tüm bedenime sarmıştı sanki. Artık üşümüyordum. Yanıyordum. Hunter'ın bedeni beni yakan fırındı. Hevesli dili sıcacıktı ve aleti içimi okşayarak inanılmaz hisler uyandırıyordu.

Mükemmel orgazm anı geldiğinde haykırarak Hunter'a sarıldım. Aç dudaklarının öpücükleriyle inlemelerimi bastırdı, sonra kendisi de doruğa ulaşırken boğuk bir sesle inledi.

"Bundan hiç bıkmayacağım," dedi çatallı bir sesle, dönüp beni göğsüne yatırırken.

Orgazmın artçı şoklarıyla hâlâ titrerken, "Neyse ki bıkmak zorunda değilsin," diye takıldım.

Güçlü kollarını belime doladı. "Öyle mi? Ne diyorsun yani? Sonsuza dek birlikte mi olacağız?"

Gülümseyerek muhteşem yüzüne baktım. Sonra dudaklarına minik bir öpücük kondurdum. "Aynen öyle diyorum."

Sonsöz

DEMI

Pazar gecesi saat on birdi ve oturma odasındaki koltukta oturmuş, en sevdiğim programı izliyorduk. Bu geceki bölümün adı *Katil Sihirbazlar*'dı. Summer, bizim oturduğumuz koltuğun diğer ucunda uyuyakalmıştı. Brenna tekli koltuklardan birindeydi ve televizyona hayretle bakıyordu. Diğer tekli koltuktaki Fitz ise program hakkında henüz ne düşüneceğinden emin değil gibiydi. Program başlayalı daha on dakika olmuştu ama belki beş kere, "Kafayı sıyırmış bunlar," demişti.

"Yemin ediyorum, eğer sihirbazın şapkasından kesik bir kafa çıkarsa kalkıp gideceğim," dedi sonra.

O sırada Hunter'ın sehpadaki telefonu titredi. "Aa, Hollis arıyor."

"Aç," dedi Brenna. "Eve ne zaman geliyorlarmış sor bakalım."

"Ama FaceTime'dan arıyor," diye yakındı Hunter.

"Öyleyse n'olmuş? Makyajını falan mı tazelemen gerekiyor?" diye dalga geçti Brenna.

Kıkırdadım.

"Neyse." Hunter tuşa bastı ve odaya anında bir ses bombası düşmüş gibi oldu.

"AAAAAAAAHHH! ÇOCUKLAR!"

Summer gözlerini açıp telaşla doğruldu. "Ne oluyor? Sorun ne?" dedi gözlerini ovalayarak.

"Çocuklar, bizi duyabiliyor musunuz!?" diye cıyakladı Rupi endişeyle. "Mike! Bizi duyabiliyorlar mı emin değilim!"

"Duyabiliyorlar, bebeğim!"

"Duyabiliyoruz!" dedi Hunter bitkince. "Ne oluyor ya? Neredesiniz? Orası neden bu kadar aydınlık?"

Telefona baktım ama nerede olduklarını çözemedim. Şu anda gündüz olan bir yerde oldukları kesindi. Acaba hangi saat dilimindeydiler?

Brenna daha iyi görebilmek için yerinden kalkıp koltuğun koluna otururken Summer da benim omzumun üstünden ekrana baktı. Fitz yanımıza gelmemişti ama dikkatini tamamen telefona verdiğini görebiliyordum.

"Nepal'deyiz," dedi Hollis.

Hepimiz donakaldık.

"Ne demek, Nepal'deyiz?" diye sordu Brenna.

"Nepal'deyiz demek işte. Dostum, dünyadaki en harika yerde kalıyoruz! Bir dağın tepesindeyiz ve hemen şurada bir Budist manastırı var. Ve Davenport, burada gerçek keşişler var! Asla seks yapmıyorlar! Çoğu sessizlik yemini etmiş, bu yüzden senin için ayrıntıları öğrenemedim ama..."

"Hollis," diye araya girdi Summer. "Neden Nepal'desiniz?"

Rupi tekrar ekranda göründü. Mükemmel beyazlıktaki dişleri Nepal dağlarının güneşi altında parlıyordu. Tabii gerçekten oradalarsa.

"Balayındayız!" diye haykırdı.

Summer keskin bir nefes aldı. Hepimiz ekrana öylece bakakalmıştık.

"Bu bir şaka mı?" dedi Brenna, gözlerini kısarak.

"Değil!" diye cevap verdi Hollis. Rupi'yle ikisinin yüzleri ekranı kaplamıştı. Hayatımda hiç bu kadar mutlu iki insan görmediğimi söyleyebilirdim. "Cuma günü evlendik! Üzgünüm, sizin de katılmak isteyeceğinizi biliyordum ama... Ve Fitz... biliyorum, biliyorum, hep benim sağdıcım olmayı hayal etmiştin."

"Tabii," dedi Fitz kuru bir sesle.

"Kusura bakma, ahbap. Ama telafi edeceğim. Bu yaz gerçek bir düğün yapacağız. Hindistan'da olacak. Hepiniz davetlisiniz."

"Ne oluyor ya?" dedi Summer büyük bir şaşkınlıkla.

"Gerçekten evlendiniz mi yani?" diye sordu Hunter inanmazlıkla.

"Evet. Boston Adliyesi'nde. Şahidimiz de trafik cezasını iptal ettirmeye gelmiş olan bir adamdı."

Dudaklarıma kadar yükselen kahkahayı bastırdım.

"Şimdi de Nepal'de balayındasınız," dedi Brenna. Her sözcüğü yavaşça ve büyük bir hayretle söylemişti. "Ve bu yaz düğün yapacaksınız. Hindistan'da."

"Evet!" dedi Rupi gururla. "Muhteşem değil mi?"

Kimse cevap vermedi.

Bu kısa sessizlik, Rupi'nin cıyaklamasına neden oldu. "Hiçbiriniz bizi tebrik etmeyecek misiniz?" dedi gözlerinden kıvılcımlar saçarak.

Bunun üzerine hepimiz kendimize gelip tebrik sözcükleri savurmaya başladık.

"Sizin için çok mutlu olduk! Gerçekten!" dedi Summer büyük bir samimiyetle. "Sadece çok şaşırdık. Gizlice evleneceğinizi hiç düşünmemiştik."

"İnsanlar bu yüzden gizlice evlenirler zaten. Çünkü kimse evleneceklerini düşünmez!" diye şakıdı Rupi neşeyle.

"Ne zamandır oradasınız?" diye seslendi Fitz. "Ne zaman döneceksiniz?"

"Bir sene sonra döneriz," dedi Hollis.

"Bir sene mi?" dedi Summer şaşkınlıkla. "Ama..."

"İşin ne olacak?" diye sordu Hunter, Hollis'e.

"Rupi, senin okulun ne olacak?" diye sordum.

Hollis, "İşi bıraktım," dedi.

"Ben de okulu bıraktım," dedi Rupi.

İkisine de ağzım bir karış açık halde bakakaldım.

"Daha bölüm bile seçmemiştim zaten," dedi Rupi, elini kaygısızca sallayarak. "Üniversite umurumda değil."

"Ben de işi umursamıyorum," diye araya girdi Hollis. "Davenport, gezmemiz gerektiğini söyledi. Biz de gezmeye çıktık."

Hunter'a dönüp, "bu da ne demek oluyor?" der gibi baktım.

"Rupi'yi hafta sonu bir yerlere kaçırmasını ya da yaz tatilinde gezmeye götürmesini tavsiye etmiştim," dedi Hunter. "Gizlice evlenip Hindistan'a kaçın demedim ki!"

"Nepal," diye düzeltti Hollis. "Tanrım, dikkatli dinlesene, ahbap."

"Eh." Summer boğazını temizledi. "Sizin için çok sevindik. Evlendiğinize inanamıyorum."

Ben de inanamıyordum ama Rupi ile Hollis aşırı mutlu görünüyorlardı. Yani ben kimdim ki onları yargılayacaktım?

"Pekâlâ. Arkadaşlar, burada saat sabah sekiz. Bugün için büyük planlarımız var," dedi Rupi, tiz ve otoriter sesiyle.

"Birkaç gün sonra yine ararız," dedi Hollis. "Ya da bir ay sonra. Her neyse. Sizi seviyorum! Seneye görüşürüz!"

Arama sonlandı.

Hepimiz birbirimize şaşkınca baktık.

"Rupi okulu bırakmış," dedi Brenna. Etkilenmiş gibiydi.

"Evlenmişler," dedi Fitz dehşetle.

"Kız daha on dokuz yaşında," dedim birden farkına vararak.

"Evet ama Mike Hollis'le tanıştığı anda onunla evleneceğini biliyordu," diye belirtti Summer.

"Doğru," dedi Brenna.

"Ya bir hafta sonra boşanırlar ya da sonsuza kadar mutlu yaşarlar," dedi Hunter içini çekerek. "O ikisinin bir ortası yok çünkü."

Summer altın rengi saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırdı. "Onlar için çok mutlu oldum, gerçekten. Ama bunu cidden hiç beklemiyordum."

Hunter kafasını sersemlikten kurtarmak ister gibi birkaç kez sağa sola salladı. "Pekâlâ. Bayağı... ilginç bir konuşma oldu." Ardından kumandayı aldı. "Programı izlemeye devam edelim mi?

Kesilmiş kafanın sihirbazın şapkasından çıkıp çıkmayacağını öğrenmek üzereydik."

"Ben yukarı çıkıp *Fortnite* oynayacağım," diye homurdandı Fitz.

"Ben uyuyacağım," dedi Summer.

Brenna da kalktı. "Ben de gidip Jake uyanık mı diye bakacağım. Ona gelişmeleri anlatmak istiyorum."

"Oyunbozanlar," dedim suçlayıcı bir sesle.

Ev arkadaşları oturma odasından çıkıp gözden kaybolurken Hunter beni sıcak ve kaslı bedenine doğru çekti. "Ne diyorsun, bebeğim? İzlemeye devam mı?"

Başımı ona doğru kaldırıp sırıttım. "İvit."

tg: @serserikitap